

KNIŽNÍ KLUB

PRONÁSLEDOVANÁ

ŠKOLA NOCI 5

P. C. CASTOVÁ – KRISTIN CASTOVÁ

„Víš opravdu jistě, že mě nedokážeš milovat?“
Přitáhl si mě do náruče. Křídla zavířila a zahalila mě svojí měkkou temnotou jako teplá deka, v prudkém kontrastu k omamnému, bolestnému chladu jeho těla, které jsem začínala znát nazpaměť. Sklonil se a pomalu, jako by mi dával čas na rozmyšlenou, přiblížil rty k mým.

Když se setkaly, polibek mě celou spálil mrazem. Cítila jsem, že padám. Nevnímala jsem nic kromě jeho těla, jeho duše. Chtěla jsem se do něj vpít, dovolit mu, aby se ve mně ztratil. Otázka nebyla, jestli ho dokážu milovat, ale jak bych ho mohla nemilovat? Věčně ho objímat – vlastnit... ani to nebylo dost.
Věčně ho objímat...

Ta myšlenka mnou projela jako kopí. A-yu stvořili k tomu, aby ho milovala a navěky věků ho objímala.
Bohyně! vykřikla jsem v duchu. *Copak jsem doopravdy A-ya?*

Ne. Nemůžu být ona. Nedopustím to!

www.euromedia.cz

 | knižníweb
www.knizniweb.cz

ISBN 978-80-242-2839-6

9 788024 228396

P. C. CASTOVÁ – KRISTIN CASTOVÁ

PRONÁSLEDOVANÁ

ŠKOLA NOCI 5

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Jana Kunová

HUNTED

Copyright © 2009 by P. C. Cast & Kristin Cast. All rights reserved.

Translation © Jana Kunová, 2010

ISBN 978-80-242-2839-6

Tuto část věnujeme Johnu Maslinovi – bývalému studentovi, pomocníku při sběru materiálu a nepřekonatelnému expertovi na brainstorming. Je to po všech stránkách báječný kluk, který se opravdu hodně podobá našemu Damienovi... hmmm...

PODĚKOVÁNÍ

Škola noci je týmový projekt, a to nejen proto, že Kristin a já tvoříme silnou dvojku! Celá série se opírá o práci party fantastických lidí v nakladatelství St. Martin's Press, jejichž kreativitu překonává jen jejich velkorysost. S Kristin si vás opravdu ohromně ceníme, Jennifer Weisová, Anne Bensonová, Matthewe Sheare, Anne Marie Tallbergová, Brittany Kleinfelterová, Katy Hershbergerová, a vás taky, tvůrci našich úžasných obálek, Michaela Storringsi a Elsie Lyonsová. Zbožňujeme SMP!

Jako vždy jsme zavázány i svojí agentce a kamarádce Meredith Bernsteinové.

Chceme poděkovat celé té spoustě fanoušků, kteří naši sérii podporují a se kterými se já i Kristin hrozně rády setkáváme. Zvláštní poděkování patří prvákům na Střední škole Willa Rogerse v oklahomské Tulse, kteří čtou *Označenou* v rámci výuky angličtiny. Návštěva na téhle bezva škole nás vážně nadchla!

A když už mluvíme o bezva školách, musíme poděkovat také jedné skupině dlouholetých fanoušků – učitelům z města Jenks ve státě Oklahoma. Nosíme vás v srdci! (A těšíme se na další autogramiádu!)

1)

Zdál se mi sen. Nejdřív jsem zaslechla šumění křídel. Zpětně si uvědomuju, že mě po všech těch hrůzách s krakouny mělo varovat, ale v tom okamžiku pro mě nepředstavovalo nic víc než zvuk v pozadí, něco na způsob puštěného větráku nebo televize, v které celý den nepřetržitě běží teleshopping.

Zdálo se mi, že stojím uprostřed krásné louky. Byla noc, ale nad stromy opodál zářil obrovský měsíční kotouč a zaléval celé okolí tak intenzivním stříbřitě modrým světlem, že věci vrhaly stín a všechno vypadalo jako ponořené pod vodou. Ten dojem ještě umocňoval mírný vánek, který čeřil stébla trávy. Hladila mě po holých nohách, vzdouvala se a tančila jako vlny šplouchající o pobřeží. Větrík mi také zvedal husté tmavé vlasy z nahých ramenou. Připadalo mi, že mi po kůži klouže hedvábí.

Holé nohy? Nahá ramena?

Podívala jsem se na sebe a překvapeně vyjekla. Měla jsem na sobě kraťoučké minišaty z jelenice. Věčkový výstřih byl vepředu i vzadu hodně široký, takže mi odhaloval celá ramena a spoustu nahé kůže, jinak se mi ale moc líbily. Byly bílé, ozdobené třepením, peříčky a mušličkami, a v měsíčním světle doslova zářily. Pokrývaly je překrásné složité vzory z našitých korálků.

Já mám tak úžasnou fantazii!

Šaty mi byly nějak povědomé, ale nevěnovala jsem tomu pozornost. Nechtělo se mi moc přemýšlet – vždyť se mi to

jenom zdá! Tak jsem to podivné dějà vu pustila z hlavy, roztančila se po louce a uvažovala, jestli se objeví Zac Efron nebo dokonce Johnny Depp a začnou se mnou neslušně flirtovat.

Mezi piruetami a houpáním v souladu s větrem jsem si všimla, že pod rozložitými stromy se nějak divně pohybují stíny. Zastavila jsem se, přimhouřila oči a snažila se rozeznat, co se tam v té tmě děje. Moje sny obvykle bývají dost praštěné, a tak by mě vůbec nepřekvapilo, kdyby na větvích jako prapodivné plody rostly láhve coly, pěkně zralé, jen je utrhnout.

V tu chvíli se objevil.

Na okraji louky, ze stínu pod stromy, se vynořila postava. Poznala jsem, že je to muž, protože měsíční světlo ozářilo elegantní linie nahého těla.

Nahého?

To mě zarazilo. Copak se moje fantazie už úplně zbláznila? Moc se mi nechtělo skotačit po louce s nahatým chlapem, i kdyby to byl sám úchvatný, záhadný pan Johnny Depp.

„Ty váháš, má milá?“

Když jsem uslyšela jeho hlas, zachvěla jsem se. Korunami stromů zašuměl děsivý chechot.

„Kdo jsi?“ Ulevilo se mi, že na tónu mého snového já není poznat strach.

Jeho smích byl stejně hluboký a nádherný jako jeho hlas, a taky tak hrůzostrašný. Dlouho dozníval ve větvích číhajících stromů a mně připadalo, že ho dokonce vidím.

„Chceš předstírat, že mě neznáš?“

Ta slova mi sklouzla po těle, až mi na pažích naskočila husí kůže.

„Jasně že tě znám. Vymyslela jsem si tě. Tohle je můj sen. Jsi kříženec Zaka a Johnnyho.“ Nejistě jsem po něm střelila pohledem. Zvolila jsem lehkovážný tón, ale srdce mi tlouklo jako splašené, protože bylo naprosto evidentní, že tenhle chlap nemá s těmi dvěma herci nic společného. „Nebo

Superman. Nebo princ z pohádky,“ pokračovala jsem a snažila se co největším obloukem vyhnout pravdě.

„*Já nejsem žádný výplod představivosti. Znáš mě. Tvá duše mě zná.*“

Aniž jsem pohnula nohama, moje tělo se vydalo kupředu, jako by mě jeho hlas táhl. Když jsem se ocitla přímo před ním, zvedla jsem oči, výš a ještě výš...

Byl to Kalona. Poznala jsem ho, jakmile poprvé promluvil, jenom jsem si to nechtěla připustit. Co dělá v mém snu?

Nebyl to sen, ale noční můra.

Byl nahý, ale jeho tělo nepůsobilo úplně skutečně. Jeho obrysy se pod doteky laskavícího vánku vlnily a rozplývaly. Vzadu v tmavozelených stínech stromů jsem rozeznávala nehmotné siluety jeho dětí, krakounů. Lidskýma nohama a rukama se přidržovali větví a ze znetvořených ptačích tváří na mě zíraly lidské oči.

„*Stále trváš na tom, že mě neznáš?*“

Oči měl tmavé – nebe bez hvězd. Působily skutečněji než cokoli jiného, kromě toho hebkého hlasu. *Možná to je noční můra, ale pořád je moje. Můžu se jednoduše probudit. Chci se probudit! Chci se probudit!*

Jenže jsem se neprobudila. Nešlo to. Tady jsem neporoučela já, ale Kalona. To on stvořil tenhle sen, tmavou přízračnou louku, nějak mě sem přenesl a zabouchl za námi dveře reality.

„Co chceš?“ vyhrkla jsem překotně, abych zamaskovala, jak se mi chvěje hlas.

„*Ty víš, co chci, má milá. Tebe.*“

„*Já nejsem žádná tvoje milá.*“

„*Ale ovšem že jsi.*“ Tentokrát se pohnul sám. Přistoupil ke mně tak blízko, že jsem ucítila, jak z jeho nehmotného těla číší mráz. „*Moje A-ya.*“

A-ya byla panna, kterou před staletími vyrobily čerokézské vědmy proto, aby Kalonu uvěznily. Zmocnila se mě panika. „*Já nejsem A-ya!*“

„*Poroučíš živlům.*“ Jeho hlas mě laskal a bylo to strašné i nádherné zároveň, svůdné i děsivé.

„*To je dar od mojí bohyně,*“ řekla jsem.

„*Kdysi dávno už jsi jim poroučela. Zrodila ses z nich. Stvořily tě, abys mě milovala.*“ Jeho obrovská tmavá křídla se zachvěla a rozprostřela. Mírně jimi zamával a pak je ovinul kolem mě v nehmatatelném objetí, které mrazilo jako jinovatka.

„Ne! To si mě s někým pleteš. Já nejsem A-ya.“

„*Mýlíš se, lásko. Cítím ji v tobě.*“

Tlak křídel zesílil a já musela popojít ještě blíže. I když bylo jeho tělo hmotné jen částečně, cítila jsem ho. Křídla měl měkká. Jejich chlad ostře kontrastoval s teplou pokožkou mého snového já. On sám připomínal zmrzlou mlhu. Jeho dotek pálil a vysílal mi po těle elektrizující chvění. Zažehnul ve mně touhu, o kterou jsem vůbec nestála, ale nedokázala jsem se jí vzepřít.

Svůdně se zasmál. Chtěla jsem se do toho zvuku ponořit a utonout v něm. Zavřela jsem oči, naklonila se, a když se moje prsa setkala s jeho chladnou přízračnou hrudí, hlasitě jsem zalapala po dechu. Projížděly mnou bolestivé a zároveň opojně erotické záchvěvy, které mě připravily o vládu nad vlastním tělem.

„*Ta bolest se ti líbí. Působí ti rozkoš.*“ Jeho křídla mě obemkla pevněji, objetí náhle bylo ještě naléhavější, chladnější a vášně i bolest se vystupňovaly. „*Oddej se mi.*“ Byl vzrušený a jeho krásný hlas působil neuvěřitelně omamně. „*Strávil jsem v tvé náruči stovky let. Tentokrát budu naše milování řídit já a přinesu ti úžasnou blaženost. Shod' jho své vzdálené bohyně a přijď ke mně. Staň se mou pravou milenkou, tělem i duší, a já ti složím k nohám celý svět!*“

Smysl jeho slov pronikl oparem bolesti a rozkoše a ten se rázem vypařil jako rosa na slunci. Znovu jsem našla vůli rozhodovat sama za sebe a vytrhla se z objetí křídel. Tělo mi ovíjely stuhy ledového černého dýmu, ulpívaly na mně... dotýkaly se mě... laskaly...

Otřásla jsem se, jako když si zmoklá kočka rozzlobeně oklepává z kožichu dešťové kapky, a tmavá chapadla ze mě sklouzla. „Ne! Nejsem tvoje milenka. Nejsem A-ya. A Nyx nikdy nezavrhnou!“

Když jsem vyslovila bohynino jméno, noční můra rázem zmizela.

Prudce jsem se posadila, roztřesená a bez dechu. Vedle mě v posteli tvrdě spala Stevie Rae, ale Nala byla vzhůru. Tlumeně vrčela, hrbila se, srst měla naježenou a přimhouřené oči upírala do vzduchu nade mnou.

„Zatraceně!“ vyjekla jsem, sklouzla z postele, otočila se a zadívala ke stropu. Čekala jsem, že tam bude jako obří netopýr viset Kalona.

Nic. Nebylo tam vůbec nic.

Vzala jsem Nalu do náruče, posadila se na kraj matrace a rozechvěle ji začala hladit. „Byl to jenom zlý sen... jenom zlý sen... jenom zlý sen...“ mumlala jsem, ale přitom jsem věděla, že lžu.

Kalona byl skutečný a nějak dokázal proniknout do mých snů.

2)

Fajn, tak se ti Kalona dokáže dostat do snů, ale teď jsi vzhůru, tak se trochu seber! okřikla jsem se přísně. Nepřestávala jsem hladit Nalu a nechala se konejšit jejím důvěrně známým předením. Stevie Rae se zavrtěla a ze spaní něco zamumlala, ale nerozuměla jsem jí. Pak se usmála a vzdychla. Zadívala jsem se na ni a byla ráda, že má lepší sny než já.

Opatrně jsem odhrnula přikrývku, do které byla zachumlaná, a oddychla si, protože ze strašné rány po šípu, který ji probodl skrz naskrz, neprosakovala obvazem žádná krev.

Znovu se pohnula a tentokrát zamžikala a otevřela oči. Chvilku vypadala zmateně, ale pak se na mě rozespale usmála.

„Jak ti je?“ zeptala jsem se.

„Dobře,“ zamumlala nezřetelně. „Zbytečně se o mě bojíš,“ dodala.

„Nebát se je celkem problém, když moje nejlepší kámoška každou chvíli umírá,“ podotkla jsem s úsměvem.

„Teď jsem přece neumřela. Jen skoro.“

„Moje nervy ti vzkazují, že nějaké *skoro* jim moc nepomůže.“

„Tak jim vyřid', ať zmlknou a jdou spát,“ odvětila, zavřela oči a vytáhla si deku k bradě. „Je mi dobře,“ zopakovala. „Všecko dobře dopadne.“ Potom se zhluboka nadechla, a než jsem stačila mrknout, zase byla v limbu.

Ztlumila jsem hluboký povzdech, vlezla si zpátky do postele a pokusila se najít nejpohodlnější polohu. Nala se stočila mezi mě a Stevie Rae a mrzutě mňaufla, čímž mi bezpochyby dávala najevo, že se mám laskavě uvolnit a spát dál.

Spát? A riskovat, že se mi zase bude něco zdát? Ehm, radši ne. O to vážně nestojím.

Místo toho jsem poslouchala oddechování Stevie Rae a bezmyšlenkovitě hladila Nalu. Připadalo mi hrozně divné, jak tady v naší malé bublině klidu všechno působí normálně. Když jsem se dívala na spící kamarádku, těžko se mi věřilo, že ještě před pár hodinami jí z prsou trčel šíp, a zatímco jsme společně utíkaly ze Školy noci, náš svět se propadal do chaosu. Chtěla jsem za každou cenu zůstat vzhůru, a tak se moje myšlenky unaveně obrátily do minulosti a v hlavě se mi začaly přehrávat noční události. Jak jsem si je postupně vybavovala, zase jsem žasla nad tím, jak jsme to vůbec dokázali přežít...

Nejdřív se mi vybavilo, jak mě Stevie Rae poprosila o tužku a papír, protože chtěla udělat seznam zásob, které budeme muset sehnat a dostat do tunelů pro případ, že bychom se tu museli skrývat delší dobu.

Řekla to úplně klidně, jako by přede mnou neseděla s šípem v těle. Pamatuju se, že jsem na ni vytřeštila oči a trochu se mi zvedl žaludek. Pak jsem se odvrátila a řekla: „Stevie Rae, nemám pocit, že je zrovna vhodná chvíle na to psát nějaké nákupní seznamy.“

„Jau! Sakryš, to bolí víc, než když jsem měla v noze bodlák.“ Stevie Rae se prudce nadechla a zkřivila tvář, ale hned se přemohla, a dokonce se přes rameno usmála na Daria, který jí roztrhl zadní díl trička a odhalil ránu, z níž trčel hrot šípu. „Promiň, vím, že nemůžeš za to, že to bolí. Jak že se jmenuješ?“

„Darius, kněžko.“

„Je bojovník, Erebův syn,“ doplnila Afrodita a překvapivě hezky se na něj usmála. To, že se usmála hezky,

je překvapivé, protože Afrodita je obvykle sobecká, rozmazlená, protivná a vůbec dost nesnesitelná, i když ji začínám mít celkem ráda. Jinými slovy, hezky nedělá pokud možno nic, ale teď už bylo nad slunce jasnější, že je do Daria doopravdy blázen, a netypicky milé chování bylo asi vedlejší příznak.

„Ale prosím tebe, to přece každý pozná, že je bojovník. Připomíná horu svalů,“ ozvala se Shaunee a vrhla po Dariovi uznalý úsměv.

„Ohromně sexy horu,“ doložila Erin a poslala mu pár vzdušných polibků.

„Je zadaný, dvojčata, tak si laskavě běžte spolu hrát a nerušte,“ štekla na ně automaticky Afrodita, ale už tehdy se mi zdálo, že to nemá obvyklou šťávu, a když o tom teď zpětně přemýšlím, znělo to skoro mile.

A když jsme u toho, Erin a Shaunee jsou spřízněné duše, ne biologická dvojčata. Pozná se to hlavně podle toho, že Erin je modrooká blondýnka z Oklahomy, kdežto Shaunee karamelová holka s jamajskými předky a pochází z východního pobřeží. Geny u nich ale nehrajou žádnou roli. Ve všech ostatních ohledech to vypadá, jako by je oddělili po porodu a ony se pak našly pomocí nějakého dvojčecího radaru.

„Jasně. Díky, žes nám připomněla, že my tady svoje kluky nemáme,“ pronesla Shaunee.

„Protože je právě teď tam nahoře asi žerou kříženci lidí s ptáky,“ navázala Erin.

„Ale no tak, hlavu vzhůru. Zoeyina babička povídala, že krakouni lidí nežerou. Prý je jenom popadnou tím obrovským zobákem a mlátí s nimi o zed' tak dlouho, až jim zpřelámou všechny kosti v těle,“ vysvětlila jim Afrodita s veselým úsměvem.

„Ehm, tos je asi zrovna neuklidnila, Afrodito,“ řekla jsem. Měla ovšem pravdu. A vlastně měla možná pravdu i dvojčata, i když to zní děsivě. Moc se mi o tom nechtělo přemýšlet, a tak jsem se obrátila zpátky ke svojí raněné nejlepší kámošce. Vypadala příšerně – byla bledá, zpocená a

celá od krve. „Stevie Rae, podle mě by bylo lepší, kdybychom tě odvezli do...”

„Mám ho! Mám ho!“ V tom okamžiku vrazil do krátké slepé chodby, která sloužila Stevie Rae jako pokojíček, Jack se zlatou labradorkou, která od něj nikdy nebyla daleko. Byl celý rudý a třímal bílý kufřík s velkým červeným křížem na víku. „Našel jsem ho přesně tam, kde jsi říkala, Stevie Rae. V tom tunelu, co jste ho zařídili jako kuchyň.“

„A jen co popadnu dech, povím ti, že všechny ty funkční ledničky a mikrovlnky mě velice příjemně překvapily,“ vyhrkl Damien, který vstoupil do pokoje za Jackem. Funěl a teatrálně si tiskl ruku k boku. „Musíš mi vysvětlit, jak jste to všechno sem dolů dostali a jak se vám sem podařilo zavést elektřinu.“ Teprve když domluvil, všiml si krve na jejím potřhaném tričku a šípu, který jí pořád trčel ze zad, a zardělé tváře mu rázem zbledly. „Ale to počká, až tě ošetří a nebudeš *en brochette*.“

„En-co?“ zeptala se Shaunee.

„Bro-jak?“ zajímala se Erin.

„To znamená francouzsky *na rožni*, ignoranti. Doba šílí a zlo vypustilo válečné ptáky mezi nás,“ pomíchal záměrně pár veršů ze Shakespeara a čekal, že to holky poznají, k čemuž pochopitelně nedošlo, „ale to vaši chudou slovní zásobu nikterak neomlouvá.“ Pak se otočil k Dariovi. „Tohle jsem našel v nepřiliš hygienické hromadě nářadí.“ Ukázal věc, která vypadala jako velikánské nůžky.

„Podejte mi ty kleště i lékárníčku,“ zavelel Darius stroze.

„Co chceš s těmi kleštěmi dělat?“ zeptal se Jack.

„Odstřihnu jimi opeřenou část šípu, abych mohl zbytek vytáhnout kněžce z těla. Jedině tak se rána může zahojit,“ odpověděl bojovník jednoduše.

Jack vyjel a ztěžka se opřel o Damiena. Ten ho objal. Hraběnka, zlatá labradorka, která se na Jacka doslova přilepila poté, co její původní majitel, kluk jménem James Stark, umřel, pak vstal z mrtvých a proklál Stevie Rae šípem, aby naplnil zlodušský plán naší velekněžky a osvobodil zlého padlého anděla Kalonu (ano, teď vidím, že je to složité

a taky dost zmatené, ale zlodušské plány takové bývají), zakňučela a přitiskla se mu blíž k noze.

Jen tak mimochodem, Jack s Damienem spolu chodí. Z čehož správně usuzujete, že jsou homosexuálové. No co, to se stává. Častěji, než byste čekali. Vlastně ne, oprava. Častěji, než by rodiče čekali.

„Damienne, co kdybyste s Jackem, no, šli zpátky do té kuchyně a podívali se, jestli by se tam nenašlo něco k jídlu?“ navrhla jsem. Ve skutečnosti jsem je hlavně chtěla nějak zaměstnat, aby přestali civět na Stevie Rae. „Vsadím se, že se všichni budeme cítit mnohem líp, když něco sníme.“

„Já bych se asi pozvracela,“ ozvala se Stevie Rae. „Leda by to něco byla krev.“ Pokusila se omluvně pokrčit rameny, ale uprostřed pohybu se zajíkla a její už tak bledý obličej ztratil poslední zbytky barvy.

„Já taky nemám zrovna dvakrát hlad,“ řekla Shaunee a dál zírala na šíp trčící z kamarádčiných zad s fascinovaným výrazem člověka, který vidí auto sešrotované v bouračce.

„To jsme dvě, ségra,“ přisvědčila Erin. Ta se naopak snažila pohledu na Stevie Rae za každou cenu vyhnout.

Už jsem měla na jazyku, že je mi úplně fuk, jestli mají hlad nebo ne, hlavně když si najdou nějakou zábavu a dají Stevie Rae chvilku pokoj, ale vtom do místnosti vrazil Erik Night.

„Mám ho!“ prohlásil. Nesl fakticky starožitný kazeták s obrovskými repráky. Kdysi dávno, čímž myslím osmdesátá léta, se takovým říkalo tranzistorák. Erik se na Stevie Rae ani nepodíval. Položil tu příšernost na stolek, u kterého stál Darius, začal si hrát s nemožně velkými lesklými knoflíky a polohlasně mumlal, že tady dole snad chytí aspoň něco.

„Kde zůstala Venuše?“ obrátila se na něj Stevie Rae. Mluvení jí zjevně působilo bolest, chvěl se jí hlas.

Erik se ohlédl ke klenutému vchodu zakrytému dekou, která sloužila jako dveře. „Šla za mnou. Myslel jsem, že jde taky sem...“ Pak se konečně podíval přímo na Stevie Rae a slova mu odumřela na rtech. „Prokrista, to musí děsně bolet,“ řekl vzápětí tiše. „Nevypadáš moc dobře, Stevie Rae.“

Pokusila se o úsměv, ale úplně se jí nepovedl. „No, už mi bylo i líp. Jsem ráda, že ti Venuše pomohla ten kazeták najít. Občas tady nějakou stanici naladíme.“

„Jo, to Venuše říkala taky,“ zahučel, ale jeho myšlenky evidentně směřovaly někam úplně jinam. Nemohl totiž odtrhnout pohled od šípů.

Přestože jsem byla bez sebe strachy o Stevie Rae, začala mi v hlavě vrtat záhadně zmizelá Venuše. Marně jsem se snažila vzpomenout si, jak vypadá. Když jsem si naposled mohla červená mláďata opravdu pořádně prohlédnout, ještě nebyla „červená“ – obrys měsíčního srpku na čele tehdy pořád měla safírově modrý jako všichni označení kluci a holky. Tahle mláďata pak ale umřela. A vzápětí vstala z mrtvých jako divoké krvelačné bestie. To se změnilo, až když se ze Stevie Rae stala dospělá upírka. Afroditina lidská podstata (koho by napadlo, že vůbec nějakou má?) se nějak spojila s mocí pěti živlů (které ovládám) a *voilà!* Stevie Rae se vrátila lidskost a k tomu jí obličej orámovalo nádherné dospělé tetování v podobě propletených rostlin a květín. Jenom nebylo sytě modré, ale červené. Lépe řečeno rudé jako čerstvá krev. V tom okamžiku změnila barvu i tetování všech nemrtvých mláďat a taky jim se vrátila lidskost. Aspoň teoreticky. Od té doby, co se Stevie Rae proměnila, jsem mezi červenými nestrávila zas tolik času, abych dokázala posoudit, jestli jsou stoprocentně v pořádku. A mimochodem, Afrodita o znamení úplně přišla. Tudíž je podle všeho zase člověk, i když věstecké vize má dál.

Už určitě chápete, že když jsem Venuši naposled viděla, byla hnusná, nemrtvá a vypadala dost odporně. Teď ale zas byla jako dřív – aspoň do určité míry – a vzhledem k tomu, že před smrtí se kamarádila s Afroditou, dalo se předpokládat, že je doopravdy hezká. Afrodita totiž ošklivé kamarády zásadně nepěstuje.

Fajn, než si o mně začnete myslet, že jsem chorobně žárlivá, řeknu vám ještě tohle: Erik Night je absolutně nádherný. Vypadá jako Superman, a aby nebylo těch dobrých vlastností málo, taky je to úžasně nadaný a

doopravdy hodný kluk. Teda muž. Vlastně upír. Nedávno se totiž proměnil a tím pádem je dospělý. A já s ním chodím. Teda ještě před pár dny jsem s ním chodila. Bohužel mám tendenci směšně žárlit na každou holku, včetně divných červených, o kterou Erik projeví přílišný zájem (přílišný = jakýkoli).

Moji zmatenou vnitřní rekapitulaci naštěstí přerušil Dariův věčný hlas.

„Rádio počká. Ze všeho nejdřív se musíme postarat o Stevie Rae. Než se do toho pustím, přineste jí čisté tričko a krev.“ Mezi řečí položil na noční stolek u postele lékárničku, otevřel ji a rázně vyndal obvazy, alkohol a pár dalších hrůzostrašných věcí.

To všem zavřelo pusy.

„Víte, že vás mám ráda jako sůl, lidi,“ prohlásila Stevie Rae se statečným úsměvem, „takže si určitě nebudete brát osobně, když vás teďka poprosím, abyste všichni kromě Zoey šli pryč a nějak se zabavili, než mi Darius vytáhne z těla tenhle šíp.“

„Všichni kromě mě? Ne ne ne ne ne. Proč chceš, abych tady s vámi zůstala?“

Stevie Rae se v očích plných bolesti mihl pobavený záblesk. „Protože jsi naše velekněžka, Červenko. Musíš Dariovi pomoci. Navíc už jsi mě viděla umřít, takže tohle by mělo být lepší, ne?“ Najednou se zarazila a vyjeveně se zadívala na ruce, které jsem na protest zvedla. „Ježkovy oči, Zoey, koukni, co máš na dlaních!“ vyjekla.

Neměla jsem ponětí, o čem to sakra mluví. Obrátila jsem dlaně k sobě a taky zůstala koukat jak opařená. Měla jsem je pokryté tetováním, stejným krásným vzorem ze složitě propletených vlnovek, který mi zdobí obličej, krk a táhne se mi po obou stranách páteře až k pasu. Jak jsem na to mohla zapomenout? Učila jsem na rukou palčivý zášleh, když jsme se v pořádku dostali do podzemí, a hned jsem poznala, co se stalo. Moje bohyně Nyx, vtělení noci, mi dala další znamení, že patřím jen a jen jí. Znovu mě vyznamenala nad všechna ostatní mláďata a dospělé upíry na světě. Žádné jiné

mládě nemá a nikdy nemělo vybarvené kompletní znamení. Takové se objevuje až po proměně – obrys měsíčního srpku na čele se při ní vybarví a přibude k němu jedinečné, neopakovatelné tetování rámuující tvář, které celému světu jasně říká, že dotyčný nebo dotyčná už jsou dospělí.

Podle obličeje by si tím pádem všichni mohli myslet, že jsem dospělá upírka, ale moje tělo se pořád chová jako tělo mláděte. A ta další tetování? Nic podobného se v historii zatím ještě nestalo. Taková znamení se nikdy dřív nevyskytla ani u mláděte, ani u dospělého a já sama si pořád nejsem tak docela jistá, proč je mám.

„Páni, Zoey, vypadají úchvatně,“ ozval se vedle mě Damienův hlas a kamarád se jedné mé dlaně bázně dotkl.

Zadívala jsem se mu do přívětivých hnědých očí a zapátrala v nich, jestli se na mě nedívají jinak než předtím. Hledala jsem slepý obdiv, nervozitu nebo to nejhorší – strach. Byl to ale pořád prostě můj kamarád Damien s úžasné hřejivým úsměvem.

„Ucítila jsem to, hned jak jsme slezli sem dolů. Asi... no, asi jsem na to nějak zapomněla,“ řekla jsem.

„To je celá naše Zoey,“ pronesl Jack. „Jedině ona dokáže zapomenout, že se s ní stal prakticky zázrak.“

„Slovo *prakticky* klidně vynech,“ podotkla Shaunee.

„Zoey je na zázraky zvyklá, dějou se s ní každou chvíli,“ řekla nevzrušeně Erin.

„Mně nevydrželo ani jedno jediné mrňavé tetování a ona je má všude od hlavy k patě,“ zavrčela Afroditá. „To není fér.“ Znělo to dost kousavě, ale usmála se, takže se mě to nedotklo.

„Jsou to znamení bohyniny přízně a dokazují, že stále kráčíš cestou, která je jí milá. Jsi naše velekněžka,“ prohlásil vážně Darius. „Nyktina vyvolená. Potřebuji tvou pomoc při ošetření Stevie Rae, kněžko.“

„Do háje,“ zahučela jsem, nervózně se kousla do rtu a sevřela ruce v pěst, aby moje nová výjimečná tetování nebyla vidět.

„Proboha, ty jsi trdlo! Já tady zůstanu a pomůžu vám,“ vyštěkla Afrodita a rázně přistoupila ke Stevie Rae, která seděla na kraji svojí postele. „Krev ani bolest se mnou nehnou, když nejsou moje.“

„Půjdu s tím rádiem ke vchodu do tunelů, tam spíš něco naladím,“ řekl Erik a zmizel za závěsem ve dveřích, aniž se na mě podíval nebo se nějak vyjádřil k mým novým znamením.

„Tak mě napadá, že něco k jídlu by nám opravdu udělalo dobře,“ prohlásil Damien, vzal Jacka za ruku a taky zamířil k východu.

„Správně. My dva jsme navíc gayové a to automaticky znamená, že vaříme skvěle,“ dodal Jack.

„Půjdem s nimi,“ řekla Shaunee.

„Jo, já si nejsem zas tak moc jistá, že homosexuálové mají vaření v genetické výbavě. Radši na ně dohlédneme,“ připojila Erin.

„Nezapomeňte najít nějakou krev. A smíchejte ji s vínem, jestli tu nějaké mají. To jí vrátí síly,“ ozval se Darius.

„Jedna lednice je plná krve. A potom najdete Venuši,“ poradila jim Stevie Rae a znovu zkřivila tvář, protože Darius jí začal tamponem namočeným v alkoholu čistit zaschlou krev z okolí rány na zádech. „Ona si na víno dost potrpí, tak ji o nějaké poproste a ona ho sežene.“

Dvojčata se zarazila a podívala se na sebe. Erin pak promluvila za obě. „Stevie Rae, jsou červení fakticky v pohodě? No, víš, přece jen to jsou ti samí, co zavraždili ty fotbalisty ze Sdružené a unesli Zoeyina člověčího kluka.“

„Bývalého kluka,“ opravila jsem ji, ale nikdo si toho nevšímal.

„Venuše před chvílí pomohla Erikovi,“ argumentovala Stevie Rae. „A Afrodita tady bydlela celé dva dny a nic se jí nestalo.“

„No jo, jenže Erik je namakaný zdravý upíří chlap. Toho jen tak někdo nezakousne,“ namítla Shaunee.

„I když by to určitě stálo za to,“ podotkla Erin.

„To teda jo, ségra.“ Obě po mně střelily omluvným pohledem a Shaunee pokračovala: „A Afrodita je tak protivná, že se k ní nikdo nepřiblíží.“

„Kdežto my dvě jsme jako vanilka a čokoláda. Ani sebehodnější krvežíznivec nám nemůže odolat,“ vzdychla Erin.

„Aby mu potom nebylo špatně,“ zašvitořila se sladkým úsměvem Afrodita.

„Jestli se do sebe hned nepřestanete navážet, tak vás kousnu!“ zaječela Stevie Rae, trhla sebou a zafuněla, jak se snažila rozdýchat bolest.

„Holky, vždyť si kvůli vám ublíží! A mě z vás bolí hlava,“ vyhrkla jsem. Stevie Rae vypadala čím dál hůř a to mě děsilo. „Když říká, že jsou červení v pohodě, tak asi jsou. Utíkali s námi přes celé město před tou hrůzou, co se stala ve škole, a ani jednou se nám nepokusili něco udělat. Tak buďte tak hodní a běžte za Venuší.“

„Červenko, to není zrovna nejpádňější důkaz, že jsou neškodní,“ řekl Damien. „Šlo nám o život, nikdo neměl čas někoho zakusovat.“

„Stevie Rae, uděláme si v tom jednou provždycky jasno. Máme důvod se červených mláďat bát?“ zeptala jsem se.

„Lidi, fakticky byste na ně neměli být takhle oškliví. Není přece jejich vina, že umřeli a vstali z mrtvých.“

„Tak vidíte, jsou v pohodě,“ uzavřela jsem téma. Až později, když se mi tenhle rozhovor vybavil, jsem si uvědomila, že Stevie Rae se přímé odpovědi vyhnula a nikdy výslovně neřekla, že nám ze strany červených mláďat nic nehrozí.

„Dobře, Stevie Rae, ale bereme tě za slovo,“ prohlásila Shaunee.

„Jo. Jestli nám tady někdo půjde po krku, tak si to vyříkáme hezky z očí do očí, až ti bude líp,“ pohrozila Erin.

„Krev a víno. Ted' hned. Dost řečí a do práce,“ houkl na ně Darius.

* ŠKOLA NOCI 5 *

Kamarádi se vyhnuli ven a já zůstala v místnosti s Dariem, Afroditou a svojí nejlepší kámoškou, skrz naskrz probodnutou šípem.

Krucinál.

3)

„Fakticky, Darie, nešlo by to udělat nějak jinak? Tak jako víc chirurgicky. Třeba přímo v nemocnici. Kdekoli, kde jsou doktoři a místnosti, kde kamarádi můžou hezky čekat, než... než...“ Trochu hystericky jsem máchl rukou k šípu trčícímu Stevie Rae ze zad. „Než to někdo vyndá.“

„Jistě že by to šlo udělat líp, ale ne za těchto okolností. Mám tady dole jen omezené prostředky, a když se nad tím pořádně zamyslíš, kněžko, sama uznáš, že by nebylo moudré právě dnes v noci vycházet na povrch a snažit se ji dopravit do nemocnice,“ odvětil Darius.

Mlčky jsem si kousala ret. V hloubi duše jsem věděla, že má pravdu, ale stejně jsem se dál snažila přijít na nějakou míň příšernou alternativu.

„Ne, já zpátky nahoru nejdu. Řadí tam Kalona a jeho odporné ptačí dětičky, a navíc odsud po východu slunce nesmím vytáhnout paty a to bude už za chvíli, cítím to. V tomhle stavu bych to určitě nepřežila, Zoey. Budeš to prostě muset udělat,“ ozvala se Stevie Rae.

„Můžeš ji jenom držet a na šíp budu tlačit já,“ nabídla mi Afrodita.

„Ne, radši budu pomáhat, než abych se jen koukala. To by asi bylo ještě horší.“

„Budu se snažit nekřičet moc nahlas,“ prohlásila Stevie Rae.

Myslela to naprosto vážně a mně se sevřelo srdce, tehdy i teď, když na to vzpomínám. „To ne, zlato, křič, jak chceš!

Budu křičet s tebou.“ Obrátila jsem se na Daria. „Jestli jsi připravený, můžeme začít.“

„Uštípnu opeřený konec šípů a ty rychle vezmeš tohle,“ podal mi poskládaný čtverec gázy navlhčený alkoholem, „a přitiskneš to na pahýl. Já potom chytím špici, a jakmile ti dám pokyn, vši silou zatlačíš. Já na svém konci zatáhnu a tak ho poměrně snadno dostaneme ven.“

„Asi to bude trošičku bolet, vid’?“ pípala Stevie Rae.

„Kněžko,“ oslovil ji Darius a položil jí na rameno svoji velkou dlaň, „bude to bolet mnohem víc než jen trošičku.“

„Proto jsem tady já,“ řekla Afrodita. „Podržím tě, aby ses Dariovi moc necukala a celé mu to nezkazila.“ Za vteřinu ještě dodala: „A varuju tě předem – jestli začneš z té bolesti vyšilovat a zase mě kousneš, ubalím ti takovou, že ti uletí hlava.“

„Už tě víckrát nekousnu, Afrodito, jednou mi to úplně stačilo,“ odtušila Stevie Rae.

„Jdeme na to, ať to máme za sebou,“ skočila jsem jim do řeči.

Darius se sklonil a chystal se kámošce strhnout zbytek trička, ale nejdřív ji upozornil: „Kněžko, musím ti obnažit ňadra.“

„No, mě to už napadlo, když jsi mi ošetřoval záda. Ale ty jsi přece něco jako doktor, ne?“

„Všichni Erebovi synové absolvují zdravotnické školení, aby dokázali poskytnout pomoc raněným bratřím.“ Na chvilku se přestal tvářit přísně a usmál se na ni. „To znamená, že mě skutečně smíš považovat za lékaře.“

„V tom případě se na moje prsa klidně můžeš kouknout. Doktoři jsou vycvičení, aby to na ně nepůsobilo.“

„Pevně doufám, že zas až tak dobře vycvičený není,“ zamumlala Afrodita.

Darius na ni mnohoslibně mrknul. Předstírala jsem náhlou nevolnost a Stevie Rae se začala hihňat, ale vzápětí zasykla bolestí. Pokusila se na mě aspoň povzbudivě usmát, ale moc jí to nevyšlo, protože byla hrozně bledá a celá se třásla.

Teprve v tu chvíli jsem doopravdy dostala strach. Když nemrtvý Stark poslechl Neferetin šílený rozkaz a vystřelil na Stevie Rae, její zranění krvácelo tak hrozně, že země vypadala, jako když se krev řine přímo z ní. Tak se naplnilo pitomé proroctví, které předpovídalo návrat padlého anděla Kalony, už nejmní tisíc let uvězněného v zemi. Stevie Rae se tehdy úžasně držela, a i když jí v těle nemohla zbýt snad ani kapka krve, zůstala při vědomí a pořád se dokázala pohybovat a mluvit s námi. Teď se nám ale před očima měnila v přízračné bílé nic.

„Připravená, Zoey?“ zeptal se mě Darius a já leknutím nadskočila.

Hrůzou mi tak drkotaly zuby, že jsem se sotva zmohla na odpověď. „J-jo,“ vypravila jsem ze sebe.

„Stevie Rae?“ řekl jemně. „Můžeme začít?“

„Klidně, lepší už to stejně nebude. Jedno vám teda povím, vážně bych byla ráda, kdybych si mohla od těchhle drastůren dát chvilku pohov.“

„Afrodito?“ obrátil se k poslední z nás.

Afrodita si klekla u postele a pevně chytila Stevie Rae za předloktí. „Snaž se sebou moc neházet,“ poradila jí.

„Zkusím to.“

„Počítám do tří,“ zavelel Darius a přiložil štípačky k opeřenému konci šípu. „Raz... dva... tři!“

Všechno se odehrálo neskutečně rychle. Přecvakl šíp, jako by to byla jen tenounká větvička.

„Přilož gázu!“ štěkl na mě. Přitiskla jsem látku na dvoucentimetrový pahýl, který zůstal Stevie Rae trčet přesně mezi prsy, a on přešel dozadu. Kamarádka měla pevně zavřené oči, dýchala hlasitě a přerývaně a na obličej se jí perlil pot. „Až napočítám do tří, zatlačíš na svůj konec šípu,“ řekl Darius. Měla jsem sto chutí všeho nechat a zaječet: *Ne, hod' přes ni deku a jedeme do nemocnice*, jenomže on už začal odpočítávat. „Raz... dva... tři!“

Vší silou jsem se opřela do tvrdého konce pahýlu, Darius se jednou rukou zapřel Stevie Rae o rameno a jediným

škubnutím jí vytáhl šíp z těla. Provázek to naprosto odporný zvuk.

Stevie Rae samozřejmě vykřikla. Já taky. A Afrodita jakbysmet. Potom se mi kámoška bezvládně zhroutila do náruče.

„Drž jí tu gázu na ráně.“ Darius zručně a rychle vyčistil čerstvou díru v jejích zádech.

Pamatuju si, že jsem pořád dokola drmolila: „Je to dobrý. Je to dobrý. Už je venku. Máš to za sebou...“

Pokud si to správně vybavuju, já i Afrodita jsme brečely. Stevie Rae mi tiskla obličej k rameni, takže jsem jí neviděla do tváře, ale cítila jsem, jak mi vlhne tričko. Když ji Darius opatrně zvedl a položil na záda, aby mohl ošetřit ránu vpředu, projel mnou záchvěv čirého děsu.

V životě jsem neviděla nikoho tak bledého, jako byla v tom okamžiku Stevie Rae – teda aspoň nikoho, kdo byl ještě naživu. Oči měla pevně zavřené, ale po tvářích jí stékaly hrůzostrašné načervenalé slzy a zanechávaly za sebou růžové cestičky, které ostře kontrastovaly s téměř průsvitnou bezbarvou pletí.

„Stevie Rae? Jak ti je?“ Hrud' se jí pořád zvedala a klesala, ale oči stále neotvírala a nevydala ani hlásku.

„Jsem... tady... lidi,“ zašeptala, ale mezi slovy byly dlouhatánské pauzy. „Jenom... mám pocit... že lítám.“

„Nekrvácí,“ zamumlala Afrodita.

„To ani nemůže,“ odvětil Darius a připevnil gázu lepicí páskou.

„Šíp jí neprošel srdcem,“ řekla jsem. „Neměl ji zabít, jen způsobit krvácení.“

„Měla opravdu štěstí, že se ten chlapec netrefil přesně,“ poznamenal Darius.

Jeho slova mi uvízla v hlavě a nedala mi pokoj. Věděla jsem totiž něco, co oni ne. Stark nemůže minout cíl. Nyx ho obdařila schopností zasáhnout vždycky a bez výjimky přesně to, na co míří, i když někdy to má hrozné následky. A to, že umřel a stala se z něj nestvůrná karikatura sebe samého, nehraje roli. Bohyně mi jednou pověděla, že svůj dar nikomu

za žádných okolností neodebere, takže kdyby Stark chtěl trefit Stevie Rae do srdce a zabít ji, udělal by to. Znamenalo to snad, že v něm zbylo víc lidskosti, než se zdá? Oslovil mě jménem, poznal mě. Zachvěla jsem se. Znovu se mi vybavilo, jaká mezi námi přeskočila jiskra těsně předtím, než umřel.

„Kněžko? Slyšíš mě?“ Darius s Afroditou na mě tázavě hleděli.

„Jé, promiň. Omlouvám se. Nějak jsem se zamyslela...“ Nechtělo se mi jim vykládat, že zrovna vzpomínám na kluka, který málem zabil moji nejlepší kámošku. Nechce se mi do toho ani teď.

„Říkal jsem, že pokud Stevie Rae nedostane krev, rána může být smrtelná, přestože šíp neprošel srdcem.“ Bojovník ji znovu zkontroloval a zavrtěl hlavou. „Ani tak ovšem nedokážu s jistotou říct, jestli se uzdraví. Patří k zcela novému druhu upíra, a tím pádem nevím, jak přesně funguje její tělo. Kdyby ale byla jedním z mých bratří, byl bych silně znepokojen.“

Zhluboka jsem se nadechla a sebrala všechnu odvalu. „Fajn. Tak jo. Nebudeme čekat, až dvojčata dorazí, uděláme přímou transfúzi. Napij se ze mě,“ řekla jsem Stevie Rae.

Zamžikala a zmohla se na stín úsměvu. „Musí být lidská, Zoey,“ hlesla a zase zavřela oči.

„Zřejmě má pravdu. Lidská krev na nás účinkuje lépe než mláděcí nebo upíří,“ podotkl Darius.

„Tak já poběžím dvojčatům naproti,“ navrhla jsem, i když jsem vlastně vůbec netušila, jakým směrem bych měla vyrazit.

„Čerstvá krev by byla daleko lepší než ta vyčichlá z ledničky,“ naznačil. Na Afroditu se přitom vůbec nepodíval, ale jí to došlo i tak.

„To snad nemyslíš vážně! Mám se zase nechat vysát? Copak to jednou nestačilo?“

Nejistě jsem zamrkala, ale nenapadalo mě, co na to říct. Darius naštěstí situaci zachránil. „Zeptej se sama sebe, co by ti poradila bohyně,“ pronesl.

„Do hajzlu. Když jsem se dala k zastáncům dobra, nevěděla jsem, že mi to takhle bude pít krev. A to bohužel doslova.“ S povzdechem vstala, vyhrnula si rukáv černých sametových šatů a nastavila Stevie Rae zápěstí. „Fajn. Tak prosím, posluž si. Ale dlužíš mi spoustu laskavostí. A nechápu, proč ti zrovna já mám pořád zachraňovat život. Nejsme ani...“ Nedopověděla to, protože vyjekla: „Au!“

Ještě teď jsem dost nesvá z toho, co stalo pak. Když totiž Stevie Rae chmátla Afroditě po ruce, úplně se jí proměnil obličej. Moje roztomilá nej kámoška se ve vteřině proměnila v hladovou šelmu. Oči jí zahořely zlým rudým světlem, příšerně zasyčela a zakousla se hluboko do Afroditina zápěstí.

Jakmile zuby pronikly pod kůži, Afroditin bolestný výkřik se rázem změnil v znepokojivě smyslné zasténání. Zavřela oči. Její horká pulzující krev se řinula Stevie Rae do pusy a kámoška ji hladově sála a polykala s úporností dravce.

Hádáte správně, bylo to dost otřesné a hnusné. Ale zároveň taky pěkně sexy. Věděla jsem, že je to příjemné, upíři to tak mají od přírody dané. I když z někoho pije třeba jen mládě, jak pokousaný (tj. člověk), tak ten, co ho kousl (tj. mládě), pocítí u něj intenzivní sexuální vzrušení. Díky tomu přežíváme. Staré pověsti o upírech, kteří se zmocňují lidí násilím a brutálně jim prokusují krky, jsou jenom povídačky – leda snad že byste upíra vážně hodně našťvali. A i v tom případě by se dotyčnému asi moc líbilo, kdyby mu upír roztrhal krk na cáry.

Jsme zkrátka taková, jací jsme. A jak jsem se tak na holky dívala, poznala jsem, že i kousnutí červeného upíra způsobuje rozkoš. Afrodita se po chvílce svůdně opřela o Daria a ten ji objal a sklonil se k ní, aby ji políbil. Stevie Rae se mezitím dál krmila.

Polibek bojovníka s Afroditou byl tak žhavý, že mezi nimi doslova sršely jiskry. Darius ji objímal opatrně, aby jí Stevie Rae zbytečně nekroutila zápěstí. Afrodita ho vzala volnou rukou kolem krku a přenechala mu iniciativu, což dokazovalo, že mu doopravdy věří. Trochu jsem se styděla,

že se na ně při tom dívám, i když to bylo bez debat nádherně erotické.

„No nazdar.“

„Tak bez tohohle zážitku bych se celkem obešla.“

Otočila jsem se od Stevie Rae a spol. a spatřila u vchodu dvojčata, která se zjevně zrovna vynořila zpoza deky, co sloužila jako dveře. Erin nesla pár nezaměnitelných sáčků s krví. Shaunee držela láhev blíže neurčeného červeného vína a obyčejnou sklenici, ze které se obvykle pije třeba ledový čaj.

Vzápětí se mezi nimi protlačila Běnka a přiklusala k nám. Za ní vstoupil Jack.

„Juůů, dvě nažhavený kočky nechaly chlapa, aby se přidal,“ vyhrkl.

„Pozoruhodné... když uvážím, že to některé kluky vzrušuje.“ Za Jackem se objevil Damien, v ruce držel papírovou tašku a se zaujetím si Stevie Rae, Afroditu a Daria prohlížel, jako by byli pokusné objekty v laboratoři.

Darius s velkým úsilím odtrhl rty od Afroditiných, přitáhl si ji do náruče a pevně přivinul k hrudi. „Kněžko, tohle je pro ni ponižující,“ sykl na mě tiše a naléhavě. Nezdržovala jsem se úvahami, kterou z těch dvou myslí. Jakmile to dořekl, vykročila jsem k dvojčatům.

„Dejte mi to,“ řekla jsem, popadla jeden pytlík z Erininy zásoby a udělala něco, po čem už po scéně u postele ani nevzdechli. Odtrhla jsem vršek zuby, jako by to byl sáček bonbonů, a dala si hezky záležet na tom, aby se mi pusa umazala od krve. „Podrž mi tu sklenici,“ požádala jsem Shaunee a ta poslechla, i když se při tom znechuceně šklebila. Nic jsem si z toho nedělala. Nalila jsem do sklenice skoro všechnu krev a schválně si olízla rty tak, aby mi neunikla ani jediná rudá kapička. Nakonec jsem pytlík obrátila dnem vzhůru, vysrkla z něj zbytek tekutiny a odhodila prázdný obal na zem. Vzala jsem Shaunee sklenici. „Teď víno.“ Láhev už byla načatá, takže z ní Shaunee jen vyndala korkovou zátku. Nastavila jsem sklenici. Už byla

skoro ze tři čtvrtin plná, takže se do ní moc vína nevešlo. „Dík,“ řekla jsem stručně a odnesla pití k posteli.

Rázně jsem popadla Afroditu za ruku a odtáhla ji Stevie Rae od pusy. Kamarádka ji kupodivu nedržela moc pevně, zjevně jí nechtěla ublížit. Postavila jsem se před ni tak, abych zaclonila davu čumilů, jmenovitě dvojčatům, Damienovi a Jackovi, výhled na její obnažená prsa.

Naštvaně se na mě podívala. Oči jí svítily a rty měla ohrnuté, takže na mě cenila ostré zuby špinavé od krve. Dost se mnou zamávalo, jak děsivě vypadá, ale nedala jsem to na sobě znát a klidně, dokonce i trochu přísně jsem jí řekla: „To stačí. Ted' vypij tohle.“

Stevie Rae na mě zavrčela.

To bych ještě brala, ale vzápětí vydala podobný zvuk taky Afrodita, což bylo fakticky divné. Co se to zase sakra děje? Chtěla jsem se na Afroditu podívat a zjistit, co to do ní vjelo, ale pak jsem si uvědomila, že bude lepší nespouštět oči z mojí nejlepší kámošky. Pořád totiž výhrůžně vrčela.

„Povídám, že to stačí!“ houkla jsem na ni tak tiše, aby to pokud možno nikdo jiný neslyšel. „Vzpamatuj se, Stevie Rae. Afrodita už ti víc nedá. Ted' vypij tohle!“ Poslední slova jsem vyslovila zřetelně a každé zvlášť a potom jsem jí vrazila sklenici s krvavým vínem před obličej.

Její výraz se proměnil. Zamrkala a chvíli jako by nedokázala zaostřit. Přistrčila jsem jí sklenici pod nos. Jakmile ucítila vůni krve, začala hltavě pít. Nic jiného ji v tu chvíli nezajímalo, a tak jsem využila příležitost a střelila pohledem po Afroditě. Darius ji pořád držel v náruči, ale vypadalo to, že se jí nic nestalo, jen se tvářila tak trochu omámeně a s nechápavým údivem civěla na Stevie Rae.

Když jsem ten výraz spatřila, nepříjemně mě zamrazilo v zádech a moje předtucha, že se děje něco podivného, se za moment naplnila. Ale v tu chvíli jsem to ještě hodila za hlavu a obrátila se ke kamarádům. „Damiene,“ řekla jsem rázně, „Stevie Rae potřebuje nové tričko. Můžeš jí nějaké najít?“

„Čisté věci jsou v koši na prádlo,“ poradila mu Stevie Rae mezi dvěma loky. Už zase mluvila i vypadala skoro jako

dřív. Třesoucí se rukou ukázala na kupu oblečení. Damien přikývl a zamířil k ní.

„Ukaž mi to zápěstí,“ řekl Darius Afroditě.

MLčky se otočila zády k dvojčatům a Jackovi, kteří na ni pořád civěli, takže jsem byla jediná, kdo doopravdy viděl, co pak bojovník udělal. Zvedl její ruku, a aniž se jí přestal dívat do očí, olízl řadu ranek od zubů, z nichž se pořád řinula krev. Afrodita zalapala po dechu a zachvěla se, ale jakmile se jazyk kousance dotkl, krvácení ustalo. Sledovala jsem to opravdu pozorně, a proto mi neuniklo, jak se Dariovy oči rázem překvapeně rozšířily.

„Do hajzlu,“ šeptla tichounce Afrodita. „Je to tak, vid’?“

„Je,“ přisvědčil tlumeně, aby to slyšela jen ona.

„Do hajzlu!“ zopakovala. Vypadala rozčileně.

Darius se usmál a já v jeho očích zahlédla nepopiratelný záblesk humoru. Pak jí něžně políbil zápěstí. „Na tom nezáleží. Mezi námi to nic nemění.“

„Slibuješ?“ hlesla.

„Máš mé slovo. Udělala jsi správnou věc, krásko moje. Tvá krev ji zachránila život.“

Na okamžik jsem spatřila Afroditu bez obvyklé masky. Lehce zavrtěla hlavou a v jejím úsměvu se mísil upřímný údiv s pořádnou dávkou sarkasmu. „Nemám ponětí, proč zrovna já musím té potrhle kovbojce pořád zachraňovat krk. Leda snad proto, že jsem bývala fakticky hrozně zlá a udělala obrovskou spoustu sviňáren, za které teď platím.“ Odkáslala si a rozechvěle si přejela hřbetem ruky po čele.

„Nechceš něco k pití?“ zeptala jsem se jí. Vůbec jsem nechápala, o čem ti dva mluví, ale nechtěla jsem se vyptávat, protože evidentně nestáli o to, aby je slyšeli všichni okolo.

„Chce,“ odpověděla za ni k mému překvapení Stevie Rae. Už nepila tak hltavě jako na začátku, jen sem tam si trošku lokla.

„Tady je to tričko,“ ozval se Damien. Přinesl ho k posteli, ale jakmile zjistil, že Stevie Rae je polonahá, odvrátil pohled.

„Dík.“ Blýskla jsem po něm úsměvem, vzala mu tričko z ruky a podala ho kámošce sama. Potom jsem se obrátila k

dvojčatům. Těch pár doušek krve na mě konečně začalo působit a vyčerpání, které se mě zmocnilo, když jsem při útěku ze Školy noci musela přivolat všech pět živlů najednou, konečně aspoň trochu ustoupilo, takže jsem se dokázala líc soustředit. „Fajn. Holky, přineste sem tu krev a víno. Nemáte ještě jednu sklenici pro Afroditu?“

Nestačily odpovědět, protože Afrodita je předběhla. „Fuj, já krev nepiju! Odporná představa. Ale proti alkoholu nic nemám.“

„Sklenici jsme vzaly jen jednu,“ řekla Erin. „Bude muset zapomenout na svůj vznešený původ a pít z láhve.“

„To mě mrzí,“ vzdychla neupřímně Shaunee a podala Afroditě láhev. „Hele, když jsi teď člověk, mohla bys nám přesně popsat, jaké to je, když ti upír saje krev?“

„Jo, jsme vážně zvědavé. Očividně ti to dělalo moc dobře. Netušily jsme, že ti na pohlaví nezáleží,“ rozvedla to Erin.

„Váš mozeček, o který se tak svorně dělíte, asi nedával při upíří sociologii pozor,“ odsekla Afrodita a pořádně se napila z láhve.

„Já jsem četl kapitolu o fyziologii v *Příručce pro mláďata*,“ vmísil se do debaty Damien. „Upíří sliny obsahují kromě koagulantů a antikoagulantů také endorfiny, které působí na centra rozkoše jak v upířím mozku, tak v lidském. Víte, holky, Afrodita má pravdu. Měly byste dávat na hodinách lepší pozor. Škola neslouží jen ke společenskému vyžití,“ uzavřel káráv a Jack nadšeně přikývl.

„Viš, ségra, tak mě napadá, že když teď nahoře řadí zlý padlý anděl a jeho vrahouni a ve škole vládne třetí stupeň ohrožení, vyučování asi hned tak znovu nezačne,“ pronesla Shaunee.

„Zajímavá úvaha,“ zareagovala Erin. „Z toho vyplývá, že nějaký čas nebudeme potřebovat, aby nám komtesa Damienová pomáhala s úkoly.“

„Takže jí teď kupříkladu klidně můžeme vyškubat vlasy. Co ty na to?“ nadhodila Shaunee.

„Já jsem pro,“ zajásala Erin.

„Bezva. Piju laciné červené z flašky. Miss Venkov mě zase pokousala. A teď se mi tady ještě ke všemu porvou pakoně.“ Afroditu si melodramaticky povzdychla a posadila se vedle Daria na postel. Už zas se vrátila k obvyklému jízlivému tónu. „No, když jsem teď člověk, můžu se aspoň zpít do němoty. A když budu mít štěstí, zůstanu v tom stavu nejmíň deset let.“

„Tolik vína zase nemám,“ ozvalo se od dveří. Všichni jsme se tam podívali. Do místnosti vešla holka a za ní pár dalších červených mláďat, která se ale držela v pozadí mezi stíny. „A to, co držíš, rozhodně laciné nebylo. Levné věci nekupuju.“

Ostatní se dívali na ni, ale já se nestihla odvrátit od Afrodity (sledovala jsem totiž její výstup s dvojčaty a chystala se v případě potřeby zakročit a okřiknout je), a tak jsem v její tváři zahlédla záblesk rozpaků a nevraživosti. Hned se ale ovládla a beze stopy emoce řekla: „Pakoňové, tohle je Venuše, moje bývalá spolubydlící, která umřela někdy před šesti měsíci. Siamky a Damien si ji asi ještě pamatují.“

„Jak vidíte, zprávy o mé smrti byly poněkud předčasné,“ odvětila hezká blondýnka a pak udělala něco fakticky uhozeného. Zarazila se a zavěťřila. Vážně, zvedla nos směrem k Afroditě a párkrát krátce nasála vzduch. Červená mláďata schovaná za jejími zády udělala vzápětí to samé. Venuše vykulila modré oči a velice pobaveně řekla: „Ale, ale. Zajímavé.“

„Venuše, ne...“ vyhrkla Stevie Rae, ale Afroditu ji nenechala domluvit.

„Ne, mně to nevadí. Jen ať to všichni vědí.“

Blondýnka se zlomyslně usmála. „To nic, jen mě trochu zaskočilo, že Stevie Rae se otiskla s Afroditou.“

4)

Musela jsem zatnout zuby, abych nevyjekla jako dvojčata.

„Prokristáčka! Ony se otiskly? Fakt?“ vyhrkl Jack.

Afrodita pokrčila rameny. „Už to tak bude.“ Připadalo mi, že se tváří až moc nonšalantně, a schválně se vyhýbala Stevie Rae pohledem, ale všechny ostatní v místnosti tou pózou asi oblafla.

„Štípněte mě někdo, ať se probudím!“ vypískla Shaunee.

„Štípněte nás obě!“ přidala se Erin a pak se obě začaly dost hystericky chichotat.

„Podle mě je to zajímavý jev,“ řekl hodně nahlas Damien, aby ho přes ně vůbec bylo slyšet.

„Přímo senzační,“ upřesnil Jack.

„Něco mi říká, že Afroditu konečně dostihly hříchy minulosti.“ Venuše se ušklíbla a najednou už nevypadala krásně, ale spíš jako ještěrka.

„Venuše, Afrodita mi právě zachránila život. A ne poprvé. Neměla bys na ni být ošklivá,“ okřikla ji Stevie Rae.

Afrodita se na ni konečně podívala. „S tímhle nezačínej.“

„S čím?“

„Nezastávej se mě! Fajn, otiskly jsme se, je to opruz, ale přežiju to. Ale nejsme – kámošky – a – nikdy – sakra – nebudeme!“ řekla pomalu a zřetelně.

„Tím, že na mě budeš hnusná, ničemu nepomůžeš,“ odvětila Stevie Rae.

„Hele, budu prostě dělat, že se to nikdy nestalo.“ Dvojčata dostala další záchvat a Afrodita na ně vrhla vražedný pohled. „Siamky, jestli se okamžitě nepřestanete chlámat, zadusím vás ve spaní polštářem.“

Holky se samozřejmě rozchechtaly ještě víc.

Otočila se k nim zády a zadívala se na mě. „No, snad bych konečně mohla dopovědět, co jsem načala, než mi deset lidí skočilo do řeči. Venuše, tohle je Zoey, naše superhrdinka, o které už jsi určitě slyšela víc než dost, tohle Darius, Erebův syn, za kterým se neopovažuj dolejšat, a tohle Jack. Za tím dolejšat můžeš, ale bude ti to houby platné, protože je teplouš. Chodí tamhle s Damienem, tím klukem, co na mě kouká jako na pokusného králíka. A dvojčata jsou tamty vysmáté ksichty, ale ty si asi pamatuješ.“

Ucítila jsem, že se na mě Venuše kouká, a tak jsem odtrhla pohled od Afrodity (Otiskla se! A se Stevie Rae!) a obrátila se k ní. Nespletla jsem se. Provrtávala mě očima s výrazem, který ve mně hned probudil ostrážitost. Snažila jsem se přijít na to, jestli na ni reaguju tak negativně, protože je na první pohled mrcha, nebo protože se poflakovala po tunelech s Erikem, případně protože mám prostě špatný pocit ze všech červených mlád'at, když Venuše hlasitě poznamenala: „My už jsme se se Zoey potkaly, ale nikdo nás nepředstavil. Nebyl na to čas, protože se nás snažila zabít.“

Dala jsem si ruku v bok a střetla se s jejíma chladnýma modrýma očima. „Když už takhle hezky vzpomínáme na staré časy, trochu to upřesním. Já se nikoho zabít nesnažila. Zachraňovala jsem lidského kluka, kterého jste měli v plánu vysát. Na rozdíl od vás mám jako zákusek mnohem radši čokoládové palačinky než fotbalisty.“

„To je fajn, ale té holce, cos zabila, to život nevrátí,“ odsekla Venuše a červení za ní začali šoupat nohama a mumlat.

„Zoey! Tys někoho zabila?“ zeptal se Jack.

Už jsem otevírala pusku, ale Venuše mě předběhla. „Jo. Elizabeth bez příjmení.“

„Musela jsem,“ řekla jsem stručně. Mluvila jsem na Jacka a Venuše ani ostatních červených jsem si nevšimla, i když se mi z nich ježily chloupky na zátylku. „Jinak bych se odsud s Heathem nedostala živá.“ Potom jsem se otočila zpátky k ní. Byla krásná, ale studená. Měla na sobě těsné značkové džíny a černé ustřižené tílko se štrasovou lebkou. Jednoduché, ale sexy. Vlasy měla dlouhé, husté, v odstínu zlatá blond. Jinými slovy byla dostatečně krásná, aby se neztratila ani vedle Afrodity, a to je co říct, protože Afrodita je absolutní kočka. A aby byla podoba dokonalá, Venuše evidentně byla hnusná mrcha, stejně jako dřív její nejlepší kámoška. Po smrti se to vůbec nezlepšilo. Nepřátelsky jsem se na ni zadívala. „Hele, řekla jsem vám, ať si dáte pohov a necháte nás jít. Neposlechli jste mě. Pak už jsem jenom udělala všechno, co bylo nezbytně nutné, abych zachránila někoho, na kom mi záleží – a upozorňuju, že to v případě potřeby udělám znovu.“ Sklouzla jsem pohledem k ostatním červeným mláďatům a potlačila touhu přivolat pár živlů a podpořit svoji výhrůžku silou vzduchu a ohně.

Venuše vztekle přimhouřila oči.

„Tak dost, lidi. Měli byste se k sobě začít chovat slušně. Možná vám to už vypadlo z paměti, ale pravděpodobně proti nám tam nahoře stojí celý svět nebo aspoň obrovská spousta příšer.“ Z hlasu Stevie Rae číselá únava, ale už zase mluvila jako moje stará dobrá kámoška. Posadila se, narovнала si tričko s logem kapely Dixie Chicks a opatrně se opřela o polštáře, které jí za záda narovnal Darius. „Takže, jak říká Tim Gunn, když uvádí *Project Runway*: Dejte to dohromady.“

„Jééé, to je můj oblíbený pořad,“ zajásal Jack.

Pár červených mláďat souhlasně zamumlalo. Napadlo mě, že Stevie Rae měla při jedné z mnoha našich hádek kvůli pitomým zábavným pořadům v televizi pravdu: reality show asi doopravdy můžou zajistit světu trvalý mír.

„Dobře, dáme to dohromady.“ Moje zabudované poplašné zařízení mi pořád signalizovalo, že červená mláďata nejsou zrovna poslové lásky a dobra, ale stejně jsem

se na Stevie Rae usmála. Oplatila mi to i s doličky. Zjevně byla pevně přesvědčená, že spolu nějak můžeme vycházet. No, třeba můj alarm vyvádí jen kvůli protivné potvoře Venuši, a ne proto, že všichni červení jsou skrz naskrz zlí.

„Bezva. Takže zaprvé, mohla bych dostat ještě jednoho panáka? S dvojitou krví, prosím.“ Natáhla k dvojčatům ruku se sklenicí. Holky využily příležitosti a přešly k její posteli, co nejdál od červených mláďat. Všimla jsem si, že Damien s Jackem a Hraběnkou se taky mezitím přesunuli vedle mě. „Díky,“ řekla Stevie Rae, když si od ní Erin vzala sklenici. „Tamhle v šuplíku jsou nůžky, nemusíš ten pytlík otvírat zuby.“ Významně se na mě zadívala. Než jí Erin se Shaunee připravily další dávku krvavého vína, sjela pohledem ke skupince svých mláďat. „Koukněte, lidi, už jsme to přece probírali. Musíte se k Zoey a ostatním mláďatům z její party chovat slušně.“ Pak zachytila Dariův pohled a usmála se. „A taky k dospělým.“

„S dovořením, prosím. Nechte mě projít.“

Skupinkou u dveří se protlačil Erik a já automaticky zbystřila pozornost. Jestli se ho někdo (konkrétně Venuše) pokusí zakousnout, někdo (konkrétně já) mu rozbije hubu. A nedělám si srandu.

Darius jako by napětí v místnosti nevnímal. „Co říkají v rádiu o situaci tam nahoře?“ zeptal se.

Erik zavrtěl hlavou. „Nic jsem nechytil, dokonce ani v suterénu. Jen to šumí. Nemám ani signál na mobilu. Slyšel jsem hřmění a viděl lítat blesky. A pořád prší, ale hodně se ochladilo, určitě to zmrzne. Navíc se zvedá hodně ostrý vítr. Netuším, jestli je to prostě normální počasí nebo to nějak souvisí s Kalonou a těmi ptačími zrůdami, každopádně to vyřadilo z provozu rozhlas a telefonní věže. Říkal jsem si, že by vás to mohlo zajímat, tak jsem se vrátil.“ Sjel pohledem z Daria ke Stevie Rae a usmál se na ni. „Vypadáš líp.“

„Afrodita ji zachránila, dala jí napít svojí krve,“ vyhrkla Shaunee a zahihňala se.

„Jo, a otiskly se přitom,“ dopověděla Erin a taky se rozesmála.

„To si děláte prču, že jo?“ vypravil ze sebe šokovaně.

„Nedělají,“ vmísila se hladce do hovoru Venuše.

„Aha. Ehm. To je zajímavé.“ Erik se zadíval na Afroditu a já si všimla, že mu zacukal koutek. Ona ho okatě ignorovala a znovu si přihnula z láhve vína, kterou pevně třímala v ruce. Erik vyprskl smíchy, ale zamaskoval to záchvatem kašle. Pak stočil pohled k Venuši. Přátelsky na ni kývl, jako vždycky v pohodě a dobře naladěný. „Ahoj, Venuše, dlouho jsme se neviděli.“

„Ahoj, Eriku,“ odvětila s vyzývavým úsměvem. Nejradši bych ji v tu chvíli rozšlápla jako švába.

„S tím představováním měla Afrodita dobrý nápad,“ prohlásila Stevie Rae, a než se zmíněná stačila ozvat, rychle dodala: „A to neříkám proto, že jsme se otiskly.“

„Kdybyste o tom všichni přestali pořád žvanit,“ zahučela Afrodita.

Stevie Rae pokračovala, jako by ji vůbec neslyšela. „Měli bychom se k sobě chovat slušně a k tomu představování rozhodně patří. Venuši už všichni znáte,“ spustila. „Takže začnu u Elliotta.“

Zrzavý kluk postoupil o krok vpřed. Musím říct, že zmrtvýchvstání mu na kráse nepřidalo. Pořád byl těstovitý, bledý a neučesané rozčepýřené vlasy barvy mrkve mu příšerně trčely do všech stran. „Já jsem Elliott,“ řekl.

Všichni jsme na něj kývli. „Ten vedle něj je Montoya,“ pokračovala Stevie Rae.

Malý hispánský kluk v plandavých kapsácích měl spoustu piercingů a nevypadal moc důvěryhodně. Kývl a do obličeje mu sklouzly husté tmavé vlasy. „Nazdar,“ pozdravil s lehkým stínem cizího přízvuku a překvapivě hezky a mile se usmál. „A tohle je Shannon Compton.“ Stevie Rae vyslovila její jméno a příjmení, jako by to bylo jedno slovo.

„Shannoncompton? Nehrála jsi loni ústřední roli ve školním představení *Monologů vagíny*?“ ozval se Damien.

Hezká dívka se rozzářila. „Jo, to jsem byla já.“

„Pamatuju si tě, protože *Monology vagíny* prostě zbožňuju. Mají v sobě ohromný emancipační potenciál,“

řekl. „A hned po představení jsi...“ Věta zůstala viset ve vzduchu a Damien rozpačitě přešlápl.

„Umřela?“ pomohla mu ochotně.

„Přesně tak.“

„Ale ne, to je škoda,“ vzdychl smutně Jack.

Afrodita zafrkala. „Vždyť už není mrtvá, pitomci.“

„A tohle je Sophie,“ zamluvila to rychle Stevie Rae a přísně se na Afroditu, které už se trochu pletl jazyk, zamračila. Z hloučku vystoupila vysoká bruneta a přátelsky, i když trochu ostražitě se usmála. „Čau,“ řekla.

Zvedli jsme na pozdrav ruce a sborově zamumlali totéž. Když jsem teď věděla, jak se které červené mládě jmenuje, měla jsem hned lepší pocit. Byly to živé bytosti, individuality, a ne potvory, co si nás chtějí dát k večeři. Aspoň jsem doufala, že to nemají v plánu.

„Ten vedle ní je Dallas.“ Stevie Rae ukázala na kluka, který stál za Venuší. Když padlo jeho jméno, typicky lajdáckým krokem ji obešel a zahuhlal něco jako pozdrav. Nebylo by na něm vůbec nic zajímavého, nebýt chytrých očí a spikleneckého úsměvu, kterým blýskl po Stevie Rae. *Hmm*, řekla jsem si v duchu, *copak spolu ti dva mají?* „Asi vám to bude připadat divné a uhozené, ale Dallas se narodil v Houstonu.“

Kluk pokrčil rameny. „Když se na to zeptáte táty, poví vám fakticky nechutnou historku o tom, jak mě s mámou počali v Dallasu. Já ji nikdy slyšet nechtěl.“

„Fuj, rodiče a sex,“ řekla procítěně Shaunee.

„Naprostý hnus,“ přisvědčila Erin.

Skupinkou červených zazněl smích a napětí mezi oběma tábory konečně doopravdy povolilo.

„Další je Anthony, ale všichni mu říkáme Mravenec.“

Mravenec rozpačitě zvedl ruku a pozdravil. Na první pohled bylo jasné, odkud se ta přezdívka vzala. Patřil k těm klukům, co věčně vypadají jako děti. Znáte to, je jim čtrnáct, správně by měli být samá ruka a noha, ale pořád byste jim hádali nejvýš deset. A jako by Stevie Rae schválně chtěla

ukázat největší možný kontrast, představila dalšího kluka. „A dál tady je Johnny B.“

Johnny B byl vysoký a namakaný. Připomínal mi Heatha, měl stejnou sportovní figuru a sebevědomé držení těla. „Ahoj.“ Blýskl v úsměvu bílými zuby a s neskrývaným obdivem se zadíval na dvojčata. Ta zvedla obočí a ocenila ho podobným pohledem. „Pak tu máme Gerarty. Je nejlepší malířka, jakou znám. Maluje tady v tunelech na zdi, a až to bude hotové, bude to fakticky nádhera.“ Stevie Rae se na holku, o které byla řeč, zářivě usmála. Gerarty byla blondýna, ani vysoká, ani barbinoidní, ale mně připadala hezká. Vlasý měla spíš špinavě blond než platinové a sestříhané do střapatého retro mikáda jako ze sedmdesátých let. Jen na nás kývla, působila hodně nesměle.

„A v neposlední řadě tady je Kramisha.“

Z hloučku sebevědomě vystoupila černá holka. To, že jsem si jí předtím nevšimla, byl pádný důkaz, že mě všechen ten rozruch kolem Stevie Rae, Afrodity a Venuše opravdu hodně vyvedl z míry. Měla na sobě přiléhavé, svítivě žluté tričko s hlubokým výstřihem, ze kterého vykukovala černá krajková podprsenka, a uštířené skinny džíny s vysokým pasem, stažené širokým koženým páskem sladěným se zlatými botami na platformě. Vlasý měla geometricky sestříhané, s natupírovanou patkou a polovinu nabarvenou na zářivě oranžovo.

„Aby bylo jasno, v mé posteli žádnéj z vás spát nebude,“ prohlásila a sjela nás pohledem. Tvářila se znuděně a našťavaně.

„Kramisho, už stokrát jsem ti říkala, že nemáš dělat problém z něčeho, co vůbec problém není,“ řekla Stevie Rae.

„Akorát dávám najevo svůj názor,“ odsekla Kramisha.

„Fajn, bereme to.“ Kámoška se ke mně otočila a podívala se na mě, jako by se mi snažila vyčíst z očí, jestli to takhle bylo správně. „Tak, to je moje parta.“

„Jsou tu úplně všechna červená mláďata?“ zeptal se Darius, než jsem stačila začít s představováním svých společníků.

Stevie Rae se kousla do tváře. „Jo, tohle jsou všechna moje mláďata.“ Nepodívala se mu do očí.

A jéje, takhle se tváří vždycky, když neříká docela pravdu. Věděla jsem to úplně jistě, ale když se mi podívala do očí, pohledem mě vysloveně žebřala, abych nic neříkala, a tak jsem se rozhodla držet jazyk za zuby a vytáhnout z ní, jak to doopravdy je, až budeme mít víc soukromí.

Otázky jsem si tedy nechala na jindy, ale nemohla jsem ignorovat pocit, který na mě znovu dolehl. Její vyhýbavá odpověď zase spustila moje poplašné zařízení a v hlavě mi začalo hlasitě vyzvánět. S červenými mláďaty stoprocentně není něco v pořádku.

Odkašlala jsem si. „Takže, já jsem Zoey Redbirdová.“ Snažila jsem se o zdvořilý normální tón, přestože situace k něčemu podobnému zrovna nesváděla.

„O Zoey jsem vám vyprávěla. Má nadání pro všech pět živlů, díky kterému jsem se proměnila a všichni jsme získali zpátky lidskou přirozenost,“ doplnila mě Stevie Rae. Všimla jsem si, že se přitom dívá na Venuši.

„No, nebylo to jen díky mně, velkou zásluhu na tom mají i mí kamarádi.“ Kývla jsem na Afroditu, která pořád nasávala z láhve. „Afroditu už všichni znáte. Stal se z ní zase člověk, ale v žádném případě není obyčejná,“ představila jsem ji. O tom, že se zrovna otiskla se Stevie Rae, jsem taktně pomlčela.

Afrodita nic neřekla, jen zafrkala.

„Tohle jsou Erin a Shaunee, dvojčata. Erin má nadání pro vodu, Shaunee pro oheň.“ Holky kývly a pozdravily.

„Damien a Jack spolu chodí,“ pokračovala jsem. „Damien má nadání pro vzduch, Jack je náš expert na audiovizuální techniku.“

„Ahoj,“ řekl Damien.

„Nazdar,“ pozdravil Jack a zvedl tašku, kterou držel v ruce. „Připravil jsem pár sendvičů. Dá si někdo?“

„Může mi někdo vysvětlit, co tady dělá ten pes?“ zeptala se Venuše. Na Jackovu snahu prolomit ledy evidentně kašlala.

„Přišla se mnou,“ ozval se Jack. „Je moje.“ Pohládl Hraběnkou po hebkých uších.

„Běnka patří Jackovi,“ potvrdila jsem rázně jeho slova a vrhla po Venuši výstražný pohled. Napadlo mě, že bych ji hrozně ráda uškrtila Běččiným vodítkem, ale místo toho jsem se dál věnovala společenským formalitám. „A tohle je Erik Night.“

„Pamatuju se na tebe z dramafáku,“ vyhrkla Shannoncompton a začervenala se. „Jsi fakt hvězda.“

„Čau, Shannon.“ Erik se na ni mile usmál. „Rád tě zas vidím.“

„Já si tě taky pamatuju. Chodil jsi s Afroditou,“ ozvala se Venuše.

„Už spolu nejsme,“ prohlásila hned Afrodita a udělala oči na Daria.

„To jsem si všimla. Už nejsi mládě,“ navázala Venuše sametovým hlasem, ze kterého čísel až moc velký zájem. „Kdy ses proměnil?“

„Teprve před pár dny,“ odpověděl. „Zrovna jsem se chystal odjet do Evropy studovat herectví, když mě Shekina požádala, abych dočasně nahradil profesorku Nolanovou.“

„Páni, mně ta velekněžka přišla povědomá. To byla Shekina!“ řekla Shannoncompton. „Zahlídla jsem ji, jak jde k tomu chlapovi s křídly a...“ Zarazila se a nervózně si skousla ret.

„A Neferet ji zabila,“ dořekla jsem místo ní bez okolků.

„Opravdu? Víš to jistě?“ otázal se Darius.

„Je mrtvá a já Neferet viděla. Podle mě ji zavraždila svojí telepatickou silou.“

„Královna Tsi Sgili,“ zamumlal Damien. „Takže to je pravda.“

„Potřebuju, abyste mi všechno dopodrobna vysvětlili,“ řekl Darius rázně.

„A tohle je Darius, náš Erebův syn,“ představila jsem ho.

„Má pravdu,“ prohlásila Stevie Rae. „Musíte to, co se dneska v noci stalo, vysvětlit nám všem.“

„Nejenom to,“ řekl Darius a spočinul pohledem na skupině neobvyklých mláďat. „Pokud vás mám chránit, potřebuju informace. Musím vědět, co přesně se děje.“

„Souhlas,“ přisvědčila jsem. Byla jsem hrozně ráda, že mezi sebou máme ostříleného bojovníka.

„Tak si popovídáme a zároveň se najíme,“ navrhl Jack. Když jsem se k němu otočila, široce se na mě usmál. „Společné jídlo vždycky lidi sblíží.“

„Pokud ovšem nejsi na pořadu jako hlavní chod,“ zahučela Afrodita.

„Jack má pravdu,“ řekla Stevie Rae. „Přineste prosím vás z kuchyně zíněnky a nějaké chipsy a tak. Popovídáme si při jídle.“

„Můžeme k těm chipsům přihodit taky nějakou krev?“ zeptala se Venuše.

„Jasně,“ odpověděla Stevie Rae úplně normálním tónem. Zjevně jí šlo o to, aby se kolem pití krve nenadělal zbytečně velký rozruch.

„Paráda. Dojdu pro ni,“ prohlásila Venuše.

„Hele, vezmi pro mě po cestě další láhev vína,“ zavolala na ni Afrodita.

„Zadarmo ani kuře nehrabe, a já už vůbec ne, jak si určitě vzpomínáš. To víno mi zaplatíš.“

„Vzpomínám,“ řekla Afrodita. „A ty si zas určitě pamatuješ, že dluhy vždycky splácím.“

„Jo, dřív jsi to dělala, ale připadá mi, že ses od té doby změnila.“

„No ne, fakt? To sis jako konečně všimla, že jsem znovu člověk?“

„Myslela jsem to trochu jinak. Dost řečí, prostě mi koupíš nové víno,“ uzavřela Venuše debatu a odešla.

„Já myslela, že vy dvě jste bývaly spolubydlící,“ obrátila se na Afroditu Stevie Rae.

Afrodita se tvářila, jako že ji neslyší. Nejrady bych s ní pořádně zabloumala a zaječela: *Tím, že s ní nebudeš mluvit a dívat se na ni, ten otisk nezrušíš!*

„Jo, bydlely spolu,“ ukončil rozpačitou pauzu Erik. Uvědomila jsem si, že s Afroditou tenkrát chodil a tím pádem její kamarádku určitě zná, možná až moc dobře.

Afrodita zničehonic promluvila. „No, časy se mění.“

„A lidi taky,“ řekla jsem a odvrátila pohled od Erika.

Afrodita se mi podívala do očí a rty se jí zvlhnily ve smutném, ironickém úsměvu. „To máš teda zatraceně velkou pravdu.“

5)

„Máme tady sendviče s burákovým máslem a marmeládou a další se šunkovým salámem a baleným plátkovým sýrem.“ To poslední Jack vyslovil zhnusným tónem, jako by nám nabízel žížaly a bahno. „A taky moji speciální šéfkuchařskou kombinaci: majonéza, burákové máslo a hlávkový salát na celozrnném chlebu.“

„Prokrista, Jacku! Fuj!“ vyprskla Shaunee.

„Přeskočilo ti?“ zanaříkala Erin.

„Ten bílej buzík je divnej,“ odfrkla si Kramisha, popadla jeden sendvič se salámem a sýrem a sedla si k dvojčatům na žíněnku. Holky přikývly a souhlasně zamumlaly.

Jacka se to očividně hluboce dotklo. „Já to mám rád. Nepomlouvejte něco, co jste ani neochutnaly.“

„Já si jeden vezmu,“ řekla mile Shannoncompton.

„Díky.“ Jack se na ni zářivě usmál a podal jí sendvič zabalený v papírovém ubrousku.

Všichni jsme se natěsnali do pokojíčku Stevie Rae a chvíli jen šustili papíry od sendvičů a sáčky od chipsů. Dost mě překvapilo, když jsem viděla to množství jídla a coly (hurá!). Když jsem připočítala láhve červeného vína a pytlíky krve, které si lidi posílali dokola, byla to celkem šílená kombinace. Seděla jsem na posteli s Afroditou, Dariem a Stevie Rae, která vypadala minutu od minuty líp. Všichni se cpali a povídali si a na okamžik to vypadalo, jako bychom pořádali mejdan v nějaké nepoužívané budově v areálu Školy noci, a ne že se schováváme v podzemních chodbách a věci

už nikdy nebudou jako dřív. Najednou jsme byli prostě parta středoškoláků, která se náhodně sešla bez ohledu na to, kdo je čí kamarád.

„Pověz mi všechno, co víš o té bytosti, která povstala ze země, a těch ptačích netvorech.“ Dariova slova rozmetala moji fantazii o teenagersském mejdanu jako domeček z karet.

„Bohužel o něm nevíme tolik, kolik by bylo potřeba. Jen pár věcí, co jsme se dozvěděli od mojí babičky.“ Musela jsem spolknout knedlík, který mi ucpal krk, jakmile jsem se o ní zmínila. „Jenže ta je teď v kómatu, takže nám nemůže pomoci.“

„Ježkovy oči, Zoey! To je mi moc líto. Co se jí stalo?“ vykřikla Stevie Rae a pohládila mě po ruce.

„Oficiální verze zní, že měla autonehodu. Ale ve skutečnosti to zavinili krakouni. Věděla o nich až moc,“ řekla jsem.

„Krkouni – to jsou ti tvorové, kteří se vynořili ze země hned po tom okřídleném muži?“ zeptal se Darius.

Přikývla jsem. „Jsou to jeho děti. Narodili se před víc než tisíci lety ženám babiččina kmene, které znásilnil. Když se Kalona osvobodil z podzemí, získali zpátky tělesnou podobu.“

„To ses dozvěděla z čerokézských legend?“ zajímal se Darius.

„Vlastně jsme to všechno zjistili teprve před pár dny. Afrodita měla vizi, ve které viděla proroctví předpovídající Kalonův návrat, jenomže tehdy jsme ještě netušili, co znamená. Bylo napsané babiččinou rukou, a tak jsme jí zavolali a pověděli jí o něm. Poznala, čeho se týká, a přijela do Školy noci, aby nám ho pomohla rozluštit.“ Odmlčela jsem se, protože hrozilo, že se mi zlomí hlas. „Proto na ni krakouni zaútočili.“

„Škoda, že to proroctví nemáme s sebou,“ poznamenal Damien. „Rád bych si ho znovu přečetl, když je teď Kalona skutečně na svobodě.“

„Není problém,“ prohlásila Afrodita. Dlouze si lokla ze svojí flašky, škytla a začala recitovat:

*„Pradávný spí, leč jednou vstane
až síla země zalije se svatou krví
nalezne cíl; královna Tsi Sgili neustane
dokud ho z žaláře nevyplaví*

*Svobodu z mrtvé ruky přijme
děsivý krásou, hrůzostrašný zjevem
ztracené vlády se opět ujme
ženy pokleknou před jeho hněvem*

*Kalonův sladký zpěv nás doprovází
když vraždíme žárem, ze kterého mrazí.“*

„Páni! Jsi fakt dobrá!“ zvolal Jack a zatleskal.

Afrodita blahosklonně kývla a řekla: „Děkuju... Děkuju... To byla maličkost. Vážně.“ Pak se zase přicucala k láhvi.

V duchu jsem si umínila, že dohlédnu na to, aby to s pitím moc nepřeháněla. Uznávám, poslední dobou byla fakticky hodně ve stresu a to, že ji Stevie Rae už dvakrát pokousala a teď se spolu ještě ke všemu otiskly, jí asi taky na pohodě nepřidalo, ale opravdu jsme si nemohli dovolit, aby naše věštkyně místo vizí začala trpět deliriem tremens.

Darius zamyšleně přikývl. „Ten pradávný je Kalona, ale to nám neříká nic o tom, co je zač.“

„Babička říkala, že nejjednodušší je uvažovat o něm jako o padlém andělovi, nesmrtelné bytosti, která za dávných časů sestoupila z nebes mezi lidi. Prý se takové objevují v mýtech různých kultur, třeba starověkého Řecka, nebo ve Starém zákoně.“

„Jo, vzali si v nebi dovolenou, slítli na zem a zjistili, že tady je spousta sexy koček, a tak s nimi začali *líhat*,“ vmísila se do výkladu Afrodita. Už se jí dost pletl jazyk. „Líhat, to je trapně prudérní způsob, jak říct, že s nima šu...“

„Díky, Afrodito, já už to dopovím sama,“ utnula jsem ji. Byla jsem sice ráda, že přestala trucovat a zase s námi mluví, ale tenhle opilecký cynismus mi o moc lepší nepřipadal.

Damien mi beze slova podal sendvič a kývl směrem k ní. Vrazila jsem jí ho do ruky. „Sněž to,“ řekla jsem důrazně a vrátila se ke svému vyprávění. „Takže, Kalona začal spát s čerokézskými ženami a za chvíli byl na sexu totálně závislý. Ony ho kvůli tomu už nechťely, a tak si je bral násilím a mužské příslušníky kmene zotročil. Proto se sešly vědmy, Čerokézové jim říkají Ghigua, a vyrobily z hlíny pannu, která ho měla uvěznit.“

„Co?“ ozvala se Stevie Rae. „Myslíš jako panenku? Figurínu?“

„Něco takového. Byla doopravdy krásná. Každá vědma ji obdařila nějakým nadáním, pak jí vdechly život a pojmenovaly ji A-ya. Kalona ji chtěl dostat, a když před ním utekla, pronásledoval ji. Zavedla ho do jeskyně hluboko pod zemí, kam by jinak nešel, protože podzemí nesnáší, a tam se jim ho podařilo uvěznit.“

„Tak proto jsi nás odvedla sem do tunelů,“ řekl Darius.

Přikývla jsem.

„Takže Kalona je nebezpečná nesmrtelná bytost a krakouni jeho služebníci. Kdo je ta další osoba, o které mluví proroctví a zmínil se o ní i Damien, královna Tsi Sgili?“

„Babička povídala, že Tsi Sgili jsou fakticky zlé čerokézské čarodějnice. Žádné bezva wiccanky nebo kněžky. Nemají v sobě nic dobrého, vlastně spíš připomínají demony, jen jsou smrtelné. Ovládají mimosmyslové vnímání a taky umějí zabíjet myšlenkami,“ odpověděla jsem. „Ta, o které se mluví v proroctví, je Neferet.“

„Ale Neferet prohlásila před celou školou, že Kalona je pozemské vtělení Ereba a její choť, čímž se sama pasovala na vtělení Nykty,“ pronesl Darius zadumaně, jako by uvažoval nahlas.

„Lže. Ve skutečnosti se bohyně zřekla,“ odvětila jsem. „Tušila jsem to už delší dobu, ale nemohla jsem proti ní veřejně vystoupit, to by mi prostě neprošlo. Jen se koukněte, co se stalo dneska. Všichni viděli Stevie Rae a její červená mlád'ata, a stejně zůstali na její straně. Nikdo kromě Shekiny nehnul ani brvou, když přikázala Starkovi, aby vystřelil.“

„To byl důvod, proč přetáhla Starka z chicagské Školy noci sem do Tulsy,“ prohlásil Damien. Všichni se na něj nechápavě otočili, a tak to vysvětlil. „James Stark je to mládě, co vyhrálo na Letních hrách zlato v lukostřelbě. Neferet o něj tolik stála, protože ho chtěla použít, aby zastřelil Stevie Rae.“

„To zní logicky,“ řekla Afrodita. „Víme, že Neferet nějak zařídila, aby mláďata vstávala z mrtvých. Evidentně ho chtěla využít a vyšlo jí to. Všichni jsme viděli, že je nemrtvý a poslouchá ji na slovo.“ Tahle obdivuhodná dedukce jí zjevně udělala velikou radost, protože se zatvářila spokojeně a dlouze si přihnula z láhve.

„Takže jsem měla celkem štěstí, že už nestřílí tak dobře, když teď vstal z mrtvých,“ podotkla Stevie Rae.

„V tom to není.“ Vylétlo to ze mě, než jsem se stačila zarazit. „Netrefil tě do srdce schválně.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se.

„Stark mi vyprávěl o svém daru od Nykty těsně předtím, než umřel. Nikdy nemine cíl. Ani kdyby chtěl. Vždycky zasáhne, na co míří.“

„Jestli Stevie Rae nezabil záměrně, pak to znamená, že neposlouchá Neferet na sto procent,“ řekl Damien.

„Volal tvoje jméno,“ poznamenal Erik. Jeho pronikavé modré oči jako by mi viděly až do žaludku. „Jasně si to vybavuju. Než vystřelil na Stevie Rae, poznal tě. Dokonce říkal, že se vrátil kvůli tobě.“

„Byla jsem s ním, když umíral.“ Zadívala jsem se na Erika a snažila se, aby na mně nebylo poznat, jak moc se stydím, že mě kromě něj zase přitahuje ještě někdo jiný. „Těsně předtím, než umřel, jsem mu prozradila, že na naší Škole noci mláďata vstávají z mrtvých. Pamatoval si to.“

„Zjevně mezi vámi vzniklo určité spojení,“ podotkl Darius. „A to zachránilo Stevie Rae život.“

„Rozhodně ale nebyl úplně sám sebou,“ připustila jsem a odvrátila pohled od Erika. Od chvíle, kdy mi Stark umíral v náruči a já mu dala pusy, uplynulo jen pár dní, ale mně

připadalo, že je to dávno. „Neferet ho jasně měla ve své moci, i když se jí snažil vzdorovat.“

„Jo, vypadalo to, jako když ho očarovala nebo co,“ ozval se Jack.

„Počkejte, to mi něco připomnělo,“ řekl Damien. „Když se objevil Kalona, všiml jsem si, že všichni působili omámeně, dokonce až mírně dezorientovaně.“

Venuše zafrkala, úplně jako Afrodita, když má svoji nejkousavější (a nejmín snesitelnou) náladu. „Všichni kromě nás.“ Ukázala na červená mláďata. „Jakmile jsme ho uviděli, věděli jsme, že je to prolhaný sviňák.“

„Jak to?“ zeptala jsem se ostře. „Jak jste to poznali? Všichni ostatní kluci a holky, teda až na nás, přece padli na kolena, jakmile ho spatřili. Ani Erebovi synové se proti němu nepokusili zasáhnout.“ Na mě jeho vábení také zapůsobilo, ale před Venuší jsem se k tomu nehodlala přiznat.

Pokrčila rameny. „To bylo přece jasné. Uznávám, je to parádní mužský, ale uvažuj! Vylezl z díry v zemi přesně v místě, které bylo nacucané krví Stevie Rae.“

Podezíravě jsem se na ni dívala. Možná poznala, že Kalona je zlý, protože se ve zlu zatraceně dobře vyzná.

„Hele, měl křídla. To mi logicky přišlo divný,“ vložila se do toho Kramisha a vytrhla mě z úvah. „Máma vždycky říkala, ať nikdy nevěřím žádnému bílému klukovi, i kdyby byl hezkej jako andělíček. A když najednou ze země vyleze hezkej bílej kluk s křídla a všude je to samá krev a hnusnej pták, tak to je tuplem důvod, proč si dávat bacha.“

„Přesně,“ přisvědčil Jack. Zjevně mu uniklo, že sám je typický příklad hezkého bílého kluka.

„Musím se k něčemu přiznat,“ řekl Damien. Obrátili jsme se od Kramishy k němu. „Kdybych nebyl součástí kruhu a Afrodita na nás neřvala, ať se držíme pohromadě a vypadneme, taky bych padl na kolena.“

Zamrazilo mě v zádech. „Co vy, holky?“ zeptala jsem se dvojčat.

„Líbil se mi,“ odpověděla Shaunee.

„Je to fakt kus,“ řekla Erin a podívala se na Shaune. Když její dvojče přikývlo, pokračovala. „Taky by nás dostal. Kdyby na nás Afrodita velice nepříjemným tónem neječela, ať neporušíme kruh, zůstaly bychom tam trčet jako ostatní.“

„A to by byl průšvih,“ dodala Shaune.

„Vždyť to povídám,“ zabručela Kramisha.

„Zase jsem vám pakoňům zachránila krk,“ zablábolila Afrodita.

„Sněz si ten sendvič,“ okřikla jsem ji a otočila se k Erikovi. „Co ty? Cítil jsi, jako že musíš...“ Věta zůstala viset ve vzduchu, protože jsem nevěděla, jak to vyjádřit.

„Zůstat a uctívat ho jako boha?“ dopověděl za mě a já přikývla. „No, jeho moc na mě působila. Ale nezapomeň, že jsem věděl, že s Neferet není něco v pořádku. Řekl jsem si, že když je na jeho straně ona, nechci s ním mít nic společného. Tak jsem se prostě soustředil na něco jiného.“

Setkali jsme se pohledem a zadívali se jeden druhému do očí. On fakticky věděl, že Neferet jede v něčem špatném, protože byl jednou při tom, když jsem se s ní pohádala. A věděl taky, že jsem mu zahnula s upířím oficiálním básníkem Lorenem Blakem právě kvůli Neferet, která mu poručila, aby mě svedl a odloučil od kamarádů.

„Na červená mláďata tedy Kalona nepůsobí jako na ostatní,“ shrnul to Darius. „Ačkoli se zdá, že i běžná mláďata nemusejí jeho moci podlehnout, když se snaží. A to, co popisuje Erik, se přibližně shoduje s mou vlastní reakcí, z čehož usuzuji, že dospělí upíři mu dokážou odolat snáz než mláďata.“ Odmlčel se a obrátil se k Jackovi. „Co ty, chtěl jsi zůstat a uctívat Kalonu?“

Jack zavrtěl hlavou. „Ne. Jenže já se na něj skoro ani nepodíval. Víte, vážně jsem se moc bál o Stevie Rae a ze všeho nejvíc mi záleželo na tom, abych zůstal s Damienem. Běnka byla navíc hrozně rozrušená kvůli J. S.“ Schválně použil místo Starkova jména jen iniciály a pohladil psa. „Musel jsem se o ni postarat.“

„Proč nepůsobil na tebe?“ zeptala jsem se Daria.

Jeho oči na chvíličku zabloudily k Afroditě, která nešikovně oždibovala sendvič.

„Myslel jsem na jiné věci.“ Zarazil se. „Ale jeho vábení jsem vnímal. Nezapomínej však, že jsem se nacházel v poněkud odlišném postavení než moji spolubojovníci. Žádný z nich se s vámi nezná tak dobře jako já. Když se Erebov syn zaváže, že bude někoho chránit, jako já tobě a Afroditě, vznikne velice silné pouto.“ Mile se na mě usmál. „Velekněžku často po celý život chrání stále titíž bojovníci. Ne náhodou neseme jméno věrného bohynina chotě Ereba.“

Oplatila jsem mu úsměv a zadoufala, že Afrodita nebude pitomá a nezlomí mu jeho čestné srdce.

„Co myslíš, že se teď děje tam nahoře?“ zeptal se najednou Jack.

Všichni vzhledli ke klenutému stropu slepého tunelu a určitě jsem v tu chvíli nebyla jediná, kdo byl za tlustou vrstvu země mezi námi a „hořejškem“ vděčný.

„Nevím,“ odpověděla jsem po pravdě. Nechtěla jsem se uchylovat k prázdným frázím typu *Všechno se jistě brzy spraví*. Zamyslela jsem se a pečlivě volila slova. „Víme, že z podzemního vězení uprchl nesmrtelný z dávných časů. A taky že má kolem sebe ďábelské netvory a že při svém posledním pobytu mezi lidmi znásilňoval ženy a zotročoval muže. A že naše velekněžka a možná i všichni ostatní, kdo zůstali ve škole, se přidali k... no, nevím, jak to líp popsat, tak řeknu k Temné straně.“

Ticho, které nastalo, přerušil Erik. „Terminologie z *Hvězdných válek* funguje na všechno.“

Vesele jsem se na něj zazubila, ale hned jsem zase zvážněla a pokračovala: „Na druhou stranu netušíme, jaké škody Kalona s krakouny napáchali ve městě. Erik povídal, že prší, dělá se náledí a k tomu ještě řadí bouřka, ale na tom nemusí být nic nadpřirozeného. Jsme v Oklahomě, šílené počasí je tady pořád.“

„Ooooooo-klahoma! Země prachovejch vírů a ledovejch bouří! Nic pro slabý povahy!“ zahulákala Afrodita.

Potlačila jsem povzdech a nevěnovala naší otisknuté ožralé věštkyni pozornost. „Ale když zůstaneme u věcí, které víme jistě, tak můžeme celkem spolehlivě říct, že tady dole jsme v bezpečí. Máme jídlo, máme kde spát a tak vůbec.“ *Aspoň doufám, že jsme tady dole v bezpečí.* Poplácala jsem postel, na které jsem seděla. Světle zelené povlečení se mi fakticky moc líbilo. „Když už jsme u toho, jak jste sem dostali všechny tyhle věci?“ zeptala jsem se Stevie Rae. „Neber si to osobně, ale proti těm špinavým hadrům a dalším nechutnostem, co se tady válely ještě před měsícem, jsou tahle postel, stůl, lednice a podobně razantní zlepšení.“

Věnovala mi svůj roztomilý úsměv a odpověděla: „To všechno máme hlavně díky Afroditě.“

„Díky ní?“ opáčila jsem, nadzvedla obočí a zvědavě se k ní obrátila stejně jako všichni ostatní.

„Co na to říct? Brzo si mě nějaká charita dá na plakáty. Ještě že jsem tak okouzlující,“ řekla a krkla si jako ostřílený pivař. „Jejda. *Scusa*,“ zamumlala nezřetelně.

„*Scusa*?“ podivil se Jack.

„To je italsky, buzíku,“ poučila ho. „Rozšiř si obzory.“

„Co má Afrodita společného s tím, že tady máte nábytek?“ přerušila jsem jejich výměnu názorů, která by se beztoho každým okamžikem zvrhla v něco horšího.

„Ona to všechno koupila. Vlastně to byl její nápad,“ řekla Stevie Rae.

„*Scusa*?“ Ani jsem se nepokusila potlačit úsměv.

„Byla jsem tady dole dva dny. Myslíš, že jsem chtěla snášet takový chlívěk? Ani náhodou. Kdo má kreditky, může nakupovat. To má naše rodina v erbu společně s extra suchým martini,“ prohlásila. „Kousek odsud je na náměstí obchod se značkovým nábytkem, kde ti zajistí i dopravu. To samé nabízí krám s potřebami pro kutily, který taky není daleko. O něm jsem pochopitelně nevěděla, protože na taková místa nechodím. Řekla mi o něm jedna z těch červených potvor.“

„Neříkej jim potvory,“ ozvala se Stevie Rae.

„Kuš. Tvoje kecy mi pijou krev,“ odsekla Afrodita.

„Kdyby jen kecy,“ přisadila si Venuše.

Afrodita zašilhala přibližně jejím směrem, ale než se její alkoholem zpitomělý mozek zmohl na odpověď, ten kluk, co se jmenuje Dallas, řekl: „O tom krámu pro kutily jsem jí pověděl já.“ Všichni jsme se k němu otočili. Pokrčil rameny. „Jsem v těchhle věcech dobrý.“

„Takže z obou těch obchodů vám přivezli věci až sem dolů?“ užasl Erik.

„No, ne tak docela,“ odvětila Stevie Rae. „Přivezli to k těm novým loftům, jsou to prakticky naši sousedi. Trochu jsem si s těmi chlápký z dopravy, ehm, přátelsky popovídala, oni to sem nanosili, a když odjeli, už si vůbec nic nepamatovali. Takže ta-dá! Měli jsme vymalováno.“

„Já tomu pořád nerozumím. Jak jste ty lidi přesvědčili, aby s vámi šli sem dolů?“ zeptal se Darius.

Povzdychla jsem si. „Je tady ještě něco, co bys měl o červených upírech vědět...“

„O mláďatech taky, i když ta to neumějí tak dobře,“ přerušila mě Stevie Rae.

„A o červených mláďatech,“ opravila jsem se poslušně. „Umějí lidem vymývat mozky.“

„Takhle to zní mnohem hůř, než to doopravdy je,“ ujistila ho Stevie Rae rychle. „Jen jsem těm dopravákům maličko upravila paměť. Neudělala jsem z nich žádné loutky nebo tak něco. My svoji moc nezneužíváme.“ Významně se rozhlédla po červených. „Vidíte?“

„Jasně,“ zamumlali, ale všimla jsem si, že Venuše nepromluvila a Kramisha provinile zatěkala pohledem.

„Umějí ovládat lidskou mysl. Nesnesou přímé sluneční světlo. Mají skvělé regenerační schopnosti. Nejlépe se cítí, když mají přímý kontakt se zemí,“ začal vypočítávat Darius. „Zapomněl jsem na něco?“

„Jo,“ řekla Afrodita. „Koušou.“

6)

„A dost. Dej sem tu flašku,“ houkla jsem na Afroditu. Červená mlád'ata se rozchechtala.

„Afrodita je trhlá, i když zrovna není zlitá a votisklá,“ prohlásila Kramisha. „Ale my jsme na ni zvyklý.“

„Ano,“ obrátila jsem se zpátky k Dariovi a ignorovala výbuchy smíchu, „všechno, co jsi říkal o červených mlád'atech, je pravda.“

„A platí i pro jediného červeného dospělého na světě,“ doplnila Stevie Rae unaveně, ale pyšně. „Jo, a taky poznám, že slunce vyšlo přesně,“ zarazila se a naklonila hlavu ke straně, jako by poslouchala cvrčky, „před šedesáti třemi minutami.“

„Všichni dospělí upíři poznají, kdy vychází slunce,“ řekl Darius.

„Ale vsadím se, že z toho nejsou tak děsně ospalí jako já.“ Podpořila svoje tvrzení mohutným zívnutím.

„Obvykle ne,“ připustil.

„No, mně se vždycky vyloženě zavírají oči,“ odvětila. „A dneska je to horší než obvykle, za což asi vděčím tomu hloupému šípu, co ze mě ještě před chvílí trčel.“

Jak o tom tak Stevie Rae mluvila, najednou na mě taky dolehla hrozná únava. Krev mě nakopla jenom dočasně. Zadívala jsem se na naši červeno-modrou partu a došlo mi, že spousta z nás má kruhy pod očima a potlačuje zívání. Hlavou se mi pořád honily myšlenky na Kalonu a události ve

škole a taky mi nedalo pokoj podezření, že s červenými není něco tak docela v pořádku, ale byla jsem už moc utahaná.

Nejradši bych se pěkně vybrečela, ale místo toho jsem si odkašlala, sebrala síly a řekla: „Co kdybychom se trochu prospali? Jsme poměrně v bezpečí a s tím, co se děje nahoře, stejně nic nenaděláme, zvlášť když jsme tak zničení, že neudržíme oči otevřené.“

„Pravda,“ pronesl Darius. „Nejprve bychom ale měli postavit ke vchodům do tunelů hlídky – čistě pro jistotu. Souhlasíš, kněžko?“

„Jo, to zní rozumně,“ odpověděla jsem. „Stevie Rae, existuje ještě nějaký další vchod kromě toho v suterénu?“

„Ale Červenko, já myslela, že o tom víš! Je tady celý systém chodeb, do kterého se dá dostat přes různé staré budovy v centru,“ vyhrkla kámoška. „Naše tunely jsou jen jedna část.“

„Ale přímo sem kromě vás nikdo nechodí, ne?“

„No, přímo sem ne. Všichni si myslí, že je to tady staré, špinavé a opuštěné.“

„To bude asi tím, že to tady je staré, špinavé a opuštěné,“ zabrumlala jízlivě Afrodita. Všimla jsem si, že jsem jí tu flašku zabavila zbytečně, protože si jednoduše načala druhou.

„To není pravda. Nejsou špinavý ani opuštěný,“ ozvala se Kramisha a zamračila se na ni. „Jsme tady my a dali jsme všecko do pucu. A ty to zatraceně dobře víš, protože jsme to cálovali tvojí zlatou kreditkou.“

„Zlatou kreditkou se necáluje. Nauč se mluvit,“ odsekla Afrodita a zpoza Daria na Kramishu zašilhala.

„Hele, jseš člověk, trapně ses votiskla se Stevie Rae a za chvíli budeš totálně na šrot, takže by mi přišlo nefér vytasit na tebe svý superschopnosti a dát ti po hubě, ale ještě jednou se vo mě votřeš a zapomenu, že patřím k těm hodnejm,“ nedala se Kramisha.

„Nemohly byste se přestat hloupě dohadovat a myslet radši na to, že se nás chystají sežrat nestvůry?“ vložila jsem

se do toho vyčerpaně. „Stevie Rae, jsou ty další chodby s těmihle nějak propojené?“

„Jo, ale vchody jsou zabarikádované a nikdo jiný než my se dál nedostane.“

„Takže z téhle části tunelů se dá do té používané sekce dostat? Kolik takových průchodů existuje?“ zeptal se Darius.

„Já vím jen o jednom a ten je přehrazený fakticky tlustými kovovými dveřmi. Co vy, lidi? Našli jste nějaký další?“ obrátila se na červená mláďata.

„Možná jo,“ promluvil Mravenec.

„Možná?“

„Při jednom průzkumu jsem narazil na nějaký prostor, ale vedla do něj tak úzká škvíra, že jsem se tamtudy neprotáhl ani já. Chtěl jsem se tam vrátit s lopatou, nebo ještě líp s Johnnym B a jeho bicepsy, ale ještě jsem se k tomu nedostal.“

Johnny B se zazubil, zaujal kulturistickou pózu a předvedl zmíněné svalstvo. Schválně jsem se zadívala jinam, zato dvojčata se obdivně zachichotala.

„Takže když to shrnu, kromě vchodu v nádražním suterénu je tady ještě jeden, který vede do dalších podzemních chodeb?“ chtěla jsem se ujistit.

„V podstatě jo,“ odpověděla Stevie Rae.

„V tom případě bych ti radil postavit dvě hlídky, kněžko,“ řekl Darius. „Jednu k nádražnímu vchodu a druhou k průchodu do sousedních tunelů.“

„Jasně, to bude nejlepší,“ uzavřela jsem.

„Vezmu si první směnu v suterénu,“ prohlásil bojovník.

„Eriku, ty mě potom vystřídáš. V tom místě jsme nejzranitelnější, a proto by tam měli hlídat dospělí.“

Erik přikývl. „Souhlas.“

„Jack a já si vezmeme první hlídku u těch kovových dveří,“ nabídl Damien. „Pokud to tedy ostatním nevádí.“

„Jo, naplánujeme přitom jídelníček a sepíšeme seznam věcí, které bude potřeba dokoupit do kuchyně,“ řekl Jack.

„Bezva nápad.“ Vděčně jsem se na kluky usmála.

„Souhlasím,“ kývl Darius. „Shaunee, Erin, vystřídáte je?“

Holky pokrčily rameny. „Proč ne?“ řekla Erin.

„Výborně. Myslím, že za dne by červení neměli držet stráž,“ prohlásil bojovník.

„Počkat, my nejsme žádný bačkory!“ ohradil se Johnny B. Testosteron a mužná pýcha z něj doslova crčely.

„Tak to nemyslel,“ chlácholila jsem ho, protože jsem Dariově úvaze okamžitě porozuměla. „Potřebujeme, abyste se přes den pořádně prospali a drželi hlídky v noci, když máte nejvíc síly. Snad se pak dokážete porvat i s těmi zrůdami, co se na nás chystají.“ Popravdě řečeno, kdyby na ten problém s denním světlem neupozornil Darius, udělala bych to sama. Nechtěla jsem být „pod ochranou“ červených, dokud z nich nebudu mít lepší pocit.

„Jo tak. Jasně, proč ne? Já se kněžce a její partě nabízím dobrovolně,“ prohlásil Johnny B a rošťácky na mě mrknul.

Měla jsem co dělat, abych neobrátila oči v sloup. Fakticky jsem v životě nepotřebovala dalšího namakaného fotbalistu, nehledě na to, že patří k červeným. Pohled mi sjel k Erikovi a málem jsem sebou provinile škubla. Pozoroval mě, jak jinak. Paráda. Od chvíle, kdy jsme se schovali v podzemí, se na mě ani nepodíval a teď si vybere zrovna moment, kdy se mnou flirtuje jiný kluk.

Jack zvedl ruku jako snaživý prvňáček. „Ehm, měl bych dotaz...“

„Ano, Jacku?“ vyzvala jsem ho.

„Kde budeme spát?“

„Dobrá otázka.“ Otočila jsem se ke Stevie Rae. „Kde budeme spát?“

Než stačila odpovědět, předběhl ji Johnny B. „Aby bylo jasno, v mé posteli je místa dost. Mám laskavější srdce než Kramisha.“

„Každěj ví, že vo srdce ti v tomhle případě vůbec nejde,“ odpálila ho.

„Klídek, čéče!“ zabasoval Johnny B v (nepříliš zdařilé) imitaci drsného černocho.

Kramisha ohrnula nos. „Jseš trhlej.“

„No, máme tady pár spacáků,“ skočila do jejich přestřelky Stevie Rae. Její hlas zněl, jako kdyby už napůl spala. „Venuše, ukážeš Zoey a ostatním, kde jsou, prosím? A vyspěte se, u koho chcete.“ Zarazila se a unaveně se usmála na Kramishu. „Akorát u Kramishy ne.“

„V mém pokoji bejt můžete, proti tomu žádná,“ ozvala se dívka. „Jenom mi nelezte do postele.“

„Vy teď máte každý svůj pokoj?“ Nedokázala jsem zamaskovat údiv. Bylo to tu fakticky úplně jiné, než když jsem tady byla poprvé. Tehdy nezůstalo na zdejších mláďatech skoro nic lidského a tunely byly tmavé, špinavé a strašidelné. Teď jsme seděli v útulném pokojíčku osvětleném mihotavými plameny olejových lamp a svíček a zařízeném pohodlným, na první pohled novým nábytkem. Na posteli dokonce ležela spousta hezkých polštářků, které barevně ladily. Vypadalo to tam neuvěřitelně normálně. Je možné, že červeným nedůvěřuju a podezírám je jen proto, že jsem k smrti unavená a všechno už se mi plete?

„Pokoj si mohl zařídit každý, kdo chtěl,“ odpověděla mi Venuše. „Je to úplně snadné. V téhle části tunelů je spousta slepých chodeb, ze kterých se dají udělat místnosti. Já mám ložnici jen pro sebe.“ Usmála se na Erika. Musela jsem si důrazně připomenout, že přivolat oheň a podpálit to její trapně blondáté háro by asi nebylo úplně podle bontonu.

„Právě tady zřejmě v dobách prohibice skladovali většinu pašovaného alkoholu,“ prohlásil Damien. „Je to logické, jsme přímo u železniční tratě a po nocích ho mohli nepozorovaně nakládat i vykládat.“

„To je tak strašně romantické!“ vzdychl Jack. „Dvacátá léta! Krátké sukně, černošské nálevny, gangsteři...“

Damien se na něj shovívavě usmál. „No, v Tulse ve skutečnosti prohibice trvala až do roku 1957.“

„Nekaž mi to, na tom už nic romantického není. To jen dokazuje, jak jsou tady na jihozápadě všichni zastydlí.“ Zahihňal se. „Ještě že aspoň my dva jsme teplí.“

„Jsi sladký a máš smysl pro humor. Proto tě mám tak rád,“ řekl Damien a dal mu mlaskavou pusu. Hraběnka vesele zaštekala.

„Haf haf,“ přidala se Afrodita.

„A pak jsem se chtěl zeptat ještě na jednu věc,“ pokračoval Jack a zamračil se na ni.

Než stačil zase zvednout ruku, vyhrkla jsem: „Na co, Jacku?“

„Máte tady toalety?“

„Toalety? On tomu fakticky říká toalety?“ Afrodita se rozchichotala tak nezvladatelně, že jí zaskočilo a přílišně zachrochtala. Nikdo si jí nevšímal.

„Jasně že jo,“ zamumlala Stevie Rae přes širokánské zívnutí. „Venuše, ukážeš jim, kde jsou?“

„Vy máte koupelnu?“ Cože? V kanálech je zavedená voda?

Venuše se na mě posměšně ušklíbla. Zjevně měla radost, že taky něco nevím. „Několik. Jsou v nich i sprchy.“

„A teče tam teplá voda?“ vyhrkl Jack nadšeně.

„Samozřejmě. Nejsme žádní barbaři,“ odvětila Venuše.

„Jak jste to udělali?“ zeptala jsem se.

„Objevili jsme je nahoře v budově,“ odpověděla Stevie Rae. „Pořádně jsme ji prozkoumali a zjistili, že všechna okna i dveře jsou zatlučené a zvenčí se dovnitř nikdo nedostane, leda by prošel suterénem a ten máme pod dohledem.“

„A jen tak někoho dovnitř nepustíme,“ dodala Venuše s dost nebezpečným výrazem.

Upřímně řečeno jsem k ní cítila pořád menší sympatie. A tentokrát to nemělo vůbec nic do činění s tím, že dělá oči na Erika.

„Jen pro VIP. To je místo pro mě,“ okomentovala to Afrodita a řihla si.

Stevie Rae protočila oči. „Prostě jsme našli dvě šatny, pánskou a dámskou. Asi dřív sloužily zaměstnancům. A je tam taky tělocvična! Zbytek už zařídil Dallas.“ Vyčerpaně zuchla zpátky mezi polštáře a neurčitě na něj mávla, aby pokračoval.

Dallas pokrčil rameny, jako by o nic nešlo, ale z jeho širokého úsměvu bylo jasné poznat, že moc dobře ví, že se mu něco povedlo. „Jenom jsem našel hlavní uzávěr vody a otevřel ho. Trubky fungovaly bez problémů.“

„To přece není všechno,“ pobídla ho Stevie Rae.

Zazubil se na ni a já znovu zaregistrovala, že mezi nimi něco je. Hm... Budu to muset ze Stevie Rae vypáčit.

„No, taky se mi podařilo zapnout elektřinu. Tím pádem nastartovaly bojler, a díky Afroditiním kreditkám jsme mohli pořídit extra dlouhé prodlužovačky a další kabely. Všechno jsem to napíchl na staré dráty, které tady vedou ke světlům. Prostě to ani nedalo moc práce a máme nahoře teplou vodu a tady dole elektřinu.“

„Ty bláho,“ vydechl Jack. „To je fakt něco.“

„Obdivuhodné,“ přisvědčil Damien.

Dallas se jen usmíval.

„Tak chcete se umýt nebo ne?“ vpadla do toho Venuše. Připadalo mi, že zní nějak mrzutě. Lépe řečeno, že frfňá.

„Chceme!“ zajásal Jack. „Rozhodně si rád dám horkou sprchu, než nastoupíme hlídku.“

„Ehm, jak jste tady na tom s péčí o vlasy?“ zeptala se Shaunee.

„Žádný strachy, kočko. To byla první věc, kterou jsem vyřešila, když jsem přestala vyšilovat. Takže klid, podělím se,“ řekla Kramisha, vstala a smetla si z neuvěřitelně těsných džínů drobky.

„Nádhera,“ oddechla si Erin. „Tak jdeme.“

Všichni se sebrali a postupně odcházeli, ale já se nikam nehnala.

„Chceš se mnou zase bydlet, Červenko?“ zeptala se Stevie Rae. Vypadala hrozně unaveně, ale usmívala se na mě úplně jako dřív.

„No jasně,“ vyhrkla jsem. Pak jsme se obě zadívaly na Afroditu, která pořád seděla na druhém konci postele a opírala se o Daria.

„Afrodito, dojdí si pro spacák. Můžeš taky spát se mnou,“ nabídla jí Stevie Rae.

„Tak to teda ani náhodou. S tebou já spát nebudu,“ ohradila se. Dávala si přitom co nejvíc záležet na zřetelné výslovnosti. „Náš otisk není jako normální otisk. A i kdybych byla lesba, což nejsem, ty nejsi můj typ.“

„Ježkovy oči, co tě to napadá? Já se tě nesnažím sbalit,“ vyprskla Stevie Rae.

„Já jen aby bylo jasno. A taky tě upozorňuju, že tenhle zatracený otisk zlomím hned, jak přijdu na to, jak se to dělá.“

Stevie Rae vzdychla. „Hlavně nedělej nic, co by bolelo. Toho jsem si poslední dobou užila až až.“

Poslouchala jsem jejich výměnu názorů s upřímným zájmem. To víte, já se otiskla se svým lidským klukem Heathem, a tak jsem měla celkem dobrou představu, jaké to je, když vás s nějakým člověkem spojuje magie krve. A taky jaké to je, když otisk zrušíte – fakticky to příšerně bolí.

„Zoey, byla bys tak laskavá a přestala na mě vejrat?“ štěkla na mě Afrodita. Provinile jsem sebou trhla.

„Já na tebe nevejrám,“ zalhala jsem.

„Jak myslíš, ale hlavně toho nech.“

„Za otisk se vůbec nemusíš stydět, krásko moje,“ řekl Darius a něžně Afroditu objal.

„Ale stejně je to divné,“ prohlásila Stevie Rae.

Darius se na ni vlídně usmál. „Otisk má mnoho různých podob.“

„No, ten náš rozhodně nepatří k tomu typu, kdy si ti dva vzájemně sajou krev a provozují spolu sex,“ zdůraznila Afrodita.

„Samozřejmě že ne.“ Darius jí dal pusku na čelo.

„To znamená, že můžeš přestat vyvádět a klidně tady přespat,“ vrátila se Stevie Rae k původnímu tématu.

„A já znovu říkám, že ani náhodou, sakra! Stejně chci zůstat s Dariem. Budu s ním hlídat,“ prohlásila Afrodita nesmlouvavě a pozvedla svoji druhou láhev vína, teď už poloprázdnou, v nějakém záhadném opileckém pozdravu.

„Darius musí střežit vchod do podzemí. Nemůže se u toho starat o ožralé holky,“ namítla Stevie Rae.

„Já – jdu – s Dariem,“ zopakovala Afrodita pomalu a neoblomně.

„Vezmu ji s sebou,“ rozsekl to Darius a marně se snažil skrýt úsměv. „Seženu jí spacák. Rád ji mám na očích a myslím, že bude velice hodná.“

„Velice hodná?“ opáčila jsem a zároveň se Stevie Rae zvedla obočí. Přisahám, že jsem na jeho krásně řezaných tvářích zpozorovala náznak červeně.

„Tak to mluví o nějaké jiné Afroditě, kterou my neznáme,“ poznamenala Stevie Rae.

„Pojď už,“ řekla Afrodita a s menšími obtížemi vstala. „Vím, kde mají uložené ty pitomé spacáky. Vůbec si jich nevšímej.“ Vrhla po nás nepřilíš povedený vražedný pohled, znovu chlapsky krkla, chytila Daria za ruku a vypořádala se z pokoje. Mohly jsme se s kámoškou potřhat smíchy.

Než Darius zmizel za závěsem, otočil se ještě k Erikovi. Málem jsem zapomněla, že tam s námi pořád je. Málem.

„Eriku, prosí se trochu. Vzbudím tě, abys mě vystřídal.“

„Dobře. Budu v...“ Erik se zarazil.

„Dallas má pokoj hned na opačném konci tohoto tunelu. Určitě tě u sebe rád nechá bydlet,“ řekla Stevie Rae.

„Fajn, takže budu tam.“

Darius přikývl. „Kněžko, zkontroluješ Stevie Rae obvazy? Pokud bude třeba je vyměnit...“

„Tak to udělám,“ skočila jsem mu do řeči. Zatraceně, pomáhala jsem při tom, když jsme jí tahali z prsou šíp, tak snad dokážu sundat náplast a neomdlít.

„Kdybyste mě potřebovali, pošlete jednoduše nějaké mládě...“

Nestačil větu dokončit, protože Afrodita mu šklubla rukou a vytáhla ho z místnosti. Pak ještě nakoukla dovnitř. „Dobrou. A opovažte se za námi přilízt a rušit.“ Potom zmizela.

Erik se zadíval na vlnící se závěs a zamumlal si pro sebe: „Nechtěl bych být na jeho místě.“ Ani jsem se nesnažila zakrýt úsměv. Potěšilo mě, že ho Afrodita už nezajímá.

* ŠKOLA NOCI 5 *

Setkali jsme se pohledem. Váhavě, ale přece jen se na mě také usmál.

7)

„Víte co? Běžte oba za ostatními, já jdu spát,“ řekla Stevie Rae a opatrně se otočila na bok.

Vtom se ozvalo mrzuté „mňááuf“, do pokoje vpochodovala tlustá zrzavá koule chlupů a vyskočila k ní na postel.

„Nalo!“ Stevie Rae podrbala moji kočku mezi ušima. „Moc se mi po tobě stýskalo.“

Nala jí kýchlá do obličeje, třikrát se zatočila na polštáři, lehla si vedle její hlavy a nastartovala automat na předení. Široce jsme se na sebe s kámoškou usmály.

Počkat – DŮLEŽITÁ POZNÁMKA: Jackova labradorka Hraběnka je naprostá výjimka. Původně patřila Starkovi a přišla na naši školu spolu s ním, když k nám přestoupil z Chicaga. On pak ale umřel. Jack ji adoptoval. Stark vstal z mrtvých, ale už to nebyl on, což se poznalo zejména podle toho, že vzápětí vystřelil na Stevie Rae. Proto je Běnka pořád s Jackem. Mám pocit, že ji má čím dál tím radši.

Ale zpátky k tématu. Když naše parta utíkala ze Školy noci, kromě Běny se k nám přidaly taky naše kočky. Nalin uspávací rituál pro mě a moji kámošku znamenal, že jsme se tady v jejím pokoji rázem cítily mnohem víc jako doma.

„Běžte si s Erikem dát sprchu nebo tak,“ pronesla ospale a stočila se do klubička podobně jako Nala. „My dvě si zatím zdřímneme. Jo, ostatní najdete, když venku zabočíte doleva a pak se budete pořád držet vpravo. Průlez do nádraží je vedle té místnosti s ledničkami.“

„Ale Darius říkal, že ti mám zkontrolovat obvazy,“ připomněla jsem jí.

„Až potom.“ Zívla, div si nenatrhla pusu. „Zatím jsou v pohodě.“

„Když myslíš.“ Snažila jsem se nedat najevo, jak moc se mi ulevilo. Dráha zdravotní sestry fakticky není nic pro mě, v tom mám jasno. „Zdřímni si trochu. Za chvíli jsem zpátky.“ Věřte, nebo ne, než jsme s Erikem došli ke kostkovanému závěsu ve dveřích, spala jako dřevo.

Dali jsme se doleva a chvíli šli úplně mlčky. Tunely působily míň strašidelně, než když jsem v nich byla naposled, ale tím nechci říct, že byly prostorné, světlé a veselé. Každých pár metrů visela ve výši očí na betonové zdi lucerna na něčem, co připomínalo železniční nýty, ale jinak bylo všechno skrz naskrz prolezlé vlhkostí. Šli jsme teprve chvíli, když jsem koutkem oka cosi zahlédla, zpomalila a zamžourala do neprostupných stínů mezi světlý.

„Co je?“ zeptal se Erik tiše.

Žaludek se mi sevřel strachem. „Já nevím, zdálo se mi...“ Nedořekla jsem to, protože v tu chvíli se na mě ze tmy něco vyřítilo. Málem jsem začala ječet, myslela jsem, že na nás útočí nějaké šílené červené mládě, nebo ještě hůř, příšerní krakouni. Ale Erik mě popadl a odtáhl stranou... načež se kolem nás přehnalo asi pět netopýrů.

„Bojí se tě víc než ty jich,“ prohlásil, a jakmile byly ty potvory pryč, pustil mě.

Otřásla jsem se a snažila se přinutit srdce, aby se vrátilo k pravidelnému rytmu. „To se teda pleteš, víc než já jich se mě bát nemůžou. Brrr, netopýři jsou krysy s křídla!“

Znovu jsme vykročili. Erik se zakuckal smíchy. „Já myslím, že takhle se říká holubům.“

„Netopýři, holubi, krkavci, to je mi teď úplně fuk. Nic, co lítá a pleská křídla, nechci ani vidět.“

„To chápu,“ připustil a usmál se na mě. To k pravidelnosti mého srdečního činnosti zrovna dvakrát nepřispělo. Přísahala bych, že ještě o pěkný kus dál jsem cítila teplo v místech, kde mě předtím chytil kolem ramen.

Po pár krocích jsme se zničehonic ocitli v sekci tunelů, která nám doopravdy vzala dech. Zůstali jsme ohromeně stát a zírali na zdi.

„Ty jo, to je něco,“ hlesla jsem.

„Přesně. Nádherná,“ přisvědčil. „To asi malovala ta holka, Gerarty. Když nám ji Stevie Rae představovala, povídala přece, že je malířka a zdobí chodby, ne?“

„Jo, ale něco takového jsem nečekala.“ Netopýři se mi úplně vykouřili z hlavy. Přejela jsem rukou po překrásném složitém vzoru, v němž se proplétaly kytky, srdce, ptáci a všelijaké vlnovky a spirály. Všechno dohromady tvořilo fantasticky barevnou mozaiku, která kousku ponurých, klaustrofobických tunelů vdechla život a kouzlo.

„Lidi i upíři by za takovouhle dekoraci zaplatili balík,“ poznamenal Erik. Ve vzduchu zůstalo viset nevyslovené *kdyby se ovšem mohli o červených dozvědět.*

„Snad někdy dostanou příležitost,“ odvětila jsem. „Bylo by fajn, kdyby se červení nemuseli schovávat.“ Napadlo mě, že bych potom možná snáz získala odpovědi na svoje otázky ohledně jejich schopností a sklonů. „A vůbec, upíři a lidi obecně by se k sobě měli chovat líp,“ dodala jsem.

„Jako třeba ty a tvůj člověčí kluk?“ Vyslovil to tiše, bez stopy sarkasmu.

Pohlédla jsem mu přímo do očí. „Já už s Heathem nic nemám.“

„Vážně?“

„Stoprocentně.“

„Fajn. To je dobře.“ Víc už k tomu neřekl, a tak jsme se vydali zase na cestu, mlčky, oba ponoření ve vlastních úvahách.

Tunel se za chvíli stočil trochu doprava, což byl podle Stevie Rae správný směr, ale vlevo jsme spatřili klenutý průchod zakrytý závěsem. Tenhle byl z černého falešného sametu a měl na sobě kýčovitý obrázek Elvise v bílé kombinéze.

„To bude Dallasův pokoj,“ usoudila jsem.

Erik chvílku zaváhal, ale pak odhrnul závěs a oba jsme nakoukli dovnitř. Pokoj nebyl moc velký a místo postele v něm bylo jen pár matrací naskládaných na sebe, ale zato na nich ležela zářivě červená deka a barevně sladěné polštáře (hrbol pod dekou byl podle všeho spící Dallas). Měl tam taky stůl, na kterém se válely nějaké věci, které jsem ve slabém světle nerozeznala, a pár černých sedacích pytlů. Na klenuté stěně nad postelí visel plakát s... Zamžourala jsem, ale pořád postavu na něm nerozeznávala.

„Jessica Alba ze *Sin City*. Tomu já říkám sexy upířská kočka. Ten kluk má vkus,“ pronesl Erik tiše, aby Dallase nevbudil.

Zamračila jsem se na něj a prudce závěs zatáhla.

„Co je? Moje ložnice to není,“ prohlásil.

„Pojď, ať nám ostatní neutečou.“ Vykročila jsem zase chodbou.

„Hele,“ řekl po minutě tísnivého mlčení. „Musím ti strašně moc poděkovat.“

„Mně? Za co?“ Ohlédla jsem se na něj.

Díval se mi přímo do očí. „Za to, žeš mě zachránila a já nezůstal nahoře v tom šíleném zmatku.“

„To přece není moje zásluha. Sám ses rozhodl, že půjdeš s námi.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, jsem si docela jistý, žeš mě zachránila ty. Nebýt tebe, asi bych se nedokázal vzepřít a udělat, co jsem chtěl.“

Zastavil se, jemně mě vzal za ruku a otočil tvář k sobě.

Zadívala jsem se do jeho zářivě modrých očí orámovaných dospělým znamením, složitým vzorem připomínajícím masku. Dřív býval absolutně nádherný jako Clark Kent/Superman, ale teď spíš připomínal Zorra, a tím pádem byl děsně sexy. Jenže Erik není jenom fantasticky pěkný kluk, je taky talentovaný a opravdický slušňák. Hrozně mě mrzelo, že jsme se rozešli. Zvlášť proto, že jsem to zavinila já. A přese všechno, co jsme si udělali, jsem s ním chtěla znovu chodit. Přála jsem si, aby mi zas věřil. Strašně se mi po něm stýskalo...

„Fakt se mi po tobě stýská!“ Teprve když se mu údivem rozšířily oči a zvlnil sexy rty v úsměvu, jsem si uvědomila, že jsem to řekla nahlas.

„Vždyť jsem tady.“

Cítila jsem, jak mě od krku nahoru polévá horko, a bylo mi jasné, že jsem právě velice odpudivě zrudla. „No, to nestačí. Tak jsem to nemyslela,“ plácla jsem naslepo.

Jeho úsměv se rozšířil. „Chceš vědět, čím jsi mě zachránila?“

„Jasně.“ Měla jsem sto chutí začít se ovívat, abych přestala vypadat jako ředkvička.

„Kalona mě nedokázal zhypnotizovat, protože jsem myslel na tebe.“

„Fakticky?“

„Viš, že jsi byla totálně fantastická, když jsi vyvolávala ten kruh?“

Zavrtěla jsem hlavou, ale od jeho rozzářených očí jsem se odtrhnout nemohla. Bála jsem se třeba i jen nadechnout. Nechtěla jsem udělat nic, co by ten okamžik pokazilo.

„Byla jsi úžasná – krásná, mocná a sebejistá. Nemohl jsem myslet na nic jiného než na tebe.“

„Řízla jsem tě do ruky.“ Nic lepšího jsem ze sebe nedostala.

„Musela jsi. To patří k rituálu.“ Zvedl ruku a otočil ji dlaní vzhůru, takže jsem spatřila tenký strup, který se táhl přes hrbolek pod jeho palcem.

Jemně jsem po růžové lince přejela prstem. „Vážně se mi do toho nechtělo.“

Vzal mě za ruku a obrátil ji tak, aby si mohl prohlédnout safirově modré tetování na dlani. Potom se jí lehce dotkl, podobně jako já předtím jeho. Zachvěla jsem se, ale neodtáhla se.

„Vůbec to nebolelo. Vnímál jsem jenom tebe. Teplo tvého těla. Tvoji vůni. Jaké to je, držet tě v náruči. Proto na mě ten netvor neměl žádný vliv. Proto jsem nevěřil Neferet. Zachránilas mě, Zoey.“

„To myslíš vážně? Po tom všem, co se mezi námi stalo?“
Do očí mi vhrkly slzy a musela jsem zamrkat, abych je zarazila.

Erik se zhluboka nadechl, jako by se chystal skočit do vody z vysokého, nebezpečného útesu. Pak vyhrkl: „Miluju tě, Červenko. To, co se stalo, na tom nic nezměnilo, i když jsem se fakticky hodně snažil.“ Vzal můj obličej do dlaní. „Kalona s Neferet mě nemohli pobláznit, protože už jsem blázen. Do tebe. Nemohli mě omámit, protože jsem omámený tím, co k tobě cítím. Chci s tebou zas chodit, Zoey, stačí říct.“

Nezaváhala jsem ani vteřinu. „Tak jo,“ zašeptala jsem.

Sklonil se a naše rty se setkaly. Pootevřela jsem pusku a poddala se důvěrně známému polibku. Chutnal pořád stejně, dotýkal se mě jako dřív. Objala jsem ho kolem širokých ramenou a přitiskla se k němu. Pořád jsem nedokázala uvěřit, že mi odpustil, že mě pořád chce a má mě rád.

„Zoey,“ zamumlal se rty stále přitisknutými k mým. „Taky se mi po tobě stýskalo.“

Potom mě znovu políbil a mně se úplně zatočila hlava. Už to nebylo jako dřív – než se proměnil v dospělého upíra, než jsem přišla o panenství s jiným mužem. Jako kdyby znal nějaké tajemství a já už taky. Zasténal a já to spíš ucítila, než uslyšela, a vzápětí následoval další pocit, chlad a tvrdost stěny tunelu, o kterou jsem se opřela zády, když mě k ní Erik postrčil a uvěznil mě tam. Jednou rukou mě držel kolem pasu a pevně tiskl k sobě. Druhou mě pohladil přes slavnostní šaty od ramene až k zadní straně stehna, nahmatal lem, vklouzl pod něj prsty a putoval zase nahoru. Dotek mě hřál na nahé kůži.

Na nahé kůži?

U zdi v tunelu?

Nechat se osahávat ve tmě?

A pak mě napadla ta nejhorší myšlenka: *Nemá Erik náhodou pocit, že když už jsem s někým spala (jednou!), klidně na to skočím kdykoli a s každým? A do pytle.*

Došlo mi, že to neudělám. Ne tady. Ne takhle. Nevěděla jsem ani, jestli na to vůbec ještě někdy s někým skočím. Když jsem poprvé a jedinkrát měla sex, dopadlo to dost hrozně a byl to největší omyl mého života. Rozhodně to ze mě neudělalo žádnou nadržanou nymfomanku!

Začala jsem Erika odstrkovat a odvrátila se, aby mě nemohl dál líbat. Zdálo se, že mu to ani v nejmenším nevadí. Vlastně si toho asi vůbec nevšiml, protože se ke mně pořád jednoznačně tiskl boky a začal mi líbat krk.

„Eriku, přestaň, prosím tě,“ vyhrkla jsem zadýchaně.

„Hmmm, chutnáš skvěle.“

Jeho hlas zněl hrozně sexy a vzrušeně, chvílku jsem sama nevěděla, co vlastně chci. Přece jen jsem si s ním doopravdy přála zase chodit a navíc byl tak krásný a znala jsem ho tak dobře a...

Už jsem se málem přestala vzpírat, když vtom jsem přes jeho rameno něco zahlédla. Ztuhla jsem strachem, protože jsem si uvědomila, že to jsou rudé oči žhnoucí v hlubokém, vzdouvajícím se jezeru černoty, které se vlhce vlní v prostoru jako duch tvořený čiročirou tmou.

„Eriku! Přestaň. Okamžitě.“ Prudce jsem ho odstrčila, až klopýtl. S divoce bušícím srdcem jsem ho rychle obešla, abych stála té věci za ním tváří v tvář. Rudé oči už tam nebyly, ale přísahám, že v hlubokých stínech jsem pořád rozeznávala inkoustově černou skvrnu. Pak jsem zamrkala, zaostřila zrak a ta divná věc zmizela. V temném tichu podzemní chodby jsme byli jen já a Erik.

Z opačného směru se náhle ozval zvuk podrážek došlapujících na beton. Zhluboka jsem se nadechla a chystala se přivolat některý z živlů a té neznámé hrozbě bez tváře se postavit, jenže ze stínů se naprosto poklidně vynořila Kramisha. Dlouze a se zájmem se zadívala na Erika a pronesla: „Čěče, vy jste na to vlítli rovnou tady v tunelu? To máte teda sakra dobrý nervy.“

Erik se k ní otočil, vzal mě kolem ramen a přitáhl si mě k sobě. Ani jsem se na něj nemusela dívat a věděla jsem, že vypadá úplně v pohodě a usmívá se. On je totiž fakticky

dobrý herec. Tvář, kterou Kramishe ukazuje, má určitě dokonale zvládnutou – vypadá sexy a jen maličko provinile, jako že nás přistihla v nejlepším.

„Nazdar, Kramisho,“ pozdravil ji bez váhání.

No, a pak jsem tam samozřejmě byla já. Sotva jsem se držela na nohou, natož abych se zmohla na slovo. Bylo mi jasné, že jsem rudá jako rak a mám napuchlou vlhkou pusou. Vlastně jsem na sto procent vypadala napuchlá a vlhká od hlavy k patě. „Kramisho, nevidělas támhle naproti něco?“ Trhla jsem hlavou směrem ke stínům za námi a vypravila to ze sebe poměrně normálním hlasem, který zněl jen kapku zadýchaně a pornograficky.

„Kdepak, holka, akorát tebe a tvýho frajera, jak se vocáváte,“ odpověděla rychle.

Připadalo mi, že až trochu moc rychle.

„Jééé! Erik a Červenka se líbají? To je sladký!“ Za Kramishou se úplně nečekaně vynořil Jack. Hraběnka po jeho boku hafla a zavrtěla ocasem.

„Nepanikař, Zoey. To byli určitě jen další netopýři,“ řekl Erik a chlácholivě mi stiskl rameno. Potom kývl na Jacka. „Čau, myslel jsem, že se rozmazluješ horkou sprchou.“

„Chystá se na to, ale nabídl se, že se mnou zajde pro ručníky a tak,“ ozvala se Kramisha. „A máš recht, netopejru tady máme mraky. Ale nevšímaj si nás, když si my nevšímáme jich.“ Zívla a fantasticky se protáhla, takže vypadala jako dlouhá, štíhlá černá kočka. „Když už jste tady, co kdybyste Jackovi helfli z těma ručníkama? Já si zalezu do postele.“

„Jasně že mu pomůžeme, není problém,“ řekla jsem, konečně přirozeným hlasem. Připadala jsem si jako blbec, že mě pár trapných netopýřů ve tmě dokáže takhle vyděsit. Ach jo. Asi by mi trocha spánku taky neuškodila. „Stejně jsme se s Erikem zrovna šli umýt.“

Kramisha nás přejela pohledem. Sice byla ospalá, ale z očí jí jasně koukalo, že ví svoje. „Jo, jo. Šli jste se umejt. To jsem viděla.“

Znovu jsem zrudla.

Otočila se a já si nejdřív myslela, že chce bůhvíproč nabourat do zdi před sebou, jenže ona jí prošla a zmizela. Potom se ozvalo škrtnutí sirky a mihotavý plamínek lampy ozářil výklenek jen o trošku menší než Dallasův pokoj. Kramisha pověsila lucernu na hřebík a ohlédlá se na nás.

„Tak na co čekáte?“

„No, ehm, jasně,“ zakoktala jsem.

Jack, Hraběnka, Erik i já jsme popošli blíž a nakoukli jí přes rameno. Do betonových stěn byly zapuštěné police, takže to vypadalo jako docela pěkná vestavěná skříň. Zůstala jsem zírat na úhledné hromádky poskládaných ručníků, a co bylo ještě podivnější, nadýchaných froté županů. Hraběnka mezi ně zavrtala čumák.

„Je to psisko hygienický?“ zeptala se Kramisha.

„Damien říkal, že psí tlama je čistší než lidská pusa,“ prohlásil Jack a pohladil obrovskou zlatou labradorku po hlavě.

„My nejsme lidi,“ namítla Kramisha. „Mohl bys jí laskavě naznačit, aby nestrkala ten svůj velkej mokrej čenich mezi naše věci?“

„Jak chceš. Ale upozorňuju tě, že zažila hrozné trauma a takovéhle řeči se jí můžou ošklivě dotknout.“

Přitáhl fenu k sobě a velice vážně s ní začal rozebírat, proč nemůže ke všemu čuchat. Já dál valila oči na ručníky. „Ty bláho. Kdo mohl tušit, že tady máte takovéhle věci?“

„Afrodita,“ odvětila Kramisha a začala nám nakládat náruče froté. „Protože to všechno cálovala vona. Teda vlastně zlatá kreditka její mámy. Koukali byste, co vám ve snobským krámě s nábytkem seženou, když máte neomezenej kredit. Když jsem to viděla, definitivně jsem se rozhodla, čím chci jednou bejt.“

„Vážně? A čím?“ zajímal se Jack. Hraběnka si vychovaně sedla k jeho noze, a tak mohl natáhnout ruce a nechat si na ně naložit ručníky a župany.

„Spisovatelkou. Takovou, co vydělává těžký prachy a má zlatou kreditku bez limitu. Víte, že s pořádným kreditem se k vám lidi chovaj docela jinak než normálně?“

„Jo, všiml jsem si. Byl jsem nakupovat s dvojčaty a prodavači jim doslova lezou do zadku,“ pronesl Jack. „Jejich rodiče jsou taky bohatí.“ Řekl to šeptem, jako kdyby to bylo tajemství, což bylo naprosto zbytečné. Každý ví, že holky mají prachaté rodiče. Sice asi ne tak bohaté jako Afrodita, ale dost. Koupily mi k narozeninám boty za skoro čtyři sta dolarů. To je u mě jasný důkaz zazobanosti.

„No, mně se to lezení do zadku fakt líbilo, takže si na něj chci vydělat. Oukej, tohle stačí. Pojd'te za mnou. Kousek vás doprovodím, ale jakmile dojdeme k mému pokoji, padám do postele. Ty trefoš zpátky do sprch, vid', Jacku?“

„Jasně,“ odpověděl.

Vydali jsme se tunelem, který se stáčil doprava. Další vchod, na který jsme narazili, byl taky zakrytý závěsem, ale tentokrát to byl pruh lesklého sytě fialového hedvábí.

„Můj pokoj.“ Kramisha si všimla, že obdivuju krásnou látku sloužící coby dveře, a usmála se. „To je závěs z Pier One. Rozvoz zboží sice nemaj, ale zlatý kreditky bez limitu berou.“

„Fantastická barva,“ pochválila jsem ho. Najednou jsem si připadala jako husa, že vidím za každým rohem strašidlo, když tu mají dekorace z tak šíleně luxusního krámu.

„Díky. Barvy musej bejt pořádný, to je při výzdobě nejdůležitější. Chcete se tu porozhlédnout?“

„Já jo,“ řekla jsem.

„Rozhodně ano,“ přidal se Jack.

Kramisha střelila pohledem po Běnce. „Nedělá loužičky?“

Jack se uraženě napřimil. „Ovšem že ne. Je dokonale vycvičená.“

„No, to ještě uvidíme,“ zabrblala, odhrnula závěs a volnou rukou ladně pokynula. „Vstup povolen.“

Její pokoj byl dvakrát větší než pokoj Stevie Rae. Osvětlovaly ho dvě lampy a nejmíň deset parfémovaných svíček, díky nimž se do pachu malby mísil nádech citrusové vůně. Klenuté betonové stěny zjevně teprve nedávno vymalovala zářivou limetkovou barvou. Nábytek měla z

tmavého dřeva – postel, prádelník, noční stolek i knihovničku. Scházely tam židle, ale po podlaze byly roztroušené velké saténové polštáře ve výrazných odstínech fialové a růžové, se kterými ladilo taky povlečení. Na posteli se povalovalo několik knížek. V některých byly záložky, jiné ležely otevřené, jako by je měla všechny rozečtené. Všimla jsem si, že stejně jako knížky uložené v knihovničce mají na hřbetech samolepky s kódy desetinného třídění. Kramisha zřejmě uhodla, na co myslím.

„Ústřední knihovna v centru. O víkendech maj otevřeno až skoro do noci.“

„Nevěděl jsem, že si v knihovně smíš vypůjčit tolik knížek najednou,“ poznamenal Jack.

Kramisha se ošila. „Nesmíš. Prakticky vzato ne. Ale když se pár lidem kapku pohrabeš v hlavě... Já je vrátím, jen co se dostanu do knihkupectví a koupím si vlastní,“ hájila se.

S povzdechem jsem do svého pomyslného seznamu věcí, které by červená mláďata měla přestat dělat, přidala „krást knížky z knihovny“ a zároveň jsem se v duchu pokárala. Kramisha evidentně cítila, že udělala něco špatného, a tvářila se provinile. Trápila by se holka s nějakými vražednými pudry kvůli tomu, že něco šlohla? *Ne, to teda rozhodně ne, sakra*, řekla jsem si a mimoděk přešla k posteli, abych si přečetla názvy knížek, co tam ležely. Měla tam příšerně tlusté vydání Shakespearových sebraných spisů a ilustrovanou *Janu Eyrovou* v pevné vazbě, pod kterou se schovával *Milenec ze stříbrného kovu* od Tanith Leeové. Vedle ležel *Dračí let* Anne McCaffreyové a ještě tři knížky, na kterých stálo výrazným písmem jméno Noire. Byly otevřené a položené textem dolů, takže jsem si mohla důkladně prohlédnout neskutečně hanbaté obálky. Zmocnila se mě neovladatelná zvědavost, a tak jsem položila svoji hromádku ručníků na svítivě růžovou deku, jednu z těch záhadných knížek vzala a začala číst v místě, kde byla otevřená.

Málem jsem si o tu žhavou scénu spálila oči.

„Pornoknížky. Super,“ ozval se těsně za mnou Erikův hlas.

„Ehm, studijní materiál.“ Kramisha mi knížku rychle vyškubla z rukou a střelila po Erikovi pobaveným pohledem. „A jak jsem se na vás dva tak koukala, žádný návod fakt nepotřebujete.“

Zase jsem zrudla a vzdychla.

„Páni, bezva básničky,“ zaslechla jsem Jacka. Chytila jsem se jeho poznámky jako záchranného lana a otočila se k němu. Ukazoval na pár archů papíru přilepených k zeleným zdem. Verše na nich byly napsané různobarevnými fluorescentními fixami rukopisem plným kliček.

„Líběj se ti?“ zeptala se Kramisha.

„Jo, jsou skvělé. Mám poezii moc rád,“ odpověděl.

„Jsou moje. Napsala jsem je,“ prohlásila.

„To myslíš vážně? Ty jo, já myslel, že jsou z knížky nebo něco. Jsi fakticky dobrá,“ vyhrkl Jack.

„Dík. Říkala jsem vám přece, že chci být spisovatelka. Slavná, prachatá, se zlatou kartou v každé kapse.“

Zaregistrovala jsem, že se k debatě připojil i Erik, ale veškerou moji pozornost upoutala jedna krátká básnička napsaná černě na krvavě rudém papíru. „Tohle jsi taky napsala ty?“ zeptala jsem se bez ohledu na to, že ruším jejich diskuzi o tom, jestli je lepší Robert Frost nebo Emily Dickinsonová.

„Všecky,“ odvětila. „Odkakživa ráda píšu, ale co mě označili, bere mě to čím dál víc. Prostě mi skáčou do hlavy. Akorát doufám, že dokážu i něco jiného než básničky. Sice se mi líběj, ale básníci si nevydělaj ani na slanou vodu. To jsem zjistila taky v knihovně, četla jsem si vo různých povoláních. Není to problém, protože maj votevřeno fakt dlouho do noci. A básníci nemaj vůbec...“

„Kramisho,“ skočila jsem jí do řeči, „kdy jsi napsala tuhle?“ Bylo mi divně a úplně mi vyschlo v puse.

„Všecky jsem hodila na papír za posledních pár dní. Od té chvíle, co se nám díky Stevie Rae vrátil rozum. Předtím

jsem furt myslela akorát na to, jak sežrat nějaký lidi.“
Omluvně se usmála a pokrčila jedním ramenem.

„Takže tuhleto – tu černou – jsi napsala včera nebo předevčírem?“ Ukázala jsem na básničku.

*Stíny ve stínech
Pozoruje nás
skrz sny
Křídla černá jak Afrika
Tělo silné jak skála
Dočkal se
Krkavci volají*

Jack si ji přečetl a zalapal po dechu.

„Bohyně!“ sykl Erik polohlasně.

„Ta je jen taková krátká. Napsala jsem ji jako poslední, zrovna včera. Byla jsem...“ Nedopověděla to, protože jí došlo, proč na ni tak zíráme. „Do prdele! Je vo něm!“

8)

„Proč jsi ji napsala?“ zeptala jsem se. Pořád jsem nedokázala odtrhnout oči od černých písmen.

Kramisha se ztěžka posadila na postel a najednou vypadala skoro tak vyčerpaně jako Stevie Rae. Důrazně vrtěla hlavou, až se jí oranžovo-černé vlasy rozletěly a sklouzly do hezké tváře. „Prostě mě napadla, jako vždycky, když píšu. V hlavě se mi vynoří nějaký nápad, a tak ho hodím na papír.“

„Cos myslela, že to znamená?“ zeptal se Jack a pohladil ji po paži, podobně jako hladivá Běнку (ta mu teď ležela stulená u nohou).

„Já vo tom moc nepřemejšlela. Dostala jsem nápad. Napsala jsem to. Tečka.“ Odmlčela se, vzhledla k archům na stěnách, ale honem zase sklopila oči, jako kdyby se jich lekla.

„Tohle všechno jsi napsala ode dne, co se Stevie Rae proměnila?“ Zadívala jsem se na další básničky. Byla tam nějaká haiku.

*Oči stále bdí
ve stínech stín vyčkává
šramot černých per*

*Přivítán s láskou
pak do tváře mu plivli
teď karamel msty*

„Pro lásku bohyně,“ ozval se za mnou Erikův otřesený hlas, tak tichý, abych ho slyšela jenom já. „Všechny jsou o něm.“

„Co znamená ‚karamel msty‘?“ vyptával se Jack.

„Jako že pomsta je sladká. Já ze sladkého nejvíc miluju karamel,“ vysvětlila Kramisha.

Obešli jsme s Erikem pokoj. Čím víc jsem toho přečetla, tím víc se mi svíral žaludek.

*Stala se jim
křivda
jak inkoust z rozbitého pera
smazání, když přišel jiný
k ničemu
ale on se vrací
oděný tmou
krásný jako král
s královnou
křivda
odčiněna
provždycky*

„Kramisho, na co jsi myslela, když jsi psala tuhle?“ Ukázala jsem na básničku, kterou jsem si zrovna dočetla.

Zase trhla jedním ramenem. „No, asi na to, že mě štve, že nesmíme zpátky do Školy noci. Já vím, že je nám nejlíp pod zemí, ale nepřipadalo mi správný, že vo nás ví jen Neferet. Je pěkně mizerná velekněžka.“

„Kramisho, mohla bys mi prosím všechny tyhle básničky přepsat na papír?“

„Mám průser, co?“

„Ne, žádný prů... ehm, průsvih nemáš,“ ujistila jsem ji. Doufala jsem, že mě instinkt vede správně a že jenom nehoním netopýry ve tmě. „Myslím, že tě Nyx obdařila nadáním. Teď ho jenom musíme dobře využít.“

„Podle mě by z ní byla skvělá oficiální básnířka. Rozhodně se na ten úřad hodí stokrát líp než ten, kdo ho zastával naposled,“ podotkl Erik.

Prudce jsem se k němu obrátila, ale on jen pokrčil rameny a krivě se usmál. „To mě jen tak napadlo.“

No, o Lorenovi se mi sice přemýšlet nechtělo, zvlášť když na něj přivedl řeč Erik, ale instinktivně jsem vycítila, že na jeho slovech něco je. To jasně svědčilo v Kramishin prospěch a mělo to přirozeně větší váhu než výplody mého přetaženého mozku a příliš bujně fantazie. Nad touhle holkou evidentně drží ochrannou ruku Nyx. *Kašlu na formality. Nikdo jiný tady velekněžku dělat nemůže, tak se toho prostě ujmou.* „Kramisho, jmenuju tě naší první oficiální básnířkou.“

„Coooo? Děláš si srandu? Děláš, vid’?“

„Nedělám. Jsme úplně nová upíří komunita. A jsme civilizovaní, tím pádem potřebujeme oficiálního básníka. Tebe.“

„Ehm, já s tebou úplně souhlasím, Zoey, ale nemusí volbu oficiálního básníka odhlasovat rada?“ podotkl Jack.

„Jasně, ale já mám svoji radu tady.“ Věděla jsem, že Jack mluví o Nyktině nejvyšší radě, což je něco jako upírská vláda a ještě nedávno v jejím čele stála Shekina. Jenže já měla taky radu – radu prefektů, kterou odsouhlasila celá škola a tvořili jsme ji já, Erik, dvojčata, Damien, Afrodita a Stevie Rae.

„Já pro Kramishu rozhodně hlasuju,“ řekl Erik.

„Tak vidíš, už je to v podstatě hotová věc.“

„Hurá!“ zajásal Jack.

„Přijde mi to uhozený, ale líbí se mi to.“ Kramisha se celá rozzářila.

„Tak mi prosím ty básničky přepiš, než půjdeš spát, dobře?“

„Samo, není problém.“

„Pojď, Jacku, naše oficiální básnířka se potřebuje vyspat,“ řekl Erik. „Gratuluju, Kramisho.“

„Jo, moc ti to přeju!“ připojil se Jack a objal ji.

„Už padejte. Mám práci. A fakticky si musím dát dvacet. Aby mě napadaly krásný slova, musím bejt vyspinkaná do růžova,“ zarýmovala a zatvářila se velice důležitě.

Jack s Hraběnkou vyšli ven a já s Erikem jsme je následovali. Pak jsme se společně vydali tunelem.

„Ta básnička je vážně o Kalonovi?“ nadhodil Jack.

„Podle mě jsou o něm všechny,“ odpověděla jsem. „Co myslíš ty?“ obrátila jsem se na Erika.

Chmurně přikývl.

„Prokristapána! Co to znamená?“ vyhrkl Jack.

„Nemám tušení. Ale je to Nyktina vůle, cítím to. To proroctví bylo taky ve verších, a teď tohle. Nemůže to být náhoda.“

„Jestli jí je seslala bohyně, určitě nám mají nějak pomoci,“ usoudil Erik.

„Přesně to si myslím taky.“

„Musíme jen přijít na to jak.“

„Na to budeme potřebovat někoho chytřejšího, než jsem já,“ řekla jsem.

Vteřinu bylo ticho a pak jsme všichni tři zároveň pronesli: „Damien.“

Na chvíli jsem hodila za hlavu strašidelné stíny, netopýry a svoji nedůvěru k červeným mláďatům a vyrazila s kluky chodbou dál.

* * *

„Vchod na nádraží je tady.“ Jack nás provedl překvapivě útulnou kuchyní do menší místnosti, která evidentně sloužila jako komora, i když bych se vsadila, že dřív tady neskladovali ani tak chipsy a cereálie jako spíš chlast. Podél jedné stěny byly navršené úhledně stočené spacáky a nadýchané polštáře.

„Myslíš jako tohle?“ Ukázala jsem na dřevěné sklápěcí schůdky v rohu, které vedly k otevřenému poklopu.

„Jo, to je ono,“ odvětil.

Vylezl nahoru jako první a já hned za ním. Opatrně jsem vystrčila hlavu a rozhlédla se po zdánlivě opuštěné budově.

Nejdřív jsem viděla jen vrstvu prachu v pološeru, které sem tam protnul stroboskopický záblesk oslnivého světla, pronikajícího dovnitř mezírkami v zatlučených oknech a dveřích. Pak jsem zaslechla burácení hromu a došlo mi, že venku pořád zuří bouřka, o které mluvil Erik. V Tulse na tom ani na začátku ledna není nic divného.

Jenže tohle nebyl normální den a já měla nepříjemné tušení, že ta bouřka taky není docela přirozená.

Než jsem se zase dala do průzkumu okolí, vytáhla jsem z kabelky mobil a otevřela ho. Žádný signál.

„Můj taky nefunguje. Od chvíle, co jsme sem přišli,“ řekl Erik.

„Já ho nechal dole v kuchyni v nabíječce, ale Damien taky neměl signál, když jsme sem vylezli předtím.“

„Špatné počasí občas vyřadí z provozu vysílače,“ prohlásil Erik. Zřejmě si všiml mého smrtelně vyděšeného výrazu a chtěl mě uklidnit. „Pamatuješ na tu bouřku, co se přehnala asi tak před měsícem? Telefon mi po ní nefungoval tři dny.“

„Je mi jasné, že to říkáš kvůli mně, a děkuju, jenže... jenže já nevěřím, že tohle je normální špatné počasí.“

„Jo,“ odvětil tiše. „Já vím.“

Zhluboka jsem se nadechla. Ať je to, jak chce, musíme to brát, jak to je. Jsme tady odříznutí od světa a nemůžeme s tím absolutně nic dělat. Venku zuří bouřka a my ještě nejsme připravení jí čelit.

Takže bude lepší zabývat se něčím praktickým. Narovнала jsem záda a rozhlédla se. Výlezem jsme se dostali do malé místnosti přepažené zídka, za kterou jsem spatřila řadu okýnek jako v nějaké starosvětské bance, se vším všudy včetně oblýskaných mosazných mříží. Hned mě napadlo, že tady se prodávaly jízdenky. Odtud jsme vyšli do obrovské haly. Podlaha byla dlážděná mramorem a v šeru pořád vypadala naleštěně a kluzce. Zato stěny působily zvláště. Od podlahy asi do mojí výšky, plus tak čtvrt metru, byly holé a drsné, ale dál je pokrývala výzdoba, zaprášená, zašlá a neudržovaná, pokrytá pavučinami (fuj, nejdřív netopýři a teď

pavouci!), ale pořád se na ní daly rozeznat typické zářivé barvy stylu art deco a mozaiky znázorňující legendy původních Američanů. Rozeznávala jsem péřové členky, koně a kožené třepení.

Dívala jsem se na tu omšelou nádheru a napadlo mě: *Tohle by byla úžasná škola.* Nádraží bylo velké a mělo svůj půvab, stejně jako spousta dalších budov v centru Tulsy, které vznikly ve dvacátých letech v době největšího rozmachu těžby ropy a architektury art deco. Ponořená v úvahách o vzdálené budoucnosti jsem prošla prázdnou halou, ze které vedlo několik chodeb, na jejichž konci určitě byly další místnosti. Uvažovala jsem, jestli by jich bylo dost na to, aby se z nich daly udělat učebny. Do jedné chodby jsme nakonec zabočili a došli k širokým dvojitým proskleným dveřím. Jack na ně ukázal bradou. „Tohle je tělocvična.“ Naklonili jsme se ke sklu zanesenému letitou špínou. Ve tmě jsem dokázala rozeznat jen podivné tvary, které připomínaly spící tvory z nějakého ztraceného kontinentu. „A tamhlety dveře vedou do klučičích umývárén.“ Jack ukázal na zavřené dveře napravo od tělocvičny. „Holčičí jsou naproti.“

„Fajn, tak já se jdu osprchovat,“ řekla jsem trochu rozpačitě. „Eriku, zajdete pak s Jackem za Damienem a povíte mu o Kramishiných básničkách? Kdyby je chtěl probrat i se mnou, tak mě najde v pokoji u Stevie Rae, ale ráda bych se aspoň pár hodin pořádně vyspala. Takže kdyby to mohlo počkat, sejdem se nad nimi, až si všichni odpočineme, a promluvíme si o nich společně.“ Přehodila jsem si ručníky a župany na jednu ruku a ospale si promnula oči.

„Musíš si dát pohov, Červenko. Ani ty přece nemůžeš po tom všem vydržet věčně vzhůru a pořád něco řešit,“ řekl Erik.

„Přesně. Báł bych se, že na té hlídce usnu, ale bude tam se mnou Damien, společně to zvládneme,“ prohlásil Jack a na důkaz svých slov zívł.

„Dvojčata vás přijdou vystřídat.“ Usmála jsem se na něj. „Zatím se držte.“ Potom jsem do úsměvu zahrnula i Erika. „Brzo se uvidíme.“

Už jsem se chtěla otočit, ale Erik se dotkl mojí paže a zarazil mě. „Takže spolu zas chodíme, vid’?“

Podívala jsem se mu do očí a za maskou sebevědomého úsměvu rozeznala náznak nejistoty. Kdybych mu teď řekla, že si s ním nejdřív potřebuju promluvit o, ehm, sexu, nepochopil by to. Ranila bych jeho ego i srdce a ocitli bychom se znovu tam, co jsme byli. Hrozně bych si vyčítala, kdybychom se mojí vinou zase pohádali.

Tak jsem jednoduše odpověděla: „Ano, zas spolu chodíme.“

Jeho sladká nejistota se promítla do pusy, kterou mi pak dal. Žádné osahávání, žádné „pojd’, rozdáme si to hned tady a teď“. Tahle pusa byla hřejivá, něžná a říkala „jsem hrozně rád, že jsme zase spolu“. Úplně jsem při ní tála jako máslo.

„Vyspi se. Brzo se uvidíme,“ zašeptal. Rychle mě ještě políbil na čelo a pak s Jackem zmizeli v klučičí umývárně.

Chvilí jsem stála na chodbě, dívala se na zavřené dveře a přemýšlela. Spletla jsem se, když mi připadalo, že se Erik změnil? Je možné, že jsem jen nepochopila, co se za jeho nadržným chováním v tunelu skrývá? Už koneckonců není žádné mládě. Dokončil proměnu a stal se z něj dospělý upír. To z něj dělá muže, i když mu je pořád teprve devatenáct jako před týdnem, než proměnu prodělal.

To, že mezi námi najednou vládne větší sexuální napětí, je možná přirozené a nemá nic společného s tím, že už nejsem panna a on si proto myslí, že jsem snadná kořist. *Erik je muž*, zopakovala jsem si v duchu. Jestli jsem si z té katastrofální aférky s Lorenem něco odnesla, tak poznání, že chodit s dospělým chlapem je úplně jiné než s lidským klukem nebo mládětem. *Erik je dospělý upír, jako byl Loren*. Z toho pomyšlení mě zamrazilo v zádech. „Jako Loren“ nebylo zrovna vhodné přirovnání. Ale Erik není ani trochu jako on! Nikdy mě nevyužil ani mi nelhal. Sice se proměnil, ale pořád to je ten samý Erik, kterého znám a snad i mám

ráda. Vážně nemá smysl se trápit a vyšilovat z toho. A to s tím sexem se nějak vyřeší samo. Uznejte, vzhledem k tomu, že po nás jde prastarý nesmrtelný netvor, školu má v drápech ta zlá mrcha Neferet, s červenými mládřaty možná není všechno úplně v pořádku, babička je v kómatu a v Tulse řadí hnusní krakouni, tak to, jestli se mě Erik snaží nebo nesnaží natlačit do sexu, působí vyloženě jako odpočinková záležitost. Nebo ne?

„Zoey! Tady jsi. Budeš tam jen tak stát, nebo konečně půjdeš dovnitř?“ Z dívčí umývárny vykoukla Erin a za ní se vyvalil obrovský oblak páry. Všimla jsem si, že má na sobě jen podprsenku a kalhotky (samozřejmě soupravu z Victoria's Secret).

Vzchopila jsem se a pustila Erika z hlavy. „Promiň... Promiň, už jdu,“ zavolala jsem na ni a rychle zamířila k umývárně.

9)

Řeknu vám, že sprchovat se s holkama, co mají nadání pro vodu a oheň, je zážitek. Nejdřív to bylo trochu trapné, pak zajímavé a nakonec fantasticky zábavné.

Trapné nám to připadalo proto, že... no, jsme sice všechny holky, ale na společné sprchy nejsme zvyklé. Ne že by tyhle byly nějak zvlášť předpotopní. K dispozici bylo asi tak pět nebo šest sprchových hlavic (naleštěných, lesklých a evidentně nových – určitě tu zase zafungovala Kramisha nebo Dallas, případně oba, plus Afroditina populární zlatá kreditka). Kóje byly oddělené přepážkami, ale neměly dveře, dokonce ani závěsy, byly tam jen holé tyče, z čehož jsem usuzovala, že nějaké závěsy tam kdysi dávno visely. Záchody naštěstí dveře měly, i když nešly zamknout.

Takže zpočátku jsme se trochu styděly, ale přece jen *jsme* všechny holky, navíc heterosexuální, tím pádem nás zrovna moc nezajímá, jaká mají ostatní prsa a tak (což kluci nikdy nepochopí). Pocit trapnosti brzo zmizel. Částečně i proto, že celou umývárnu halila hustá pára, která nám dávala iluzi soukromí.

Zabrala jsem si jednu kóji, vybrala si z obdivuhodné nabídky kosmetiku všeho druhu a začala se mýt, když vtom mi došlo, že té páry je fakticky hodně. Až nepřírozeně. A když jsem zapátrala po jejím zdroji, zjistila jsem, že všechny sprchové hlavice, i ty ve volných kójích, chrlí proudy horké vody, ze které v kotoučích stoupá teplá pára hustá jako kouř.

Hmm...

„Hej, holky!“ Vykoukla jsem ven a zapátrala po dvojčatech. „Vy něco provádíte s tou vodou?“

„Ehe?“ zafrkala Shaunee a vytřela si z očí šamponovou pěnu. „Cože?“

„Tohle.“ Zamávala jsem rukama a hustá mlha kolem mě líně zavířila. „Nevím proč, ale mám zvláštní pocit, že v tomhle mají prsty jisté osoby, které můžou rozkazovat ohni a vodě.“

„My? Ohnivka a Voděnka?“ ozvala se Erin. Skrz páru jsem rozeznávala jen její zářivé blond vlasy. „Ty jí rozumíš, ségra?“

„No, zdá se mi, že naše Červenka nás podezírá, že využíváme bohyniny dary k velice sobeckému účelu a vyrábíme hustou, teplou, voňavou páru, abychom se trochu rozmazlily po fakticky příšerném dnu,“ zacvrlikala Shaunee rádoby nevinným tónem.

„Copak bychom někdy něco takového udělaly, ségra?“ užasla Erin.

„Jistěže jo, ségra,“ odpověděla Shaunee.

„To je hrůza. Příšerně se za nás stydím,“ pronesla Erin přísně a pak se obě synchronizovaně rozchichotaly.

Obrátila jsem oči v sloup, ale došlo mi, že Shaunee má pravdu. Pára fakticky voněla jako jarní déšť, po kytkách a trávě, a byla teplá – ne, horká, jako prolenošený den na pláži. Venku zuřila bouřka, místnost sem tam ozářil blesk a hlasitě se v ní rozléhalo strašidelné dunění hromu, ale dvojčatům se navzdory tomu povedlo vytvořit dokonale odpočinkovou atmosféru.

V tu chvíli začala ta zajímavá část. Řekla jsem si, že použít nadání, aby nám všem bylo teplo a cítili jsme se líp, není vůbec žádný hřích. Prožili jsme hrozné věci, museli jsme utéct z domova kvůli odporným ptakočlověčím zrůdám a teď trčíme v tomhle starém baráku a v podzemních chodbách, venku řádí nepřírozeně silná zimní bouřka a nemáme žádné spojení s vnějším světem – leda by někdo z nás vylezl ven, což by byla absolutní blbost, i kdyby nám nebránilo počasí. Tak proč si neudělat trochu radost?

„Posíláte to taky do klučičí umývárny?“ zeptala jsem se a začala si šamponovat vlasy.

„Ne,“ odvětila vesele Shaunee.

„Ani náhodou,“ ušklíbila se Erin.

Usmála jsem se. „Být holka je fajn.“

„Jo, to je, i když tady musíme lítat celé nahaté a sprchovat se v něčem, co vypadá jako boxy pro koně,“ řekla Erin.

Zahihňala jsem se. „Pro koně? Takže vy jste teď kobyly?“

„Kobyly? My?“ vyjekla Erin.

„To snad ne. Ona nám nadává do kobyl,“ ozvala se Shaunee.

„Na ni!“ zahulákala Erin a máchla rukama. Ze všech stran na mě začala pršet voda.

Samozřejmě to vůbec nebolelo, takže jsem se rozchechtala ještě víc.

„Já ji trošku přismahnu, ségra!“ vykřikla Shaunee a lusкла prsty. Najednou mi bylo doopravdy děsné vedro a v mojí kóji se vznášelo dvakrát tolik páry co předtím.

Mezi výbuchy smíchu jsem zašeptala: „Vzduchu, přijď,“ a vzápětí se kolem mě zatočil vítr. Rozhrnula jsem dlaněmi kotouče mlhy a řekla: „Odes všechno tohle zpátky dvojčatům!“ Pak jsem našpulila pus a foukla jejich směrem. Kolem mě to parádně zahučelo, pára, horko a voda jednou dvakrát zavířily a pak se rozletěly přímo na holky. Obě se mi to s vriskotem a smíchem pokusily oplatit, ale samozřejmě neměly šanci. Jak by taky mohly? Já přece ovládám všech pět živlů. Ale byla to bezvadná variace na polštářovou bitvu. Za chvíli jsme byly totálně mokré a úplně mrtvé smíchy.

Konečně jsme vyhlásily příměří. Přesněji řečeno, já jsem přinutila dvojčata hezky dlouho křičet „Vzdáváme se!“ a teprve potom jejich kapitulaci milostivě přijala. Byl to fantastický pocit, vklouznout pak do měkkého froté županu, nádherně čistá a ospalá. Rozvěsily jsme oblečení přes přepážky sprchových kójí, pomocí vody ho napařily a já nakonec přivolala oheň se vzduchem a usušila ho. Pak jsme

všechny tři zamířily zpátky do tunelů. Světelné show venku jsme si nevšímalý. Obklopovala nás země a chránili nás upíří kluci a chlapi, kteří by nikdy nedovolili, aby se sem někdo nepozorovaně vplížil, takže jsme byly úplně v bezpečí.

Když jsem se vrátila do pokoje ke Stevie Rae, napadlo mě, že spí jako zabitá, ale hned jsem se v duchu okřikla. To přirovnání sedělo až moc dobře. Na můj vkus se ocitla na okraji smrti nebo i za ním víckrát, než je zdrávo. Přiznávám, že jsem k ní po špičkách přistoupila a chvíli sledovala, jestli dýchá. Pak jsem teprve přešla na svoji stranu postele a vklouzla pod deku. Nala zvedla hlavu a kýchlá na mě, čímž dala jasně najevo svoji nelibost nad tím, že ji ruším, ale pak ke mně ospale přetápala, stočila se vedle mě na polštáři a opřela si jednu bílou tlapku o můj obličej. Usmála jsem se. Byla jsem umytá, vyhrátá a neskutečně unavená. Okamžitě jsem usnula.

A pak se mi zdál ten hnusný sen a probudil mě, takže se vracíme do současnosti. Doufala jsem, že když si zrekapituluju události uplynulých pár hodin, zabere to podobně jako počítání oveček a třeba znovu usnu, tentokrát snad už beze snů. Ale nepomohlo to. Kalona mě příšerně vyděsil a byla jsem úplně vystresovaná, protože jsem neměla tušení, co mám dělat dál.

Vzala jsem z nočního stolku mobil a podívala se, kolik je. 14:05. Bezva. Spala jsem neuvěřitelně tři hodiny. Už jsem se nedivila, že mám pocit, jako bych měla pod víčky písek. Cola. Naprosto nutně potřebuju colu.

Než jsem vyklouzla z pokoje, zkontrolovala jsem Stevie Rae – opatrně, abych ji nevzbudila. Ležela stočená na boku, lehce pochrupovala a vypadala tak na dvanáct. Bylo těžké uvěřit, že ještě nedávno měla krvavě rudé oči, zuřivě vrčela a sála Afrodité krev s takovou intenzitou, že se otiskly. Povzdychla jsem si. Zdálo se mi, že na mně spočívá tíha celého světa. Jak se v tom všem mám vyznat, když ti dobří občas vypadají jako špatní a ti špatní jsou tak... tak...

Vybavil se mi Kalona a potom Stark. Úplně mě to rozhodilo a cítila jsem se ještě hůř než předtím.

Ne, řekla jsem si přísně, se Starkem ses líbala, když umíral. Tenkrát byl jiný. Ted' ho ale má ve spárech Neferet, zkazila ho a na to nesmíš zapomínat. O Kalonovi se ti akorát zdálo. Tečka. Nic víc mezi vámi není.

To, že Kalona v mojí noční můře tvrdil, že jsem A-ya, bylo totálně praštěné. Není to pravda. Ano, cítila jsem jeho vábení, ale to cítil skoro každý. A navíc já jsem já, kdežto A-ya byla jen kus hlíny, než jí vědmy vdechly život a obdařily ji výjimečným nadáním. *I když je to divné, asi jí budu podobná*, usoudila jsem. *Nebo mě tak oslovil, protože mě chtěl zmást.* To bylo celkem pravděpodobné vysvětlení, zvlášť jestli mu Neferet vyžvanila všechno, co o mně ví.

Nala se přestěhovala zpátky vedle Stevie Rae, zavřela oči a začala příst. Nablízku se zjevně neplížilo žádné hrůzostrašné monstrum, protože to by vyváděla jako pomínutá. Aspoň něco. Pohladila jsem nejdřív ji a pak i Stevie Rae (ani jedna u toho neotevřela oči), proklouzla jsem kolem závěsu ve dveřích a vyšla na chodbu.

V tunelech vládlo naprosté ticho. Ke své radosti jsem zjistila, že olejové lampy nezhasly – přece jen jsem se poslední dobou se tmou zrovna nekamarádila. Taký musím přiznat, že jsem sice podezíravě hledala v tmavších úsecích chodeb netopýry a podobné potvory, ale stejně jsem se takhle pěkně pod zemí cítila daleko jistěji než na nějaké louce zalité měsíčním světlem nebo mezi stromy, na kterých hřadují přízračné stíny. Otrásla jsem se. *Ne. Nemysli na to.*

Mířila jsem ke kuchyni, a tak jsem se cestou zastavila u Kramishina pokoje a opatrně nakoukla dovnitř. Rozeznala jsem uprostřed postele její hlavu, zavrtanou mezi fialovou deku a růžové polštáře. Dvojčata ležela ve spacácích a spala jako dřevo. Na podlaze mezi nimi byl do klubíčka stočený jejich úděsný kocour Belzebub.

Tiše jsem závěs spustila zpátky. Nechtěla jsem holky budit, dokud nemusejí vystřídat kluky na hlídce. Vlastně by bylo nejlepší, kdybych si došla pro colu, vystřídala Damiena

s Jackem sama a řekla jim, ať nechají dvojčata spát. Stejně nehrozí, že bych v nejbližší době (řekněme v příštích pár letech) usnula. No jo, dělám si srandu. Snad.

V kuchyni nikdo nebyl. Ozývalo se tam jen tlumené, příjemně obyčejné hučení ledniček. Když jsem otevřela první z nich, šokovaně jsem o krok ucouvla. Byla odshora dolů narvaná zatavenými sáčky s krví. Vážně. A mně se samozřejmě začaly sbíhat sliny.

Zabouchla jsem dvířka.

Pak jsem si to rozmyslela, zas je otevřela a rezolutně jeden pytlík popadla. Skoro jsem nezamhouřila oko. Jsem fakticky ve stresu. Jde po mně úplně dementní nesmrtelný padlý anděl a říká, že jsem dávno mrtvá hliněná holka. Nemá cenu si něco nalhávat – abych to vydržela aspoň ještě den, potřebuju něco ostřejšího než colu.

Našla jsem v šuplíku varného ostrůvku nůžky, a než jsem stačila podlehnout špatnému svědomí nebo hnusu, ustříhla jsem roh sáčku a obrátila ho do sebe.

No jo, já vím. Pít krev jako džus z krabice, to zní odporně, jenomže mně připadala báječná. Nechutnala jako krev, teda aspoň neměla tu kovovou, slanou pachut', kterou jsem vnímala předtím, než mě označili. Byla hrozně dobrá a vlévala mi do žil energii. Bylo to jako pít směs vzácného medu, vína (pokud ho máte rádi) a Red Bullu (ale bez té hnusné chuti). Cítila jsem, jak se mi šíří po těle, a její síla zahнала poslední zbytky děsu mojí noční můry.

Zmačkala jsem prázdný sáček a vyhodila ho do velkého odpadkového koše v koutě. Následně jsem popadla ještě plechovku coly a pytlík tortillových chipsů se sýrovou příchutí. Stejně už mi po té krvi smrdělo z pusy, tak jsem si mohla klidně dát snídani podle svého gusta.

Potom jsem si uvědomila dvě věci: zaprvé že nevím, kde Damien s Jackem jsou, a zadruhé že musím nutně zavolat sestře Marii Anděle a zjistit, jak se daří babičce.

Jasně, zní to divně, že chci volat jeptišce. A ještě zvláštnější je, že jsem jí svěřila babiččin život. Doslova. Ale ve skutečnosti na tom vůbec nic zvláštního není, teda aspoň

od chvíle, co jsem potkala sestru Marii Andělu, abatyši tulských benediktinek. Kromě normálních věcí, které jeptišky dělají (modlení a tak), s ostatními sestrami z kláštera provozuje útulek pro kočky jménem Tulačky, kde jsem se s ní seznámila. Rozhodla jsem se, že mláďata ze Školy noci se musejí víc zapojit do života ve městě. Škola noci už v Tulse funguje víc než pět let, ale pořád se tváří jako osamělý ostrůvek v oceánu. Každá rozumná bytost ví, že izolace a nevědomost plodí předsudky – vědí to teda aspoň ti, kdo si přečetli „Dopis z birminghamského vězení“ Martina Luthera Kinga Jr., jako já na začátku druháku na střední. Ale to je vedlejší. Potom, co někdo surově zavraždil dva naše upíří učitele, Shekina můj nápad pomáhat nějaké místní charitě schválila, pod podmínkou, že mi někdo bude dělat ochranku. Tak se ke mně a mojí partě dostal Darius. No, a Tulačky jsem vybrala kvůli tomu, že s námi ve škole žije taková spousta koček. Přišlo mi to prostě logické.

Se sestrou Marií Andělou jsme si padly do oka, hned jak jsme se poprvé uviděly. Je naprosto v pohodě, úžasně oduševnělá, moudrá a nemá předsudky. Dokonce si myslí, že Nyx je jen jiná podoba Panny Marie (a tu mají benediktinky ve velké úctě). Dalo by se říct, že jsme se spřátelily, a když babička po útoku krakounů skončila v kómatu v nemocnici svatého Jana a já potřebovala, aby u ní někdo zůstal a chránil ji před dalším útokem, zavolala jsem právě sestře Marii Anděle. Potom se ve škole začaly dít příšerné věci, Neferet zabila Shekinu a donutila Starka, aby vystřelil na Stevie Rae, Kalona se osvobodil z podzemí a krakouni znovu získali fyzickou podobu. A byla to zase sestra Marie Anděla, kdo dostal babičku do podzemí, kde je bezpečno.

Teda aspoň teoreticky dostala babičku a ostatní jeptišky pod zem. Naposled jsem s ní mluvila včera v noci, těsně než nám přestaly fungovat mobily.

Takže když jsem to vzala podle důležitosti, potřebovala jsem zavolat sestře Marii Anděle (za předpokladu, že chytím nějaký signál) a pak zjistit, kde najdu Damiena s Jackem, abych je mohla vystřídat. Napadlo mě, že zabiju dvě mouchy

jednou ranou, a vydala se stejnou cestou zpátky k vchodu do suterénu. Bude tam Darius, který určitě ví, kde jsou kluci, a možná mi tam bude fungovat telefon – leda že nahoře nastala nějaká apokalypsa a se signálem je jednou provždycky amen. Díky dávatce krve jsem našťěstí byla celkem optimisticky naladěná, a tak mi ani představa hnusného (a nehygienického) světa ve stylu *Já, legenda* nepřipadala úplně beznadějná.

Ale hezky jedno po druhém. Tak to musím brát. Nejdřív zjistím, jak je na tom babička. Pak vystřídám Damiena s Jackem. Nakonec zkusím vymyslet nějaký způsob, jak se vypořádat s tou příšernou noční můrou.

Vybavil se mi hlas temného anděla, to, jak se mě dotkl, nazval mě svojí milou a bolest splynula s rozkoší. Rychle jsem ale podobné myšlenky zahнала. Bolest nemůže být totéž co rozkoš. To, co jsem pociťovala v tom snu, se mi jenom zdálo, a z definice toho slova vyplývá, že to nebylo skutečné. Ani náhodou nejsem žádná Kalonova milá.

Vtom jsem si uvědomila, že moje nervozita v sobě má jasnou příchuť strachu, ale s Kalonou to nemá vůbec nic společného. Byla jsem tak zabraná do úvah o něm, že jsem to podvědomé napětí vůbec nezaznamenala. Zase se mi rozbušilo srdce. Stáhl se mi žaludek. Měla jsem jasný, děsivý pocit, že mě někdo sleduje.

Prudce jsem se otočila a čekala, že uvidím, jak se na mě rítí přinejmenším hejno netopýrů. Ale nebylo tam nic, jen liduprázdný tunel osvětlený lampami, ve kterém vládlo hrobové ticho.

„Fakticky už ti přeskakuje,“ řekla jsem si nahlas.

Jako v odpověď na moje slova nejbližší lampa zhasla.

Zmocnila se mě hrůza. Začala jsem couvat a rozhlížela se po čemkoli, co by nebyl jen výplod mojí fantazie. Vzápětí jsem narazila zády do kovového žebříku přidělaného ke stěně, který vedl do nádražního suterénu. Hrozně se mi ulevilo, že jsem východ našla. Opatrně jsem jednou rukou přidržela plechovku coly, v druhé s příšerným šustěním pevně stiskla svoje maxibalení chipsů a chystala se vyšplhat

nahoru, když se ke mně odtamtud natáhla mužská paže. Děsně jsem se lekla.

„Podej mi tu colu a chipsy. Jestli se s nimi pokusíš vylézt po žebříku, spadneš a narazíš si zadek.“

Když jsem vzhledla, uviděla jsem, jak se na mě seshora usmívá Erik. Honem jsem polkla, vesele vyhrkla: „Díky!“, podala mu plechovku i chipsy a tentokrát už bez problémů vyšplhala po zbylých příčkách.

V suterénu bylo o pár stupňů chladněji než dole v tunelech, což bylo příjemné, protože mi z leknutí úplně hořel obličej.

„Líbí se mi, že se přede mnou pořád ještě červenáš,“ řekl Erik a pohládl mě po rozpálené tváři.

Už jsem málem spustila, že mě v podzemí vyděsily stíny a nějaký neviditelný hnus, ale on by se určitě jen zasmál a začal si mě dobírat, že se bojím netopýrů. A co když jsem takhle přecitlivělá jen kvůli tomu snu? Chci s Erikem, nebo vůbec s někým, rozebírat Kalonu?

Ne.

Tak jsem místo toho odvětila: „Je tady zima, a víš, že nesnáším, když se červenám.“

„Jo, za posledních pár hodin se udělala příšerná kosa. Venku musí být všechno totálně namrzlé. A víš co? Podle mě s těma růžovýma tvářičkama vypadáš rozkošně.“

„Tak to jsi kromě mojí babičky jediný na světě, kdo si to myslí,“ prohlásila jsem a kysele se usmála.

„Bezva, to jsem v dobré společnosti.“ Zafíkal smíchy a vzal si jeden chips. Já se rozhlédla po suterénu. Vládlo tu naprosté ticho, ale ne trapně strašidelné jako dole. Erik si ke vstupu do tunelů přitáhl židli a vedle ní postavil pár olejových lamp (krásně plápolaly). Kromě nich tam stála ještě poloprázdná litrová láhev Mountain Dew (energetické nápoje? tfuj!) a u ní ležel, no to se podívejme, Stokerův *Dracula* založený přibližně v polovině. Významně jsem zvedla obočí.

„No co? Půjčila mi ho Kramisha.“ Trochu provinile se usmíval a vypadal jako roztomilý malý chlapec. „Tak

dobře, byl jsem na tu knížku zvědavý od chvíle, kdys mi řekla, že je jedna z tvých oblíbených. Ale jsem teprve v půlce, tak mi neříkej, jak to dopadne.“

Rošťácky jsem se ušklíbla. Hrozně mi zalichotilo, že čte *Draculu* kvůli mně. „Ale prosím tě,“ začala jsem provokativně, „vždyť to určitě víš. Všichni vědí, jak tahle knížka končí.“ Fakticky se mi líbilo, že Erik není jen sexy svalovec a opravdický chlap, ale navíc čte spoustu knížek a zbožňuje staré *Hvězdné války*. Můj úsměv se ještě rozšířil. „Hmmm, a co tomu zatím říkáš?“

„Líbí se mi to. I když jsem myslel, že nebude.“ Oplatil mi úsměv. „No uznej, je to trošku předpotopní, upíři tam jsou za příšery a tak.“

Okamžitě jsem pomyslela na Neferet, příšeru schovanou pod krásnou fasádou, a na svoje pochybnosti o červených mláďatech, ale hned jsem tyhle úvahy zahнала. Nechtěla jsem, aby mi tenhle fajn moment s Erikem zkazily černé myšlenky. Soustředila jsem se zase na knížku. „No, já vím, že Dracula má být netvor, ale mně ho vždycky bylo líto.“

„Líto?“ Evidentně jsem ho zaskočila. „Červenko, vždyť je skrz naskrz zlý.“

„No jo, ale miluje Minu. Jak může někdo skrz naskrz zlý někoho milovat?“

„Hej, tam ještě nejsem! Nevyzrazuj mi to!“

Obrátila jsem oči v sloup. „Neblbni, víš přece, že Dracula jde od začátku po Mině. Kousne ji a ona se začne měnit. A skrz ni ho pak vystopujou a nakonec...“

„Dost!“ vyhrkl se smíchem, chytil mě a připlácl mi ruku na pus. „Myslel jsem to vážně. Nesmíš mi vykecat, jak to dopadne.“

Přes jeho dlaň jsem nemohla mluvit, ale věděla jsem, že oči mi září veselím.

„Slibuješ, že už budeš hodná? Jinak tu ruku nesundám.“

Přikývla jsem.

Pomalu ruku odtáhl, ale jinak se ani nepohnul, zůstal stát těsně u mě. Bylo to příjemné. Díval se na mě a na rtech mu pořád pohrával stín úsměvu. V duchu jsem žasla, jak je

krásný, a byla strašně ráda, že jsme zase spolu. „Chceš vědět, jak bych chtěla, aby ta knížka skončila?“ zeptala jsem se.

Zvedl obočí. „Jak bys chtěla, aby skončila? Takže mi nepovíš, jak to dopadne doopravdy?“

„Nepovím. Na mou duši.“ Automaticky jsem si dala ruku na srdce. Stáli jsme tak blízko, že její hřbet zavadil o jeho hrud’.

„Tak do toho.“ Jeho hlas byl najednou hlubší a důvěrnější.

„Chtěla bych, aby Dracula nikomu nedovolil mu Minu vzít. Měl ji kousnout, aby byla jako on, a pak ji odvézt. Zůstali by navždycky spolu – a žili šťastně až do smrti.“

„Protože by si byli rovni a patřili k sobě,“ doplnil.

Zadívala jsem se do úchvatných modrých očí a uvědomila si, že už vůbec nevypadají pobaveně.

„Přesně. Nezáleželo by na tom, že se jim v minulosti děly špatné věci. Museli by si odpustit, co si udělali, ale já věřím, že by to dokázali.“

„Určitě. Myslím, že když se dva lidi mají doopravdy rádi, dokážou si vzájemně odpustit cokoli.“

Bylo jasné, že už se nebavíme o postavách ze staré knížky. Mluvili jsme o nás dvou a oťukávali se, abychom zjistili, jestli nám to může znovu klapat.

Já potřebovala Erikovi odpustit, že se ke mně zachoval hnusně, když mě načapal s Lorenem. No, vážně to tenkrát pěkně přehnal, jenomže já mu upřímně řečeno ublížila daleko víc než on mně – a nejenom tím úletem s Lorenem. Když jsme se s Erikem poznali, pořád ještě jsem se vídala s Heathem, klukem, se kterým jsem chodila jako člověk. Erika hrozně štvalo, že to táhnu s oběma zároveň, ale věřil, že po čase dostanu rozum a pochopím, že Heath patřil k mému starému světu, k bývalému životu, a do toho nového se na rozdíl od něj samotného nehodí.

A měl pravdu. Ted’ už jsem s Heathem nebyla otisknutá – mohla jsem si tím být naprosto jistá, protože jsem ho před pár dny potkala ve fastfoodu Charlie’s Chicken (fakt bezva místo...) a on mi udělal děsnou scénu. To, že jsem se vyspala

s Lorenem, nebyla pitomost jen samo o sobě, ale navíc to spustilo vyloženě dominový efekt a nadělalo mi to v životě parádní paseku. Jako například že můj otisk s Heathem se zlomil, což pro něj bylo neskutečně bolestivé, takže mi potom dal jasně najevo, že už mě v životě nechce vidět. Sice jsem ho pak ještě varovala před krakouny a Kalonou, aby mohl svoji rodinu včas dostat do bezpečí, ale jinak byl mezi námi konec. Stejně jako mezi mnou a Lorenem (kterého zavraždili, ale až potom, co jsem prokoukla jeho lži). A v obou případech to tak bylo nejlepší.

Pořád jsem se Erikovi dívala do očí. „Tak jak se ti moje verze *Draculy* líbí?“

„Ten konec je fakt dobrý – jak jsou oba upíři a jsou spolu šťastní, protože se mají rádi a odpustili si chyby, které dřív udělali.“

S úsměvem se sklonil a políbil mě. Rty měl hebké, teplé a chutnaly po chipsech a Mountain Dew, což ve skutečnosti není vůbec tak špatné, jak to zní. Objal mě, přitáhl si mě blíž a začal líbat s větší vervou. V jeho náruči se mi moc líbilo. Tak moc, že jsem zprvu dokázala ignorovat poplašené vyzvánění, které se mi rozeznělo v racionální sekci mozku, jakmile mi jeho ruce sjely na zadek. Pak se ke mně ale tvrdě přimáčkl, začal se o mě naprosto jednoznačně třít a báječný hřejivý opar, který mě do toho okamžiku obestíral, rázem zmizel. Nevadilo mi, že se mě dotýká. Problém byl v tom, že mi jeho hlazení připadalo moc agresivní, dotěrné, jako kdyby říkal: *Je moje, chci ji a vezmu si ji hned teď*.

Asi ucítil, že jsem ztuhla, protože se odtáhl, mile se usmál a řekl: „Proč jsi sem nahoru vlastně přišla?“

Zamrkala jsem. Ta náhlá změna mě úplně vyvedla z rovnováhy. Ustoupila jsem o krůček dozadu, popadla colu, kterou jsem si předtím položila na jeho židli, pořádně si lokla, posadila se a dala se trochu dohromady. Nakonec jsem odpověděla: „No, hmm, chtěla jsem se na něco zeptat Daria a zkusit, jestli mi tady nebude fungovat mobil.“ Vylovila jsem zmíněný předmět z kapsy a trapně s ním zamávala. Koukla

jsem se na displej a spatřila tři čárky. „Super! Vypadá to, že bude!“

„Jo, před chvílí přestalo pršet a docela dlouho neslyším ani hřmění. Jestli se to mizerné počasí nevrátí, se signálem už snad nebude problém. Podle mě to je dobré znamení.“

„Taky bych řekla. Zkusím za chvíli brknout sestře Marii Anděle a zjistit, jak je na tom babička.“ Už se mi mluvilo líp. Nenápadně jsem přitom Erika pozorovala. Vypadal pohodově a úplně normálně, prostě milý kluk. Nedělám z té pusy moc velkou vědu? Nejsem z toho, co mi provedl Loren, přecitlivělá? Vtom jsem si všimla, že ticho mezi námi houstne a Erik se na mě začíná dívat trochu nechápavě. Rychle jsem vyhrkla: „Kde je vlastně Darius?“

„Vystřídal jsem ho dřív. Probudil jsem se a nemohl znovu usnout, tak mě napadlo, že bych ho měl nechat pořádně odpočinout. Svým způsobem je celá naše armáda.“

„Byla Afrodita pořád namol?“

„Už vyspávala. Darius ji odnesl. Bude mít parádní kocovinu, až se probere.“ Vypadalo to, že se mu ta vyhlídka velice líbí. „Darius si šel lehnout k Dallasovi do pokoje, ale teprve před chvílí, třeba ještě nespí.“

„Vlastně jsem se ho chtěla jen zeptat, kde najdu Damiena s Jackem. Taky nemůžu spát, tak jsem je chtěla vystřídat a nebudit ani dvojčata.“

„Tak to není problém, já vím, kde jsou. Je to jen kousek od vchodu, kterým jsme se dostali na nádraží.“

„Bezva. Aspoň můžu Daria nechat v klidu spát. Máš pravdu, naše armáda si potřebuje odpočinout.“ Po chvílce jsem rádoby mimochodem dodala: „Poslyš, když jsi šel sem nahoru, nevšiml sis v tunelech, no, něčeho divného?“

„Divného? Jak to myslíš?“

Nechtěla jsem říct tmy. Na tom, že v podzemní chodbě je tma, fakticky nic moc divného není. Navíc mi bylo jasné, že Erik mi akorát tak připomene, že už jsem vyšilovala dřív a byli to jen netopýři. Tak jsem vyhrkla: „Třeba že by zničehonic zhasla lampa.“

Pokrčil rameny a zavrtěl hlavou. „Ne, ale stát se to asi může. Červení do nich určitě musejí pravidelně dolévat olej a teď na to v tom zmatku neměli čas nebo zapomněli.“

„To je fakt.“ Znělo to logicky, a tak jsem si aspoň na chvilinku dopřála pocit úlevy, i když jsem v hloubi duše věděla, že je falešný. Věnovala jsem Erikovi široký úsměv a on mně taky. Křenili jsme se na sebe jako cvoci a já si připomněla, že chodit s ním je báječné. Hrozně mě potěšilo, když jsme se dali zas dohromady, a pořád mě to těší, nebo snad ne? Tak proč nejsem ráda, že jsem ráda, a riskuju, že o všechno to hezké přijdu, jen kvůli svým nesmyslným obavám, že by po mně mohl chtít víc, než mu právě teď můžu dát?

Urputně jsem zatlačila ještě víc do pozadí vzpomínku na svůj polibek se Starkem a Kalonovu noční návštěvu, při které ve mně vyvolal pocity, jaké jsem s žádným mužem ani vzdáleně nezažila.

Vstala jsem tak prudce, že jsem málem překotila židli. „Musím zavolat sestře Marii Anděle!“

Erik se na mě trochu udiveně zadíval, ale řekl jen: „Fajn, popojdi víc ke dveřím, ale ne zas moc blízko. Jestli tam venku někdo špehuje, nechci, aby tě slyšel.“

Přikývla jsem a vrhla na něj cosi, co snad nevypadalo jako provinilý úsměv. Pak jsem přešla na druhou stranu suterénu, ve kterém mimochodem zdaleka nebyl takový binec jako posledně. Stevie Rae a její parta tady očividně odvedli pěkný kus práce a uklidili a vyházeli věci, co sem natahali bezdomovci. K mojí velikánské úlevě už to tady ani nesmrdělo po moči, což bylo fakticky razantní vylepšení.

Vytukala jsem číslo sestry Marie Anděly a v duchu si držela palce. Operátor hlásil, že vytáčí číslo... vytáčí... pak se konečně ozvalo zazvonění, druhé, třetí... Už se mi začínal bolestivě stahovat žaludek, když to zvedla. Spojení bylo mizerné, ale jakž takž jsem jí rozuměla.

„Zoey! Jsem moc ráda, že voláš,“ řekla.

„Sestro, jste v pořádku? Co babička?“

„Je v pořádku... se nic nestalo. Jsme...“ Začala mi vypadávat.

„Sestro, já vás moc dobře neslyším. Kde jste? Už se babička probrala?“

„Ba... probrala. Jsme pod klášterem, ale...“ V telefonu chvíli praskalo, ale potom jsem ji zase uslyšela úplně zřetelně. „Děláš něco s počasím, Zoey?“

„Já? Ne! Jak je babičce? Jste v tom sklepe v bezpečí?“

„... dobře. Neměj strach...“

Spojení se přerušilo.

„Krucinál! Ten signál je totálně na prd!“ Rážovala jsem sem a tam a snažila se jí znovu dovolat. Nic. Můj telefon fungoval, ale na displeji pořád vyskakovalo, že volaný účastník není dostupný. Zkusila jsem to ještě několikrát, ale pak mi došlo, že to k ničemu nevede a jenom jsem si skoro vybila baterku. „Krucinál!“ zaklela jsem znovu.

„Co říkala?“ Erik přešel ke mně a teď stál za mnou.

„Nic moc, vypadla mi a už se jí nemůžu dovolat. Ale povídala, že se jí nic nestalo a babičce taky ne. Dokonce to vypadá, že se konečně probrala z bezvědomí.“

„Tak to jsem fakticky rád! Netrap se, určitě to všechno dobře dopadne. Jeptišky ji vzaly s sebou někam do podzemí, ne?“

Přikývla jsem. Připadala jsem si hloupě, protože mi bylo do breku, i když spíš z pocitu bezmoci než z toho, že bych se bála o babičku. Sestře Marii Anděle jsem bezvýhradně věřila, a když řekla, že je babička v pořádku, tak to taky byla pravda. „Strašně mě štve, že nevím, co se děje. A nemyslím jen s babičkou, ale vůbec tam venku.“ Ukázala jsem palcem směrem ke dveřím.

Erik postoupil ještě blíž ke mně a stiskl mi ruku. Pak si mě otočil tváří k sobě a palcem mi jemně přejel po čerstvém tetování, které mi pokrývalo dlaně. „No tak, my to nějak zvládneme. Nezapomínej, že při nás stojí Nyx. Podívej se na svoje ruce a uvidíš důkaz, že její přízeň pořád patří nám. Jasně, není nás moc, ale jsme silní a víme, že stojíme na správné straně.“

V tu chvíli se ozval zvukový signál, který ohlašoval, že mi přišla zpráva. „Bezva. To bude od sestry Marie Anděly.“ Otevřela jsem telefon a zůstala na text nechápavě zírat.

Vsechna mladata a upiri se neprodle ne musí vratit do Skoly noci.

„Co to má sakra znamenat?“ vydechla jsem. Nemohla jsem od displeje odtrhnout pohled.

„Ukaž,“ řekl Erik. Natočila jsem telefon, aby na něj viděl. Zvolna kývl, jako kdyby ta textovka potvrzovala něco, o čem už přemýšlel. „To je od Neferet. Vypadá to sice jako obyčejná hromadná školní esemeska, ale vsadím se, že je určená jenom nám.“

„Víš jistě, že to poslala ona?“

„Jo, poznávám její číslo.“

„Ona ti dala svoje číslo na mobil?“ Snažila jsem se nedat najevo, jak moc mě to naštvalo, ale asi se mi to moc nepovedlo.

Pokrčil rameny. „Jo, těsně předtím, než jsem měl odjet do Evropy. Prý kdybych někdy něco potřeboval.“

Zafrkala jsem.

Usmál se. „Žárlíš?“

„Ne!“ zalhala jsem. „Jenom mě vytáčí, jaká je to manipulativní mrcha.“

„Vypadá to, že s Kalonou chystá nějaký pěkně špinavý podraz.“

„Jo, to je dost jasné. A do školy se nevracíme, aspoň zatím ne.“

„Souhlasím. Než něco podnikneme, musíme zjistit víc o tom, co se tam venku stalo. A jestli ti instinkt říká, že se máme od školy držet dál, tak se tím budeme řídit.“

Vzhlédla jsem k němu. Povzbudivě se na mě usmál a odhrnul mi z obličeje pramen vlasů. V očích měl hřejivý, laskavý výraz, žádný šílený pohled sexuálního maniaka. Ach jo, už bych se měla probrat. S Erikem se cítím v bezpečí. Věřící tomu, co říkám. Důvěřuje mi.

„Děkuju,“ zamumlala jsem. „Děkuju, že mi pořád věříš.“

„Vždycky ti budu věřit, Zoey,“ odvětil. „Vždycky.“
Objal mě a políbil.

Dveře ven se prudce rozletěly a dovnitř vniklo šedavé světlo podmračeného odpoledne a závan ledového vzduchu. Erik mě bleskově zaštitil vlastním tělem. Srdce se mi šíleně rozbušilo čirým strachem.

„Běž dolů! Přived' Daria!“ zařval a vykročil k postavě, která se rýsovala na pozadí olověného světa nahoře.

Vyrazila jsem k žebříku do podzemí, když vtom mě zarazil Heathův hlas.

„Hej, to jseš ty, Zo?“

10)

„Heathe!“ Rozběhla jsem se k němu a málem začala křičet úlevou, že je to on a ne nějaký ohavný krakoun anebo ještě hůř, prastarý nesmrtelný anděl s očima jako noční nebe a hlasem jako zakázané tajemství.

„Heath?“ Erik zdaleka tak nadšeně nezněl. Když jsem letěla kolem něj, chytil mě za ruku a nepustil mě dál. Zamračil se a znovu se ochranitelsky postavil přede mě. „Jako že tvůj člověčí kluk?“

„My už spolu nechodíme,“ řekli jsme s Heathem jednohlasně.

„Hele, nejseš ty ten Erik? To mládě, se kterým to Zo jednu dobu táhla?“ pokračoval Heath. Pohrdavě ignoroval tři schody, po kterých se muselo do suterénu sestoupit, a s jistotou seskočil přímo od vchodu na podlahu. Každým coulem ztělesňoval hvězdu školního fotbalového týmu (čímž myslím metr osmdesát a něco svalů, vlnité špinavě blond vlasy, krásné oči a ty nejrozkošnější dolíčky, jaké jste kdy viděli). Ano, já vím, že moje dětská láska je chodící kliše, ale to mu na sladkosti nijak neubírá.

„Táhneme to spolu pořád.“ Z Erikova hlasu doslova sršely jiskry. „A mládě už nejsem. Proměnil jsem se.“

„Aha. Hele, mohl bych ti pogratulovat, že jste se dali se Zo zase dohromady a že ses neutopil ve své vlastní krvi, ale nešlo by mi to zrovna od srdce. Vlastně by to byla lež jak prase. Rozumíš, co myslím, vid’?“ Než to dořekl, už stál u mě a držel moji ruku, ale než si mě stačil přitáhnout do

náruče, všiml si nových tetování na mých dlaních. „Ty jo! Fakt hustý! Takže tvoje bohyně tě pořád chrání?“

„Jo, hlídá si mě,“ odpověděla jsem.

„To je fajn,“ řekl a objal mě, přesně jak jsem čekala. „Do háje, já jsem se o tebe tak strašně bál!“ Poodstoupil a od hlavy k patě mě přejel zkoumavým pohledem. „Jseš celá?“

„Nic se mi nestalo.“ Trochu jsem nemohla popadnout dech. No uznejte, když jsem ho viděla naposled, dal mi kopačky. Navíc jsem ucítila jeho fantastickou vůni. Voněl po domově, našem dětství a po něčem úžasném a vzrušujícím, co mě k němu volalo každým centimetrem kůže, kterého se dotkl. Věděla jsem, co to je. Jeho krev. A ta mi zamotala nejen hlavu.

„Paráda.“ Pustil moji ruku a já rychle ustoupila blíž k Erikovi. Zhlédla jsem v Heathových očích záblesk bolesti, ale trval jen vteřinku. Pak se hned usmál a pokrčil rameny, jako že mě takhle může objímat, kdy se mu zachce, protože jsme teď jenom kamarádi. „Vlastně jsem si byl vcelku jistej, že jseš v pořádku. Tamto s tou krví už sice nefunguje, ale stejně jsem si říkal, že bych vycítil, kdyby se ti stalo něco zlého.“ Do slov *tamto s tou krví* vložil tak sexy tón, že se Erik rozčileně napřimil. „Ale stejně jsem si to radši chtěl ověřit. A taky se zeptat, proč jsi mi včera v noci volala a plácala takový nesmysly.“

„Tys mu volala?“ řekl Erik. Najednou se na mě díval nedůvěřivě.

„Jo, volala.“ Vzpurně jsem zvedla bradu. Možná s ním zase chodím, ale to ani náhodou neznamená, že se ke mně smí chovat pánovitě a žárlit jako magor. Vzápětí mě napadlo, že Erik už mi po tom všem možná nikdy tak úplně věřit nebude, a tím pádem musím s trochou iracionální žárlivostí prostě počítat. Koneckonců, můžu si za to sama. Nahlas jsem ale jen co neklidněji pronesla: „Varovala jsem ho před krakouny a řekla mu, ať odvede svoji rodinu do bezpečí. Sice spolu nechodíme, ale to neznamená, že mu nepomůžu, když mu hrozí nebezpečí.“

„Krkouni?“ ozval se Heath.

„Co se děje tam venku?“ obrátil se k němu Erik. Jeho tón byl čistě neutrální.

„Jak jako co se děje? Myslíš tu bouřku, co se spustila o půlnoci, to děsný náledí nebo to, jak řádl ten gang? A kdo jsou krakouni?“

„Gang? Jaký gang?“ vyštěkl Erik.

„Ne. Nejdřív odpověz ty mně, pak odpovím já tobě.“

„Krakouni jsou démoni z čerokézských pověstí,“ vložila jsem se do toho. „Do včerejší půlnoci to byli jenom zlí duchové, jenže pak se z podzemí osvobodil jejich nesmrtelný táta Kalona a oni získali zpátky svoji moc. Momentálně mají základnu na naší Škole noci tady v Tulse.“

„Myslíš, že je rozumné mu všechno tohle vyzrazovat?“ namítl Erik.

„Hele, snad se může rozhodnout sama, co mi chce říct a co ne!“ Heath se naježil a vypadalo to, že by Erikovi nejradši jednu vrazil.

Erik měl evidentně velice podobné myšlenky. „Jsi člověk.“ Řekl to slovo, jako by se jednalo o nějakou pohlavní chorobu. „Spousta věcí, které my hravě zvládáme, by tě odrovnala. Jen si vzpomeň, jak po tobě před pár měsíci šli upíří duchové a já tě musel zachraňovat.“

„Nezachránils mě ty, ale Zoey! A jen tak mimochodem, možná nezvládám všechno co ty, ale jí rozumím daleko líp, protože ji znám tisíckrát dýl!“

„Fakticky? A kolikrát kvůli tobě málem přišla o život od té doby, co ji označili?“

Heath značně schlípl. „Hele, tím, že jsem tady, ji nijak neohrožuju. Jen jsem se chtěl přesvědčit, že se jí nic nestalo. Zkoušel jsem se jí dovolat, ale nefungovaly telefony.“

„Heathe, tady nejde o to, že bys mě nějak ohrožoval. V nebezpečí jsi ty,“ vložila jsem se do debaty a pohledem Erikovi naznačila, ať laskavě zmlkne.

„No jo, já vím, že když jsme tady byli posledně, chtěly mě sežrat nějaký vycvakany mláďata. Nepamatuju si to všechno úplně přesně, ale pro jistotu jsem si přinesl tohle.“ Sáhł do kapsy maskáčové bundy Carhartt a vytáhl černou

pistoli s krátkou hlavní, ze které mi tuhla krev v žilách. „Je můho táty,“ pochlubil se. „Mám taky náhradní zásobníky. Kdyby mě zas chtěli zakousnout, postřílím všechny, který nestihneš sejmout svýma kouzlama.“

„To snad není pravda. Ty nosíš v kapse nabitou bouchačku?“ zasténala jsem.

„Je zajištěná, Zo, a v komoře není žádněj náboj. Nejsem zase úplně blbej.“

Erik posměšně zafrkal. Heath na něj vrhl vražedný pohled.

Vzduch doslova syčel testosteronem, a tak jsem honem zase promluvila, než se začnou bušit do prsou. „Oni už lidi nevysávají, Heathe, takže se bez střílení klidně obejdeš. Když jsem říkala, že jsi v nebezpečí, myslela jsem krakouny.“

„Na které ses ptal a Zoey ti odpověděla. Takže o jakém gangu jsi to předtím mluvil?“

Heath pokrčil rameny. „Říkali to ve zprávách. Pořád teda vypadává elektřina, nefunguje kabelovka a není signál, takže toho moc nevím, ale kolem půlnoci prej začal řídit nějakěj gang. Novoroční iniciace novejš členů nebo co. Chera Kimiko na Fox News říkala, že to bylo příšerný krveprolití. Policajti nemohli kvůli tý bouřce včas zasáhnout. Ve vilový čtvrti zabili pár lidí a všichni jsou z toho úplně vedle, protože tam normálně žádný gangy nejsou, bydlej tam samý bílý pracháči a ty teď totálně vyšilujou. V posledních zprávách, co jsem viděl, hulákali něco o tom, že zavolají Národní gardu, ale policajti tvrdí, že mají všechno pod kontrolou.“ Odmlčel se a já doslova viděla, jak mu to šrotuje v hlavě. „Hele, ve vilový čtvrti! Tam je přece Škola noci.“ Podíval se na Erika a pak zpátky na mě. „Takže to nebyl žádněj gang, ale ty krakouni, nebo jak jsi jim to říkala.“

„Ten kluk je hotový Einstein,“ zamumlal Erik.

„Ano, ve skutečnosti to byli krakouni. Zaútočili na město, když jsme utíkali ze školy,“ vyhrkla jsem, než se do sebe stihli zase začít navážet. „O žádných divných bytostech se ve zprávách nemluvalo?“

„Vůbec. Říkali, že ty vraždy spáchali gangsteři. Podřezávali lidem krky. To krakouni dělají?“

Vybavilo se mi, jak mě ve škole jeden z nich napadl a pokusil se mi podříznout krk, čímž se málem naplnila jedna z Afroditiných vizí mé smrti. A to ještě krakouni ani neměli plnou fyzickou podobu. Otřásla jsem se. „Jo, myslím, že přesně to dělají, ale já toho o nich vlastně moc nevím. Babička by ti určitě pověděla víc, jenomže měla autonehodu. Krakouni ji vytlačili ze silnice.“

„Babička měla bouračku? Sakra, Zo, to je mi hrozně líto. Je to s ní hodně špatný?“ Evidentně to pro něj byl šok. Babička ho odjakživa měla moc ráda. Ani bych nespočetala, kolikrát jsme spolu byli u ní na levandulové farmě.

„Uzdraví se. Musí se uzdravit,“ prohlásila jsem s přesvědčením. „Starají se o ni benediktinské jeptišky ve sklepení pod jejich klášterem jen kousek odsud, na křižovatce Lewisovy a Jednadvacáté.“

„Ve sklepení? Jeptišky? To jako doopravdy? Neměla by být v nemocnici?“

„Byla tam, dokud se nevrátil Kalona a krakouni nedostali zpátky svoje odporná ptakočlověčí těla.“

Zkřivil obličej. „Ptakočlověčí? To zní dost hrozně.“

„A ve skutečnosti to je ještě horší. Jsou pořádně velcí. A zlí. Fajn, Heathe, teď mě dobře poslouvej. Kalona je nesmrtelný padlý anděl.“

„Padlý, to znamená, že už není hodnej, nepoletuje na bílejších křídlech a nehraje přitom na harfu?“

„Křídla má, ale černá a pěkně velká,“ podotkl Erik. „A hodný není ani náhodou. Pokud víme, byl odjakživa zlý.“

„Ne, nebyl.“ Prostě mi to vyletělo z pusy, doopravdy jsem to vyslovit nechtěla, fakt!

Oba kluci na mě zůstali nechápavě koukat. Nervózně jsem se usmála.

„No, ehm, babička povídala, že původně byl anděl, takže asi kdysi musel být hodný. Jako že už strašně moc dávno.“

„Já myslím, že bychom to měli brát tak, že je zlý. Skrz naskrz,“ řekl Erik.

„V noci to ošklivě odskákala spousta lidí. Nevím, kolik bylo mrtvých, ale to je fuk, bylo to prostě děsný. Jestli za to může tenhle Kalona, tak je to podle mě parchant,“ přisvědčil Heath.

„No jo, máte asi pravdu.“ Co se to se mnou sakra děje? Já vím nejlíp ze všech, jak zlý Kalona doopravdy je! Poznala jsem jeho temnou moc na vlastní kůži. Víím, že je s ním spolčená Neferet a že se kvůli němu obrátila zády k Nyktě. Z toho přece číší zlo na sto honů!

„Počkat. Na tohle jsem úplně zapomněl.“ Erik zničehonic vykročil zpátky ke svojí židli. Já s Heathem jsme šli za ním a viděli, jak ze stínů při zemi vylovil ten příšerný megalomanský tranzistorák. „Uvidíme, jestli něco naladím.“ Chvilí si hrál s obrovskými stříbrnými knoflíky a brzo chytil místní zpravodajskou stanici, i když příjem byl mizerný. Hlasatel mluvil vážným tónem a hrozně rychle.

„Opakujeme zvláštní zpravodajství o řádění gangu v rezidenční čtvrti Tulsy. Tulský policejní sbor znovu důrazně opakuje, že má veškeré dění pod kontrolou a ve městě je již bezpečno. Cituji slova policejního náčelníka: „Šlo o iniciační rituál nového gangu, který si říká Krakouni. Vůdci gangu byli zatčeni a v ulicích Tulsy už občanům nehrozí žádné nebezpečí.““ Hlasatel pokračoval: „Ve městě i v přilehlém okolí však i nadále platí výstraha před silnými bouřkami a náledím, a proto vám doporučujeme omezit pohyb venku a cestování na nejnutnější případy. Meteorologové očekávají dalších patnáct centimetrů mrznoucího deště, což bohužel zpomaluje úsilí Oklahomské energetické společnosti obnovit dodávku elektrického proudu v mnoha oblastech, kde během noci došlo k výpadku. Další podrobnosti a kompletní předpověď počasí uslyšíte za půl hodiny ve zprávách o pátě.“

Dále zde máme jedno místní hlášení: Škola noci vyzývá všechny studenty, učitele a další personál, aby se vzhledem k nepřízni počasí neprodleně vrátili do školy. Opakují, studenti, učitelé a další personál Školy noci se mají vrátit do školy. Další informace se dozvíte v průběhu vysílání, zůstaňte s námi. A teď zpět k našemu plánovanému programu.“

„To nebyl žádný gang,“ vyhrkla jsem. „Větší pitomost jsem v životě neslyšela!“

„V tom má prsty ona. Zmanipulovala média a možná i všechny ostatní lidi,“ řekl Erik zachmuřeně.

„Nemyslí náhodou tu velekněžku, co se mi hrabala v hlavě?“ zeptal se mě Heath.

„Ne,“ řekl Erik.

„Jo,“ prohlásila jsem já a zamračila se na něj. „Musí vědět, jak se věci doopravdy mají, aby se mohl bránit.“

„Čím míň toho ví, tím líp pro něj,“ namítl Erik.

„Ne, to jsem si dřív myslela i já, a proto jsem si to u všech tak zavařila. A proto jsem taky udělala spoustu obrovských chyb.“ Zpřímá jsem se na oba kluky zadívala. „Kdybych si všechno nenechávala pro sebe a radši věřila, že se moji kamarádi dokážou o sebe postarat, nemusely se některé věci vůbec stát. Měla jsem víc mluvit a míň blbnout.“

Erik vzdychl. „No dobře, chápu, jak to myslíš.“ Podíval se na Heatha. „Jmenuje se Neferet. Je velekněžka Školy noci. Je mocná. Hodně mocná. A umí číst a ovládat myšlenky.“

„Jo, já vím, že se dovede dostat lidem do hlavy. Udělala mi to taky. Zapomněl jsem celý dlouhý kusy toho, co se mi stalo. Začaly se mi vybavovat teprve nedávno.“

„Nebolí tě při tom hlava?“ zeptala jsem se ho, protože jsem si vzpomněla, jak moc bylo nepříjemné, když jsem prolomila blok, kterým mi Neferet pozměnila paměť.

„Jo, bolí, ale už je to mnohem lepší.“ Jeho důvěrně známý úsměv mi říkal, že se na mě nezlobí, a mně se sevřelo srdce.

„Neferet je taky něco jako Kalonova královna,“ pokračoval Erik.

„Takže po všech stránkách pěkná potvora,“ shrnul to Heath.

„Pěkně nebezpečná potvora. Na to nezapomínej,“ řekla jsem. „A Kalona nesnáší podzemí. Neměl to tam rád už předtím, než ho čerokézské ženy uvěznily v hluboké jeskyni, ale když se mu teď odtamtud podařilo utéct, nebude tam

víckrát chtít strčit ani nos, aspoň podle mě. Takže si hlavně pamatuj, že v podzemí jsi v bezpečí.“

„Co ty krakouni?“

Zavrtěla jsem hlavou. „To nevíme. Žádný se sem za námi nepokusil dostat, ale to ještě nic neznamená.“ Pomyslela jsem na temnotu dole v tunelech a ten divný pocit, který ve mně vyvolávala, ale netušila jsem, co by to mohlo být. Červená mlád'ata? Krakouni? Nějaká úplně jiná, nehmotná věc, kterou na nás Kalona poslal? Nebo jednoduše vidím něco, co neexistuje? Jistá jsem si byla jenom tím, že kdybych všechny tyhle svoje za vlasy přitažené dohady klukům vyžvanila, vypadala bych jako husa, co se léká každého stínu. Proto jsem se rozhodla prozatím držet klapačku.

„No, dneska je sobota, ale až do středy stejně nemusím do školy, protože máme zimní prázdniny, a jestli přijde další podobná ledová bouře, jak slibujou, asi je protáhnou až do konce týdne,“ prohlásil Heath. „Takže by neměl být problém se zatím schovat, i kdyby krakouni znova zaútočili a vybrali si pro změnu Broken Arrow.“

V břiše se mi rázem usadil hotový balvan. „To by se klidně mohlo stát. Neferet ví, že jsem odtamtud a že tam bydlí lidi, na kterých mi pořád hodně záleží.“

„Poslala by tam krakouny jen proto, aby ti ublížila?“ zeptal se Heath.

Přikývla jsem. „Zvlášť když já a moje parta neposlechneme a nevrátíme se do školy.“

„Ale počkej, Zo, ty a vůbec všechny mlád'ata přece musíte být ve škole mezi dospělejma, nebo onemocníte, ne?“

„Jsem tady já,“ ozval se Erik. „A ještě jeden dospělý upír. Plus Stevie Rae.“

„Ta je přece něco jako zombie,“ řekl Heath.

„Už ne,“ ujistila jsem ho. „Proměnila se v jiný druh upíra, má červené tetování. A všechna ta hnusná mlád'ata, co tě chtěla sežrat – no, z těch jsou teď prostě daleko míň hnusná červená mlád'ata.“

„Aha. To je fajn, že je tvoje nej kámoška zase normální.“

„Já jsem taky ráda.“ Usmála jsem se.

„Tři dospělí teda stačí, abyste vy ostatní nezačali padat jako mouchy?“

„Bude muset. Měl bys už jít, Heathe,“ vložil se do toho najednou Erik.

Oba jsme se na něj podívali. Došlo mi, že se na Heatha pořád usmívám a jsem fakticky ráda, že spolu zase mluvíme.

„Kvůli tomu náledí,“ pokračoval Erik. „Nebylo by zrovna dvakrát rozumné, kdyby tady uvízl, a přesně to se stane, jestli neodjede před západem slunce.“ Zarazil se a pak poznamenal: „Což bude tak za půl hodiny. Jak dlouho ti trvalo dojet z Broken Arrow sem?“

Heath se zamračil. „Skoro dvě hodiny. Silnice jsou špatný.“

Od domu k nádraží by mu to normálně trvalo necelých třicet minut. Erik měl pravdu, Heath musí vyrazit. A nešlo jen o to, že nevíme, nakolik nás může ohrozit Kalona. Taky jsem si nebyla stoprocentně jistá, že by Heathovi neublížila červená mláďata. I kdybych nechala stranou všechny svoje pochybnosti o jejich skutečné povaze, faktem zůstávalo, že Heath je prostě a jednoduše člověk, a tudíž mu v žilách koluje spousta báječné, čerstvé, horké, sexy pulzující krve (snažila jsem se nemyslet na to, že se mi při tom pomýšlení sbíhají sliny). Neměla jsem ponětí, do jaké míry se červení dokážou ovládat.

„Erik má pravdu. Dneska večer nesmíš uvíznout venku, zvláště takhle v centru. Je náledí a taky nevíme, jestli krakouni zase nezačnou řídit.“

Heath se na mě zadíval, jako kdybychom spolu byli úplně sami. „Ty se o mě bojíš.“

Vyschlo mi v krku. Na tohle téma jsem se s ním rozhodně nehodlala bavit před Erikem. „Jasně že se o tebe bojím. Kamarádíme spolu už roky.“ Cítila jsem Erikův pohled a dalo mi hodně práce, abych se nezačala nervózně ošívát. „A dělat si starosti o toho druhého, to ke kamarádství patří.“

Heath se lenivě, důvěrně usmál. „Kamarádi. No dobře.“
„Jed’ už.“ Erikův hlas zněl naštvaně.

Heath se na něj ani nepodíval. „Pojeďu, až mi to řekne Zoey.“

„Musíš vyrazit,“ vyhrkla jsem rychle.

Pár úderů srdce se mi koukal do očí. „Jasně. Jak chceš,“ pronesl nakonec a otočil se k Erikovi. „Takže ty jseš teď opravdickej dospělej upír?“

„Jsem.“

Heath ho přešel pohledem od hlavy k patě. Oba kluci jsou skoro stejně vysocí. Erik má o pár centimetrů víc, ale Heath je namakanější. Zkrátka, kdyby se do sebe pustili, byl by to rovný boj. Napjatě jsem je pozorovala. Co když Heath Erikovi jednu ubalí?

„Slyšel jsem, že upíří chlapi udělaj všecko, aby ochránili svoje kněžky. Je to pravda?“

„Je,“ odpověděl Erik.

„Paráda. V tom případě čekám, že se postaráš, aby se Zoey nic nestalo.“

„Dokud jsem naživu, nikdo jí nezkříví ani vlasek.“

„To doufám.“ Z Heathova hlasu se vytratil sympatický pohodový tón, kterým obvykle mluvil. Najednou zněl drsně a výhrůžně. „Jestli totiž dovolíš, aby se jí něco stalo, najdu si tě a to, že jseš upír, ti bude houby platný, protože ti rozbiju hubu.“

11)

Vrhla jsem se mezi ně. „Nechte toho!“ vykřikla jsem. „Vážně mám svých starostí dost a nepotřebuju ještě vás dva tahat od sebe. Prokristáčka, jste jak malí.“ Oba kluci na sebe přes moji hlavu dál vrhali vražedné pohledy. „Řekla jsem, ať toho necháte!“ Bouchla jsem je do prsou. Teprve to je přimělo zamrkat a věnovat mi pozornost. Ted' jsem pro změnu já vrhala vražedné pohledy na ně. „Abyste věděli, ten váš testosteron a to, jak na sebe pořád děláte ramena, je fakticky trapné. Pokud vám to uniklo, mohla bych přivolat živly a rozbít hubu vám oběma.“

Heath rozpačitě přešlápl a zatvářil se provinile. Pak se na mě rozkošně usmál, jako sladký rošťák, kterému vynadala máma. „Promiň, Zo. Vždycky zapomenu, že ted' umíš dělat pěkně hustý kouzla.“

„Jo, omlouvám se,“ řekl Erik. „Vím, že nemám sebemenší důvod na něj žárlit.“ Jízlivě se na Heatha ušklíbl.

Heath se na mě zadíval, jako by čekal, že řeknu něco ve smyslu *No, vlastně bys měl žárlit, protože ho mám pořád ráda*, ale já mlčela. Nemohla jsem nic takového říct. I kdybych s Erikem nechodila, pořád platilo, že Heath patří do mého bývalého světa a do minulosti, ne do přítomnosti nebo budoucnosti. Je zkrátka člověk, a kdybychom museli zase bojovat, hrozilo by mu stokrát větší riziko než nám.

„Fajn, tak já pojedu,“ přerušil Heath tíživé ticho. Otočil se a vykročil k východu, ale když už byl skoro u něj, zarazil

se a ohlédl přes rameno. „Ale ještě bych si s tebou rád o něčem promluvil, Zo. O samotě.“

„Já se odsud nehnu,“ prohlásil okamžitě Erik.

„To po tobě taky nikdo nechce,“ řekl Heath. „Zo, šla bys se mnou na chvíličku ven?“

„Tak to ani náhodou, sakra,“ zavrčel Erik a přistoupil ke mně, jako by ukazoval, že patřím jen jemu. „Nikam s tebou nepůjde.“

Zamračila jsem se na něj a už jsem měla na jazyku, že za mě nemá co rozhodovat, když vtom udělal něco, co mě naprosto, totálně, příšerně naštvalo. Hrubě mě popadl za ruku a smýkl se mnou k sobě, ačkoli jsem ani jediným pohybem nenaznačila, že chci jít za Heathem.

Naprosto automaticky jsem se mu vyškubla.

Jeho modré oči se zlostně zúžily. V tu chvíli vypadal jako nějaký zuřivý maniak. Místo svého kluka jsem viděla úplně cizího člověka.

„Nikam s ním nepůjdeš,“ zopakoval.

To byla poslední kapka. Nesnáším, když mi někdo vyhrožuje. Je to jeden z důvodů, proč jsem nikdy nevycházela s máminým novým manželem. Tupčím je totiž v jádru jen mrňavý diktátor. A teď se ke mně najednou úplně stejně zachoval Erik. Věděla jsem, že mě to později bude příšerně mrzet, ale v tu chvíli jsem byla moc vytočená, než aby to moji reakci zmírnilo.

Nezačala jsem na něj ječet a vriskat. Nedala jsem mu facku, jak jsem v hloubi duše chtěla. Místo toho jsem zavrtěla hlavou a nejledovějším tónem pronesla: „Tak dost, Eriku. To, že spolu zase chodíme, neznamená, že mi můžeš nařizovat, co mám a co nemám dělat.“

„Znamená to aspoň, že mi nebudeš zase zahýbat se svým člověčím klukem?“ vyštěkl.

Zajíkla jsem se a klopýtavě ustoupila dozadu, jako kdyby mě uhodil. „Co ti krucinál dává právo takhle se mnou mluvit?“ Žaludek se mi stáhl tak silně, až jsem myslela, že se pozvracím, ale překonala jsem to a oplatila Erikovi vzteklý pohled ocelově chladným výrazem. „Jsem tvoje holka a

právě jsi mě naštvál. Jsem tvoje velekněžka a právě jsi mě urazil. A mám plně funkční mozek a právě přemýšlím, jestli ti už úplně přeskočilo. Co se podle tebe asi stane za tu minutu, co budu s Heathem stát venku na parkovišti, když padá omrzlice? Lehnu si na holý beton a nechám se na rychlovku přefíknout? Fakticky si o mně myslíš, že jsem taková?“

Erik nic neříkal, jenom mě dál provrtával zuřivým pohledem.

Heath zafrkal smíchy a v tichu praskajícím napětím to znělo neskutečně zlomyslně. „Hele, Eriku, pokud jde o naši Zo, dám ti malou radu. Fakticky hrozně moc nesnáší, když jí někdo říká, co má dělat. A je taková už, no, asi tak od třetí třídy. Takže si nenechala rozkazovat dávno předtím, než dostala od své upíří bohyně nadpřirozené síly.“ Natáhl ke mně ruku. „Půjdeš se mnou prosím na vteřinku ven, abysme si mohli popovídat bez dozoru?“

„Jo, půjdu. Potřebuju na chvíli na vzduch,“ řekla jsem. Ignorovala jsem Erikův příšerně naštvaný pohled i Heathovu nabídnutou ruku, odrážovala ke kovové mříži, která nebyla zdaleka tak pevná a bezpečně zamčená, jak se na první pohled zdálo, rozčileně s ní šklubla a vyšla ven do absolutně odporné zimy. Závan studeného vlhkého vzduchu mi příjemně zchladil rozpálené tváře a já se zhluboka nadechla. Měla jsem sto chutí vykřičet svoje zklamání z Erika do flekaté šedi podvečerního nebe.

Nejdřív jsem myslela, že prší, ale celkem rychle jsem zjistila, že se z oblohy sypou spíš kousíčky ledu. Ne nějak zvlášť hustě, zato vytrvale, takže parkoviště, železniční koleje a jedna strana starého nádraží začínaly působit magickým dojmem, jako by byly pokryté blyštivou jinovatkou.

„Tamhle mám auto.“ Heath ukázal na nákladňáček zaparkovaný na okraji prázdné plochy pod stromem, který kdysi evidentně na ozdobu zasadili k chodníku vedoucímu kolem budovy. Celé roky se o něj ale nikdo nestaral a neprořezával ho, a bylo to na něm vidět. Dávno přerostl

úhledný kruh v betonu a jeho kořeny pronikly dlažbou a roztrhaly ji. Ledem pokryté větve se klonily nebezpečně blízko ke staré žulové budově, některé se dokonce opíraly o střechu. Jen jsem ho uviděla, už se mi pod něj vůbec nechťelo vkročit. Ještě trocha námrazy a ten starý chudáček se určitě rozláme na milion třísek.

„Pojď sem.“ Heath mě zaštitil svojí rozepnutou bundou. „Sedneme si do auta a popovídáme si.“

Rozhlédla jsem se po šedém, rozmáčeném okolí. Neviděla jsem nic strašidelného ani nepřírozeného – jmenovitě myslím ptakočlověčí příšery. Parkoviště bylo jednoduše mokré, studené a prázdné.

„Tak jo,“ řekla jsem a nechala se odvést k nákladáčku. Asi nebylo úplně správné, že jsem mu dovolila, aby si mě přitáhl pod bundu a sevřel mě v podpaží, a držela se ho jako klíště, protože jinak bych sebou na zledovatělém chodníku určitě sekla. S ním to ale bylo tak přirozené a snadné, že jsem vůbec nezaváhala. Berte to takhle: Heath patří do mého života od prvního stupně na základce. Je to v každém smyslu můj nejbližší člověk na světě, teda kromě babičky. Ať už mezi námi zrovna bylo nebo nebylo cokoli, brala jsem ho jako člena rodiny. Vlastně je stokrát lepší než valná většina mojí skutečné rodiny. Nedokázala jsem si představit, že bych se k němu měla chovat jako k cizímu člověku. Koneckonců než jsme spolu začali chodit, byli jsme kamarádi. *Jenže teď už nemůže být jen tvůj kámoš. Vždycky mezi vámi bude něco víc,* pošeptalo mi svědomí, ale já ho schválně neposlouchala.

Došli jsme k autu a Heath mi otevřel dveře. Vnitřek voněl důvěrně známou, i když zvláštní směsí Heathova těla a autokosmetiky. (On si na svoje auto hrozně potrpí a pořád ho leští. Přisahám, že ze sedaček byste mohli bez obav jíst.) Už jsem se chtěla posadit, ale nakonec jsem se zarazila. Sedět s ním zavřená v autě mi připadalo moc intimní, příliš by mi to připomínalo ty roky, kdy jsem s ním chodila. Radši jsem se od něj kousek odtáhla a napůl se opřela o bok sedadla spolujezdce, kde jsem přece jen byla aspoň trochu chráněná před ledovým deštěm. Heath se na mě smutně pousmál, jako

že chápe, že dělám, co můžu, abych odolala a nevrátila se k němu. Opřel se o vnitřek otevřených dveří.

„Fajn, tak o čem jsi se mnou chtěl mluvit?“

„Nelíbí se mi, že jseš zrovna tady. Nepamatuju si úplně všechno, ale i to málo stačí, aby mi bylo jasné, že v těchhle tunelech tě nečeká nic dobrého. Říkala jsi sice, že ty tvý nemrtvý spolužáci už nejsou takový, ale mně stejně vadí, že tam mezi nima musíš být. Podle mě to nemůže být bezpečný,“ řekl. Tvářil se vážně a ustaraně.

„Koukni, já se nedivím, že ti to tam dole připadalo odporné, ale teď je to doopravdy úplně jiné. A ta mláďata se taky změnila. Vrátila se jim lidskost. Navíc je to v tuhle chvíli pro nás nejbezpečnější možné místo.“

Heath se mi dlouho zkoumavě díval do tváře a potom si těžce povzdychl. „Ty jseš tady velekněžka, takže asi víš, co děláš. Já z toho ale prostě mám divnej pocit. Jseš si doopravdy jistá, že byste se neměli vrátit do školy? Ten padlej anděl třeba není tak špatnej, jak si myslíš.“

„Ne, Heathe, on je zlý. Musíš mi to věřit. A krakouni jsou hrozně nebezpeční. Do školy se vrátit nemůžeme. Tys ho neviděl, když se vynořil ze země. Je to, jako kdyby všechna mláďata i dospělí očaroval. Fakticky děsivé. Sám víš, jak ohromnou moc má Neferet, a já myslím, že Kalona je ještě mocnější než ona.“

„Tak to je průšvih,“ souhlasil.

„Jo.“

Přikývl a nic víc už neřekl, jen se na mě díval. Já se zas dívala na něj a ty jeho sladké hnědé oči mě nějak nechtěly pustit. Mlčky jsem se opírala o sedačku a koukala se na něj, když vtom jsem ho začala vnímat mnohem intenzivněji. Cítila jsem jeho příjemnou mýdlovou vůni, která mě provázela už od malička. Stál tak blízko, že jsem vnímala žár jeho těla.

Pomalů, beze slova mě vzal za ruku a otočil ji, aby si mohl prohlédnout složitá tetování, která mi zdobila dlaň. Obkreslil vzor prstem.

„To je tak neuvěřitelný, že se ti tohle stalo,“ řekl tiše a pořád se na ruku díval. „Někdy se ráno probudím a úplně zapomenou, že tě označili a jseš na Škole noci. Napadne mě, že se hrozně těším, až budeme v pátek večer hrát a ty se na mě budeš dívat. Nebo se nemůžu dočkat, až tě uvidím, jak si před školou kupuješ ve fastfoodu párky v rohlíku a colu.“ Zvedl oči a zadíval se na mě. „A potom se konečně proberu a dojde mi, že nic z toho už se nestane. Dokud jsme byli otisknutý, zas tak moc mi to nevadilo, protože jsem měl pocit, že mám u tebe pořád šanci a že mi kus tebe patří. Ale teď nemám ani to.“

Celá jsem se rozklepala. „Moc mě to mrzí, Heathe. Já... Nevím, co ti na to mám říct. Nemůžu s tím nic dělat.“

„Ale jo, můžeš.“ Zvedl moji ruku a přitiskl ji dlaní ke svému černému tričku s logem Tygrů z Broken Arrow, přímo na srdce. „Cítíš, jak buší?“ zašeptal.

Kývla jsem. Jasně že jsem ten tlukot cítila, vytrvalý, silný, i když trochu moc rychlý. Okamžitě mě zaplavily myšlenky na neuvěřitelně báječnou krev, která mu pulzuje v žilách, a na to, jak hrozně ráda bych ho kousla, aspoň trošičku... Moje srdce začalo taky uhánět dvojnásobným tempem, stejně jako jeho.

„Když jsme se viděli naposled, řekl jsem, že milovat tě příliš bolí. Ale potom jsem zjistil, že to není pravda. Ve skutečnosti příliš bolí, když tě nemiluju,“ pronesl.

„Heathe, ne. To nesmíme.“ Můj hlas zněl drsně, protože se mi hrdlo stahovalo touhou po něm.

„To víš, že smíme, kočička. Nám dvěma to spolu vždycky klapalo. Máme celý roky praxe.“ Přistoupil ke mně blíž, sáhl po mojí ruce, která pořád ještě spočívala na jeho srdci, vzal mě za ukazováček a jemně mi přejel palcem po pečlivě upraveném nehtu. „Vážně máš tak tvrdý nehty, že dokážou proříznout kůži?“

Přikývla jsem. Věděla jsem, že bych měla odejít zpátky do tunelů, protože zrovna teď patřím právě tam, ale nedokázala jsem to. K Heathovi jsem také svým způsobem

patřila. Ať to bylo dobře nebo špatně, neměla jsem v sobě sílu otočit se k němu zády.

Zatahal mě za prst a posunul ho výš, takže nehet lehce spočinul na hebkém místěčku mezi krkem a ramenem.

„Škrábni mě, Zo. Napij se zas mé krve.“ Hlas měl hluboký a zhrublý touhou. „Jsme propojený. Vždycky budeme. Vrať ten otisk tam, kam patří.“

Přitiskl si můj nehet ještě víc ke krku. Oba jsme ztěžka dýchali. Nhet pronikl kůží a zanechal po sobě malé škrábnutí. Uchváceně jsem pozorovala, jak na bílé kůži vyvstává jemná rudá linie.

Pak mě zaplavila ta vůně, až moc dobře známé aroma Heathovy krve, ve které jsem už jednou zanechala svůj otisk. Vůni čerstvé lidské krve se nic nevyrovná. Krev mláděte, a dokonce ani dospělého upíra není zdaleka tak neodolatelná, tak omamně lákavá. Přistihla jsem se, že se k němu nakláním.

„Jo, zlato, jo. Napij se ze mě, Zo. Vzpomínáš, jak je to hezký?“ zašeptal Heath, vzal mě kolem pasu a přitáhl k sobě.

Že bych si jen maličko cucla? A co by na tom vlastně bylo tak špatného, kdybych se s Heathem zase otiskla? Krucinál, já se s ním chci otisknout. Je to přece fajn. Líbilo se mi to. A jemu taky, než...

Než jsem zároveň s otiskem zlomila i jeho srdce a dost možná mu zanechala na duši nezahojitelné šrámy.

Rázně jsem ho odstrčila, vyskočila z kabiny auta a ustoupila co nejdál. Ledový déšť, který mi okamžitě zkropil obličej, mi vlastně přišel vhod, protože okamžitě přehlušil vábení krve.

„Musím zpátky, Heathe,“ vypravila jsem ze sebe a snažila se dostat pod kontrolu přerývaný dech a bušení srdce. „A ty se musíš taky vrátit, kam patříš, a to rozhodně není tady.“

„Co se stalo, Zoey?“ Vykročil ke mně a já o krok ucouvla. „Co jsem udělal špatně?“

„Nic. To... Nejde o tebe.“ Odhrnula jsem si z tváře mokré vlasy. „Jsi báječný. Vždycky jsi byl a já tě mám ráda.“

Právě proto nemůžu dovolit, abychom to udělali znovu. Otisk se mnou by ti ublížil, zvláště teď.“

„Hele, starosti o to, co by mi mohlo ublížit a co ne, nech na mně.“

„Jenže když jde o nás dva, ty absolutně nepřemýšlíš!“ vykřikla jsem. „Copak jsi zapomněl, jak to bolelo, když se náš otisk přerušil? Říkal jsi, že se ti tenkrát chtělo umřít!“

„Tak ho víckrát nepřerušuj.“

„To není tak snadné. Můj život už není takhle jednoduchý.“

„Třeba ho jen vidíš moc složitě. Já jsem já. Ty jseš ty. Máme se odmalička rádi, tak bysme měli být spolu. Tečka.“

„Život není knížka, Heathe! Žádný šťastný konec ti v něm nikdo nezaručí.“

„Já žádný záruky nepotřebuju, když mám tebe.“

„To je právě to. Nemáš mě. Nemůžeš mě mít. Ted' už ne.“ Zavrtěla jsem hlavou, a když chtěl ještě něco namítnout, zarazila ho gestem. „Ne! Tímhle se teď nemůžu zdržovat. Prostě nasedni do auta a vrať se do Broken Arrow. Já jdu dolů. Ke svým lidem a za svým upřímným klukem.“

„Ale prosím tebe, Zo! Ty a ten kretén? Jak tě znám, tak tě ty jeho scény brzo přestanou bavit.“

„Tady nejde jen o mě a o Erika. Zkus konečně pochopit, že my dva spolu nemůžeme být. Musíš mě pustit z hlavy a žít svůj život. Lidský život.“ Otočila jsem se k němu zády a přinutila se vykročit od něj pryč. Když jsem za sebou zaslechla jeho kroky, ani jsem se neohlédla a zahulákala: „Ne! Chci, abys odjel a nevracel se. Už nikdy.“

Zadržela jsem dech a zaposlouchala se. Kroky umlkly. Ani tehdy jsem se neohlédla. Bála jsem se totiž, že bych se pak otočila, rozběhla se zpátky k němu a vrhla se mu do náruče.

Došla jsem skoro k železné mříži, když jsem zaslechla první zaskřehotání. Ten zvuk mě přikoval na místě, jako bych narazila do zdi. Prudce jsem se obrátila. Heath stál v ledovém dešti pod stromem, jen metr nebo dva od svého

nákladářku. Ale moje oči nehledaly jeho. Hned sklouzly k tmavé koruně namrzlého stromu.

Mezi stíny, které vrhaly holé větve, se pohnulo něco tmavého. Bylo mi to nějak povědomé, a tak jsem zamrkala a pořádně na to zaostřila, ale pořád jsem si nemohla vzpomenout, kde jsem něco podobného viděla. Vtom se ten obrys pohnul... proměnil... a já zalapala po dechu, protože najednou jsem ho spatřila úplně jasně. Neferet! Krčila se na silné, zledovatělé větvi, která se opírala o střechu nádraží. Její oči karmínově žhnuly a vlasy kolem ní divoce vířily, jako by se do nich právě opřel poryv větru.

Usmála se na mě. Z její tváře číselo tak čiré zlo, že jsem zůstala jako přimražená.

Přímo před mýma vyděšenýma očima se pak její obraz náhle zachvěl, proměnil a tam, kde ještě před chvílí byla temná velekněžka, najednou seděl obrovský krakoun. Nebyl ani člověk, ani zvíře, ale nestvůrná směs obojího. Upíral na mě oči barvy krve, ale jinak lidské. Ruce i nohy měl holé a to, že vyrůstaly z nepřírozeně velkého krkavčího těla, působilo odporně a zruďně. Zahlédla jsem jeho rozeklaný jazyk a lesklé sliny, které hladově kanuly z hrůzného zobáku.

„Co se děje, Zoey?“ zavolal na mě Heath, a než jsem ho stačila varovat, stejně jako já se zadíval na zledovatělý strom. „Do háje, co to je?“ Tváří mu problesklo náhlé poznání. Evidentně pochopil, na co se dívá. Jenže to už ptačí příšera obrátila rudé oči ke mně.

„Zzzzoey?“ řekla. Její hlas zněl nepřírozeně ploše a naprosto nelidsky. „Tebe jssme hledali.“

Byla jsem totálně ztuhlá. V hlavě mi něco křičelo: *Oni mě hledají!* Ale z pusy mi nevyšla ani hláška – chtěla jsem varovat Heatha nebo aspoň začít ječet jako siréna, ale nešlo to.

„Otec mě pochválí, ažžžž mu tě přivedu,“ zasyčel krakoun a roztáhl křídla. Zřejmě chtěl slétnout dolů a drapnout mě do pařátů.

„Tak o tom si nech zdát, protože na ni ani nešáhneš!“ zařval Heath.

12)

Odtrhla jsem vyšokovaný pohled od krakouna a zjistila, že Heath stojí jen kousek ode mě. V rukou držel pistoli a mířil přímo na nestvůru v koruně stromu.

„Človíčku!“ zavřeštěla potvora. „Troufášš ssssi na pradávného?“

A pak se všechno odehrálo snad ve vteřině. Krakoun vzlétl přesně v okamžiku, kdy jsem konečně rozmrzla a vrhla se vpřed. Heath zmáčkl spoušť a ozval se ohlušující výstřel. Jenomže krakoun byl nelidsky rychlý. Uhnul a prostor, do kterého Heath mířil, byl v okamžiku, kdy jím prosvištěla kulka, už prázdný, takže se jen neškodně zavrtala do kmene stromu. Krakoun se spustil k Heathovi a já viděla, jak křiví pařáty. Vybavilo se mi, jak mi jedna z těch potvor málem podřízla krk, a to ještě v době, kdy neměly tělesnou podobu. Teď už krakouni byli stoprocentně reální a mně došlo, že jestli něco rychle neudělám, tenhle Heath zabije.

Všechn svůj strach a vztek jsem vložila do hlasitého výkřiku, skočila jsem po Heathovi a srazila ho k zemi jen o zlomek vteřiny dřív, než na něj krakoun zaútočil, takže místo něj zasáhl mě. V tu chvíli jsem necítila žádnou bolest, jen podivný tlak na kůži, který začal na levém rameni a bleskově se rozšířil přes horní část hrudi nad prsy až k pravému rameni. Síla rány mě otočila přesně o půlobrat, takže jsem viděla, jak krakoun kousek za námi přistává a staví se na ohavné lidské nohy.

Podíval se na mě a vytřeštil krvavé oči. „Ne!“ zaječel hlasem, ze kterého čisela panická hrůza. „On tě chce žžžživou!“

„Zoey! Panebože, Zoey! Schovej se za mě!“ zahulákal Heath a snažil se postavit, jenomže uklouzl na namrzlé dlažbě, která se bůhvíproč vlhce a rudě leskla. Pořádně sebou sekl.

Pohlédla jsem na něj a připadalo mi divné, že je tak blízko mě, ale jeho hlas zní, jako kdyby ke mně přicházel z hlubin dlouhatánského tunelu.

Nechápala jsem proč, ale podlomila se mi kolena a zhroutila jsem se na chodník. Krakounova obrovská křídla zlověstně zašustila a můj pohled se automaticky stočil zpátky k němu. Nezdálo se mi to. Chystal se rozletět k nám. Zvedla jsem ruku. Připadala mi těžká a horká. Když jsem se na ni podívala, otřeseně jsem si uvědomila, že je celá od krve. *Krev? To proto je ten chodník tak červený a mokrý? Kde se tam vzala?* Hned jsem to ale pustila z hlavy a vykřikla: „Větre, přijď!“

Vlastně jsem si jen myslela, že křičím. Ve skutečnosti se mi z úst vydral slabý šepot. Vítr má naštěstí zřejmě dobrý sluch, protože se okolo mě okamžitě zatočil.

„Nedovol té potvoře vzlétnout,“ řekla jsem. Vítr bez váhání poslechl, groteskního ptakomuže obklopilo moc hezké minitornádo a znehybnilo mu křídla. Tvor odporně zavřeštl, složil nepoužitelná křídla na záda, sklopil nestvůrnou hlavu a začal se prodírat proti poryvům ke mně.

„Zoey! Do hajzlu, Zoey!“ Zničehonic se vedle mě objevil Heath. Vzal mě kolem ramen a podepřel, což bylo fakticky fajn, protože jsem si zrovna říkala, že si asi budu muset úplně lehnout.

Usmála jsem se na něj a podivila se, proč proboha brečí.

„Počkej. Jenom ho dorazím.“ Unaveně jsem se zadívala zpátky na krakouna. „Ohni, potřebuju tě.“ Vzduch kolem mě se okamžitě ohřál. Natáhla jsem prst zkrvavené ruky, kterou jsem pořád držela napřaženou, a ukázala na příšeru, která se k nám krok za krokem blížila. „Spal ho,“ nařídila jsem.

Příjemné teplo, které mě obklopovalo, přeřadilo na vyšší rychlost a změnilo se ve sloup šlehajících plamenů, který se rozletěl směrem, kam ukazoval můj prst a moje vůle. Obklopil krakouna a proměnil ho v plápolající oranžovou kouli. Vzduch naplnil odporný zápach přiškvařeného masa a spáleného peří. Bylo mi z něj na zvracení.

„Fuj. Děkuju ti, ohni. Větre, mohl bys prosím odfouknout ten smrad, než odejdeš?“ Vážně mi připadalo zvláštní, že tohle všechno zdánlivě říkám hodně nahlas, ale ve skutečnosti ze mě vychází jen slabounký šepot. Živly mě ale poslechly i tak, což bylo jedině dobře, protože vzápětí mě zaplavil nával slabosti a nevolnosti. Už jsem se nedokázala dál držet zpříma a bezvládně se sesunula Heathovi do náruče.

Snažila jsem se přijít na to, co se se mnou děje, ale v hlavě se mi všechno motalo a najednou mi to vlastně ani nepřipadalo nijak zvlášť důležité.

Někde v dálce se ozvaly rychlé kroky a pak se nade mnou objevila Heathova tvář, celá mokrá od slz. „Pomoc! Tady jsme! Zoey potřebuje pomoc!“ zařval.

Nato se vedle Heathova obličej zjevil Erikův. Hned mě napadlo: *Bezva, teď na sebe začnou zase štěkat.* Ale nezačali. Erikův výraz v okamžiku, kdy se nade mnou sklonil, mě popravdě trochu polekal, i když to pořád byl spíš takový nezúčastněný, dost rozostřený pocit.

„Do prdele!“ hlesl a hrozně zbledl. Bez dalších řečí si strhl košili (tu krásnou černou s dlouhým rukávem, kterou měl na sobě při našem posledním rituálu), až z ní uletěly všechny knoflíčky. Překvapeně jsem zamžikala a napadlo mě, že v bílém nátělníku vypadá fakticky dobře. No vážně, figuru má parádní. Klekl si ke mně z druhé strany.

„Promiň, tohle bude asi dost bolet.“ Zmačkal košili do koule a přitiskl mi ji na prsa.

Dopravdy to zabolelo. Zalapala jsem po dechu.

„Ach bohyně! Promiň, Červenko, promiň!“ opakoval pořád dokola.

Podívala jsem se na sebe, protože mě zajímalo, od čeho ta příšerná bolest pochází, a s úděsem zjistila, že jsem celá zakrvácená.

„C-co...“ Vší silou jsem se snažila tu otázku dořít, ale bolest v kombinaci s rostoucí otupělostí mi to nedovolila.

„Musíme ji dostat k Dariovi. On bude vědět, co s tím,“ řekl Erik.

„Ponesu ji. Ty mi ukaž cestu za tím Dariem, nebo jak se jmenuje,“ odvětil Heath.

Erik přikývl. „Jdeme.“

Heath se na mě zadíval. „Musím s tebou pohnout, Zo. Vydrž, jo?“

Zkusila jsem přikývnout, ale skončilo to dalším zalapáním po dechu v okamžiku, kdy mě Heath zvedl, přitiskl si mě k hrudníku jako přerostlé mimino a rozběhl se za Erikem. Vlastně spíš klouzal a každou chvíli se zapotácel.

Cesta dolů do podzemí se změnila v noční můru, na kterou nikdy nezapomenu. Heath následoval Erika do suterénu. Zastavili se u kovového žebříku, který vedl do systému chodeb, ale váhali jen vteřinu.

„Slez dolů a já ti ji podám,“ řekl Heath.

Erik přikývl a zmizel v otvoru. Heath došel na kraj. „Sorry, zlato,“ zamumlal. „Vím, jak to pro tebe musí být hrozný.“ Pak mě lehce políbil na čelo, dřepł si a nějakým způsobem mě spustil do náruče Erikovi, který stál pod námi.

Schválně říkám „nějakým způsobem“, protože přesným detailům zmíněného procesu jsem zrovna moc pozornosti nevěnovala. Plně mě totiž zaměstnávalo to, jak jsem křičela bolestí.

Než jsem se stačila vzpamatovat, Heath pružně seskočil do tunelu a Erik mě předal zpátky.

„Poběžím napřed a najdu Daria. Drž se v hlavním tunelu, kde je nejvíc světla. Nikam neodbočuj. Vrátime se k tobě.“

„Kdo je Darius?“ zeptal se Heath, ale mluvil už do prázdna. Erik odsprintoval pryč.

„Je mnohem rychlejší, než jsem myslela,“ chtěla jsem poznamenat, ale ze rtů mi splynulo jenom slaboučké

nesrozumitelné mumlání. Všimla jsem si, že lampa, která zhasla těsně předtím, než jsem vyšplhala do suterénu, už zase svítí. „To je zvláštní,“ pokusila jsem se říct, jenomže z toho vyšlo akorát něco na způsob „Tje zlíšší“ a přes hukot v uších jsem to skoro ani neslyšela.

„Ššššš,“ konejšil mě Heath a vyrazil vpřed tak rychle, jak jen mohl, aniž by to se mnou moc házelo. Stejně to bolelo, ale ne tak, abych zase začala křičet. „Zůstaň se mnou, Zo. Nezavírej oči. Dívej se na mě. Zůstaň.“ Pořád mluvil a mně to šlo dost na nervy, protože mě fakticky šíleně páliło na prsou a nejradši ze všeho bych zavřela oči a usnula.

„Chci spát,“ zabroukala jsem.

„Ne! Žádný spaní! Hele, budeme si hrát, jako že jsme v tom filmu, co ses na něj koukala pořád dokola. V tom, kde hrál Leonardo DiBbio.“

„DiCaprio,“ zašeptala jsem uraženě. Nechápala jsem, jak může Heath po všech těch letech pořád ještě žárlit na to, že jsem jako malá holka šilela po Leonardovi. I když tehdy jsem mu vlastně říkala „můj miláček Leo“.

„To je fuk,“ prohlásil. „Pamatuješ, jak jsi říkala, že kdybys byla Rose, nikdy bys ho nepustila? Fajn, tak si to teď společně zahrajeme. Já jsem jasnej buzík DiCaprio a ty jseš Rose. Ty musíš udržet oči otevřené a pořád se na mě dívat, jinak zahučím pod vodu a bude ze mě jasnej utopenej buzík.“

„Blbečku,“ vypravila jsem ze sebe.

Heath se široce usmál. „Prostě mě nepouštěj, Rose. Dobře?“

No jo, byla to pitomá hra, ale přiznávám, že mě to chytlo. Už když jsem viděla *Titanic* poprvé (a málem si u toho vybrečela oči – znáte to, bulíte fakticky nahlas, celí se klepete a tečou vám nudle), hrozně mě ta scéna naštvála. Ta káča Rose slibuje, že ho nikdy nepustí, a pak ho pustí. To se nemohla na tom prkně trošku šoupnout, aby se tam Leo/Jack vešel taky? Měla tam spoustu místa. Moje zamlžená mysl se začala podrobně zaobírat srdcervoucí scénou z mého oblíbeného filmu. Heath mě pevně sevřel v náruči a rozběhl se.

Tunel se zrovna začal mírně stáčet, když nás našel Erik. Darius mu byl v patách. Heath se zastavil a teprve v tu chvíli jsem si uvědomila, jak ztěžka dýchá. Ehm. Zadumaně jsem přemítala, jestli se mám stydět za to, že jsem tak těžká.

Jakmile mě Darius uviděl, začal na Erika štěkat rozkazy. „Vezmu ji do pokoje Stevie Rae. Doběhnu tam mnohem dříve než vy, ale budu potřebovat tohohle člověka, takže ho tam nejdříve dovedeš. Pak dojdeš pro dvojčata a Damiena. Vzbud’ Afroditu. Možná budeme potřebovat i ji.“ Obrátil se k Heathovi. „Dej mi Zoey.“

Heath zaváhal. Viděla jsem, že mě nikomu dát nechce. Dariův kamenný výraz se trochu uvolnil. „Neměj obavy. Jsem Ereův syn a dávám ti své slovo, že ji budu vždy ochraňovat.“

Heath mě neochotně předal do jeho silných paží. Bojovník se na mě vážně zadíval. „Poběžím velice rychle. Nezapomeň, musíš mi věřit.“

Slabě jsem přikývla, a přestože jsem věděla, co bude následovat, stejně se mnou zamávalo, když vystřelil kupředu a stěny tunelů se proměnily ve šmouhy. Zatočila se mi z toho hlava. Jednou už jsem Dariovu úžasnou schopnost prakticky se teleportovat z jednoho místa na druhé zažila, ale ani tentokrát to nebylo o nic méně dechberoucí.

Uplynulo snad jen pár vteřin a Darius zastavil před závěsem zakrývajícím vchod do pokoje Stevie Rae. Bez okolků vrazil dovnitř. Kámoška se posadila a přitom si protírala oči a rozespale mžourala. Pak šokovaně otevřela pusku a vyskočila z postele.

„Zoey! Co se stalo?“

„Krakoun,“ odvětil Darius. „Sundej ty věci ze stolu.“

Stevie Rae jedním máchnutím paže smetla všechno ze stolu, který stál u nohou její postele. Chtěla jsem ji okřiknout, že to nemusela udělat tak drsně. No uznejte, podle mě rozbila nejmíň dvě sklenice a po celé místnosti se teď válela dévéděčka. Jenže zaprvé mi nějak nefungovaly hlasivky a zadruhé jsem se musela soustředit, abych

neomdlela bolestí, která mi projela celým vrškem těla, když mě Darius položil na uvolněné místo.

„Co budeme dělat? Co budeme dělat?“ opakovala Stevie Rae pořád dokola. Vypadala jako malá holčička, co se ztratila mamince, a všimla jsem si, že taky brečí.

„Vezmi ji za ruku. Mluv na ni. Udrž ji při vědomí,“ poradil jí Darius, otočil se a začal rázně vyhazovat věci z lékárníčky.

„Zoey, slyšíš mě?“ Ucítila jsem, že mě bere za ruku, ale jen hodně vzdáleně.

Stálo mě to přímo nadlidské úsilí, ale zašeptala jsem: „Jo.“

Stiskla mi ruku silněji. „Budeš v pořádku. Rozumíš? Tobě se nesmí nic stát, protože já nevím, co bych si počala, kdyby...“ Hlas se jí zlomil, vzlykla, ale pak pokračovala: „Nesmíš umřít, protože ty jsi vždycky věřila, že je ve mně něco dobrého, a já se kvůli tobě snažila taková doopravdy být. Bez tebe, no, víš, já myslím, že s tebou by odešlo i všechno dobré ve mně a zvítězila by temnota. A taky ti musím povědět ještě spoustu věcí. Důležitých věcí.“

Chtěla jsem jí říct, ať není hloupá, že mluví nesmysly a že nikam nejdu, ale mezi vší tou bolestí a otupělostí se mě začal zmocňovat zvláštní pocit. Nedokážu to popsat jinak než jako tušení, že je něco špatně. Kvůli tomu, co se stalo a co se se mnou i teď děje. Právě tenhle nový pocit mě víc než všechna krev a vystrašené výrazy kamarádů přesvědčil, že něco je se mnou natolik v nepořádku, že možná přece jen někam odcházím.

V tu chvíli začala bolest polevovat a já usoudila, že jestli takhle vypadá smrt, je to podstatně lepší než život a to strašné utrpení.

Do pokoje vrazil Heath, zastavil se až u mě a vzal mě za volnou ruku. Na Stevie Rae se ani nepodíval. Odhrnul mi vlasy z obličeje.

„Jak je, brouku? Pořád mě držíš?“

Zkusila jsem se na něj usmát, ale zdál se být ode mě tak daleko, že k němu ta změna výrazu nemohla proniknout.

Vzápětí do místnosti vběhla dvojčata následovaná Kramishou.

„To ne!“ Erin se zastavila metr ode mě a přitiskla si dlaň na pusu.

„Zoey?“ Připadalo mi, že Shaunee vypadá zmateně. Potom párkrát zamrkala, sjela pohledem níž a rozbrečela se.

„To vypadá blbě,“ řekla Kramisha. „To vypadá hodně blbě.“ Zarazila se a zadívala se na Heatha. Ten byl tak dokonale soustředěný na mě, že by si asi vůbec nevšiml, ani kdyby do pokoje přitančil bílý slon v baletní sukýnce. „Hele, není tohle ten člověčí kluk, co už tady jednou byl?“

Nevím proč, ale kromě vlastního těla, které už mi tak nějak ani nepatřilo, jsem všechno kolem sebe vnímala do nejmenších detailů. Dvojčata se držela za ruce a brečela tak usedavě, že jim z nosů tekly nudle. Darius se pořád hrabal v lékárnice. Stevie Rae mě hladila po ruce a snažila se (naprosto bez úspěchu) zadržet slzy. Heath mi šeptal nemožně hloupé a popletené repliky z *Titaniku*. Jinými slovy, všichni se soustředili na mě – s výjimkou Kramishy. Ta hladově koukala na Heatha. V hlavě se mi rozezněly poplašné zvonečky. Začala jsem se vši silou snažit získat ztracenou vládu nad svým tělem. Musela jsem Heatha varovat, aby si dával pozor. Potřebovala jsem mu říct, aby odsud vypadl dřív, než se mu něco stane.

„Heathe,“ podařilo se mi konečně zašeptat.

„Jsem tady, zlato. Vůbec se od tebe nehnu.“

V duchu jsem obrátila oči v sloup. To jeho věčné hrdinství je strašně sladké, což o to, jenomže zrovna teď by ho kvůli němu mohla zakousnout červená mláďata.

„Poslyš, nejseš ten člověčí kluk, co tady jednou byl? Ten, kvůli kterému na nás Zoey vlítla?“ Kramisha postoupila o krok blíž. V očích se jí objevil rudý přisvit, který absolutně nevěstil nic dobrého. Copak nikdo jiný to nebezpečí nevnímá? Nevidí, jak upřeně na něj zírám?

„Darie!“ vydechla jsem po dalším úsilí.

Bojovník díkybohu vzhlédl od lékárníčky. Upřela jsem na něj pohled a pak stočila oči ke Kramishe, která nad

Heathem už doslova slintala. V Dariově tváři se okamžitě objevil záblesk porozumění.

„Kramisho. Odejdi odsud. Hned,“ přikázal jí ostře.

Zarazila se, odtrhla rudý pohled od Heatha a podívala se na mě. *Běž!* naznačila jsem němě. Její oči se nijak nezměnily, ale kývla a rychle vyšla z místnosti.

Vzápětí se s trhnutím rozhrnul závěs ve dveřích a na scénu vstoupila Afrodita. Vypadala fakticky příšerně a hrozně se mračila.

„Krucinál, já se z toho otisku poseru. Stevie Rae, nemůžeš se trochu ovládat a držet svoje trapný emoce na uzdě? Co by komu udělalo, kdyby prokázal kapku ohledů nám, ubohým postiženým, na které zase působí alkohol a mají po ránu kocovinu, že by to zabilo...“ Pak konečně zaostřila zamlžený pohled tak, že začala doopravdy vnímat, co vidí. Její obličej, už tak popelavý a plný fleků, zbledl do nechutného šedobílého odstínu rybího břicha. „Bohyně! Zoey!“ Začala zuřivě vrtět hlavou a rozběhla se ke mně. „To ne, Zoey. Ne, tohle jsem neviděla.“ Mluvila zoufale naléhavým tónem. „Tohle jsem nikdy neviděla. Tu první vizi smrti jsi překonala a v té druhé tě nepodřízli, tam ses topila. Ne! Tohle je úplně špatně!“

Pokusila jsem se něco říct, ale ona už se zuřivě obrátila k Heathovi.

„Ty! Co ty tady do prdele děláš?“

„Já... přijel jsem zkontrolovat, jestli se jí nic nestalo,“ zakoktal Heath. Její tón ho zjevně rozhodil.

Afrodita zase zavrtěla hlavou. „Ne. Tady vůbec nemáš co dělat. Tohle není správné.“ Odmlčela se a vztekle přimhouřila oči. „To se stalo kvůli tobě, vid’?“

Heathovy vyhrkly slzy. „Jo, asi jo,“ řekl.

13)

Do pokoje přiběhli Damien, Jack a Erik následovaní Hraběnkou. Jack se na mě jedinkrát podíval, zaječel jako holka a omdlel. Damien ho stačil zachytit dřív, než upadl na tvrdou podlahu a praštil se do hlavy. Složil ho na postel. Chudinka zmatená Běnka začala kňučet a dívala se velkýma ustrašenýma hnědýma očima střídavě na Jacka, Damiena, na mě a zase na Jacka. Damien se připojil k ostatním, kteří stáli namačkaní kolem mě, stejně jako Erik. Pak ale hlouček rozhrnul na způsob upířího Mojžíše rozdělujícího Rudé moře mláďat Darius.

„Ať vyvolají kruh a soustředí na Zoey léčivou moc živlů,“ řekl Afrodítě.

Přikývla, lehce se dotkla mého čela a pak začala na moje kamarády štěkat příkazy.

„Pakoňové! Na místa! Potřebujeme kruh.“

Shaunee s Erin na ni jen nechápavě civěly. Damien, který stěží potlačoval pláč, chraptivě hlesl: „Já-já nevím, kde je východ.“

Stevie Rae mi stiskla ruku a potom ji pustila. „Já to vím. Vždycky poznám, kde je sever, takže východ dokážu určit taky,“ obrátila se na kamaráda.

„Rozestavte se kolem stolu,“ řekl Darius. „A podejte mi tamhle z postele prostěradlo.“

Damien strhl z lůžka Stevie Rae svrchní prostěradlo a tiše ujistil Jacka, který se už probral a teď usedavě vzlykal, že všechno bude v pořádku. Pak prostěradlo podal Dariovi.

„Zůstaň s námi, kněžko,“ oslovil mě bojovník. Střelil pohledem po Heathovi a Erikovi. „Mluvte na ni, oba.“

Erik mě vzal za ruku, kterou předtím držela Stevie Rae. „Jsem tady, Červenko.“ Propletl si se mnou prsty. „Musíš se z toho dostat. Potřebujeme tě.“ Zarazil se a obrátil ke mně ty překrásné modré oči. „Já tě potřebuju a moc mě mrzí, jak jsem se choval.“

Heath zdvihl moji druhou ruku ke rtům a vtiskl na ni letný polibek. „Hele, Zo, říkal jsem ti, že už dva měsíce vůbec nepiju?“

Mít vedle sebe oba svoje kluky byl fakticky nezvyk. Měla jsem velkou radost, že se pro změnu nebuší do prsou jako dva gorilí samci, ale něco mi říkalo, že to asi není zrovna dobré znamení a že musím být raněná hůř, než se mi zdá.

„To je dobrý, ne? S chlastem jsem nadobro skončil,“ pokračoval Heath.

Pokusila jsem se na něj usmát. Bylo to dobré. S Heathem jsem se rozešla těsně předtím, než mě označili, protože moc pil. Už se s ním vůbec nedalo mluvit a...

Darius mi sundal z hrudi Erikovu zmuchlanou košili a jedním škubnutím mi roztrhl vršek šatů. Na nahé, krví zbrocené kůži mě zastudil chladný podzemní vzduch.

„Pro lásku bohyně, to snad ne!“ sykl Erik.

„Do hajzlu!“ Heath prudce zavrtěl hlavou. „To je zlý. Moc zlý. Něco takovýho prostě nemůže přežít...“

„Člověk by s takovým zraněním nepřežil, ale ona není člověk a já nedovolím, aby zemřela,“ přerušil ho Darius a (k mé velké úlevě) mi zakryl nahá prsa prostěradlem.

Podívala jsem se dolů a to byla velká chyba. Asi bylo dobře, že jsem neměla sílu křičet. Od levého ramene se mi přes hrudník jen kousek nad prsy táhla dlouhá, hluboká, rozšklebená rána a končila až na pravém rameni. Její okraje se odporně odchlipovaly a odhalovaly o hodně víc svalstva, tuku a vrstev pokožky, než jsem kdy chtěla na vlastní oči spatřit. Šrám po celé délce krvácel, ale ne zas tolik, jak bych čekala. Není to náhodou tím, že už mi dochází krev?

Zatraceně! To je určitě ono! Začala jsem hystericky lapat po dechu.

„Zoey, podívej se na mě,“ ozval se Erik. Já jsem ale dál zírala na ránu, ke které Darius právě přikládal tlustou vrstvu gázy, a tak mě jemně vzal za bradu a otočil tvář k sobě, abych se místo toho musela dívat na něj. „Uzdravíš se. Musíš se uzdravit.“

„Jo, Zoey. Hlavně se na to nekoukej,“ přidal se k němu Heath. „Přesně jako jsi vždycky říkala mně, když jsem si něco udělal při fotbale. Nedívej se na to a bude to bolet daleko méně. To jsou tvoje vlastní slova.“

Erik pustil moji bradu a já s vypětím sil přikývla. Kdybych mohla mluvit, udělala bych v tom oběma okamžité jasno. *To si pište, že už se tam nepodívám!* Jeden pohled na tu hrůzu mi ke štěstí úplně stačil, o další jsem ani v nejmenším nestála.

„Ten kruh,“ připomněl ostatním Darius.

„Jsme připravení,“ řekl Damien.

Rozhlédla jsem se (a dávala si přitom zatraceně dobrý pozor, abych ani okem nezavadila o ránu). Damien, Stevie Rae a dvojčata se kolem nás rozestavili na svoje místa.

„Tak na co čekáte?“ vyštěkl Darius.

Nastalo rozpačité ticho, dokud Erin neřekla: „Ale kruh vždycky vyvolává Zoey. Nikdo z nás to neumí.“

„Já to udělám.“ Afrodita vkročila do prostoru mezi nimi a rázně přistoupila k Damienovi. Ten se na ni podíval s tak jasnou nedůvěrou, že jsem si toho všimla i já. „Kruh nemusí vyvolávat jen mládě nebo dospělý. Dokáže to každý, kdo miluje Nyx. A já ji miluju,“ trvala Afrodita na svém. „Ale potřebuju k tomu vaši plnou podporu. Dáte mi ji?“

Damien se otočil ke mně. Sebrala jsem snad už úplně poslední zbytky sil a kývla na něj. Usmál se a taky kývl. „Stojím při tobě,“ řekl Afroditě.

Obrátila se na dvojčata. „My taky,“ odpověděla za obě Erin.

Nakonec pohlédla na Stevie Rae. Ta si otřela oči, široce, s důvěrou se na mě usmála a prohlásila: „Dvakrát jsi mi

zachránila život, Afrodito. Věřím, že dokážeš udělat to samé taky pro Zoey.“

Všimla jsem si, jak se Afroditě zarděly tváře, jak zvedla bradu a napřímila záda, a podle toho jsem poznala, že se po dlouhé době zase cítí jako uznávaný člen nějaké party.

„Bezva, tak se do toho dáme,“ řekla. „Je prvním z živlů, je naší součástí od chvíle, kdy se poprvé nadechneme, až do našeho posledního výdechu. Volám do kruhu vzduch!“ Fungovalo to. Její i Damienovy vlasy zavířily pod nápořem větru a jí se na první pohled hodně ulevilo. Postoupila po směru hodinových ručiček k Shaunee.

A já je najednou přestala vnímat – přesněji řečeno, dívala jsem se dál, ale zorné pole mi začlonila jakási šed' a všechno jsem viděla, jako by se to odehrávalo na vzdáleném konci dlouhého tunelu.

„Zoey, jsi tu pořád s námi?“ zeptal se Darius a dál mi přikládal k hrudníku gázu.

Nedokázala jsem odpovědět. Hlavu jsem měla lehkou jako pírkó, zato zbytek těla příšerně těžký, jako by mi na něm nějaký kretén zaparkoval kamion.

„Červenko?“ oslovil mě Erik. „Červenko, podívej se na mě!“

„Zoey? Zlato?“ Heath vypadal, že se brzo zase rozbrečí.

Fakticky jsem hrozně moc chtěla něco říct, abych je uklidnila, ale prostě to nešlo. Byl to pocit, jako když kolem mě hrají nějaké divadlo a já se na něj jen z velikánské dálky dívám. Směla jsem se koukat, ale hrát už ne.

„Přivolali jsme všechny živly kromě ducha,“ ozvala se Afrodita. Stála vedle Daria. „Toho vždycky ztělesňuje Zoey a mně nepřipadá správné, abych ho vzývala já.“

„Přivolej ho,“ odvětil Darius. Zvedl hlavu a rozhlédl se po kruhu. „Soustřeďte na Zoey sílu svých živlů. Myslete na to, jak ji naplňují energií, teplem a životem.“

Jakoby zdálky jsem zaslechla, jak Afrodita vzývá ducha, ale záchvěv radosti a elánu, který mnou obvykle projede, když se pátý živel zhmotní, se nedostavil. Na chvíličku se o mě otřel vzdálený dotek tepla a přišlo mi, že cítím déšť a

posečenou travu, ale trvalo to opravdu jen okamžik. Šeď v mém zorném poli začala pohlcovat všechno ostatní.

„Ty jsi ten člověk, se kterým bývala Zoey otisknutá?“ zaslechla jsem Daria, jak se obrací na Heatha. Vnímala jsem slova, ale bylo mi vcelku fuk, co vlastně znamenají.

„Jo,“ řekl Heath.

„Výborně. Tvoje krev jí pomůže mnohem víc než Afroditina.“

„Lepší zprávu jsem neslyšela ani nepamatuju,“ zamumlala Afrodita a otřela si hřbetem ruky oči.

„Dovoliš Zoey, aby se z tebe napila?“

„Jasně!“ vyhrkl. „Jenom mi pověz, jak to mám udělat.“

„Sedni si sem nahoru. Polož si její hlavu na klín. Potom mi podej ruku,“ dal mu bojovník instrukce.

Heath se posadil na kraj stolu a s Erikovým a Dariovým přispěním moje hlava spočinula na jeho teplém stehnu připomínajícím živý polštář. Heath natáhl paži a Darius ji pevně uchopil. Měla jsem v hlavě moc velký zmatek, než abych pochopila, co to provádějí, dokud Darius nevytáhl z lékárničky švýcarský armádní nůž. Pak otevřel jednu čepel a přiložil ji k měkké kůži na vnitřní straně Heathova svalnatého předloktí.

Vůně jeho krve mě obklopila jako sladká mlha.

„Přilož jí k ráně rty,“ řekl Darius. „Přiměj ji se napít.“

„Honem, zlato. Napij se. Udělá ti to dobře.“

Nemyslete si, racionální část mého mozku věděla, že vedle mě stojí Erik a spolu s mými nejlepšími kamarády se na nás dívá. Za normálních okolností bych to, co jsem pak udělala, nikdy nepřipustila, i když Heathova krev voněla doopravdy lákavě, nádherně a svůdně.

Jenomže tohle fakticky nebyly normální okolnosti. Když mi Heath přitiskl krvácející ruku ke rtům, prostě jsem otevřela pus, zakousla se hluboko do jeho kůže a začala sát.

Heath zasténal, volnou paží mě objal a schoval si tvář do mých vlasů. Já pila dál. Jeho krev mi projela tělem jako blesk, svět se rázem smrskl a zůstali jsme v něm jen já a on. Jakmile jsem polkla první doušek, vrátil se mi cit a hrudí mi

prošlehla taková bolest, že jsem se od Heatha málem odtrhla, ale on si mě přidržel pevněji a zašeptal mi do ucha: „Ne, nesmíš přestat. Když to vydržím já, vydržíš to taky, Zo.“

Bylo mi jasné, že necítí jen úžasnou rozkoš, kterou krmení působí upírovi i jeho hostiteli. Okamžitě jsme se zase otiskli. Poznala jsem to i navzdory tomu, že mi bylo hrozně zle. Zároveň s Heathovou krví mě naplnilo i jeho vědomí, znovu nás spojila vlákna magie upředaná z hluboké potřeby a přitažlivosti mezi člověkem a upírem a z těch se vzápětí utkalo prastaré pouto otisku. Ale nebylo to tak, že bych z Heatha jen pila. Sála jsem jeho krev s děsivou úporností, kterou ve mně vyvolával přirozený pud sebezáchovy, a Heath prostřednictvím našeho pouta cítil moji bolest, strach a hlad, všechno to, co ustoupilo do pozadí, dokud bylo moje tělo v téměř smrtelném šoku. Jeho krev to ale změnila. Vlila do mě nový život, vytrhla mě z mrtvolné otupělosti a přinutila mě znovu cítit spalující bolest a uvědomit si hrůznou skutečnost, že jsem pořád na pokraji smrti.

Zakňourala jsem. Nepřestala jsem sát, ale zmocnily se mě strašné výčitky, protože mi došlo, jaké pocity na něj přenáším.

On samozřejmě taky věděl, co cítím a že mě mrzí, jakou bolest mu působím.

„To nic, broučku, to nevádí. Zas tak hrozný to není,“ sykl tiše. Zuby měl zaťaté ve snaze nepodlehnout vražedné kombinaci bolesti a touhy.

Netuším, kolik času uplynulo, ale najednou jsem si uvědomila, že rána na hrudi pořád neskutečně bolí, ale jinak se mi po těle rozlévá teplo a kůže mi laská vánek provoněný jarním deštěm a rozkvetlou loukou. I moji duši naplnila síla. Heathova krev mi pomohla natolik, že jsem konečně dokázala přijmout léčivou moc živlů, a ty mě teď konejšily a uzdravovaly.

V tu chvíli jsem si taky všimla, že Heath na mě už nemluví. Otevřela jsem oči a podívala se na něj. Seděl napůl zhroucený a aspoň napůl zpřímá se držel jen proto, že mu

Darius pevně svíral ramena. Oči měl zavřené a byl bledý jako stěna.

Okamžitě jsem se odtáhla od rány. „Heathe!“ Zabíla jsem ho? V návalu paniky jsem se pokusila posadit, ale bolest mi to nedovolila.

„Ten hoch je v pořádku, kněžko,“ uklidnil mě Darius. „Zahoj řez, ať zbytečně neztrácí další krev.“

Automaticky jsem přejela jazykem po šrámu i hlubokých stopách, které zanechaly na Heathově předloktí moje zuby, a v duchu poprosila: *Zahojte se... už žádná krev*. Když jsem se odtáhla tentokrát, žádné ze zranění ani trochu nekrvácelo.

„Můžete uzavřít kruh,“ řekl bojovník Afrodítě, která mě s nelíčenou zvědavostí pozorovala.

Tak vidíš, prohlásila bych nejradši, otisky jsou různé. Ten můj s Heathem je zatraceně jiný než tvůj se Stevie Rae. Neměla jsem ale sílu říct to nahlas. Popravdě jsem se na záplavu otázek, kterou si na mě určitě chystala, vůbec netěšila. Jenomže než se Afrodita otočila ke Stevie Rae a začala děkovat živlům a propouštět je, věnovala Dariovi mnohoslibný sexy úsměv a já si vzpomněla, že můj první otisk s Heathem se zlomil, když jsem se vyspala s Lorenem. Došlo mi, že její otázky nebudou směřovat na mě, ale na Daria. Bojovník jí úsměv láskyplně oplatil. Bylo mi jasné, že si to vyptávání užije *daleko* víc než já.

Fuj. Radši nemyslet.

Podezřele veselá Afrodita uzavřela kruh a Darius se zase obrátil ke mně a Heathovi. „Eriku, pomoz mi s ním na lůžko,“ řekl.

Erikova tvář vypadala jako z kamene. Sundal mi hlavu z Heathova klína a společně s Dariem ho přesunuli na postel, ze které těsně předtím vstal Jack (ted' vykuleně sledoval dění z nejvzdálenějšího rohu pokoje a s maniakální úporností hladil Hraběnku).

„Doběhni pro něco k jídlu a pití. A sežeň ještě trochu toho Venušina vína,“ požádal ho Darius. „Ale vyříd' červeným, ať sem nechodí,“ dodal vzápětí. Jack přikývl a s Běnkou v patách vyrazil splnit úkol.

„Oni Heathovi nic neudělají,“ prohlásila Stevie Rae. Přešla ke mně a vzala mě znovu za ruku. „Zvlášť když se teď zase otiskl se Zoey. Jeho krev už nám nevoní.“

„Teď není vhodná doba zjišťovat, jestli to tak skutečně je,“ odvětil bojovník. Vrátil se ke mně a prohlédl mi ránu. „Výborně. Už vůbec nekrvácí.“

„Budu ti věřit. Nemám moc chuť ověřovat si to na vlastní oči.“ Ohromně mě potěšilo, že zase můžu mluvit, i když můj hlas zněl slabě a třaslavě. „Díky za ten kruh,“ řekla jsem kamarádům.

Jejich obličej se rozzářily úsměvem a všichni se začali tlačit ke stolu.

„Ne!“ Darius zvedl ruku a jejich veselí rázně utnul. „Potřebuju ke své práci dostatek místa. Afrodito, najdi mi v lékárnice náplast'ové stehy a přines mi je.“

„Hele, umírání už mám jako za sebou?“ zeptala jsem se ho.

Darius zvedl oči od mého zranění a já v nich spatřila výraz obrovské úlevy, který mi jasně pověděl, jak těsně jsem unikla.

„Ano, umírání už máš za sebou.“ Zarazil se, ale zjevně chtěl dodat ještě něco.

„Ale?“ pobídla jsem ho.

„Žádné ale,“ vyhrkla Stevie Rae. „Umírání máš za sebou. Tečka.“

Nespustila jsem z Daria ani na vteřinku oči a on konečně pokračoval. „Ale jestli se máš úplně zotavit, budeš potřebovat lepší péči, než ti dokážu poskytnout já.“

„Jak to myslíš, lepší péči?“ zeptala se Afrodita a přistoupila k němu. V ruce držela takové divné náplasti.

Darius si povzdychl. „Zoey utrpěla velice vážné poranění. Krev toho člověka jí zachránila život, protože nahradila tu, kterou ztratila, a dodala jí sílu přijmout energii živlů. Ale ani Zoey se nedokáže z takového traumatu zotavit sama. Je pořád ještě mládě a něco takového by představovalo velké riziko i pro dospělého upíra.“

„Vždyť vypadá mnohem líp a mluví s námi,“ namítl Damien.

„Jo, už nemám pocit, že jsem ve skutečnosti někde úplně jinde,“ připojila jsem se k němu.

Darius přikývl. „To je sice dobré, ale ta rána vyžaduje hodně stehů, jestli se má plně zahojit.“

„Co tohle?“ Afrodita zamávala balíčky s náplastovými stehy. „Myslela jsem, že právě proto je chceš.“

„To je pouze dočasné řešení. Potřebuje skutečné stehy.“

„Tak mě zašij.“ Snažila jsem se, aby to vyznělo kurážně, ačkoli z představy, jak na mě Darius bere jehlu, mi bylo na zvracení a do pláče, případně obojí najednou.

„Nemám čím, v lékárnice nejsou žádné šicí materiály,“ odvětil.

„Nemůžeme nějaké sehnat?“ ozval se Erik. Všimla jsem si, že se mi schválně vyhýbá pohledem. „Mohl bych zajet Heathovým autem do lékárny u svatého Jana, a když se mnou pojede Stevie Rae, určitě je z nějakého doktora vymámí. Přivezeme všechno, co budeš potřebovat, abys ji mohl zašít sám.“

„Jo, to by šlo,“ přisvědčila Stevie Rae. „Klidně drapnu doktora a přivedu ho až sem. Potom ho zas vrátím a vymažu mu vzpomínky.“

„Koukni, Stevie Rae, to je fakt velkorysá nabídka,“ vložila jsem se do toho rychle. Dost mě vyděsilo, jak klidně mluví o něčem, co se v podstatě rovná únosu a vymývání mozku. „Ale podle mě to není dobrý nápad.“

„Tak jednoduché to navíc nebude,“ řekl Darius.

„V tom případě nám vysvětli, co je na tom složitýho,“ pronesl Heath a zvedl se na lokty. Vypadal příšerně, ale krásně se na mě usmál.

„Zoey nestačí jen lékařská péče. Musí mít kolem sebe dospělé upíry, jinak pro ni to zranění může v konečném důsledku být smrtelné.“

„No počkat, říkals přece, že umírání už mám za sebou,“ vyjekla jsem.

„Ta rána sama tě zabít nemůže, ale pokud zůstaneš bez kontaktu s větší skupinou dospělých upírů, a tím myslím víc než nás dva nebo tři, kteří jsme tady, tvoje tělo spotřebuje k uzdravení veškeré svoje rezervy a začne odmítat proměnu.“ Odmlčel se a počkal, až nám to všem v plném rozsahu dojde. „Pak umřeš. Možná se vrátíš jako Stevie Rae a ostatní červená mláďata, ale to není jisté.“

„Nebo se sice vrátíš, ale budeš jako ten hnusák Stark, proměníš se v šílené monstrum a všechny nás povraždíš,“ dodala Afrodita.

„Takže bohužel nemáš na vybranou,“ uzavřel Darius. „Musíme tě odvézt zpět do Školy noci.“

„A do pytle,“ řekla jsem.

14)

„Ale ona nemůže zpátky do školy! Tam je Kalona,“ zaprotestovala Erin.

„A to nemluvíme o krakounech,“ dodala Shaunee.

„Jeden z nich jí udělal tohle,“ řekl Erik. „Vid', Heathe?“

„Jo, byla to fakticky hnusná zrůda,“ přisvědčil Heath. Lil do sebe colu z plechovky, kterou mu přinesl Jack, a cpal se tortillovými chipsy se sýrovou příchutí. Vypadal mnohem líp, skoro jako by se nic nestalo, což mi udělalo radost a taky to dokazuje, že chipsy a cola jsou zdravá jídla.

„To znamená, že škola jí život nezachrání. Určitě tam na ni okamžitě znovu zaútočí. Jenom jim přivedeme Zoey rovnou do rány,“ pokračoval Erik.

„Tím si nejsem tak jistá,“ ozvala jsem se rozpačitě. „Ten krakoun na mě nezaútočil, teda aspoň ne schválně. Šel po Heathovi a já se mu tak nějak připletla do cesty.“ Omluvně jsem se na Heathu usmála. „Vlastně se pěkně vyděsil, když zjistil, že mě zranil.“

„Říkal přece, že se po tobě shání jeho táta,“ doplnil Heath. „Moc dobře si to pamatuju. A fakticky se děsně lekl, když ti to udělal. Zoey, zlato, strašně mě mrzí, že jsi kvůli mně málem umřela.“

„Vždyť jsem ti to říkala, sakra!“ utrhla se na něj ostře Afrodita. „Za to, co se stalo, můžeš ty! Neměl jsi tady vůbec být!“

„Zpomal, Afrodito,“ ozvala jsem se. Chtěla jsem zvednout ruce a názorně svůj požadavek demonstrovat, ale

Darius po mně střelil pohledem, který jasně říkal „opovaž se“. Stejně to dost bolelo, kdykoli jsem se pokusila pohnout. Musela jsem se omezit na slova bez doprovodu gest, což byl dost nezvyk. „Už před chvílí jsi na Heathu házela vinu. Co proti němu máš?“

Podívala se na mě a přísahám, že se nervózně ošila. Ona, která se ze zásady neošívá!

Zamračila jsem se na ni. „O co jde, Afrodito?“

Když neodpověděla, Stevie Rae s povzdechem řekla: „Je naštvaná, protože jako věštkyně má vědět všechno, jenomže o tomhle neměla ani páru.“

„Nečum mi do hlavy!“ zaječela na ni Afroditu.

„Tak odpověz, když se tě Zoey na něco ptá. Není jí dobře a nemá na to, aby z tebe páčila každé slovo,“ opáčila Stevie Rae.

Afroditu se k ní obrátila zády. „Prostě jsem čekala, že když ti bude zase hrozit smrt, dozvím se to v předstihu, to je všechno.“

„Ehe?“ promluvila jsem za všechny, kdo na ni zůstali nechápavě zírat.

Protočila oči. „Mysli trochu! Měla jsem dvě vize, ve kterých jsem tě viděla umírat, tak jsem logicky předpokládala, že jestli ti bude hrozit nějaká další groteskní nehoda, dostanu varování. Jenomže na tohle mě Nyx žádnou vizí neupozornila, a tak jsem došla k závěru, že támhle naše fotbalová hvězda musela něco pořádně podělat. Ani bohyně nečekala, že si to sem přihasí.“ Zlostně se na Heathu zadívala a znechuceně zavrtěla hlavou. „Co tě to krucinál napadlo? Jsi mentálně postižený? Vždyť už tě tady jednou málem zavraždili!“

„No jo, ale Zo mě zachránila, tak jsem si řekl, že kdyby se zas něco dělo, vytáhne své superschopnosti a bude to v pohodě,“ hlesl. Sladký rozzářený výraz v jeho tváři vystřídal holé neštěstí, jako kdyby mu někdo zrušil narozeniny. „Vůbec mě nenapadlo, že by Zoey kvůli mně mohla skoro umřít.“

„Proč se říká, že sportovci jsou vygumovaní? To přece vůbec není pravda!“ pronesla Afrodita uštěpačně.

„Fajn, to by stačilo,“ zarazila jsem ji. „Heathe, ty za to přece nemůžeš. Jestli mě někdo skoro zabil, tak ten hnusný krakoun. A myslíš, že bych s ním šla za Kalonou dobrovolně? Leda ve snu.“

„Ale...“ spustil.

Nenechala jsem ho domluvit. „Heathe, i kdybys nepřijel, jednou bych stejně z podzemí musela vyjít. Ta ptačí zrůda říkala, že mě hledají, což znamená, že dřív nebo později by mě stejně našli a musela bych s nimi bojovat. Tečka, konec. A Afrodito, to, že máš vize, neznamená, že víš všechno. Občas se dějou věci, které nedokážeš předvídat ani ty. Tak se s tím srovnej a přestaň být protivná. Navíc to nebyl obyčejný krakoun. Než na mě zaútočil, vypadal jako Neferet,“ vychrlila jsem jedním dechem.

„Cože?“ zeptal se Damien. „Jak to, že vypadal jako Neferet?“

„Nemám tušení, ale přísahám, že napoprvé jsem viděla ji. Příšerně se na mě usmála, běhal mi z toho mráz po zádech. Když jsem ale zamrkala, byla pryč a místo ní tam dřepěl krakoun. To je všechno.“ Věděla jsem, že jsem zapomněla něco důležitého, ale bolest mi nedovolovala plně se soustředit, myšlenky se mi pletly. Vyčerpaně jsem zase klesla.

„Musíme ji odvézt do Školy noci,“ prohlásil Darius.

„Neferet až pod nos? To mi nepřipadá moc chytrý,“ řekl Heath.

„Přesto nám nic jiného nezbyvá.“

Obrátila jsem k bojovníkovi pohled. „Jinak to fakt nejde?“

„Jestli chceš zůstat naživu, tak ne,“ odpověděl.

„V tom případě Zoey musí do školy,“ uznal Damien.

„No bezva! Aby ji krakouni a Neferet měli přesně tam, kde ji chtějí mít!“ vykřikla vztekle Afrodita.

Zadívala jsem se na ni a pod tou otravnou pózou, kterou používala jako brnění, jsem rozpoznala, že má o mě

opravdový strach. Nemohla jsem jí to mít za zlé. Taky jsem se bála – o sebe, o kamarády. Sakra, vlastně o celý svět.

„Chtějí mě tam, ale živou,“ řekla jsem vážně. „To znamená, že než se mnou podniknou cokoli dalšího, uzdraví mě.“

„Nezapomínáš náhodou, že léčitelkou Školy noci je Neferet?“ podotkl Damien.

„Jasně že ne,“ vyhrkla jsem podrážděně. „Prostě doufám, že Kalona mě chce živou víc než ona mrtvou.“

„Co když tě uzdraví a pak ti provede něco hrozného?“ nadhodila Afrodita.

„Pak se za mnou budete muset vypravit a dostat mě odtamtud,“ odpověděla jsem.

„Ehm, Zoey,“ řekl Damien, „ty si snad myslíš, že tam půjdeš sama? To tedy rozhodně ne.“

„Přesně, leda ve snu,“ připojila se k němu Erin.

„Nepustíme tě samotnou ani na krok,“ prohlásila důrazně Shaunee.

„Kam jdeš ty, tam jdeme i my,“ ozval se Jack.

„Jasná páka. Lítáme v tom společně,“ uzavřela Stevie Rae. „Uvědom si, že obě Afrodity vize tvojí smrti měly společnou jednu věc: byla jsi sama. A my tě tím pádem samotnou nenecháme.“

Vtom se do debaty ostře vložil Erik. „Nemůžeme s ní jet všichni.“

„Hele, Eriku,“ řekla jedovatě Afrodita, „my víme, že šíleně žárlíš a koukat na tvoji holku, jak vysává jiného kluka, ti nedělá zrovna dvakrát dobře, ale budeš se s tím prostě muset srovnat.“

Erik její poznámku okatě ignoroval. Místo toho se mi podíval do očí a já zjistila, že už zase sáhl do svého hereckého arzenálu a vytáhl masku cizince. Ať jsem v jeho tváři pátrala, jak jsem chtěla, nenašla jsem ani stopu po klukovi, který o mě tak šíleně stál, že mě síla jeho vášně až děsila. Neviděla jsem ani toho panovačného neandrtálce, který chtěl Heathovi rozbít hubu a rozkazovat mi. Dokázal

všechny tyhle svoje podoby i emoce zakrýt tak dokonale, že jsem si najednou nebyla jistá, jaký vlastně doopravdy je.

„Stevie Rae s tebou nemůže jet. Kdo by držel na uzdě červené, kdyby byla pryč? Afrodita taky musí zůstat. Je jenom člověk, a i když já osobně bych byl upřímně rád, kdyby ji něco sežralo, vypadá to, že pro tebe i pro Nyx je důležitá.“

„Než bude v tomhle žvanění pokračovat, oznamuju předem, že já s tebou jedu a nehodlám o tom diskutovat,“ ozval se Heath.

Erik ani nemrkl. „Jo, a přijdeš o kejhák ještě dřív než Afrodita. A s tebou si to tentokrát doopravdy odskáče i Zoey. Zoey se musí vrátit do školy, protože jinak umře. Správně by ji měl doprovodit jen Darius. Všichni ostatní se vystavují obrovskému riziku. Je skoro jisté, že už se ze školy nedostanou ven. Dost možná i přijdou o život.“

Jako obvykle se zdvihla vlna hlasitého překřikování. Kamarádi s Erikovým chladnokrevným rozbořem tak úplně nesouhlasili.

„Kluci... holky...“ Snažila jsem se je uklidnit, ale neměla jsem dost síly.

„Ticho!“ zařval Darius a všichni okamžitě sklapli.

„Díky,“ vydechla jsem a zadívala se na svoji partu. „Erik má pravdu. Každý, kdo se mnou půjde, se vystavuje nebezpečí a já nechci o nikoho z vás přijít.“

„Ale když je vás pět pohromadě, máte větší sílu než každý zvlášť, ne?“ poznamenal Heath.

„Ano, máme,“ přisvědčil Damien.

Heath přikývl. „Přesně. Tak by se Zoey měli jet všichni, co uměj dělat kouzla se živlami, nemyslíte?“

„Říká se tomu nadání,“ vysvětlil Damien. „Já s Heathem souhlasím. Kruh by měl zůstat pohromadě.“

„To není možné,“ namítl Darius. „Stevie Rae musí zůstat zde s červenými mláďaty. Kdyby ji uvěznili ve škole, nebo dokonce zemřela, není jisté, že by Erik jakožto jediný přítomný dospělý upír dokázal zajistit jejich zdraví a udržet pořádek. Zřejmě jsme si toho všimli pouze já a Zoey, a proto

vás musím upozornit, že Kramisha se v Heathově blízkosti téměř nedokázala ovládnout. Nepřítomnost Stevie Rae by mohla mít dalekosáhlé a závažné důsledky. Kruh nemůže zůstat kompletní.“

„Počkej, možná může,“ přerušila ho Afrodita.

„Jak to myslíš?“ zeptala jsem se.

„No, já už zemi ztělesňovat nemůžu. Nadání pro ni se vrátilo Stevie Rae, jakmile se proměnila, a když jsem se potom pokusila sama zemi přivolat, nelíbilo se jí to a dala mi pěknou ránu.“

Přikývla jsem. Dobře jsem si pamatovala, jak z toho byla Afrodita nešťastná, protože myslela, že Nyx s ní víckrát nechce nic mít. To sice nebyla pravda, ale faktem zůstalo, že zemi už přivolat nedokáže.

„Ale,“ pokračovala, „Zoey zemi přivolat smí, stejně jako všechny čtyři další živly. Je to tak?“

Zase jsem kývla. „Je.“

„A když jsem před chvílkou přivolala ducha, šlo to bez problémů. Tak co takhle si jednoduše vyměnit pozice? Zoey bude zastupovat zemi a ducha přivolám já. Ted' to fungovalo. A když mi Zoey ještě pomůže a trochu ke mně ducha popostrčí, všechno by mělo jít úplně hladce.“

„To je fakt, takže kruh je kompletní i beze mě,“ řekla Stevie Rae. „Hrozně ráda bych zůstala s tebou, ale Darius má pravdu. Nemůžu riskovat, že se včas nevrátím ke svým mláďatům.“

„Zapomínáte ještě na jeden důvod, proč se Zoey nemůžete ani vy ostatní,“ vmísil se do hovoru Darius. „Neferet a možná i Kalona umějí číst myšlenky. Všechno, co víte o červených mláďatech a tomto bezpečném úkrytu, by bylo rázem prozrazeno.“

„Hele, já mám nápad,“ vyhrkl Heath. „Vlastně o těchhle věcech nemám moc páru, takže to asi bude blbost, ale nemůžete použít ty své živly a udělat si z nich v hlavě nějakou clonu nebo něco?“

Překvapeně jsem na něj zamrkala a široce se usmála. „To není vůbec špatná myšlenka. Šlo by to, Damiene?“

Damienovi se ve tváři zračilo vzrušení. „Nechápu, že jsme na to my idioti nepřišli sami.“ Věnoval Heathovi úsměv. „Jsi dobrý!“

Heath pokrčil rameny a zatvářil se absolutně rozkošně. „Zas takovej zázrak nejsem. Někdy to prostě chce člověka zvenčí, protože ten má na věc jiné pohled.“

„Vážně myslíš, že to bude fungovat?“ ujišťoval se Darius.

„Mělo by,“ odpověděl Damien. „Aspoň pro ty z nás, kdo máme skutečné nadání pro živel. Já i dvojčata už jsme svoje živly použili jako ochranný štít. Určitě nám vyhoví, když je požádáme, aby vytvořily zábrany kolem naší mysli.“ Váhavě se zadíval na Afroditu. „Ale co ty? Opravdové nadání pro ducha přece nemáš, ne? Ted' to nemyslím zle, ale že dokážeš zastoupit Zoey a přivolat živel do kruhu, není totéž, jako vyvolat ho samostatně.“

„Já od ducha žádnou clonu nepotřebuju,“ připomněla mu. „Neferet mi nikdy nedokázala přechíst myšlenky. Stejně jako nevidí do hlavy Zoey. A upozorňuju vás, že už mě fakticky štvě, jak se do mě pořád navážíte jen proto, že jsem zase člověk!“

„No jo, to s těmi myšlenkami mi nějak vypadlo. Promiň,“ řekl Damien. „Ale myslím, že potřebujeme vědět jistě, jestli duch Afroditu poslechne, a pokud možno dřív, než si to přihasíme zpátky do školy.“

„No právě, Afrodito,“ podpořil ho Jack. „My se ti nevysmíváme, že jsi člověk, jenom se musíme přesvědčit, že doopravdy dokážeš čarovat s duchem.“

Najednou jsem dostala nápad. „Afrodita vlastně vůbec nemusí umět přivolat ducha mimo kruh. To přece umím já. Duchu,“ řekla jsem tiše, „přijď ke mně.“ Vyvolat živel bylo stejně snadné jako dýchání. Okamžitě jsem ucítila jeho báječnou přítomnost. „A ted' běž k Afroditě. Chraň ji a služ jí.“ Unaveně jsem luskla prsty jejím směrem a duch se k ní okamžitě vydal. Afroditiny velké modré oči se vzápětí rozšířily. Usmála se.

„Hej, ono to funguje!“ vyhrkla.

„Jak dlouho to dokážeš udržet?“ zeptal se mě Erik.

Naprostá nepřítomnost jakékoli emoce v jeho hlase mě podráždila. „Tak dlouho, jak bude potřeba,“ odsekla jsem.

„Takže kruh je kompletní,“ poznamenal Damien.

„Jo, a všichni můžeme s Červenkou zpátky do školy,“ řekla Erin.

„Hezky společně. Naše správná pětka,“ připojila Shaunee.

„Připadám si spíš jak nějaký pitomý mušketýr,“ zabručela Afrodita, ale usmívala se přítom.

„Tak dohodnuto,“ řekl Darius. „Vás pět a já pojedeme zpátky. Stevie Rae, Erik, Jack a Heath zůstanou tady.“

„To teda ne, sakra, on tady nezůstane!“ vyštěkl Erik. Konečně projevil aspoň nějakou emoci.

„Hele, vole, do toho nemáš co kecat. A já tady stejně nebudu. Jdu se Zoey.“

„To nejde, Heathe. Je to moc nebezpečné,“ prohlásila jsem.

„Afrodita je taky člověk a smí s váma. To znamená, že já taky,“ trval zarputile na svém.

„Hele, sportovče, aby bylo jasno: já jsem člověk, ale mám zvláštní schopnosti a berou mě s sebou kvůli nim. A zadruhé, nemůžeš s námi, protože by skrz tebe mohli ublížit Zoey. Znovu jste se otiskli. Když něco bolí tebe, bolí to i ji. Tak uvažuj a padej zpátky na předměstí.“

„Takhle jsem o tom nepřemýšlel,“ řekl Heath zaraženě.

„Musíš domů, Heathe. Uvidíme se, až se situace trochu zklidní.“

„Neměl bych zůstat radši tady, abych byl po ruce? Když mě budeš potřebovat, nebudeš muset tak daleko.“

Chtěla jsem říct ano, bez ohledu na to, že mě s nehybným výrazem sledoval Erik, a s vědomím, že by pro Heatha bylo nejlepší, kdybychom se už nikdy neviděli. Náš otisk měl neuvěřitelnou sílu, ještě větší než poprvé. Cítila jsem ho, jako by stál těsně vedle mě, sladký a tak důvěrně známý, a i když jsem věděla, že je to špatné a nesmím takhle přemýšlet, toužila jsem mít ho pořád u sebe. Jenomže pak jsem si

vzpomněla, jak se na něj dívala Kramisha – jako kdyby si z něj nejradši ukousla pořádný kus. Věděla jsem sice, že jeho krev kvůli našemu otisku bude pro každé jiné mládě nebo dospělého upíra mít divnou pachut', ale to neznamenalalo, že ji nebudou chtít aspoň zkusit. Stačilo mi pomyslet na to, že by se z Heatha napil někdo jiný než já, a zmocnil se mě příšerný vztek.

„Ne,“ trvala jsem na svém. „Musíš domů. Tady nejsi v bezpečí.“

„To je mi fuk. Nezáleží mi na ničem jiném, než abych byl s tebou,“ opáčil.

„Já vím, ale pro mě je tvoje bezpečí důležité. Jed' domů. Zavolám ti, jakmile to půjde.“

„No dobře, ale pak se okamžitě vracím sem.“

„Mám ho doprovodit k východu?“ zeptala se Stevie Rae. „Když se tady někdo nevyzná, může snadno zabloudit.“

A taky si dokážu poradit s červenými mláďaty, kdyby se nějaké z nich rozhodlo, že ho aspoň ochutná. Neřekla to nahlas, ale ta myšlenka jasně visela ve vzduchu.

„To by bylo fajn, Stevie Rae, děkuju,“ odpověděla jsem.

„Eriku, zvedni Zoey. Afrodito, ovaž jí ránu tímhle kompresním obvazem. Radši půjdu s Heathem ven,“ prohlásil Darius.

„Ten krakoun seděl na stromě nad jeho autem, na větvi, co sahá na střechu nádraží,“ řekla jsem mu.

„Budu ve střehu, kněžko,“ odvětil. „Pojď, hochu. Musíš domů.“

„Za vteřinku jsme zpátky, Zoey,“ slíbila Stevie Rae.

Místo aby Heath vyšel z pokoje společně s nimi, přistoupil ke mně. Pohladil mě po tváři a usmál se. „Dávej na sebe pozor, Zo, dobře?“

„Budu se snažit. Ty se taky opatruj,“ řekla jsem. „A děkuju, žeš mi zachránil život.“

„Pro tebe cokoli, Zoey. A to myslím doslova. Cokoli.“ A potom, jako bychom byli sami a ne v místnosti plné mých kámošů (včetně mého kluka), se sklonil a políbil mě. Chutnal po chipsech, cole a po sobě. A pod tím vším jsem cítila jeho

vůni, nezaměnitelné aroma jeho krve, která byla otisknutá speciálně pro mě a tím pádem vydávala nejúžasnější, nejkouzelnější vůni na celém světě.

„Miluju tě, zlato,“ zašeptal a dal mi další pusu. Pak konečně zamířil ven. Cestou ještě zamával na moje kamarády. „Zatím se mějte,“ zavolal. Ani mě moc nepřekvapilo, když mu Jack s Damienem taky řekli ahoj a dvojčata mu poslala vzdušný polibek. Heath je prostě sympat'ák. Absolutně k sežrání. Odhrnul závěs a ještě se obrátil k Erikovi, který stál vedle mě. „Hele, chlape, jestli se jí něco stane, osobně si to s tebou vyřídím.“ Pak mu věnoval svůj rošťácký křivý úsměv. „Jo, a jestli mi chceš fakticky usnadnit práci, jen ji hezky dál komanduj.“ Přidušeně se zachechtal a konečně odešel.

Afrodita vyprskla smíchy a pokusila se to zamaskovat jako záchvat kašle.

„Její bývalý má něco do sebe,“ poznamenala Shaunee.

„To teda jo, ségra,“ přitakala Erin. „A taky má fakticky výstavní zadek.“

„Není to vám dvěma trapné?“ pronesl pohoršeně Jack.

15)

Dvojčata rychle zamumlala nějakou omluvu a provinile střelila pohledem po Erikovi. Ten vypadal jako socha vytesaná z kamene. „Trochu ji nadzvednu, abys ji mohla obvázat,“ řekl Afrodítě.

„Dobře, jdeme na to,“ odvětila.

Aniž se mi podíval do očí, vsunul mi ruce pod záda a jemně mě zvedl do polosedu. Zatnula jsem zuby bolestí. Afrodita mi začala omotávat hrudník kompresním obvazem a já zatím dumala, jak sakra vyřeším tu situaci s Erikem a Heathem. Teoreticky jsem s Erikem zase chodila, ale po té scéně v suterénu jsem si nebyla stoprocentně jistá, že je to dobrý nápad. Uznávám, řekl mi, že mě má rád, a to je fakticky moc hezké, ale hodlá to dál dávat najevo tím, že se ke mně bude chovat pánovitě a hrubě? A kromě toho, je náš vztah dost silný, aby odolal mému novému otisku s Heathem? Dokud to byla pro Erika jen abstraktní představa, ještě to šlo, ale když mě s ním teď na vlastní oči viděl, můžeme se přes to vůbec nějak přenést?

Zvedla jsem k němu oči. Držel mě opravdu opatrně. Ucítíl můj pohled a modré oči se stočily ke mně. Už nepřipomínal kus skály. Vypadal prostě smutně. Hrozně moc smutně. Chci pořád být jeho holka? Čím déle jsme se na sebe dívali, tím intenzivnější jsem měla pocit, že možná přece jen jo. Jenže co potom s Heathem? Ocítla jsem se zase tam, kde jsem byla, než jsem je oba podvedla a nechala se od Lorena svést a připravit o panenství.

Celá ta hra na tři strany byla tenkrát strašně nepříjemná a teď to bylo ještě horší. Jenomže co jsem s tím mohla dělat? Měla jsem je prostě ráda oba.

Ach jo, být mnou je strašně náročné.

Když Afrodita skončila, Erik požádal Jacka, ať mu podá z postele polštář, a potom mě opatrně položil tak, abych hlavou a rameny spočívala na měkkém.

„Měli byste se připravit na odjezd,“ obrátil se na dvojčata, Damiena a Afroditu. „Vsadím se, že Darius bude chtít odvézt Zoey do školy hned, jak se vrátí.“

„Tak to si musíme skočit ke Kramishe pro kabelky,“ řekla Shaunee.

„Máš snad pocit, že bych svého nového Eda Hardyho ze zimní sezony dokázala někde zapomenout, ségra?“ ohradila se Erin.

„Jasně že ne. Prostě jen říkám, že...“ Vyšly z pokoje a jejich hlasy se vytratily.

„Já chci jet s tebou,“ pípl Jack. Znělo to, jako by měl slzy na krajíčku.

„Taky bych moc chtěl, abys se mnou jel,“ zamumlal Damien. „Ale je to příliš nebezpečné. Musíš zůstat tady s Erikem a Stevie Rae, dokud se nepřesvědčíme, proti čemu vlastně stojíme.“

„Já to chápu, ale srdce mi říká něco jiného,“ řekl Jack a opřel si hlavu o jeho rameno. „Je to... prostě...“ Prudce se nadechl a se vzlykem ze sebe konečně vymáčkl: „Je to úplně na prd, že s tebou nemůžu zůstat!“

„Půjďme jen na chvilku na chodbu, nebudeme daleko,“ řekl Damien a vzal ho kolem ramen. „Ať na nás Darius houkne, až bude chtít jet.“ Pak vyvedl zničeného Jacka z místnosti. Běnka zarmouceně capkala za nimi.

„Jdu najít svoji kočku,“ prohlásila Afrodita. „A podívám se i po té tvojí zrzavé číče.“

„Nebylo by lepší je tady nechat?“ ozvala jsem se.

Afrodita zvedla blondáté obočí. „Odkdy dokážeš přimět kočky, aby tě poslechly?“

„To je fakt,“ řekla jsem s povzdechem. „Stejně by šly za námi a pak by byly věčně mrzuté, že jsme je nevzali s sebou.“

„Vyříd’ Dariovi, že se hned vrátím.“ Zmizela za závěsem. Takže jsem zůstala sama s Erikem.

Schválně se mi vyhnul pohledem a zamířil k východu. „Půjdu se...“

„Eriku, zůstaň. Můžeme si jen chvilíčku popovídat?“

Zastavil se, pořád otočený zády. Měl skloněnou hlavu a svěšená ramena. Vypadal hrozně sklesle.

„Eriku, prosím...“

Prudce se otočil a já zahlédla v jeho očích slzy. „Mám tak šílený vztek, že pořádně nevím, čím jsem, sakra! A nejhorší na tom všem je, že za tohle,“ ukázal na neforemný obvaz, pod kterým se skrývala dlouhá rána, „ve skutečnosti můžu já.“

„Ty?“

„Kdybych se tam nahoře nechoval jako nějaký pitomý macho, ani by tě nenapadlo jít s Heathem ven. Poslala jsi ho pryč, ale to mi nestačilo, musel jsem tě ještě vytočit, abys s ním šla mně na truc.“ Prohrábl si husté tmavé vlasy. „Jenže já na něj prostě děsně žárlím! Zná tě od doby, kdy jste oba byli ještě děti, a já...“ Odmlčel se, zaťal zuby, ale pak je zase povolil. „Já tě nechtěl zase ztratit, tak jsem byl na tebe hnusný, a výsledek je, že jsi málem umřela a doopravdy jsem tě ztratil!“

Zamrkala jsem. Takže on si nehrál na sochu proto, že už mu jsem ukradená nebo že se na mě zlobí. Skrýval svoje pocity, protože si myslí, že za to všechno může on. Ty bláho, to by mě nikdy nenapadlo.

Natáhla jsem k němu ruku. „Pojd’ sem.“ Zvolna ke mně vykročil a uchopil ji.

„Choval jsem se jako blbec,“ řekl.

„Jo, to je fakt. Ale já měla mít rozum a neměla jsem s Heathem chodit ven.“

Dlouze se na mě zadíval, než zase promluvil. „Bylo těžké se na vás dva dívat. Když jsi z něj pila.“

„Moc mě mrzí, že to jinak nešlo,“ odvětila jsem. Vážně mě to mrzelo, a nejen proto, že se na to Erik musel koukat. Mám Heatha ráda, ale rozhodla jsem se, že už se k němu nikdy nevrátím a náš otisk neobnovím. Pochopila jsem, že pro nás oba, ale hlavně pro něj bude nejlepší, když si půjdeme z cesty, a to jsem taky chtěla. Jenomže můj život bohužel skoro nikdy není takový, jaký si ho naplánuju. Povzdychla jsem si a pokusila se svoje pocity nějak zformulovat do slov. „Já Heatha nedokážu nemít ráda. Celé roky patřil do mého života a teď, když jsme se zase otiskli, v sobě doslova nosí kousek méjí duše, i když jsem to tak už nechtěla.“

„Nevím, jak dlouho dokážu tvého lidského kluka tolerovat,“ řekl.

Nespustila jsem z něj pohled a málem vyhrkla: *A já zas nevím, jak dlouho dokážu tolerovat ten tvůj majetnický přístup*, ale byla jsem moc unavená. Nechám si tuhle debatu na jindy, až budu mít víc času a energie, abych si mohla všechno pořádně promyslet. Místo toho jsem řekla: „Není to můj kluk, jen člověk, se kterým jsem otisknutá. V tom je zásadní rozdíl.“

„Partner,“ řekl Erik hořce. „Takovému člověku se říká lidský partner. Hodně velekněžek ho má. Některé jich mají i víc.“

Překvapeně jsem zamžikala. To jsme teda v upíří sociologii ještě neprobírali. Píše se o tomhle vůbec v *Příručce pro mláďata*? Zatraceně, budu si tu učebnici muset přečíst opravdu pořádně. Vzpomněla jsem si ale, jak se tenkrát, když mi Heath dal oficiálně kopačky, Darius zmínil o něčem v tom smyslu, že vztah s velekněžkou je pro člověka hodně problematický, a slovo „partner“ tenkrát určitě použil. „Aha. Jo tak. A nějakého upířího, ehm, partnera velekněžky nemají?“

„Chotě,“ odpověděl tiše. „Člověku, který se otiskl s velekněžkou, se říká partner. Jejím upířskému druhovi se říká choť. A to, že má partnera, neznamená, že nemůže zároveň mít i chotě.“

Tak tahle informace mě doopravdy potěšila! Erika evidentně zas moc ne, ale mně se aspoň ulevilo, že tyhle trable s kluky musejí řešit i jiné kněžky. Asi si o tom něco přečtu nebo se na to diskrétně zeptám Daria, až budeme mít z krku celou tu věc ohledně konce světa. Prozatím jsem se rozhodla ten problém zalepit provizorní náplastí a ošetřit ho až někdy jindy. Jestli teda ještě nějaké jindy vůbec bude.

„Fajn. Podívej, Eriku, já nevím, jak to s Heathem vyřeším. Zrovna teď toho mám fakticky hodně a tohle už by na mě bylo trochu moc. Krucinál, vždyť ani pořádně nevím, jak to bude s tebou.“

„Chodíme spolu,“ řekl tiše. „A já chci, aby to tak zůstalo.“

Už jsem otvírala pusu, abych mu řekla, že to možná není úplně nejlepší nápad, ale on se sklonil a jemně mě políbil na rty, čímž mě umlčel. Vtom si někdo odkašlal, a když jsme se podívali ke vchodu, stál tam Heath. Byl bledý a vypadal pěkně naštvaně.

„Heathe! Co tady děláš?“ Můj hlas zněl ostře a provinile, což mě moc nepotěšilo. Hned jsem začala překotně uvažovat, kolik toho asi slyšel.

„Mám vám od Daria vyřídit, že silnice jsou skoro nesjízdný. Dneska v noci už se domů nedostanu. Šli se Stevie Rae sehnat něco s pohonem na čtyři kola, abyste ty a tví kámoši mohli odjet do Školy noci.“ Odmlčel se. Mluvil tónem, který jsem od něj slyšela za celý život jen párkrát. Byl děsně rozzuřený, ale zároveň taky raněný. Naposled ho použil, když mi říkal, že jsem zničila část jeho duše, když jsem se vyspala s Lorenem a zlomila náš otisk. „Nenechte se rušit. Klidně dělejte, jako bych tady nebyl, a pokračujte. Nechtěl jsem vám kazit pěkný moment.“

„Heathe,“ začala jsem, jenže v tu chvíli do pokoje vstoupila Afrodita následovaná smečkou koček, včetně mojí Naly a její příšerné bílé peršanky výstižně pojmenované Maleficent podle zlé královny z Disneyho *Sněhurky*.

„Další trapas,“ okomentovala situaci a vědoucně pohlédla na Erika, na Heatha a pak na mě.

S povzdechem jsem si uvědomila, že mě hlava bolí skoro stejně hrozně jako rána na prsou. Načež do místnosti vrazila dvojčata s Kramishou.

„A jéje,“ řekla Shaunee.

„Co tady tvůj bývalý ještě dělá?“ zeptala se Erin.

„Silnice jsou v háji. Heath se nemá jak dostat domů,“ odpověděla jsem.

„To jako že zůstává tady?“ podotkla Kramisha a dlouze se na něj zadívala.

„Bude muset. Rozhodně mu tady hrozí menší nebezpečí než ve Škole noci,“ řekla jsem a nespouštěla z ní oči. V duchu jsem dodala, že tady asi taky zrovna v klidu nebude. „Zase jsme se otiskli,“ oznámila jsem jí preventivně.

Ohrnula ret. „Jsem si všimla. Cejtím tě z jeho krve. Je dočista zkažený, můžeš si s ním hrát akorát ty.“

„Já si s ním...“ vyhrkla jsem, ale Heath mě ostře přerušil.

„Ne, ta holka má pravdu. Akorát si se mnou hraješ,“ řekl bez obalu.

„Heathe. Pro mě nejsi žádná hračka,“ bránila jsem se.

„Jak chceš. Už o tom nebudeme mluvit. Jsem tvůj blběj dárce krve, nic víc.“ Odvrátil se ode mě, popadl láhev vína, kterou někdo nechal u postele, a pořádně si lokl.

Vzápětí přišel Damien s uplakaným Jackem a Hraběnkou (na kterou všechny kočky kromě Naly začaly okamžitě syčet jak divé).

„Nazdar, Heathe,“ řekl Jack. „Já myslel, že jsi odjel domů.“

„Nejde to. Takže jsem na tom stejně jako ty, zůstávám trčet mezi náhradníkama.“

Jackovi se zkřivila tvář smutkem a málem se zase rozbrečel. „Já tady nezůstávám proto, že mě s sebou Damien nechce. Prostě... prostě s ním zrovna teď nemůžu jet.“

„Přesně. Vrátime se, co nejdřív to půjde,“ prohlásil Damien a objal ho.

„Hele, hrozně nerada vám buzikům kazím dojemný loučení, ale když jsem se probudila, napsala jsem pár dalších

básniček, tak mě napadlo, že bych vám je asi měla ukázat,“ ozvala se Kramisha.

Tím mě vysvobodila z dilematu, co si mám počít s Erikem a Heathem. „Máš pravdu, musíme se na ně hned podívat,“ řekla jsem. „Damienne, stihl ti Jack povědět o těch básničkách, co Kramisha píše?“

„Ano. Opsala je pro mě, než šla spát, a když jsem byl s Jackem na hlídce, přečetl jsem si je,“ odpověděl.

„O čem to sakra všichni melete?“ vložila se do diskuze Afrodita.

„Zatímco ty ses zřídila jako čuně, Zoey objevila na stěnách Kramishina pokoje básně,“ vysvětlila jí Erin.

„Napsala je Kramisha, ale vypadá to, že všechny jsou o Kalonovi, což je dost strašidelné,“ doložila ještě Shaunee.

„Mně to připadá, jako kdyby skrze ni proudily abstraktní představy o něm,“ spustil Damien. „Myslím, že básně v jejím pokoji měly za úkol upoutat naši pozornost. Měli bychom si vždycky pečlivě prostudovat všechno, co napíše.“

„Paráda. To nám ještě scházelo. Další říkadla o zkáze a temnotě,“ postěžovala si Afrodita.

„Tak to můžete rovnou začít těmahle dvěma novejma.“

Kramisha mi podala dva listy papíru, na kterých byly básničky napsané, ale když jsem se pokusila zvednout ruce a vzít si je, bolestí jsem zalapala po dechu.

„Počkej.“ Erik se papírů rázně chopil a podržel mi je před očima tak, aby na ně viděli i Damien, dvojčata, Afrodita a Jack. První básnička vůbec nedávala smysl.

Co ho poutalo

to ho zapudí

mocné místo – pět v jednotě

Noc

Duch

Krev

Lidskost

Země

*Spojeny, ne k záhubě
jen k přemožení
Noc vede k Duchu
Krev spoutá Lidskost
a Zem vše uzavře.*

„Z toho mi akorát třeští hlava. Dokonce víc než předtím. Nedokážu slovy vyjádřit, jak moc nesnáším poezii,“ brblala Afrodita.

„Rozumíš tomu aspoň trochu?“ zeptala jsem se Damiena.

„Podle mě je to návod, jak můžeme Kalonu zapudit, což je totéž jako zahnat na útěk,“ řekl.

„Co je zapudit, to ještě víme, nepotřebujeme k tomu chodící slovník,“ popíchla ho Erin.

„Jenom je trošku škoda, že tam místo toho ‚zapudí‘ není ‚zabije‘,“ podotkl Jack.

„Kalonu nejde zabít,“ pronesla jsem automaticky. „Je nesmrtelný. Můžeš ho uvěznit. Můžeš ho zahnat, i když teda fakticky netuším, před čím by někdo jako on mohl utéct. Ale zabít ho nemůžeš.“

„Uteče, když se na nějakém mocném místě dá dohromady těch pět věcí,“ usoudil Jack.

„Až na to, že nevíme, kde to místo leží a co ty věci jsou,“ povzdychla jsem si.

„Je to pět osob, které ty věci symbolizují. To mě napadlo jako první. Všimla sis, že jsou ta slova napsaná s velkými písmeny na začátku? To obvykle znamená, že jde o vlastní jména,“ řekl Damien.

„Jo, jsou to jména,“ potvrdila Kramisha.

„Viš o nich ještě něco? Třeba kdo ti lidé jsou?“ zeptal se jí Damien.

Zklamaně zavrtěla hlavou. „Ne. Akorát jak jsi povídal, že jsou to lidi, hnedka jsem věděla, že máš pravdu.“

„Co ta další báseň?“ změnil Damien téma. „Třeba nám pomůže rozluštit tuhle.“

Podívala jsem se na druhý papír. Tahle básnička byla poměrně krátká, ale naskočila mi z ní husí kůže.

*Vrátí se
pro krev skrz krev
přijde zpět
s hlubokou ranou
jako já
spasí ji lidskost
zachrání mě pak?*

„Na co jsi myslela, když jsi tohle psala?“ otázala jsem se Kramishy.

„Na nic. Eště jsem ani nebyla pořádně vzhůru. Prostě jsem akorát naškrábala, co mě napadlo.“

„Zní dost děsivě,“ poznamenal Erik.

„No, s tou předchozí nám rozhodně nepomůže. Vlastně mi připadá, že je o tobě, Zoey,“ řekl Damien. „Předpovídá tvoje zranění a návrat do Školy noci.“

„Ale čím je to hlas? Kdo se to ptá, jestli ho nebo ji zachráním?“ Cítila jsem, jak mi stále víc ubývají síly, a dlouhý šrám pod obvazem pulzoval bolestí ve stejném rytmu, jako mi bušilo srdce.

„Mohl by to být Kalona,“ řekla Afrodita. „Když je o něm i ta první básnička.“

„To je pravda, ale nevíme, jestli v sobě Kalona vůbec kdy měl něco lidského, aby to pro něj mohlo najednou hrát roli,“ namítl Damien.

Držela jsem jazyk hezky za zuby, i když jsem v první chvíli chtěla vyhrknout, že podle mě Kalona nebyl vždycky takový, jaký je teď.

„Zato ale víme,“ pokračoval Damien, „že Neferet se odvrátila od Nykty, což se dá vyložit, jako že ztratila samu sebe, svou lidskost. Takže to může být o ní.“

„Fuj,“ zahučela Erin.

„Jestli něco ztratila, tak leda zdravý rozum,“ pronesla Shaunee.

„A nedávalo by největší smysl, kdyby to všechno říkal ten nový nemrtvý kluk?“ řekl najednou zamýšleně Erik.

„Na tom něco je,“ chytil se toho Damien. Úplně jsem viděla, jak mu to šrotuje v hlavě. „To ‚s hlubokou ranou/ jako já‘ by mohla být metafora pro jeho smrt. Zoey by její zranění mohlo i zabít a oba ke škole přitahuje krev, o tom nemůže být sporu.“

„Navíc ztratil lidskost. Jako všechna červená mlád'ata,“ doplnila Afrodita.

„Hele, co to plácáš za blbosti? Já mám například lidskosti spoustu,“ ohradila se uraženě Kramisha.

„Ale když jsi vstala z mrtvých, tak jsi v sobě neměla žádnou, nemám pravdu?“ obrátil se k ní Damien.

Jeho tón byl tak vědecky nezaujatý, že se Kramisha okamžitě přestala ježít. „Jo, to je teda fakt. Nejdřív jsem byla úplně jak šílená. A vostatní taky.“

„Vypadá to, že jsme tu druhou báseň přece jen rozlouskli,“ prohlásil Damien. „A protože máme na své straně Kramishu a její dar slova, můžeme takhle částečně nahlížet do budoucnosti. Pokud jde o tu první básničku... Nevím. Budu o ní přemýšlet. Potřebovali bychom nad ní dát hlavy dohromady a probrat všechny nápady – jenomže na to teď nemáme čas. To ale není v téhle chvíli podstatné. Hlavně musíme Kramishe opravdu hodně poděkovat.“

„V pohodě, to je dobrý,“ prohlásila. „Tohle mám přece jako oficiální básnička v popisu práce.“

„Jako co?“ opáčila Afrodita.

Kramisha po ní stříhla pohledem. „Zoey ze mě udělala upíří oficiální básničku.“

Afrodita otevřela pus, ale já stihla promluvit dřív. „No vidíte, máme tady skoro celou radu prefektů, tak můžeme rychle odhlasovat, jestli má Kramisha být naše nová oficiální básnička.“ Podívala jsem se na Damiena. „Co ty na to?“

„Rozhodně ano,“ odpověděl.

„Já jsem taky pro,“ řekla Shaunee.

„Moje slova. Je načase, aby se téhle funkce zase ujala ženská,“ vyjádřila se Erin.

„Já jsem hlasoval pro hned na začátku,“ připomněl mi Erik.

Všichni jsme se obrátili k Afroditě.

„No jo, dobře, jak chcete,“ řekla.

„A já vím určitě, že Stevie Rae bude taky pro,“ uzavřela jsem. „Takže schváleno.“

Všichni se na Kramishu usmáli. Vypadalo to, že je sama se sebou ohromně spokojená.

„Dobře, shrňme si to,“ vrátil se Damien k tématu. „V podstatě jsme se shodli, že Kramishina první básnička naznačuje způsob, jak by se dal Kalona zahnat na útěk, ačkoli podrobnostem příliš dobře nerozumíme. Ve druhé se říká, že Zoeyin návrat do Školy noci by nějak mohl zachránit Starka.“

„Jo, zhruba tak nějak to vypadá.“ Ukázala jsem na papírky a požádala Afroditu: „Dáš mi je prosím tě do kabelky?“ Kývla, úhledně je poskládala a strčila je do její rozkošné taštičky. „Škoda že k těm básničkám neposlali taky návod,“ povzdychla jsem si.

„Podle mě by ses měla opravdu dobře soustředit na Starka, až budeme ve škole,“ poradil mi Damien.

„Nebo by sis na něj aspoň měla dávat pořádně bacha,“ řekl Erik. „V té básničce se mluví o nějakých ranách a to zrovna teď není žádná poetická metafora.“

Damien vyjádřil s tímto tvrzením rezervovaný souhlas, ale já se odvrátila od Erikova pronikavého pohledu a zadívala se do Heathových smutných hnědých očí.

„Nech mě hádat. Stark je *další* kluk, co?“ zeptal se.

Když jsem to nechala bez odpovědi, dlouze si lokl z láhve vína.

„No, víš, Heathe, to je tak,“ spustil Jack, sedl si vedle něj na postel a zatvářil se ustaraně. „Stark je mláďe a dá se říct, že se se Zoey kamarádil, jenže pak umřel a vstal z mrtvých. Byl na škole nový, takže ho nikdo z nás vlastně moc dobře neznal.“

„Ale tys o něm věděla věci, které nikomu jinému neřekl. Třeba to, že ho Nyx obdařila nadáním nikdy neminout cíl, na který míří. Nemám pravdu?“ podotkl Damien.

„Jo. Jinak o tom věděla jenom Neferet a ostatní učitelé,“ přisvědčila jsem a snažila se nekoukat ani na Heathu, který si mocně přihýbal z láhve, ani na Erika, který mě provrtával očima.

„Já o žádném jeho daru nevěděl, a to jsem učitel,“ namítl Erik.

Zavřela jsem oči a ztěžka se zabořila hloub do polštáře. „V tom případě si to asi Neferet nechala pro sebe, jako spoustu jiných věcí,“ řekla jsem vyčerpaně.

„Proč ti vlastně vykládal o něčem, co bylo takové tajemství?“ nepřestával naléhat Erik.

Znělo to, jako když mě vyslýchá, a to mě dožralo. Schválně jsem mu neodpověděla a místo toho si za víčky vyvolala obraz Starkova sladkého přidrslého poloúsměvu. Vzpomněla jsem si, jak úžasně jsme si zničehonic porozuměli a jak jsem mu dala pusku, když mi umíral v náručí.

„No, to je teda fakt dobrá otázka. A hned mě napadá taky docela logická odpověď – že jí Stark o svém nadání řekl, protože Zoey je nejdůležitější mládě na celé naší zatracené škole, a tak chtěl, aby o něm věděla pravdu,“ vložila se do toho Afrodita. „Copak sakra nevidíte, že ji ty vaše věčné otázky unavují?“

Všichni kamarádi – teda s výjimkou mého „partnera“ a kandidáta na budoucího „chotě“ – hned začali mumlat omluvy. Já dál ležela se zavřenýma očima a hrozně moc se chtěla uzdravit, protože to vypadalo, že už se zase potácím mezi třemi kluky. A to nepočítám Kalonu.

Do háje...

16)

Pak se naštěstí vrátila Stevie Rae a veškeré spekulace o Starkovi utnula.

„Fajn. Mám vám vyřídit, že Erik má odnést Zoey. Vy ostatní se držte co nejbliž za nimi. Darius čeká venku na parkovišti,“ řekla.

„Ale do Heathova auta se nevejdeme,“ namítla jsem a přinutila se otevřít ztěžklá víčka.

„To vůbec neva, protože jsme našli něco daleko lepšího,“ prohlásila. Než jsem stačila položit další otázku, rychle pokračovala. „Darius taky vzkazuje, že se Červenka má ještě na cestu pořádně napít z Heatha. Prý už teď určitě zase bude hodně zesláblá.“

„Ne, jsem v pohodě, to nebude potřeba. Můžeme rovnou jít,“ vyhrkla jsem. Jasně, bylo mi parádně blbě. Ale kousnout ještě jednou Heatha se mi nechtělo. Teda ne jako že se mi doopravdy *nechtělo*. Spíš mi připadalo, že bych *neměla*, zvlášť když na mě byl zrovna naštvaný.

„Jen do toho,“ ozval se. Najednou stál u mě, láhev s vínem pořád v ruce. Ani se na mě nepodíval. Místo toho upřel pohled na Erika. „Škrábni mě.“ Nastavil mu paži.

„S radostí,“ řekl Erik.

„Ne. Já tohle nechci,“ protestovala jsem dál.

Erik omračující rychlostí rozřízl nehtem Heathovi předloktí a na mě zaútočila vůně krve. Musela jsem zase zavřít oči, jak mnou projel záchvěv touhy a žízně, který se opakoval a sílil s každým nádechem. Někdo mě jemně

posunul a pak se u mého polštáře objevilo Heathovo svalnaté teplé stehno. Objal mě tak, že jsem ránu na jeho paži měla přímo před nosem. Otevřela jsem oči a navzdory naléhavé potřebě, která mi cloumala celým tělem, jsem se mu podívala do tváře. Koukal do prázdna.

„Heathe,“ řekla jsem, „nemůžu si od tebe vzít nic, co mi sám nechceš dát.“

Pohlédl na mě a já rozeznala v jeho výrazu několik soupeřících emocí, z nichž byl bezkonkurenčně nejsilnější hrozný smutek. Hlasem, ze kterého číselná únava srovnatelná s tou mojí, pronesl: „Na světě není nic, co bych ti nedal, Zo. Kdy to konečně pochopíš? Akorát bych rád, abys mi nechala aspoň trochu hrdosti.“

Cítila jsem, jak mi puká srdce. „Miluju tě, Heath. To přece víš.“

Na tváři se mu objevil mírný úsměv. „To fakticky rád slyším.“ Zvedl hlavu a podíval se na Erika. „Slyšels to taky, upíre? Miluje mě. A i když jseš děsně velkej a zlej, tohle jí nikdy dát nemůžeš.“ Posunul ruku a krvavý šrám, který na ní zanechal Erikův nehet, spočinul přímo na mých rtech.

„Jo, vidím, co všechno od tebe může dostat. A možná se s tím i dokážu srovnat, ale koukat se na to nemusím.“ Erik vztekle odhrnul závěs a vyšel ven.

„Nemysli na něj,“ zamumlal Heath a pohladil mě po vlasech. „Napij se a soustřed' se na to, aby ses uzdravila.“

Stočila jsem pohled od vchodu k jeho něžným očím a se slabým záupněním se poddala žízni, která mě spalovala. Začala jsem pít a s krví do mě proudila energie a život, vášně a touha. Zase jsem zavřela oči, tentokrát před intenzitou rozkoše, kterou mi to působilo. Zaslechla jsem jeho zasténání a ucítila, jak se ke mně tiskne a nastavuje mi předloktí do ještě lepšího úhlu. Přitom mi šeptal sladké nesmysly, kterým jsem ani pořádně nerozuměla.

Když někdo konečně uvolnil jeho ruku z mého sevření, točila se mi hlava. Připadala jsem si silnější, přestože mě rána na prsou pálila, jako by v ní někdo rozdělal táborák.

Všechno se ale se mnou tak nějak motalo a měla jsem hroznou chuť začít se hihňat.

„Hele, není náká divná?“ poznamenala Kramisha.

„Kdepak, mně je fajn, ablos... abslo... ab-so-lut... jak je to slovo, Damienku?“ Zachichotala jsem se, ale tak hrozně mě zabolelo na prsou, že jsem radši pevně sevřela rty a další hihňání zarazila.

„Co to s ní je?“ divil se Jack.

„Děje se s ní něco abnormálního, to je jisté,“ řekl Damien.

„Já vím co,“ pronesla Stevie Rae. „Je ožralá.“

„Ne ne ne! Mně alkohol nechutná,“ zaprotetovala jsem a decentně si krkla. „Jejda, pardon.“

„Její kluk je zlitý. A ona se z něj zrovna napila,“ podotkla Shaunee.

„Takže je teď ztřískaná taky,“ uzavřela Erin. Vzaly se Shaunee potácejícího se Heatha mezi sebe a odvedly ho k posteli.

„Hele, já nejsem vožralej. Zatím,“ ohradil se a svalil se na matraci.

„Nevěděla jsem, že se upír může opít lidskou krví,“ řekla Afroditá. „To je zajímavé.“ Podala mi kabelku a zkoumavě si mě prohlížela jako vzorek pod mikroskopem.

„Ono by ti to zas tak zajímavé nepřišlo, kdybys vysála ožralého bezdomovce a pak měla týden šílenou kocovinu a cítila na jazyku laciné víno,“ ozvala se Stevie Rae. „Shrnu to do jednoho slova – hnus.“

Afroditá, dvojčata, Damien, Jack i já jsme na ni zůstali ohromeně zírat. První jsem se zmohla na slovo já. „Stevie Rae, moc tě prosím, už žádné lidi nevysávej. Nás to roš... rozšur... roz-ru-šu-je,“ odslabikovala jsem pečlivě.

„Nikoho vožralýho už si nedá, to vám zaručuju. Ten poslední chutnal fakt vodporně,“ ujistila nás Kramisha.

„Kramisho! Nestraš Zoey. Nikdo z nás už nikdy nikoho nevysaje. Tamto se stalo *hrozně* dávno a mluvila jsem o tom jen proto, abyste věděli, jak jsem přišla na to, že je opilá kvůli Heathovi,“ vyhrkla Stevie Rae a pohládila mě po ruce.

„Tak se tím netrap, jo? Nám se tady nic nestane a bezdomovcům taky nikdo neublíží. Nedělej si o nás starosti. Hlavně se uzdrav.“

„Jasně.“ Protočila jsem oči. „Kdepak já abych si dělala starosti, že jo.“

„Počkej, dávám ti svoje čestné slovo. I když budeš pryč, nikoho nezakousneme.“ Zatvářila se smrtelně vážně a přitiskla si ruku na srdce. „Na mou duši, na psí uši.“

Na její duši? Jen to ne. Fakticky jsem doufala, že o duši už nikomu z nás nepůjde. A v tu chvíli se vinný opar, který mi ležel na mozku, zvedl a mně došlo, co přesně musím udělat. Schválně jsem věnovala Afrodítě pitomoučký úsměv. „Hej ty, Afro! Běžte všichni ven za Dariem. Já jenom ještě dám Stevie Rae jedno telefonní číslo a hnedka za vámi přijdu.“

„Dobře. Sejdeme se tam. A už nikdy mi neříkej Afro.“ Naštvaně vykročila z místnosti a za ní následovala dvojčata, Damien s Jackem a spousta otrávených koček.

Jakmile byli všichni venku, vrátil se Erik. Zkřížil paže, mlčky se opřel o zeď a zadíval se na mě. Pod záminkou opilosti jsem si ho nevšímala.

„Hej, vnímáš mě? Nechtělas, abych si přidala do telefonu něčí kontakt?“ zeptala se Stevie Rae.

„Ne,“ řekla jsem umíněně. „Musím ti to číslo napsat.“

„Dobře, dobře,“ zamumlala chlácholivě. Evidentně nechtěla rozčítit kamarádku, která je na šrot.

Rozhlédla se po něčem na psaní. Vzápětí k ní přistoupila Kramisha a podala jí kus papíru a propisku. „Na, tady.“

Stevie Rae zavrtěla hlavou a naprosto nechápavě se na mě zadívala. „Červenko, fakticky nestačí, abys mi ho prostě nadiktovala a...“

„Ne!“ štekla jsem.

„No jo, fajn, jen se nepotento.“ Dala mi papír a tužku do ruky. Erik přešel blíž k mému stolu a já cítila, že mě pozoruje. Ožrale jsem se na něj zamračila. „Nekoukej mi přes rameno!“

„Fajn, fajn, klídek!“ Zvedl ruce, jako že se vzdává, poodešel ke Kramishe a začal si s ní povídat o tom, jak děsně praštěně se chovám, když se napiju.

Přes tu hloupou špičku, kterou jsem se od Heatha nakazila, se dalo hrozně špatně soustředit, ale trochu mě vzpamatovala bolest, která mnou projela, když jsem začala psát. Naškrábala jsem číslo mobilu sestry Marie Anděly a pod to ještě vzkaz: *Plán B: když ti zavolám, utečte všichni do kláštera, ale zatím o tom nikomu neříkej, aby se to nedohmátla Neferet.*

„Hotovo, na.“ Stevie Rae si chtěla papírek vzít, ale já ho pevně držela. Netrpělivě se na mě podívala. Zahleděla jsem se jí přímo do očí, pokusila se vypadat doopravdy střízlivě a zašeptala: „Když ti zavolám, abyste utekli, tak utečte!“

Sjela pohledem k mému vzkazu a vytřeštila na něj oči. Rychle zase vzhledla a skoro neznatelně kývla. Neskutečně se mi ulevilo. Zavřela jsem oči a poddala se nevolností.

„Už ti to svoje tajné číslo napsala?“ zeptal se Erik.

„Jo.“ Stevie Rae nasadila stejný pobavený tón jako on. „Jakmile si ho uložím do telefonu, zlikviduju důkazy.“

„Anebo se zpráva sama zničí,“ zahuhlal Heath na posteli. Otevřela jsem oči a otočila se k němu. „Hej!“

„Co?“ zamumlal.

„Ještě jednou dík,“ řekla jsem.

Pokrčil rameny. „Za málo.“

„To nebylo málo. Dávej na sebe pozor, ano?“

„Záleží na tom?“

„Jo, to teda záleží. Akorát příště laskavě nepij.“ Zase jsem si krkla a zkřivila obličej, protože mě z toho zabořilo na prsou.

„Pokusím se,“ pronesl a znovu zvedl láhev ke rtům.

S povzdechem jsem se obrátila ke Stevie Rae. „Odneste mě odsud.“ Pak jsem pevně stiskla kabelku se dvěma nesrozumitelnými básničkami.

„To je tvoje práce, Eriku,“ řekla Stevie Rae.

Najednou stál Erik zase u mě. „Bude to bolet. Nerad to dělám, ale musíš zpátky do školy a jinak to nepůjde.“

„Já vím. Prostě zavřu oči a budu si představovat, že jsem někde úplně jinde, dobře?“

„To je skvělý nápad.“

„Zůstanu u tebe, Zoey,“ navrhla Stevie Rae.

„Ne. Bud' tady s Heathem,“ vyhrkla jsem rychle. „Jestli dovolíš, aby ho někdo zakousl, budu se na tebe hrozně moc zlobit. A to myslím úplně vážně.“

„Sorry, ale nejsem hluchá, tak si ty poznámky nech,“ ozvala se Kramisha. „Já tvýho frajera nevycucnu. Stejně by chutnal hnusně.“

„To je věc názoru, že jo, Zo?“ zablábolil Heath a zvedl láhev, jako kdyby nám všem chtěl připít.

Schválně jsem si jich nevšíkala a dál se dívala na Stevie Rae.

„Neboj se, Heathovi se nic nestane. Pohlídám ho.“ Objala mě a dala mi pusu na tvář. „Dej na sebe pozor.“

„Nezapomeň, co jsem ti napsala,“ sykla jsem.

Přikývla.

„Fajn, tak jdeme,“ řekla jsem Erikovi a pevně zavřela oči.

Zvedl mě tak opatrně, jak to jen šlo, ale tělem mi prošlehla taková bolest, že jsem nedokázala ani vykřiknout.

Pořád jsem držela víčka stisknutá a snažila se aspoň o krátké mělké nádechy. Erik mě rychle nesl tunelem a mumlal, že všechno bude dobré... za chvíli tam budeme...

Když jsme dorazili k železnému žebříku, který vedl do suterénu, řekl: „Promiň, tohle bude příšerně bolet. Prostě se drž, Červenko. Už to budeš mít za sebou.“ Posunul pode mnou paže a zvedl mě k Dariovi, který se pro mě natáhl.

V tom okamžiku jsem omdlela.

Ke svému velkému zklamání jsem se probrala, jakmile mi obličej začal bičovat mrznoucí déšť a ledový vítr.

„Ššš, neházej sebou. Jen si ještě víc ublížíš,“ konejšil mě Darius. Nesl mě v náručí. Erik šel vedle něj a nespouštěl ze mě ustaraný pohled. Mířili jsme k obrovskému černému teréňáku značky Hummer, který stál nastartovaný na parkovišti. Jack čekal u otevřených zadních dveří. Na sedadle spolujezdce trůnila Afrodita, dvojčata dřepěla v

klubku koček v zavazadlovém prostoru a Damien seděl na širokém zadním sedadle u otevřených dveří.

„Posuň se a pomoz mi ji sem položit,“ řekl mu Darius.

Nějak mě přendali na zadní sedadlo. Hlavu jsem měla položenou na Damienově klíně. Bohužel jsem tentokrát neomdlela. Než Darius zabouchl dveře, Erik mi stiskl kotník.

„Hlavně se uzdrav, ano?“

Sotva jsem se zmohla na chraptivé „dobře“.

Poté, co Darius zavřel dveře, posadil se za volant a rozjel se, jsem učinila zásadní rozhodnutí: že se tou motanicí s Erikem a Heathem nebudu zabývat, dokud se všechno trochu nezklidní a nenajdu v sobě sílu to nějak vyřešit. Přiznávám, že v tu chvíli jsem od nich odjížděla s provinilým pocitem úlevy.

Skoro celou cestu do školy jsme strávili ve tmě a tichu, které halily i námrazou ochromenou Tulsu. Darius měl co dělat, aby udržel teréňák na ledových skluzavkách jindy zvaných silnice, a Afrodita ho jen občas upozornila na spadlou větev nebo správnou odbočku. Damien mě ztuhle a bez řečí držel, abych mu nesklouzla z klína, a ani dvojčata si nepovídala, což by se dalo považovat skoro za přírodní úkaz. Dál jsem držela oči zavřené a snažila se nepodlehnout nevolnosti a bolesti. Tělem se mi začal zase plížit zneklidňující a důvěrně známý pocit otupělosti. Tentokrát jsem ale věděla, co znamená a jak nebezpečné by bylo se mu poddat, i kdyby mi připadal sebevíc uklidňující a lákavý. Chápala jsem, že se za ním skrývá smrt. Přiměla jsem se dýchat víc zhluboka, přestože mi každý nádech vyslal do celého těla paprsky bolesti.

Bolest je dobrá věc. Dokud ji cítíte, nejste mrtví.

Otevřela jsem oči, odkašlala si a namáhavě se přinutila promluvit. Ovíněná mlha byla dávno pryč, cítila jsem jen vyčerpání a nepolevující bolest. „Nesmíme zapomínat, kam se chystáme vkročit. Už to není naše stará Škola noci, kde jsme byli doma,“ vypravila jsem ze sebe. Slyšet mě bylo celkem dobře, ale jinak jsem mluvila chraptivým, úplně cizím hlasem. „Nesmíme ani na chvíli ztratit kontakt se

svými živly, a taky si myslím, že bychom měli říkat co nejvíc pravdu, když se nás někdo bude na něco vyptávat.“

„To zní logicky,“ přisvědčil Damien. „Když vycítí, že nelžeme, nebudou mít důvod dívat se nám do hlavy hloub.“

„Zvlášť když si ty hlavy pojistíme pomocí živlů,“ doplnila Erin.

„Když budeme působit dostatečně nevědomě a přihloupě, třeba je to zblbne a Neferet nás pořád bude podceňovat,“ poznamenala Shaunee.

„Vracíme se prostě do školy, protože jsme dostali tu výzvu na mobil,“ řekl Damien. „A protože Zoey je raněná.“

Afrodita přikývla. „Jo, a utekli jsme jenom proto, že jsme se báli.“

„Což je hluboká pravda,“ zamumlala Erin.

„Zatraceně hluboká,“ upřesnila Shaunee.

„Takže si hlavně pamatujte: Kdykoli to půjde, říkejte pravdu a buďte pořád ve střehu,“ shrnula jsem to.

„Naše velekněžka má pravdu. Přicházíme do nepřátelského tábora a nesmíme se nechat uspat falešným pocitem bezpečí jen proto, že to místo tak důvěrně známe,“ řekl Darius.

„Mám tušení, že uspávat nás tam nic nebude,“ pronesla najednou zamyšleně Afrodita.

„Jak to myslíš, tušení?“ zeptala jsem se.

„Připadá mi, že celý náš svět se změnil,“ odpověděla.

„Ne, vlastně to vím jistě. Mám špatný pocit, a čím víc se blížíme ke škole, tím je to horší.“ Otočila se a zadívala se na mě přes okraj sedadla. „Ty to necítíš?“

Mírně jsem zavrtěla hlavou. „Cítím jenom tu ránu.“

„Já ano,“ ozval se Damien. „Je to, jako by se mi ježily všechny chloupky na zátylku.“

„Přesně,“ řekla Shaunee.

„A mně je blbě od žaludku,“ oznámila Erin.

Znovu jsem se pořádně nadechla, prudce zamrkala a soustředila se na to, abych zůstala při vědomí. „To Nyx. Chce vás tím varovat. Vzpomínáte, jak reagovali ostatní, když se Kalona objevil?“

Afrodita kývla. „Zoey má pravdu. Nyx na nás schválně sesílá nepříjemné pocity, abychom tomu zmetkovi nepodlehli. Musíme bojovat s tím, co ostatní mláďata tak fascinuje, ať je to, co chce.“

„Nesmíme se přidat k Temné straně,“ pronesl vážně Damien.

Darius projel křižovatkou Utica Street a Jednadvacáté.

„Utica Square vypadá děsně strašidelně, když je tady úplná tma,“ podotkla Erin.

„Strašidelně, příšerně a podezřele,“ rozvedla její repliku Shaunee.

„Nefunguje elektřina,“ řekl Damien. „Dokonce ani v nemocnici svatého Jana se moc nesvítí, jako kdyby jeli na generátory.“

Darius pokračoval po Utica Street a Damien zničehonic zalapal po dechu. „To je úplně přízračné! Jediné místo v Tulse, kde se ještě svítí.“

Pochopila jsem, že už jsme na dohled Školy noci. „Zvedni mě. Chci se podívat,“ požádala jsem ho.

Pomohl mi co nejohleduplněji do sedu, ale stejně jsem musela zatnout zuby, abych nevykřikla. A pak se mi bolest na chvílku docela vykouřila z hlavy, protože jsem spatřila Školu noci a bylo to naprosto neskutečné. Areál zářil mihotavými plamínky olejových luceren, které osvětlovaly celý obrovský komplex připomínající hrad. Všechno pokrýval led a odlesky plamenů se třpytily na namrzlých kamenech, takže dohromady tvořily jeden obrovský diamant s miliony plošek. Darius sáhl do kapsy a vytáhl malý dálkový ovladač. Namířil ho na kovanou školní bránu a zmáčkl tlačítko. Brána se s tichým vrznutím otevřela, a jak se pohnula, na příjezdovou cestu se snesla sprška rampouchů.

„Vypadá to jako zakletý zámek z nějaké brutální staré pohádky,“ řekla Afrodita. „Vevnitř je princezna, kterou otrávila zlá čarodějnice, a čeká, až ji vysvobodí krásný princ.“

Dívala jsem se na svůj domov, teď už jen povědomé cizí místo. „Hlavně nesmíme zapomínat, že princeznu vždycky hlídá hrozný drak.“

„Nebo něco podobně strašného, jako třeba Balrog,“ připojil se Damien. „Ten z *Pána prstenů*.“

„Tvůj přírůstek k démonovi bohužel bude přiléhavější, než by se nám líbilo,“ podotkl Darius.

„Co je tohle?“ zeptala jsem se, a protože ukázat prstem jsem nemohla, trhla jsem bradou dopředu a potom nalevo.

Byla to ale zbytečná otázka. Za vteřinu už bylo jasné, co se to vepředu pohnulo, protože teréňák se rázem ocitl v obklíčení. V jediném okamžiku se noc zavlínila, všude kolem se zhmotnili krakouni a obklopili nás. Za jedním se náhle objevil obrovský, zjizvený bojovník, kterého jsem nikdy předtím neviděla. Vykročil kupředu. Tvářil se chmurně a nebezpečně.

„Pohled'te. Jeden z mých bratří, Erebov syn, stojí bok po boku s našimi nepřáteli,“ podotkl tiše Darius.

„To znamená, že Erebovi synové jsou taky naši nepřátelé,“ odvětila jsem.

„Kněžko, alespoň co se týče tohoto bojovníka, musím s tebou bohužel souhlasit,“ řekl.

17)

Darius vystoupil z auta jako první. Tvář měl staženou do bezvýrazné masky, takže vypadal silně a sebevědomě, ale naprosto nečitelně. Vůbec si nevšímal krakounů, kteří na něj upírali příšerné oči, a oslovil bojovníka stojícího uprostřed.

„Buď zdrav, Ariste,“ řekl. Sice svižně přitiskl sevřenou pěst k srdci, ale neuklonil se. „Přivezl jsem několik mláďat. Je mezi nimi i mladá kněžka, která utrpěla vážné zranění a neprodleně potřebuje lékařské ošetření.“

Než Aristos stačil zareagovat, největší krakoun naklonil hlavu ke straně a řekl: „Která kněžka se vrátila do Školy noci?“

I když jsem pořád byla v bezpečí teréňáku, při zvuku jeho hlasu jsem se zachvěla. Tenhle krakoun mluvil ve srovnání s tím, který mě napadl, víc jako člověk, jenomže to ve mně vzbudilo o to větší hrůzu.

Darius zvolna a uvážlivě sklouzl pohledem z Arista k netvorovi, který nebyl ani člověk, ani pták, ale zmutovaná směsice obojího. „Tebe neznám, stvoření.“

Krakoun přimhouřil rudé oči. „Synu smrtelníka, oslovuj mě jménem Refaim.“

Darius ani nemrkl. „Přesto tě stále neznám.“

„Všššak mě poznáššš,“ zasyčel Refaim a otevřel zobák, takže jsem viděla jeho vnitřek.

Darius si ho nevšímal a znovu se obrátil k Aristovi. „Mám zde těžce raněnou kněžku a několik mláďat, která si potřebují odpočinout. Smíme vstoupit?“

„Je to Zoey Redbirdová? Přivezl jsi ji?“ zeptal se bojovník.

Moje jméno vzbudilo mezi krakouny velký ohlas. Všichni se rázem přestali dívat na Daria a upřeli pohled na auto. Zašustila křídla a nepřírozené končetiny sebou nepokojně škubly potlačovanou touhou po pohybu. Nikdy v životě jsem nebyla tolik vděčná za kouřová skla.

„Ano, je to ona,“ odvětil Darius stroze. „Smíme vstoupit?“ zopakoval.

„Samozřejmě,“ řekl Aristos. „Všechna mláďata dostala rozkaz vrátit se do školy.“ Ukázal k budovám. Jak se pohnul, na krk mu dopadlo světlo nejbližší plynové lampy a já si všimla, že se mu po kůži táhne tenká rudá linie, jako kdyby ho tam docela nedávno něco řízlo.

Darius rázně přikývl. „Odnesu kněžku na ošetřovnu. Není schopná chůze.“

Už se otáčel zpátky k autu, když Refaim řekl: „Je s vámi Rudá?“

Darius mu věnoval letmý pohled přes rameno. „Nevím, koho tím myslíš.“

Refaim zničehonic rozprostřel obrovská černá křídla a vyskočil na střechu teréňáku. Praskot kovu prohýbajícího se pod jeho vahou přehlušilo sborové syčení rozčilených koček. Refaim zkřivil lidské ruce jako pařáty a naklonil se nad Daria. „Nelži mi, sssynu sssmrtelníka! Víššš dobře, že mluvím o červené upírce!“ Jak ho ovládl hněv, jeho hlas zněl míň lidsky.

„Připravte se, možná budeme muset přivolat živly,“ řekla jsem a potlačovala bolest, aby ta slova zněla zřetelně a klidně. Ve skutečnosti jsem se cítila slabá a točila se mi hlava, takže byla otázka, jestli bych vůbec aspoň dokázala přivolat pro Afroditu ducha, natož abych pomohla usměrnit ostatní živly. „Jestli ta věc zaútočí, vrhneme na ni všechnu sílu, co máme, vtáhneme Daria dovnitř a jedeme odsud.“

Ale náš bojovník si z krakouna nic nedělal. Chladně k němu vzhlédl. „Myslíš kněžku červených upírů Stevie Rae?“

„Ssssssprávně!“ Celé slovo se slilo v sykot.

„Ta s námi není. Přivezl jsem pouze modrá mláďata. A mezi nimi kněžku, která potřebuje okamžité ošetření – jak jsem již vysvětlil.“ Dál se nepohnutě díval na tvora, který jako by vystoupil z noční můry. „Ptám se naposled. Smíme vstoupit, nebo ne?“

„Ale jissstě, vssstupte,“ zasyčel krakoun. Ze střechy auta neslezl, ale narovnal se, takže Darius mohl otevřít dveře na straně řidiče.

„Vystup tudy. Rychle.“ Gestem naznačil Afroditě, aby přelezla k němu, natáhl k ní ruku a pomohl jí ven. „Drž se u mě,“ zaslechla jsem jeho tichý hlas a viděla, jak Afrodita neznatelně přikývla. Doslova se na Daria přilepila a přešla s ním k mým dveřím. Naklonil se dovnitř a všem se nám zadíval do očí. „Jste připraveni?“ zeptal se tlumeně. Ta otázka zahrnovala daleko víc, než ta dvě prostá slova naznačovala.

„Jsme,“ řekli jednohlasně Damien a dvojčata.

„Jdeme na to,“ prohlásila jsem já.

„Taky se držte u mě,“ zašeptal.

Darius s Damienem mě společným úsilím vmanévrovali do bojovníkova náručí, i když bez bolesti to samozřejmě nebylo. Kočky se vyplížily z auta, provrtaly krakouny zhnusenými pohledy a pak se jakoby rozplynuly v mrazivých stínech. Oddechla jsem si, že žádná z těch potvor neublížila mojí Nale. *Ochraňuj prosím naše kočky*, vyslala jsem v duchu přání k Nyktě. Spíš jsem vycítila, než viděla, že Afrodita, Damien a dvojčata utvořili kolem mě a Daria hradbu, a potom jsme jako jeden muž vykročili od auta ke škole.

Krakouni, včetně Refaima, se vznesli k obloze. Aristos nás doprovodil k nejbližší budově, ve které se kromě bytů pro učitele nacházela i ošetrovna.

Když mě Darius nesl klenutými dřevěnými dveřmi, které ve mně vždycky vyvolávaly dojem, že by před nimi měl být vodní příkop, do známých prostor, napadlo mě, že je to teprve pár měsíců, co jsem se tu ocitla poprvé. Tehdy mě v bezvědomí přenesli na ošetrovnu a probudila jsem se až tam,

aniž jsem tušila, jaká mě čeká budoucnost. Bylo zvláštní, že se ta situace skoro přesně opakuje.

Podívala jsem se po kamarádech. Všichni vypadali klidně a sebevědomě. Jen díky tomu, že je tak dobře znám, jsem rozpoznala v semknuté čáře Afroditiných rtů strach a věděla, že Damien má ruce pevně sevřené v pěst proto, aby se mu netrásly. Dvojčata kráčela vpravo vedle nás tak blízko u sebe, že se Shaunee dotýkala ramenem Erin a ta zase co chvíli zavadila o Daria, jako by jim dotek dodával kuráž.

Darius zabočil do známé chodby, a protože mě nesl, okamžitě jsem ucítila, jak se mu napjaly svaly, a ještě než promluvil, poznala jsem, že vidí ji. Ztěžka jsem zvedla hlavu z jeho ramene a spatřila Neferet stojící před dveřmi ošetřovny. Vypadala fantasticky. Měla na sobě dlouhé přiléhavé šaty z opalizující černé látky, která se při každém pohybu zaleskla a přešla do nejtmašího odstínu fialové. Tmavě kaštanové vlasy jí spadaly v bohatých lesklých vlnách k pasu a mechově zelené oči zářily vzrušením.

„Ale, ztracená dcera se vrací?“ V melodickém hlasu zazněl lehce pobavený tón.

Okamžitě jsem od ní odtrhla pohled a honem zašeptala, aby to slyšeli jen kamarádi: „Živly!“ Bála jsem se, že mě neslyšeli nebo mi nerozuměli, ale jen chvíličku, protože pak jsem ucítila pohlazení ohněm prosyceného vánku a vůni chladného jarního deště. A přestože Neferet nedokáže číst Afroditě myšlenky, zamumlala jsem: „Duchu, přijď“, a živel hned poslechl a naplnil mě energií. Dřív než bych si to stačila rozmyslet a nechala si ho sobecky pro sebe, přikázala jsem mu: „Běž k Afroditě“, a vzápětí zaslechla, jak se pod nápořem síly prudce nadechla. Jakmile jsem měla jistotu, že přátelé jsou chráněni, jak jen to jde, obrátila jsem pozornost zpátky k naší zkažené velekněžce. Už jsem chtěla podotknout něco v tom smyslu, jak je ironické, že zrovna ona používá příměry z bible, když vtom se o pár metrů dál otevřely jiné dveře a z nich vyšel *on*.

Darius se zastavil tak prudce, jako by mu v další chůzi bránil příliš natjatý řetěz.

„Óóóó,“ vydechla Shaunee.

„Ty bláááááho,“ vzdychla dlouze Erin.

„Nedívejte se mu do očí!“ zašeptala Afrodita. „Koukejte se mu na tělo.“

„To nebude vůbec problém,“ podotkl tichounce Damien.

„Držte se,“ řekl Darius.

Čas jako by se zastavil.

Drž se, řekla jsem si v duchu. *Drž se*. Jenže nebylo čeho. Připadala jsem si k smrti vyčerpaná, totálně zdeptaná a všechno mě bolelo. Vedle Neferet jsem působila uboze. Byla mocná a prostě dokonalá. Při pohledu na Kalonu jsem si zase uvědomila, jak jsem nicotná. Když tam stáli vedle sebe, připadala jsem si proti nim naprosto bezvýznamná. Hlava se mi zatočila přívalem nesouvislých myšlenek. Jsem jen malá holka. Nejsem ještě ani dospělá upírka. Jakou mám šanci, že dokážu vzdorovat těmhle dvěma úchvatným bytostem? A vážně chci bojovat s Kalonou? Víme na sto procent, že je zlý? Zamrkala jsem, abych mohla pořádně zaostřit, a dobře si ho prohlédla. Žádné zlo na něm vidět nebylo. Měl na sobě kalhoty vyrobené z karamelově hnědé jelenice, ze které se šíjí pravé mokašiny. Neměl boty a od pasu nahoru byl nahý. Když to říkám, zní to asi dost směšně, ale ve skutečnosti to nikomu z nás směšné nepřipadalo. Bylo to úplně přirozené. Ach jo, když on vypadal tak absolutně úžasně! Plet' měl dokonale hladkou a bez poskvrnky, opálenou přesně do toho zlatavého odstínu, o který bílé holky zoufale usilují v soláriích, ale nikdy se jim to nepovede. Vlasy měl černé, husté a dlouhé, ale ne zas tak, aby to vypadalo trapně. Byly takové střapaté a moc hezky se vlnily. Čím déle jsem na ně koukala, tím živěji jsem si dokázala představit, jak se jimi probírám. Vykašlala jsem se na Afroditino varování, podívala se mu přímo do očí a vzápětí mnou projel úplný elektrický šok, protože jeho zorničky se okamžitě rozšířily. Poznal mě. Ten záchvěv energie jako by ze mě vysál poslední mikroskopické zbytečky sil. Zvadla jsem v Dariově náruči jako hadrová panenka. Už jsem ani pořádně neudržela zpřímá hlavu.

„Ona je raněná!“ zaburácel chodbou Kalonův hlas. Dokonce i Neferet sebou cukla. „Proč se jí nikdo nevěnuje?“

Uslyšela jsem odporné zašustění velkých křídel a z místnosti, ze které se před chvílí vynořil Kalona, vyšel Refaim. Otrásla jsem se, protože jsem si uvědomila, že musel k budově přiletět a vlézt dovnitř oknem. *Neexistuje snad žádné místo nad zemským povrchem, kam by se tyhle zrudly nedostaly?*

„Otče, přikázal jsem tomu bojovníkovi, aby odnesl kněžku přímo na ošetřovnu, kde se jí dostane řádné péče.“ V kontrastu s Kalonovým vznešeným hlasem znělo krakounovo nepřírozené skřehotání ještě obscenněji.

„To jsou akorát kecý!“ Otřeseně, s otevřenou pusou jsem vytřeštila zrak na Afroditu, která na krakouna namířila svůj nejprotivnější úšklebek. Pohodila blondátou hřívou a pokračovala: „Tady ptakouš nás zdržoval venku na studeném dešti a blábolil pořád dokola o nějaké rudé holce. Darius sem Zoey přinesl jen proto, že se na tu jeho *pomoc* vykašlal.“ Při slově *pomoc* nakreslila ve vzduchu uvozovky.

Nastalo mrtvé ticho a pak Kalona zvrátil krásnou hlavu a rozesmál se. „Zapomněl jsem, jak zábavné dokážou lidské ženy být.“ Ladně pokynul rukou Dariovi. „Pojď s touto mladou kněžkou dovnitř, ať se jí může dostat ošetření.“

Darius se celý napjal, evidentně se mu přáli poslechnout nechtělo, ale udělal, co po něm Kalona chtěl. Kamarádi šli s ním. Ocitli se u dveří ošetřovny, ve kterých pořád stála Neferet, ve stejném okamžiku jako Kalona.

„Svou povinnost jsi splnil, bojovníku,“ prohlásil padlý anděl. „Nyní se jí ujmu já s Neferet.“ Vztáhl paže, jako by čekal, že mě do nich Darius vloží, a zároveň s tím pohybem se s šustotem napůl rozevřela velikánská, jako havran černá křídla, jež měl do té doby úhledně složená na zádech.

Měla jsem hrozné nutkání si na ně sáhnout a byla jsem vlastně vděčná, že jsem slabá jako kotě a nemůžu dělat víc než se na ně dívat.

„Můj úkol dosud neskončil.“ V Dariově hlase bylo stejné napětí jako v jeho svalech. „Zavázal jsem se této mladé kněžce, že jí budu k službám, a musím zůstat po jejím boku.“

„Já taky nikam nejdu,“ řekla Afrodita.

„Ani já ne.“ Damien mluvil polekaně a roztřeseně, ale všimla jsem si, že pěsti má pořád pevně zaťaté.

„My taky ne,“ prohlásila Erin a Shaunee odhodlaně přikývla.

Tentokrát se rozesmála Neferet. „Snad si nemyslíte, že vás nechám přihlížet, až budu Zoey vyšetřovat?“ Pobavení se z jejího tónu vzápětí vytratilo. „Nebud'te směšní! Darie, odnes ji dovnitř a polož na postel. Pokud je to pro tebe tak důležité, smíš počkat tady na chodbě, ale jak se tak na tebe dívám, udělal bys lépe, kdyby ses šel najíst a osvěžit. Nakonec, vždyť jsi dopravil Zoey domů, kde je v bezpečí, a tudíž jsi svůj úkol splnil. Vy ostatní se vraťte na koleje. Lidskou část města pouhá bouře možná ochromila, ale my nejsme lidé. Náš život jde dál jako obvykle a výuka stále probíhá.“ Odmlčela se a obrátila pohled k Afroditě. Její výraz naplnila taková nenávisť, že jí to zkřivilo tvář do tvrdé, studené masky, ve které nezůstala po kráse ani stopa. „Ty jsi nyní ale opět člověk, Afrodito, nemám pravdu?“

„Ano,“ odpověděla kamarádka. Zbledla, ale hlavu držela zpřímá a bez uhýbání velekněžce její ledový pohled oplácela.

„Pak patříš tam ven.“ Neferet neurčitě mávla rukou.

„To není pravda,“ řekla jsem. Když jsem se začala soustředit na Neferet, ochromení z pohledu na Kalonu vyprchalo. Sotva jsem však poznávala svůj hlas. Spíš než mně mohl náležet šepotavé, slabé stařeně. Neferet ho ale slyšela moc dobře a sjela ke mně pohledem. „Nyx pořád sesílá Afroditě vize. Patří sem,“ vypravila jsem ze sebe. Musela jsem prudce zamžikat, protože mi v zorném poli plavaly šedé skvrny.

„Vize?“ prořízl vzduch kolem nás Kalonův hluboký hlas. Tentokrát jsem se ovládla a nepodívala se na něj, přestože stál tak blízko, že jsem cítila nepřírozený chlad čišící z jeho těla. „Jaké jsou to vize?“

„Varování před budoucími neštěstími,“ promluvila za sebe Afrodita.

„Zajímavé.“ Zamyšleně to slovo protáhl. „Neferet, má královno, nezmínila ses, že máte na zdejší Škole noci věštyni.“ Než stačila velekněžka něco říct, pokračoval: „Výtečně, výtečně. Věštyně nám může být k užitku.“

„Ale není mládě ani dospělá, a proto do Školy noci nepatří. Povídám, že musí jít.“ V Neferetině hlase zazněl zvláštní tón, který mi zpočátku nic neříkal, ale pak jsem zamrkala a rozkoukala se natolik, abych mohla sledovat řeč jejího těla – byla na Kalonovi úplně nalepená – a s mírným šokem jsem si uvědomila, že uraženě špulí pusy.

Kalona zvedl ruku a já uchváceně sledovala, jak Neferet hladí po tváři, sjíždí dlaní po křivce jejího dlouhého, hebkého hrdla až k rameni a nakonec po celé délce zad. Pod jeho dotekem se zachvěla a rozšířily se jí panenky, jako by jeho laskání byla nějaká droga.

„Má královno, věštyně nám jistě může dobře posloužit,“ řekl.

Kývla a dál na něm visela očima.

„Zůstaň, malá věštyně,“ řekl Afroditě.

„Správně. Ani se odsud nehnu,“ odvětila rázně. „Zůstanu se Zoey.“

No, musím uznat, že Afrodita mě úžasně překvapila. Jo, já jsem byla vážně raněná a asi taky v těžkém šoku, takže jsem mohla svoje nekontrolovatelné psychické i fyzické reakce svádět na to a zároveň doufat, že ten divný hypnotický stav, do kterého mě padlý anděl pořád uvádí, je důsledkem toho, že zřejmě umírám. Ale bylo evidentní, že na všechny ostatní Kalona více či méně působí podobně. Teda až na Afroditu. Ta se dál chovala úplně normálně, konkrétně jako držkatá mrcha. Byla to záhada.

„Věštyně,“ oslovil ji Kalona, „říkáš, že se ti dostává varování před neštěstími?“

„Ano,“ odpověděla.

„Pověz, co se stane, pokud Zoey nepřijmeme a pošleme ji pryč?“

„Žádnou takovou vizi jsem neměla, ale vím, že Zoey tu musí zůstat. Je těžce raněná.“

„Pak věz, že i já čas od času vyslovuji věštby,“ pronesl Kalona. Hlas, který byl ještě před chvilkou tak svůdný a hluboký, že bych se nejradši stočila do klubička a poslouchala ho do konce života, se změnil. Hodně pozvolna, byl to jen neznatelný posun v barvě. Ale s každým dalším slovem mě čím dál víc mrazilo hrůzou. Nakonec se v něm už nepokrytě ozývala veškerá jeho nelibost, a dokonce i Darius zaskočeně o krok ucouvl. „A na mou věru, jestli mého rozkazu neuposlechněš, tato kněžka se nedožije další noci. Ihned odejdi!“

Jeho slova mi projela tělem jako úder blesku a všechny moje smysly, už tak dost otupělé, na chvíli úplně vypověděly službu. Pevně jsem Dariovi sevřela ramena. „Udělej, co říká,“ poradila jsem Afroditě a chvíli lapala po dechu. „Má pravdu. Jestli mi nepomůžou, už dlouho nevydržím.“

„Podej mi ji. Žádám tě o to naposledy,“ vyzval Kalona bojovníka a znovu nastavil paže.

Afrodita ještě vteřinku váhala, ale pak mě vzala za ruku. „Přijdeme, až ti bude líp.“ Stiskla ji a já ucítila, jak se ke mně vrací energie ducha.

Chtěla jsem začít protestovat, že si ho musí nechat pro sebe, že potřebuje jeho ochranu, ale ona už se otočila k Damienovi, postrčila ho ke mně a řekla: „Rozluč se s ní a popřej jí hodně síly.“

Damien po ní stělel pohledem a ona lehce kývla. Chytil mě za ruku a taky ji pořádně zmáčkl. „Brzy se uzdrav, Červenko,“ zamumlal, a když ruku pustil, ucítila jsem závan příjemného vánku.

„Ted' vy, holky,“ vyzvala Afrodita dvojčata.

Shaunee se chopila jedné moje ruky a Erin druhé. „Držíme ti palce, Zoey,“ řekla Erin, a když ode mě odstoupily, zůstalo se mnou letní teplo a svěžest očistného deště.

„Dost sentimentality, vezmu si ji.“ Než jsem se stačila třeba jen nadechnout, Kalona mě vytáhl Dariovi z náruče.

Jakmile jsem se ocitla přitisknutá k jeho nahé hrudi, zavřela jsem oči a zuby nehty se držela síly žvlů. Úžasné mrazivé teplo jeho těla mě úplně roztřásl.

„Budu čekat zde,“ zaslechla jsem ještě Daria, než se s osudovou neodvratností zabouchly dveře a já zůstala bez kamarádů, sama se svou nepřítelkyní, padlým andělem a monštrózní ptačí kreaturou, která se zrodila před staletími z jeho chtíče.

Pak jsem udělala to, co zatím jen dvakrát v životě. Omdlela jsem.

18)

První, čeho jsem si všimla, když jsem začala znovu nabývat vědomí, bylo, že naškrobená prostěradla na nemocničním lůžku mě studí po celém těle, z čehož vyplývalo, že na sobě nic nemám.

Nato jsem si uvědomila, že instinkt mi přikazuje, abych neotvírala oči a dál zhluboka dýchala. Jinými slovy jsem měla předstírat, že jsem pořád v limbu.

Zůstala jsem tak nehybná, jak to jen šlo, a pokusila se udělat inventuru svých tělesných partií. Dlouhá ošklivá rána na prsou bolela podstatně míň než v okamžiku, kdy jsem omdlela. Napjala jsem všechny smysly (pochopitelně kromě zraku) a ucítila přítomnost a vůně ducha, vzduchu, vody a ohně. Neměly plně hmotnou podobu, která by bila do očí, ale obklopovaly mě, konejšily, posilovaly – a naháněly mi pořádný strach o kamarády. *Vraťte se k ostatním!* poručila jsem živlům a ony neochotně zmizely. Teda až na ducha. Nejradši bych si povzdychla a obrátila oči v sloup. Místo toho jsem se líp soustředila. *Duchu, běž k Afroditě. Zůstaň s ní.* Vzápětí zbyla po mocném živlu jen prázdnota. Asi jsem sebou přitom nevědomky škubla, protože někde u nohou postele se ozval Neferetin hlas.

„Pohnula se. Bezpochyby se brzy probere.“ Chvilku se odmlčela a já zaslechla kroky. Asi začala přecházet po místnosti. Pak pokračovala: „Pořád si myslím, že jsem ji neměla uzdravit. Její smrt by nebylo obtížné vysvětlit. Když přijela, byla skoro mrtvá.“

„Jestli je pravda, co tvrdíš, a ona skutečně vládne všemi pěti živly, má příliš velkou moc, než abychom ji směli nechat zemřít,“ namítl Kalona. I on zřejmě stál někde tam, co Neferet.

„Je to čistá pravda,“ řekla velekněžka. „Ovládá živly.“

„Pak ji můžeme využít. Proč by nemohla hrát nějakou úlohu v naší nové vizi budoucnosti? Její spojení by nám jistě získalo přízeň těch členů rady, kteří nepodlehnu mně.“

Nová vize budoucnosti? Přízeň členů rady? Jako že nejvyšší rady upírů? Do prkvančic!

Neferet s odpovědí neváhala. Sebevědomě prohlásila: „K ničemu ji potřebovat nebudeme, můj milovaný. Náš plán vyjde. Pochop, Zoey stejně svou moc nikdy nepropůjčí naší věci. Slepě vzhlíží k bohyni.“

„Ach, avšak to se může změnit.“ Jeho hluboký hlas připomínal tekutou čokoládu. Hlavou mi vířily informace, které jsem právě vyslechla, zato moje tělo ten zvuk úplně zhypnotizoval. Byla rozkoš ho i jen poslouchat. „Znám jinou kněžku, jež se slepého obdivu k bohyni zbavila.“

„Je mladá a není ještě dost moudrá, aby dokázala otevřít oči a spatřit před sebou zajímavější možnosti, jako jsem to udělala já.“ Jejich repliky ke mně doléhaly z jednoho a téhož místa, podle čehož jsem usoudila, že se objímají. „Zoey nikdy nebude nic jiného než další nepřítel. Jsem přesvědčena, že jednou nastane den, kdy ji ty nebo já budeme muset zabít.“

Kalona se přidušeně zasmál. „Ty jsi tak nádherně krvežíznivá. Pokud nám ta mladá kněžka nepřinese žádný prospěch, pak se jí pochopitelně nakonec zbavíme. Zatím se přesvědčím, jestli její okovy přece jen nedokážu rozetnout.“

„Ne! Chci, aby ses od ní držel dál!“ vyštěkla Neferet.

„Nezapomínej, kdo je zde pánem. Již nikdy se nenechám ovládnout, zotročit nebo uvěznit. A nejsem tvá nemohoucí bohyně. Když mě někdo popudí, odeberu mu všechno, co jsem mu kdy dal!“ Po sexy hedvábném podtónu nezůstala v jeho hlase ani stopa. Vystřídal ho hrůzostrašný chlad.

„Nehněvej se,“ začala se honem lísat Neferet. „Prostě jen nesnesu pomyšlení, že bych se o tebe měla s někým dělit.“

„Pak se nevystavuj mé nelibosti!“ vykřikl, ale vztek už z jeho hlasu pomalu vyprchal.

„Pojď se mnou pryč a uvidíš, že tvou nelibost brzy rozptýlím,“ řekla vyzývavě. Potom jsem uslyšela hnusné vlhké zvuky, jak se začali líbat. Z Neferetina zadýchaného sténání se mi zvedal kýbl.

Po spoustě absolutně mládeži nepřístupných zvukových efektů konečně Kalona zase promluvil. „Jdi do naší komnaty. Přichystej se pro mě. Zakrátko za tebou přijdu.“

Čekala jsem, že Neferet zaječí něco na způsob: *Ne! Pojď se mnou hned!*, ale překvapila mě, protože jen sladce, svůdně zapředla: „Nenech mě dlouho čekat, můj temný anděli.“ Pak zašustily šaty, otevřely se dveře a zase zaklaply.

Ona s ním ve skutečnosti manipuluje. Uvažovala jsem, jestli o tom Kalona ví. Nesmrtelná bytost by snad měla být schopná prokouknout psychologické triky (a taky tělesné, fuj) obyčejné upíří velekněžky. Pak se mi ale vybavil Neferetin přízračný obraz, který jsem zahlédla u nádraží. Jak to jenom udělala? *Možná má teď, když se přidala k Temné straně, jiné schopnosti. Možná už není jen odpadlická upíří velekněžka. Kdo ví, co doopravdy znamená být královnou Tsi Sgili.* Tahle nová myšlenka mě vyděsila.

Z nepříjemných úvah mě vytrhlo nějaké šustění u postele. Zůstala jsem ležet úplně bez hnutí. Měla jsem chuť zadržet dech, ale dobře jsem věděla, že musím dál zhluboka a pravidelně dýchat. Přisahám, že jsem cítila, jak se na mě Kalona dívá, a byla hluboce vděčná za svrchní prostěradlo, které jsem měla cudně vytažené až ke krku a bezpečně zastrkané pod tělem.

Ucítila jsem známý chlad čišící z jeho kůže. Musí být blízko. Asi stojí přímo u mojí postele. Zaslechla jsem zlověstné zašustění peří a živě si představila, jak roztahuje překrásná černá křídla. Možná ke mně zase natahuje ruce a chce mě obejmout jako v tom snu.

To byla poslední kapka. Můj instinkt pořád varovně křičel, ale už jsem neudržela oči zavřené. Byla jsem si naprosto jistá, že před sebou spatřím jeho nepopsatelně dokonalou tvář. Místo toho jsem uviděla nestvůrné Refaimovy rysy. Krakoun se nade mnou skláněl a jeho ohavný ptačí ksicht byl jen pár centimetrů od mého obličeje. Měl otevřený zobák a z něj vykukoval kmitající se jazyk.

Zareagovala jsem okamžitě a naprosto automaticky a vzápětí se semlela spousta věcí zároveň. Zaječela jsem jako siréna, chňapla po prostěradle, přitiskla si ho k hrudi a pošoupla se dozadu tak prudce, že jsem se praštila o čelo postele. Hnusný krakoun v tom samém momentu zasyčel a roztáhl křídla, jako by se na mě chystal vrhnout, když vtom se rozletěly dveře. Do místnosti vrazil Darius, a jakmile uviděl zlovolného tvora, který se nade mnou tyčil, se smrtonosnou ladností vytáhl z pouzdra pod koženou bundou nůž a vrhl ho po něm. Čepel se zabořila Refaimovi do horní části hrudníku. Krakoun zavřískl, zapotácel se a sevřel v pařátech střenku vykládanou perletí.

„Jak se opovažuješ útočit na mého syna!“ Dvěma kroky se Kalona ocitl u Daria, božskou silou ho popadl za krk a zvedl ho do vzduchu. Byl tak vysoký a měl tak dlouhé a svalnaté paže, že mohl bojovníkem praštit o strop. Pak ho tam přidržel. Darius kolem sebe křečovitě kopal a bez sebemenšího účinku bil pěstmi do andělových obrovských bicepsů.

„Přestaň! Neubližuj mu!“ Zabalila jsem se do prostěradla a nejistě k těm dvěma překlopýtala. Dokud jsem se nepostavila, vůbec jsem netušila, jak jsem ve skutečnosti pořád slabá. Kalonova černá křídla byla roztažená do plné šířky a já musela jedno podlézt, abych se k Dariovi dostala. Nevím, co jsem tím sledovala, když jsem z té postele lezla. I kdybych nebyla raněná a vyčerpaná, tuhle nesmrtelnou bytost bych nemohla ničím ohrozit, a když jsem na něj teď ječela a mlátila ho do boku, bylo mi jasné, že pro něj nepředstavuju o moc větší problém než otravný komár. K něčemu to ale přece jenom bylo. Když jsem se Kalonovi

podívala do tváře a spatřila, jak mu jantarové oči září a zuby má vyceněné v dravčím úsměvu, pochopila jsem, že se chystá Daria uškrtit a že se mu to líbí.

V tu chvíli jsem poznala, jaký doopravdy je. Nebyl to žádný nepochopený hrdina, který jen čeká na pravou lásku, jež v něm probudí všechny skryté dobré vlastnosti. On žádné dobré vlastnosti neměl. Nebylo podstatné, jestli je takový odjakživa nebo ne. To, co se z něj stalo a jaký byl teď, se dalo shrnout do jednoho slova: zlo. Kouzlo, kterým mě do té chvíle ovládal, se roztrátilo jako skleněný sen. Z celého srdce jsem doufala, že ho už nikdy nikdo nedokáže poskládat dohromady.

Pořádně jsem se nadechla, pozvedla ruce a nastavila směrem k němu dlaně. Toho, že ze mě sklouzlo prostěradlo a stojím tam nahá, jsem si nevšímalá. Sebrala jsem veškeré pozůstatky sil a vyzvala živly: „Větre a ohni, přijďte, potřebuju vás.“ Okamžitě jsem pocítila jejich přítomnost a zároveň spojení s Damienem a Shaunee – před očima se mi mihly jejich tváře, soustředěné na to, aby svou společnou vůlí živly ještě podpořili. Přesně tuhle malou posilu jsem potřebovala. Přimhouřila jsem víčka a vložila všechno do jediného rozkazu: „Zaříd'te, ať ten okřídlený chlap pustí Daria!“ Máchla jsem pažemi ke Kalonovi a soustředila do toho pohybu veškerou energii. Přitom mi blesklo hlavou, že oheň a vítr už mi párkrát zachránily kůži v soubojích s těmi protivnými krakouny, takže by měly zabrat i na jejich tátu.

Šleh horkého vzduchu okamžitě zapůsobil. Opřel se do Kalonových křídel, nadvzvedl ho a odhodil dozadu, a když se žhavý vítr dotkl jeho nahé kůže, ozval se zvláštní syčivý zvuk a dokonce z ní začala stoupat pára.

Darius tvrdě dopadl na zem a začal lapat po dechu, ale zároveň se snažil vstát a postavit se mezi Kalonu, Refaima a mě. Já už neměla na víc energii, jen jsem se pokoušela zklidnit dech a usilovně mrkala, protože mi v zorném poli plavaly divné zářící tečky. Oheň i vítr zmizely a bez nich jsem se sotva držela na nohou.

Koutkem oka jsem zahlédla pohyb a otočila se k otevřeným dveřím. Překvapeně jsem se zajíkla, protože dovnitř vběhl Stark, na tětivě luku nasazený zlověstně vypadající šíp. Pozvedl zbraň a chtěl zamířit na Daria, jenže se zarazil, zavrtěl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit, a zůstal civět na mě.

V první chvíli mě zaplavil fantastický nával radosti. Vypadal jako dřív! Oči mu nesvítily rudě. Neměl pomatený výraz, propadlé tváře ani nepřipomínal kostru. Pak mi ale došlo, že celou tu dobu, co si hledíme do očí, před ním stojím úplně nahá. Chňapla jsem po prostěradle, které mi předtím sklouzlo k nohám, a bleskově si ho omotala kolem těla na způsob osušky. Přes ty šílené věci, co se kolem mě právě odehrávaly, jsem si nemohla nevšimnout, že mi obličej hoří hanbou. Měla jsem mu něco říct, oslovit ho, jenomže mozek mi úplně zkolaboval pod náporem vědomí, že mě právě viděl *dočista nahatou*.

Stark se vzpamatoval dřív než já. Znovu pozvedl luk, upravil pozici šípu na tětivě a zamířil na Daria.

„Starku! Nestřílej!“ vykřikla jsem. Ani jsem se nepokusila zaclonit mu výhled. Kdyby šíp vypustil, zasáhl by Daria, i kdybych dělala, já nevím co. Stark nemůže minout. Na rozdíl od Kalony moje bohyně dar, který jednou dala, nikomu nevezme.

„Pokud chceš zabít osobu, která mě odhodila přes celou místnost, pak tvůj šíp nezasáhne bojovníka, ale kněžku,“ řekl Kalona. Už vstal a jeho hlas zněl, jako by se nic nestalo. Tvářil se klidně, ale holý hrudník měl divně načervenalý, jako by se spálil na slunci. Z odhalené kůže pořád líně stoupaly stužky páry, přestože oba živly už zmizely. „A já nechci zabít kněžku, ale bojovníka.“

Než Stark stačil vypustit smrtící střelu, obrátila jsem se ke Kalonovi a prosebným tónem řekla: „Darius mě jen chránil. Tohle mi totiž udělal krakoun.“ Ukázala jsem na svoji dlouhou ránu, která už nebyla hnusně rozšklebená. Zacelila se a zůstala po ní zanícená, klikatá rudá jizva. „Když mě Darius slyšel křičet a uviděl, jak se nade mnou Refaim

sklání, jenom logicky usoudil, že jsem zase v nebezpečí.“ Kalona pozvedl ruku, aby zadržel Starka, ale veškerou pozornost jinak věnoval mně. Pokračovala jsem. „Darius dal své slovo, že mě bude chránit. Dělal jen svoji práci. Nezabíjej ho za to, prosím.“

Nastalo dlouhé ticho a já celou dobu zadržovala dech. Kalona se mi díval přímo do očí a já mu pohled oplácela. Nevysvětlitelná hypnotická přitažlivost, kterou jsem k němu předtím cítila, se nevrátila. Ne že by nebyl absolutně nejnádhernější chlap, jakého jsem kdy viděla. Rozhodně byl. Najednou ve mně hrklo. Došlo mi totiž, co jsem celou dobu měla přímo před očima, ale nevnímala to.

Kalona omládl.

Když se osvobodil ze svého podzemního žaláře, vypadal absolutně fantasticky a každým coulem jako dospělý mužský. Samozřejmě abnormálně vysoký a navíc s velikánskými černými křídly, ale jinak prostě chlap, který je o dost starší než já. Nedokážu to říct moc přesně, hádala bych mu cokoli mezi třicítkou a padesátkou. Jenže teď to bylo jinak. Kdybych si měla tipnout, řekla bych, že je mu tak osmnáct. Určitě ne víc než jednadvacet.

Je přesně v tom správném věku pro mě...

Kalona mě konečně přestal provrtávat pohledem a pomalu se otočil k Refaimovi. Ten se choulil v koutě a groteskně lidskýma rukama svíral nůž, který mu pořád trčel z ptačí hrudi.

„Je to pravda, můj synu? Způsobilo zranění této kněžky některé z mých dítek?“

„To nedokážu říct, otče. Některé hlídky se nevrátily,“ vypravil ze sebe Refaim. Dýchal přerývaně a mělce.

„Je tomu tak,“ prohlásil Darius.

„Jak bys také mohl tvrdit něco jiného, bojovníku?“ odvětil Kalona.

„Dávám ti slovo Erebova syna, že mluvím pravdu,“ řekl Darius. „A viděl jsi přece Zoeyino poranění. Jistě poznáš ránu způsobenou pařáty jednoho z tvých dětí.“

Líbilo se mi, že Darius nedělá ramena a nesnaží se vyprovokovat další rvačku, jak by to určitě udělal nějaký pubertální idiot (zdravíme Heatha a Erika!). Pak jsem pochopila, o co mu jde. Pořád mě chránil. Když bude Kalona vědět, že mě skoro zabil krakoun (že to ve skutečnosti byla nehoda, ho zajímat nemusí), pak mě snad už s žádným z nich nikdy nenechá o samotě a v nejlepším případě svoje odporné dětičky dokonce varuje, aby se ode mě držely dál. Jestli mě teda pořád chce nechat naživu.

Moje nesouvislé úvahy se rázem vypařily, protože Kalona ke mně vykročil. Zůstala jsem bez hnutí stát a nespouštěla oči z jeho nahých prsou. Natáhl ruku, ale zarazil se těsně, než se dotkla mojí kůže. Prstem mi pomalu přešel nad ranou, a i když se mě vlastně nedotýkal, stejně jsem cítila chlad, který z něj čísel. Musela jsem pevně zatnout zuby, protože bych se buď otřásla a ucukla, nebo mu pohlédla do očí a bezděky se naklonila blíž, takže by se jeho studený prst ocitl v přímém kontaktu s mojí rozpálenou pokožkou.

„Způsobila to ruka jednoho z mých synů,“ prohlásil. „Starku, protentokrát tohoto bojovníka nezabíjej.“ S úlevou jsem si oddychla, jenomže on ještě neskončil. „Samozřejmě nesmím připustit, aby ranil mého milovaného syna a zůstal nepotrestán. Udělám to však sám.“

Řekl to tak klidně a věcně, že mi význam jeho slov úplně nedošel, dokud rychlostí kobry nezaútočil. Můj ochránce sice zareagoval a chtěl zaujmout obranný postoj, ale Kalona byl mnohem rychlejší. Bleskově se otočil, vytrhl Refaimovi nůž z hrudi a plynulým pohybem přešel Dariovi čepelí po tváři.

Bojovník se zapotácel a upadl. Všude kolem se rozstříkla krev a těžké rudé kapky doslova přšely po celé malé místnosti. S výkřikem jsem se k němu vrhla, jenže zápěstí mi sevřela Kalonova ledová ruka a strhla mě zpátky. Zadívala jsem se mu do očí a soustředila se, aby můj hněv a zděšení vyrušily jeho příšerné kouzlo.

A vážně mě to k němu vůbec netáhlo! Jeho trik už na mě nefungoval! Byl sice mladý a nelidsky krásný, ale pořád

jsem v něm viděla nebezpečného nepřítele. Asi si všiml vítězného záblesku v mých očích, protože jeho agresivní výraz vystřídal lenivý vědoucný úsměv. Sklonil se a zašeptal, abych ho slyšela jen já: „Nezapomeň, má malá A-yo, tvůj bojovník tě dokáže ochránit před kýmkoli, ale přede mnou ne. Ani síla tvých živlů mi nezabrání zmocnit se toho, co má být opět mé.“ Pak přitiskl rty k mým a jeho omamná chuť mi zacloumala tělem jako vichřice, zlomila můj odpor a zmrazila mi duši zakázanou touhou, která mě doslova smetla. Když mě líbal, zapomněla jsem na všechno a na všechny – mráz mi vypálil z hlavy Starka, Daria i Erika s Heathem.

Pustil mě a mně se podlomily nohy. Zhroutila jsem se na zem. Kalona se smíchem odešel z pokoje a za ním se s ranou v hrudi odploužil i jeho nejoblíbenější syn.

19)

Rozvzlykala jsem se a po čtyřech přelezla k Dariovi. V tu chvíli se od dveří ozval příšerný zvuk. Zvedla jsem hlavu a uviděla Starka. V jedné ruce pořád svíral luk. Druhou se držel futra tak křečovitě, že mu úplně zbělely klouby, a mně se dokonce zdálo, že dřevo se pod tlakem jeho prstů prohýbá. Oči měl jasně rudé a byl trochu zkroucený, jako by ho bolelo břicho.

„Starku? Co se děje?“ Otřela jsem si oči hřbetem ruky, protože jsem přes slzy pořádně neviděla.

„Krev... nevydržím... musím...“ Ani jednu z načatých vět nedokončil a pak jakoby proti své vůli udělal klopýtavý krok kupředu.

Darius se vyhrabal do kleku. Popadl z podlahy nůž, který Kalona odhodil, a otočil se ke Starkovi. „Abys věděl, o svoji krev se dělím jen s těmi, jimž dovolím, aby mě ochutnali.“ Bojovníkův hlas zněl vyrovnaně a silně. Kdybych se na něj nedívala, vůbec bych netušila, že se mu z děsivé řezné rány na tváři řinou potoky krve. „Tobě jsem nic takového nedovolil, chlapče. Ustup, jinak to, co se zde odehrálo, bude mít pokračování.“

Ve Starkově nitru se zjevně odehrávala temná bitva, bylo to poznat na celém jeho těle. Rudě žhnoucí roztoužený pohled, zvířecky zkřivené rty, napětí, které sálalo z každého svalu, to všechno byly signály, že se brzo utrhne ze řetězu.

Jenže já vám něco povím: měla jsem toho právě dost. Říct, že moje reakce na Kalonův polibek mě vyškolovala, by

bylo opravdu hodně slabé. Všechno mě pořád bolelo. Motala se mi hlava. Připadala jsem si tak zesláblá, že bych v páce nepřetlačila asi ani, no, řekněme třeba Jacka. Teď byl navíc raněný i Darius a já neměla potuchy, nakolik je to vážné. Sečteno a podtrženo, v tom momentu by mě asi porazilo i píchnutí vidličkou.

„Starku, seber se, krucinál, a vypadni odsud!“ Rozzuřeně jsem se k němu otočila a byla ohromně vděčná, že z mého hlasu vyzařuje větší síla, než jsem ve skutečnosti měla. „Moc nerada bych na tebe poslala oheň, ale jestli uděláš ještě jeden krok směrem k nám, tak ti na mou duši přismahnu zadek!“

To ho probralo. Upřeně na mě pohlédl. Vypadal naštvaně a nebezpečně. Obklopovala ho aura temnoty, která ještě zdůrazňovala rudý svit v jeho očích. Postavila jsem se na nohy. Prostěradlo našťestí drželo. Zvedla jsem ruce a připravila se k útoku. „Nerozčiluj mě. Jestli mi ujedou nervy, tak si to odskáčeš, to si piš.“

Stark zamžikal, jako kdyby se snažil rozkoukat. Karmínová záře v jeho očích pohasla, temnota kolem něj se rozplynula. Přejel si rozechvělou rukou obličej. „Zoey, já...“ začal skoro normálním tónem. Darius na okamžik zrušil obranný postoj a přesunul se o krok blíž ke mně. Stark na něj zavrčel – fakticky, nelžu – jako by byl nějaké zvíře, otočil se a vyběhl z pokoje.

Nějak jsem se dopotácela ke dveřím, zabouchla je, přitáhla k nim od postele židli a zaklínala ji pod kliku, jak jsem to viděla ve spoustě filmů. Potom jsem se vrátila k Dariovi.

„Jsem rád, že nestojím proti tobě, kněžko,“ řekl.

„Jo jo, to jsem celá já. Drsná jak šmirgl.“ Touhle hláškou, kterou jsem pochytila při sledování *Project Runway*, jsem se snažila zamaskovat, že je mi na omdlení. Byla jsem si vcelku jistá, že název téhle reality show by Dariovi nic neřekl, asi by myslel, že je to nějaký pořad o letištích, ale stejně se zasmál. Opření jeden o druhého jsme se dovlekli k posteli, on se posadil a já zůstala stát, plně soustředěná na to, abych se

nemotala jako ožrala. Na alkohol jsem se bohužel už vymlouvat nemohla.

„Tamhle by měly být nějaké základní zdravotnické potřeby.“ Ukázal na dlouhou nerezovou skříň, která zabírala půl protější stěny. Měla v sobě zabudovaný dřež a u něj ležely srovnané na podnosech všelijaké hrůzostrašné lékařské nástroje (všechny ostré a zlověstně ocelové).

Byla jsem fakt unavená, a tak jsem těm skalpelovitým věcem nevěnovala pozornost a začala vytahovat šuplíky a otevírat skříňky. Při tom jsem si všimla, že se mi příšerně klepou ruce.

„Zoey,“ zavolal na mě Darius. Ohlédla jsem se. Vypadal hrozně. Levou stranu obličeje měl úplně zkrvavenou, rána se mu táhla od spánku až k čelisti a přetínala výrazný geometrický vzor jeho tetování. V očích měl ale úsměv a řekl: „Nic tak hrozného se nestalo. Je to jen škrábnutí.“

„Dost velké škrábnutí,“ namítla jsem.

„Afrodité se zřejmě zamlouvat nebude,“ podotkl.

„Cože?“

Roztáhl koutky v úsměvu, ale hned toho nechal a zkřivil rty, protože ten pohyb způsobil, že šrám začal krváčet ještě víc. Ukázal si na tvář. „Nebude se jí líbit, že mám jizvu.“

Vyhrabala jsem nějaké obvazy, dezinfekční ubrousky, gázu a tak a vrátila se k němu. „Jestli bude kvůli tomu frfňat, nakopu jí zadek. Teda až si trochu odpočinu.“ Zadívala jsem se na „škrábnutí“, snažila se nevnímat vábivou vůni jeho krve a přitom namáhavě polkla, abych se nepozvracela.

No jo, já vím, že si odporuju: miluju chuť a vůni krve, ale když vidím, jak krvácí kamarád, udělá se mi špatně od žaludku. Vlastně ne, možná si to neodporuje ani trochu! Já svoje kamarády přece nežeru! Vzpomněla jsem si na Heatha a trochu to upravila: za normálních okolností svoje kamarády nežeru, a když už, tak k tomu musím mít jejich svolení.

„Já si to vyčistím,“ ozval se Darius a sáhl po dezinfekčním ubrousku, který jsem mačkala v dlani.

„Ne,“ zarazila jsem ho a pak to zopakovala ještě jednou, rázněji, a potrásla hlavou, aby se mi přestala motat. „Ne,

nesmysl. Jsi raněný, ošetřím ti to. Jen mi porad', co mám dělat.“ Chvilí jsem mlčela a pak pokračovala: „Darie, musíme odsud vypadnout.“

„Já vím,“ odvětil vážně.

„A to ani nevíš úplně všechno. Slyšela jsem, jak si Neferet s Kalonou povídají. Říkali, že plánují nějakou novou budoucnost, a potom se ještě zmínili, že k tomu potřebují získat přízeň členů rady.“

Darius šokovaně vytřeštil oči. „Nyktiny rady? Nejvyšší rady upírů?“

„Já nevím! To neřekli. Třeba tím mysleli radu tady na Škole noci.“

Pátravě se na mě zadíval. „Ale něco ti napovídá, že to tak není?“

Zvolna jsem přikývla.

„Pro lásku bohyně, to přece nemůžou dokázat!“

Zamračila jsem se a upřímně zalitovala, že můj instinkt s ním nesouhlasí. „Bohužel asi můžou. Kalona je mocný a navíc má tu svoji kouzelnou přitažlivost. Koukni, jde hlavně o to, že nesmíme zůstat tady pod Neferetovým dohledem ve chvíli, kdy se s tím svým ptačím partákem chystá rozjet nějaký slizký plán – ať už jim jde, o co chce.“ Ve skutečnosti jsem měla neblahé tušení, že už ten svůj slizký plán rozjeli, ale nechtěla jsem to říct nahlas a zakřiknout to. „Co kdybychom tě dali do pořádku, skočili pro Afroditu, dvojčata a Damiena a vrátili se do tunelů?“ Najednou jsem měla slzy na krajíčku. „Je mi líp a radši budu riskovat, že se utopím ve vlastní krvi, než abych tady zůstala.“

„Souhlasím. Podle mého názoru tě Neferet uzdravila natolik, že ti nebezpečí odmítnutí proměny nehrozí ani v případě, že nebudeš v blízkosti velké družiny dospělých.“

„Jak jsi na tom ty?“

„Už jsem ti říkal, že to nic není, a mluvil jsem pravdu. Jen tu ránu vyčistíme a půjdeme.“

„Mnohem víc se mi líbí v tunelech.“ Nechtěla jsem to vyslovit nahlas, udělala jsem to úplně bezděčně, ale Darius vážně přikývl.

„To proto, že se tam cítíš v bezpečí, kdežto tady už to jednoduše není možné.“

„Všiml sis Neferet?“ zeptala jsem se.

„Jestli máš na mysli fakt, že její moc zjevně vzrostla, pak ano, toho jsem si všiml.“

„Bezva. Skoro jsem doufala, že se mi to jenom zdálo,“ zamumlala jsem.

„Máš dobrý instinkt. Varoval tě před Neferet už delší dobu.“ Zamyslel se. „Kalonova hypnotická síla je neobyčejná. Nikdy předtím jsem nic podobného nepoznal.“

„Jo,“ přisvědčila jsem a začala mu otírat z obličeje krev. „Ale myslím, že na mě už působit nebude.“ Ani sama před sebou jsem si nechtěla přiznat, že zhypnotizovat mě sice nemůže, ale na jeho polibek jsem pořád reagovala zatraceně silně. „Hele, nepřipadal ti Kalona nějaký jiný?“

„Jiný? V jakém smyslu?“

„Jako že vypadal mladší, ani ne tak starý jako ty.“ Dariovi jsem tipovala něco těsně přes dvacet, nejvýš pětadvacet – aspoň tak na mě působil.

Zkoumavě se na mě zadíval. „Ne, mně se jevil stejný, jako když jsem ho viděl poprvé – bez žádných známek určitého stáří, ale rozhodně žádný adolescent. Možná je schopen ovlivnit svůj vzhled tak, aby se ti co nejvíc zalíbil.“

Chtěla jsem to rázně popřít, jenže pak se mi vybavilo, jak mě oslovil, než mi dal pusu. Bylo to stejné jméno, jakým mi říkal v tom zlém snu. *Reaguju na něj skoro automaticky, jako kdybych ho v hloubi duše už znala*, ozval se ve mně zrádný vnitřní hlas. Zachvátil mě hrozný strach. Zachvěla jsem se a zježily se mi chloupky na pažích a na zátylku. „Říká mi A-yo,“ hlesla jsem.

„To je mi povědomé. Co je to za jméno?“

„Tak se jmenovala ta panna, kterou stvořily vědmy Ghigua k tomu, aby Kalonu uvěznila.“

Darius si zhluboka povzdechl. „No, aspoň už víme, proč tě tak usilovně chrání. Myslí si, že jsi dívka, kterou kdysi miloval.“

„Podle mě byl spíš posedlý než zamilovaný,“ namítl jsem rychle. Za žádnou cenu jsem si nehodlala připustit myšlenku, že Kalona možná A-yu doopravdy miloval. „A nesmíme taky zapomínat, že ho nakonec oklamala a na víc než tisíc let ho uvěznila v podzemí.“

Darius přikývl. „A tudíž by se jeho touha po tobě mohla snadno změnit v agresivitu.“

Stáhl se mi žaludek. „Vlastně o mě možná stojí jen proto, že se chce A-ye pomstít. Nemůžu přece vědět, co se mnou má v plánu. Neferet ho přemlouvala, ať jí dovolí mě zabít, ale on jí to zakázal, protože si prý přeje využít moji moc.“

„Ale ty bys kvůli němu nikdy Nyx nezradila,“ řekl bojovník.

„A až mu to dojde, nevidím důvod, proč by mě měl nechat naživu.“

„Spatřoval by v tobě pak silného nepřítele, který by ho mohl nějakým způsobem znovu uvěznit,“ přitakal Darius.

„Fajn, tak mi vysvětli, jak ti mám ošetřit tu ránu, a potom vyrazíme za ostatními a vypadneme odsud.“

Darius mi krok za krokem vysvětlil, jak mám vyčistit jeho dlouhou řeznou ránu. Bylo to pěkně nechutné, dokonce jsem musela přímo do ní nalít alkohol, aby se, cituju, *vypláchla případná infekce, kterou tam mohla zanešt krakounova krev*. Úplně jsem zapomněla, že ten nůž byl původně zapíchnutý v Refaimově hrudi a tím pádem celý upatlaný od hnusné zmutované ptakočlověčí krve. Když jsem ránu vyčistila, Darius mi pomohl najít takovou divnou, ale fakt prima věcičku, jmenuje se to Dermabond, ale spíš se tomu říká tekuté stehy. Nanesla jsem to po celé délce rány, přimáčkla rozšklebené okraje k sobě a tádá! Až na dlouhou nezahojenou jizvu byl Darius jako nový. To aspoň tvrdil on. Já jsem byla trochu skeptičtější, ale odbyl mě s tím, že nejsem žádná kvalifikovaná zdravotní sestra.

Pak jsme společně prohrabali skříňky, protože jsem nehodlala chodit po škole zabalená v prostěradle. Teda, to byste nevěřili, jak příšerné nemocniční „noční košile“ jsme našli v jednom šuplíku! Jak tomu vůbec někdo může tak

říkat, když je to tenké jako papír a nemá to záda? Proč musí člověk v nemocnici nosit něco tak ošklivého, z čeho mu kouká zadek? Vždyť se už tak většinou cítí mizerně! Je to totálně uhozené. No, to je fuk. Nakonec jsme našli zelenou pracovní uniformu pro sestry, která mi sice byla děsně velká, ale co. Pořád to bylo nesrovnatelně lepší než tóga z prostěradla. Outfit jsem završila pantoflemi. Zeptala jsem se Daria, jestli někde neviděl moji kabelku, a on odpověděl, že asi zůstala v autě. Asi teď budu vypadat povrchně, ale dalších několik minut jsem se trápila tím, že jestli se ta kabelka nenajde, budu si muset zařídit nový řidičák a koupit mobil. Navíc mě taky napadlo, že si možná už nevybavím, jak se jmenuje můj jediný správný a dokonalý odstín lesku na rty.

Když jsem si oblékla sesterské hadry (Darius se samozřejmě otočil zády) a přestala vyšilovat kvůli ztracené kabelce, posadila jsem se na postel a za chvíli se přistihla, že čučím do prázdna a pomalu usínám.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Darius. „Vypadáš...“ Věta zůstala viset ve vzduchu. Zřejmě v duchu vyzkoušel a zamítl výrazy jako „děsně“ a „jako oživlá mrtvola“.

„Unaveně?“ pomohla jsem mu ochotně.

Přikývl. „To je ono.“

„No, na tom není nic moc šokujícího, protože jsem unavená. Fakticky hodně.“

„Snad bychom mohli ještě počkat a...“

„Ne!“ přerušila jsem ho. „Já doopravdy chci co nejdřív odsud pryč. A stejně bych se tady pořádně nevyspala. Necítím se tu bezpečně.“

„Souhlasím,“ řekl. „Nejsi tu v bezpečí. Nikdo z nás není.“

Oba jsme si dobře uvědomovali, že i kdyby se nám podařilo dostat ven ze školy, mimo ohrožení stejně nebudeme, ale pro naši morálku bylo lepší, když jsme to nechali nevyslovené.

„Fajn, jdeme najít ostatní,“ řekla jsem.

Podívala jsem se ještě na hodiny a zjistila, že je něco po čtvrté ráno. Docela to se mnou zamávalo, netušila jsem, že uběhlo tolik času. Musela jsem být mimo několik hodin, ale přitom jsem se vůbec necítila odpočatá. Jestli výuka probíhá normálně, mlád'ata už by měla mít volno. „Hele,“ obrátila jsem se na Daria, „zrovna je večere. Třeba jsou v jídelně.“

Přikývl, odsunul židli zaklíněnou pod klikou a opatrně otevřel dveře.

„Chodba je prázdná,“ zamumlal.

Zatímco pohledem prověřoval terén, já si prohlížela jeho. Místo abych ho následovala, popadla jsem ho za rukáv a zadržela. Tázavě se na mě podíval.

„Ehm, Darie, asi bychom se měli převlíknout, než nakráčíme do jídelny nebo na kolej. Ty jsi tak trošku od krve a já mám na sobě něco, co vypadá jako obří zelený pytel na odpadky. Nejsme zrovna dvakrát nenápadní.“

Sklopil pohled k zaschlé krvi pokrývající jeho bundu a tričko. Když se k tomu přičetla čerstvě zalepená rána na jeho tváři a můj sesterský úbor, k nenápadnosti to fakticky mělo daleko, což si samozřejmě okamžitě uvědomil.

„Vyjdeme o patro výš, tam jsou ubytováni Erebovi synové. Převléknu se a potom spolu rychle půjdeme do tvého pokoje, aby ses zbavila tohoto.“ Ukázal na můj obleček. „Když budeme mít štěstí, zastihneme na koleji Afroditu a dvojčata, takže pak už jen najdeme Damiena a nenápadně se vytratíme.“

„Bezva plán. Nikdy by mě nenapadlo, že se někdy budu do těch tunelů těšit, ale zrovna teď jsou to nejlepší místo široko daleko.“

Darius zabručel, což v mužském jazyce asi znamená souhlas, a vyšel na chodbu. Opravdu byla prázdná. Schodiště bylo jen kousek opodál. Musím přiznat, že těch pár schodů mě málem odrovnalo, musela jsem se Dariovi pověsit na ruku. Podle jeho ustaraného výrazu jsem tipovala, že by mě nejradši do patra vynesl, a určitě by to nakonec taky udělal (i když bych rozhodně protestovala!), ale naštěstí jsme v rozhodujícím okamžiku zrovna došli nahoru.

„Poslyš,“ vypravila jsem ze sebe, když jsem na chvíli přestala zoufale lapat po dechu, „je tady vždycky takové ticho?“

„Ne,“ odpověděl zachmuřeně. „Není.“ Prošli jsme kolem společenské místnosti, kde byla lednička, velkoplošná televize, pár pohodlných gaučů a všelijaké chlapské hračky, jako třeba činky, terč se šípkami a kulečnickový stůl. Ani tam nikdo nebyl. Dariův obličej se stáhl v nečitelném výrazu. Zavedl mě do jedné dveří v chodbě.

Jeho pokoj vypadal přibližně tak, jak jsem si pokoj Erebova syna představovala – čistý, jednoduchý, bez zbytečných ozdůbek. Měl tam vystavených pár trofejí za vítězství v soutěžích ve vrhu nožem a sbírku humorných fantasy knížek od Christophera Moorea, ale nikde jsem neviděla žádné záramované fotky kamarádů nebo rodiny a na stěnách visely jenom oklahomské krajinky, které asi patřily k standardnímu vybavení. Jo, a stejně jako Afrodita měl miniledničku, což mě trochu naštvalo. To jsem jediná na téhle škole, kdo ji nemá? Ach jo. Přešla jsem k velkému oknu zakrytému těžkými závěsy, kousek je odhrnula a zadívala se ven, aby se Darius mohl převléknout bez rizika, že nás Afrodita v záchvatu žárlivosti oba vykuchá.

Venku správně mělo být rušno. Právě skončila poslední hodina a spolužáci měli směřovat z učeben na koleje, do rekreačního pavilonu, do jídelny anebo se prostě jen tak courat jako normální puberťáci. Ale viděla jsem jen dva nebo tři lidi, jak co nejrychleji přecházejí po kluzkých chodnicích mezi budovami.

Intuice mi sice napovídala, že se za tím skrývá něco víc, ale já si schválně řekla, že za ten mrtvý klid může počasí. Z temné oblohy se pořád sypaly ledové jehličky. Ta bouře sice byla otravná, protože nás všechny uvěznila uvnitř, ale stejně jsem se neubránila obdivu nad tím, jak pod blyštivou vrstvou zmrzlé vody všechno vypadá kouzelně. Stromy se klonily pod křišťálovou tíží, která jim obalovala větve. Tlumená žlutá světla plynových lamp se odrážela od hladkých stěn a chodníků. Nejhezčí ale byla zledovatělá tráva. Jiskřící stébla

trčela v milionu špiček, a když na ně dopadlo světlo ve správném úhlu, celý školní areál připomínal diamantové pole.

„Páni,“ řekla jsem spíš pro sebe než Dariovi, „já vím, že ten led je hrozný opruz, ale vypadá fakticky hezky. Je to úplně jiný svět.“

Darius ke mně přistoupil. Zrovna si přetahoval přes čisté tričko mikinu. Z jeho mrzutého výrazu bylo jasně poznat, že trpytivá nádhera ho zrovna moc nebere, zato hrozný opruz v tom spatřuje taky.

„Nikde nevidím žádnou hlídku,“ řekl a mně došlo, že se nemračí jen kvůli náledí, ale také na zeď obklopující školu. „Správně bychom odsud měli vidět nejméně dva nebo tři mé bratry, ale nejsou tu.“ Pak najednou ztuhl.

„Co se děje?“

„Unáhlil jsem se ve svém úsudku a pravdu máš ty. Je to úplně jiný svět. Škola přece jen má stráž. Ale nejsou to moji bratři.“ Ukázal na část zdi vpravo, kde se stáčela za Nyktiným chrámem, který stál přímo naproti naší budově. Mezi stínem, který vrhal starý dub, a zadním traktem chrámu se zavlnila tma a z ní se vyloupila pokroucená silueta příkrčeného krakouna, který seděl na vrcholku zdi. „A tam.“ Mávl rukou k místu kousek opodál. Původně jsem si tam ničeho nevšimla a hlubší tmu jsem považovala za přirozený efekt pošmourné noci, ale když jsem se zadívala pořádně, neznatelný pohyb prozradil přítomnost dalšího nestvůrného ptakomuže.

„Jsou všude,“ vydechla jsem. „Jak se odsud dostaneme?“

„Můžeš nás zamaskovat pomocí živlů, jako když jsme odsud utíkali poprvé?“

„Nevím. Jsem hrozně utahaná a necítím se úplně normálně. Ta rána ani nebolí, ale připadá mi, jako když ze mě pořád utíká energie a nemůžu ji nijak dobít.“ Potom se mi stáhl žaludek, protože jsem si uvědomila další věc. „Když jsem zavolala oheň a vítr, abych tě zbavila Kalony, nemusela jsem je pak propouštět. Prostě už tam nebyly. To se mi ještě

nestalo. Vždycky zůstanou se mnou, dokud se s nimi nerozloučím.“

„Příliš se přepínáš. Dostala jsi darem schopnost přivolat a ovládat živly, ale to neznamená, že to můžeš dělat neomezeně. Jsi mladá a zdravá, takže za běžných okolností zřejmě ani nevnímáš, že tě to vyčerpává.“

„Párkrát se mi to stalo, ale nikdy takhle silně.“

„Nikdy jsi taky nebyla na pokraji smrti. Připočti k tomu skutečnost, žeš neměla čas si odpočinout a zotavit se. To je nebezpečná kombinace.“

„Jinými slovy, nemůžeme počítat s tím, že nás odsud nepozorovaně dostanu,“ uzavřela jsem.

„Řekněme, že jsi plán C. Pokusme se vymyslet plány A a B.“

„Nejradši bych byla plán Z,“ zahučela jsem.

„No, tohle ti pomůže, i když je to jenom dočasné řešení.“
Přešel k miniledničce a vytáhl z ní dvě láhve, které na první pohled vypadaly jako ty obyčejné plastové, ve kterých se prodává voda, až na to, že byly plné husté červené tekutiny, kterou jsem moc dobře poznala. Jednu mi podal. „Až do dna.“

Vzala jsem si ji a zašklebila se. „Ty máš v ledničce krev v plastových láhvách?“

Zvedl obočí, ale cukl sebou přitom, protože ho zabolela rána na tváři. „Jsem upír, Zoey,“ prohlásil. „Ty jím brzy budeš taky. Lidská krev v plastových láhvách je pro nás stejně běžná jako pro lidi voda. I když krev má přece jen větší sílu.“ Pozvedl svoji láhev, jako když mi připíjí, a hodil ji do sebe na jeden lok.

Obrnila jsem se a napodobila ho. Krev mi způsobila v těle hotovou explozi, jako vždycky. Vlila mi do žil pořádnou dávku energie a já si najednou připadala mnohem živější a nepřemožitelná. Přestala se mi točit hlava a bolest vystřelující z rány se zmírnila, takže jsem se konečně mohla naplno, zhluboka a bezbolestně nadechnout.

„Lepší?“ zeptal se Darius.

„A jak!“ řekla jsem. „Pojď, ať se stihnu převlíknout do něčeho normálního, a pak najdeme ostatní, než zase zvadnu.“

„Když jsme u toho...“ Otočil se zpátky k ledničce, vyndal další láhev a hodil mi ji. „Dej si ji do kapsy. Spánek a klid, který potřebuješ k uzdravení, to sice nenahradí, ale aspoň se udržíš na nohou. Tedy doufám.“

Strčila jsem láhev do jedné z obřích kapes plandavých plátěných kalhot. Darius si připnul pouzdro na nůž, popadl čistou koženou bundu a společně jsme vyšli z pokoje a seběhli po schodech k východu. Nezahlédli jsme živou duši. Měla jsem z toho nepříjemný pocit, ale nechtěla jsem nás zpomalovat tím, že to začnu rozebírat. Nehodlala jsem dělat ani říkat nic, co by nás tady mohlo zdržet byť jen o vteřinu déle, než bylo nezbytně nutné.

Když Darius položil ruku na kliku, zarazila jsem ho. „Myslím, že by nebylo zrovna dobré, kdyby si krakouni všimli, že už jsem na tom líp a courám se po škole.“ Mluvila jsem potichu, i když v naší blízkosti na první pohled nikdo nebyl.

„To máš asi pravdu,“ řekl. „Dokážeš s tím něco udělat?“

„No, ke koleji je to jenom kousek. A počasí je hnusné už tak. Přivolám jen trošku mlhy a zesílím déšť, to by nás mělo skrýt vcelku dobře. Hlavně se soustřed' na myšlenku, že nejsi nic víc než duch. Představ si, že splýváš s bouří. Tak je to pro mě vždycky nejsnazší.“

„Dobře. Jestli jsi připravená, můžeme jít.“

Zhluboka jsem se nadechla a byla v tu chvíli ráda, že mě na prsou skoro nebolí. Zkoncentrovala jsem se. „Vodo, ohni, duchu, potřebuju vás,“ řekla jsem, natáhla jednu paži, jako bych chtěla obejmout kamaráda, a druhou se zavěsila do Daria. Živly kolem nás okamžitě zavířily a prostoupily jak mě, tak Daria (tedy v jeho případě jsem v to aspoň doufala). „Duchu, zahal nás prosím... ukryj nás... nech nás splynout s nocí. Vodo, naplň vzduch kolem nás, omývej nás a skryj. Ohni, chci jen trošku tvojí síly – rozežřej led, ať z něj stoupá mlha. Ale ne jenom kolem nás,“ dodala jsem rychle. „Udělej to po celé škole, ať se všude válí kotouče mlhy jako v

pohádce. “Živly se zatřepotaly nadšením ze svých úkolů a já se usmála. „Fajn, tak do toho.“ Kývla jsem na Daria. Otevřel dveře a povzbuzeni vodou, ohněm a duchem jsme vykročili do ledové bouře.

V jednom jsem měla pravdu: počasí bylo doopravdy hnusné. V každém případě se mi víc líbilo, když jsem se dívala ven z vyhřáté, suché budovy. A jako by to nestačilo, živly poslechly moje rozkazy a všechno se ještě zhoršilo. Rozhlédla jsem se, jestli nás náhodou nezahledli krakouni, ale živly to vzaly z gruntu, takže jsme se s Dariem ocitli jakoby uprostřed těžítka se sněhem, akorát v něm místo vloček padaly ledové jehličky. Vítr a zmrzlý déšť se do nás opíraly tak silně, že bych sebou určitě sekla, kdyby Darius neměl kočičí reflexy a nějakým zázrakem nás oba nedržel na nohou.

To mi připomnělo, že za celou dobu, co jsme opatrně, ale svižně kráčeli po zledovatělém chodníku zahalení mlhou, která se kolem nás zničehonic zvedla, hlavy skloněné pod nápořem mrznoucího deště, jsem nespatriła jedinou kočku. Jasně, bylo hnusně, po mém zásahu se počasí ještě zhoršilo a kočky si na mokro v jakékoli podobě nepotrpí, ale nevzpomínala jsem si, že bych za těch pár měsíců ve Škole noci někdy šla po areálu a nenarazila aspoň na dvě.

„Nejsou tu kočky,“ poznamenala jsem nahlas.

Darius přikývl. „Všiml jsem si.“

„Co to znamená?“

„Nepříjemnosti,“ odpověděl.

Neměla jsem ale čas se nad jejich nepřítomností zamyslet (a začít vyšilovat strachem o Nalu). Ucítila jsem totiž, že mi docházejí síly. Musela jsem se plně soustředit na šeptanou litanii k živlům. „Jsme noc, nechť nás zahalí duch noci... obklop nás mlhou... duj, větře, a skryj nás před zlýma očima...“

Už jsme byli skoro u koleje, když jsem zaslechla holčičí hlas. Nerozeznávala jsem, co přesně říká, ale její ostrý, nervózní tón jasně naznačoval, že se něco děje. Dariovi se napjaly svaly na paži, rozhlédl se a snažil se proniknout

pohledem živlovou polévkou, která nás obklopovala, což znamenalo, že to slyší taky.

Po dalších pár krocích jsme hlas uslyšeli líp a slovům začalo být rozumět.

„Ne, vážně! Já... chci se jen vrátit k sobě do pokoje,“ říkala ta holka vystrašeně.

„Vždyť se tam vrátíš. Až s tebou budu hotový.“

Úplně jsem ztuhla a se mnou se zastavil i Darius. Poznala jsem totiž, kdo je ten kluk, co právě promluvil. Ani jsem nepotřebovala slyšet další slova.

„Nenecháme to na jindy, Starku? Mohli bychom třeba...“ Nedořekla to. Ozval se tichý výkřik, zajíknutí, pak příšerný vlhký zvuk. Potom začala vzdychat.

20)

Darius vyrazil vpřed a mě táhl s sebou. Ocitli jsme se u schodiště vedoucího ke vchodu dívčí koleje. Z obou stran ho lemovala stupňovitá kamenná zídka asi tak do výše pasu, která byla jako stvořená k tomu, aby si na ni holky sedly, když je kluk doprovodil ke dveřím, a ještě si s ním trochu zaflirtovaly, než dostanou pusu na dobrou noc.

Stark právě předváděl zvrhlou parodii těchhle líbacích scének, které se tady obvykle odehrávaly. Držel nějakou holku v objetí, které by mohlo vypadat jako milostné, kdybychom nevěděli, že se mu snažila utéct, než se jí zakousl do krku. Naší přítomnosti si zatím nevšiml. S úděsem jsem sledovala, jak ve svém pokusu o znásilnění neúprosně pokračuje. To, že holka teď sténala sexuální rozkoší, nebylo podstatné. Všichni víme, co se děje, když z někoho saje upír: stimuluje to sexuální receptory „oběti“ (a v tomhle případě šlo o opravdickou oběť) i upíra. Holka tím pádem cítila fyzickou rozkoš, ale její vytřeštěný, vystrašený pohled a napjaté tělo jasně naznačovaly, že kdyby mohla, tak by se bránila. Stark hltavě pil z rány na jejím krku a sténal při tom jako zvíře. Jednou rukou holku pevně tiskl k sobě a druhou se jí snažil vyhrnout sukni, aby se jí mohl dostat mezi nohy a...

„Pusť ji!“ vyštěkl Darius, odpoutal se ode mě a vykročil z kapsy mlhy a temnoty, která nás ukrývala.

Stark holku pustil a ona upadla. Nevěnoval jí víc pozornosti než prázdnému kelímku od coly. Zakňourala a po

čtyřech se odplazila k Dariovi. Ten vytáhl z kapsy staromódní látkový kapesník, podal mi ho a řekl: „Postarej se o ni.“ Pak se jako hora svalů postavil mezi Starka a nás dvě.

Dřepla jsem si k hysterické spolužačce a překvapeně zjistila, že je to Becca Adamsová, hezká blondýnka z kvarty, která bývala zabouchnutá do Erika. Podala jsem jí kapesník a zamumlala něco uklidňujícího, ale dál jsem sledovala Daria se Starkem.

„Ty se mi pořád nějak motáš do cesty,“ řekl Stark. Oči mu červeně svítily a pusku měl od krve, dokud si ji nepřítomně neotřel hřbetem ruky. Znovu jsem viděla, jak kolem něj pulzuje temnota. I když „viděla“ není úplně přesné, protože to byl spíš takový stín stínu, který se mihotal na okraji mého zorného pole a připadal mi zřetelnější, když jsem se na něj nesnažila zaměřit pozornost.

Vtom se mi rozbřesklo. Uvědomila jsem si, kde už jsem takovou divnou vlnivou tmou viděla. Bylo to v příšeří tunelů a taky okolo Neferetina přízračného obrazu, který jsem na okamžik zahlédla, než se proměnil v krakouna, který mě málem zabil! A pak se mi rázem vybavila další vzpomínka. Stejná temnota totiž jako živý stín obklopovala Stevie Rae předtím, než se proměnila, jenomže moje oči a mozek tenkrát vnímaly jen kámoščinu žízeň, úzkost a dilema, takže jsem závoj tmy kolem ní pokládala za projekci jejích vnitřních pocitů. Bohyně, jak jsem mohla být tak pitomá! Totálně mě to odrovnalo. Snažila jsem se nějak si ty nové informace utřídit, zatímco Darius dál diskutoval se Starkem.

„Zřejmě tě nikdo nepoučil, že upíří muži nezneužívají lidské ženy, upírky ani mláďata.“ Bojovník mluvil úplně klidně, jako by se jen normálně bavil s kamarádem.

„Já nejsem upír.“ Stark ukázal na červený obrys srpku na svém čele.

„To je pouze nepodstatný detail. My,“ gestem naznačil, že myslí sebe i jeho, „ženy nezneužíváme. Nikdy. Bohyně od nás očekává lepší chování.“

Stark se zasmál, ale nebyl to veselý smích. „Brzo zjistíš, že tady teď platí jiná pravidla.“

„Viš, chlapče, ty zase brzy zjistíš, že někteří z nás mají pravidla vepsaná zde,“ přiložil si ruku na srdce, „a že se nemění podle rozmarů našeho okolí.“

Starkova tvář ztvrdla. Sáhł za sebe a uchopil luk, který nosil na popruhu na zádech. Pak vytáhl šíp z toulce, který měl pověšený přes rameno. Původně jsem ho považovala za pánskou kabelku (taky mi mohlo dojít, že je to blbost; Stark není na pánské kabelky zrovna typ). Vložil šíp na tětivu a řekl: „Je čas postarat se, aby ses mi do cesty už víckrát nepřimotal.“

„Ne!“ Vyskočila jsem a postavila se vedle Daria. Srdce mi tlouklo jako splašené. „Co se to s tebou sakra stalo, Starku?“

„Umřel jsem!“ zařval, obličej se mu zkřivil hněvem a přízračná temnota kolem něj se zavlnila. Teď když jsem ji rozeznávala, nechápala jsem, jak mi dřív mohla uniknout. Bez ohledu na stíny zla jsem pokračovala v konfrontaci.

„To přece vím!“ zaječela jsem na něj. „Byla jsem u toho, pamatuješ?“ To mu vzalo vítr z plachet. Paže s napjatým lukem trochu poklesla. Vyložila jsem si to jako dobré znamení a mluvila dál. „Říkal jsi, že se vrátíš k Hraběnce a ke mně.“

Když jsem vyslovila jméno jeho psa, přelétł mu po tváři záchvěv bolesti a najednou vypadal mladě a zranitelně. Jenže to byla jen vteřinka. Než jsem stačila mrknout, byl to zas ten nebezpečný sarkastický kluk, i když z jeho očí už vyprchala rudá záře.

„Jo, vrátil jsem se. Ale všechno je teď jinak. A brzo se změní ještě mnohem víc.“ Věnoval Dariovi pohled plný naprostého odporu. „Všechny ty staromódní hovadiny, kterým věříš, už nemají žádnou cenu. Znamenají akorát slabost a slabí umřou.“

Darius zavrtěl hlavou. „Ctít bohyniny zásady není slabost.“

„Jak myslíš. Ale já tady v poslední době žádnou bohyni neviděl, ty snad jo?“

„Já ano,“ ozvala jsem se. „Já Nyx viděla. Zjevila se mi přímo tady,“ ukázala jsem na dívčí kolej, „zrovna před pár dny.“

Stark se na mě dlouho mlčky díval. Pátrala jsem v jeho tváři po nějaké stopě toho kluka, ke kterému mě vázalo zvláštní pouto a dala jsem mu pusku těsně předtím, než mi umřel v náručí. Ale viděla jsem jen nevypočitatelného cizince a jediné, na co jsem dokázala myslet, bylo, že jestli z toho luku vystřelí, nemůže svůj cíl minout.

To mi ale něco připomnělo. Nezabil Stevie Rae. To, že je moje kámoška pořád naživu, dokazuje, že ji nechtěl zabít. Něco z toho bývalého Starka v něm přece jen možná někde je.

„Mimochodem, Stevie Rae je v pořádku,“ řekla jsem.

„Co je mi po tom?“ odsekl.

Pokrčila jsem rameny. „Myslela jsem, že tě to třeba bude zajímat. Ten šíp, co z ní udělal ražniči, jsi koneckonců vystřelil ty.“

„Udělal jsem, co se po mně chtělo. Šéfka řekla, že si přeje, aby hodně krvácela. Tak jsem poslechl.“

„Neferet? To ona tě ovládá?“ zeptala jsem se.

Oči mu zaplály. „Mě nikdo neovládá!“

„Ovládá tě touha po krvi,“ řekl Darius. „Kdybys nebyl jejím otrokem, nemusel by sis to mládě vzít násilím.“

„Jo? Fakticky? Tak to se pleteš. Mně se touha po krvi líbí! Líbilo se mi, že jsem si s tou holkou mohl dělat, co jsem chtěl. Je nejvyšší čas, aby se upíři přestali plazit lidem u nohou. Jsme chytřejší, silnější, lepší než oni. Vládnout bychom měli my!“

„To mládě není člověk.“ Dariusův hlas byl jako obnažené ostří a připomněl mi, že muž vedle mě není jenom ideál staršího bráchy, ale taky Erebův syn, jeden z nejmocnějších bojovníků na světě.

„Měl jsem žízeň a člověka jsem zrovna po ruce neměl,“ prohlásil Stark.

„Zoey, odved' tu dívku dovnitř.“ Darius nespouštěl ze Starka oči. „Jeho choutkám už posloužila dostatečně.“

Rychle jsem přistoupila k Becce a pomohla jí vstát. Sice se trochu potácela, ale chodit mohla. Darius vykročil zároveň s námi a držel se pořád tak, aby nás chránil. Když jsme Starka mijeli, s hlubokým hněvem, ze kterého mě zamrazilo v zádech, k našemu bojovníkovi pronesl: „Pro tvoji informaci, stačí, abych jen pomyslel, že tě chcei mrtvého, a vystřelil. Šíp tě zabije, ať už budeš, kde chceš.“

„Jestli je tomu tak, pak budu mrtev,“ řekl Darius nevzrušeně. „A ty budeš netvor.“

„Mně to nevadí!“

„A mně zase nevadí zemřít, když je to ve službách mé velekněžky, a zároveň s tím mé bohyně,“ odvětil bojovník.

„Jestli mu ublížíš, vyřídím si to s tebou já. Odskáčeš si to,“ štěkla jsem na Starka.

Podíval se na mě a rty se mu zvlrnily ve stínu toho rozkošného přidrzelého úsměvu, který pro něj býval tak typický. „Ty jsi taky tak trochu netvor, co, Zoey?“

Tuhle zlomyslnou poznámku jsem neuznala za hodnou odpovědi a stejně tak Darius. Provedl nás kolem Starka, otevřel dveře koleje a pomohl Becce dovnitř. Správně jsem měla jít za ní, ale zarazila jsem se. Intuice mi velela, že musím něco udělat, a i když bych ji v tu chvíli nejradši neposlouchala, věděla jsem, že musím. „Hned přijdu,“ řekla jsem Dariovi. Chtěl něco namítnout, a tak jsem zavrtěla hlavou. „Věř mi. Bude to jen vteřinka.“

„Zůstanu za dveřmi,“ prohlásil, věnoval Starkovi nepřátelský pohled a zavřel za sebou.

Otočila jsem se ke Starkovi. Dobře jsem si uvědomovala, že riskuju, ale pořád se mi připomínala Kramishina básnička, zvláště dva verše: *spasí ji lidskost / zachrání mě pak?* Musela jsem to aspoň zkusit.

„O Běnků se stará Jack,“ spustila jsem bez úvodu.

V očích se mu znovu kmitl záblesk bolesti, ale na hlase mu nebylo nic znát. „No a co?“

„Jenom říkám, že tvému psovi se nic nestalo. Bylo to pro ni hrozně těžké, ale má se dobře.“

„Nejsem, kdo jsem býval, takže ten pes už není můj.“ Tentokrát se mu hlas zachvěl a to mi dodalo odvahu. Postoupila jsem o krok blíž.

„Víš, na psech je nejbáječnější, že tě milujou bezpodmínečně. Běnce je fuk, kdo teď jsi. Pořád tě bude mít ráda.“

„Nemluv o věcech, kterým nerozumíš.“

„Ale já to vím jistě. Strávila jsem s Hraběnkou řůru času. Má fakticky velké srdce.“

„Já taky nemluvil o ní, ale o sobě.“

„No, strávila jsem taky řůru času s červenými mlád'aty. Nemluv o tom, že první dospělá červená upírka na světě je moje nejlepší kámoška. Stevie Rae se změnila, ale já ji mám pořád ráda,“ řekla jsem. „Možná kdybys nějakou dobu zůstal s ní a ostatními červenými, zase by ses našel nebo něco. Jim se to povedlo.“ Mluvila jsem s daleko větší jistotou, než jakou jsem doopravdy cítila. Náznaky stejné temnoty, jaká ho obklopovala, jsem přece postřehla i dole v tunelech a v přítomnosti červených. Ale pořád jsem věřila, že všude by mu bylo líp než tady, kde jako by bylo snazší podlehnout zlu.

„Jasně,“ prohlásil až moc rychle. „Tak do toho, zaved' mě za tou svojí Stevie Rae a uvidíme, jak se to vyvine.“

„Jasně,“ opáčila jsem taky bez váhání. „Tak polož ten svůj luk a šípy a ukaž mi, jak se mám odsud dostat, aby mě přitom neviděly ty ptačí potvory. Pak můžeš jít se mnou.“

Jeho obličej ztvrdl a místo Starka tam zase stál nepříjemný cizí člověk. „Bez svého luku nikam nejdu a ze školy se nepozorovaně nikdo nedostane.“

„Pak tě bohužel za Stevie Rae vzít nemůžu.“

„Tvůj doprovod stejně nepotřebuju. Ona o té jejich schovávačce moc dobře ví. Když bude tvoji kámošku chtít, tak si pro ni dojde. Víš, asi Stevie Rae uvidíš mnohem dřív, než sis myslela.“

V hlavě se mi s hlasitostí požárního poplachu rozcinkaly varovné zvony. Nemusela jsem se ptát, koho tím „ona“ myslí. Ale nehodlala jsem Starkovi ukázat, jak moc mě jeho poznámka rozhodila, a tak jsem se jen klidně usmála a řekla:

„My se neschováváme. Já jsem přímo tady ve škole a Stevie Rae tam, kde je od chvíle, kdy se proměnila. Neděláme s tím žádné tajnosti. A já ji vždycky ráda vidím, takže jestli se tady ukáže, bezva.“

„Dobře. Žádné tajnosti. Já stejně radši zůstanu, kde jsem.“ Odvrátil pohled a zadíval se do mrazivé mlhy, která se líně válela všude kolem. „Nechápu, proč se mnou vůbec ztrácíš čas.“

V tom okamžiku jsem věděla úplně přesně, co musím říct. „Prostě plním slib.“

„Jak to myslíš?“

„Když jsi umíral, chtěl jsi po mně, abych ti slíbila dvě věci. Zaprvé abych na tebe nezapomněla, a to jsem splnila. Zadruhé jsem se měla postarat o Hraběnku a už jsem ti řekla, že se má dobře.“

„Vyříd' tomu klukovi, Jackovi, že Běnka teď patří jemu. A řekni mu...“ Pořád se na mě nedíval, jen se odmlčel a roztřeseně nadechl. „Řekni mu, že je hodná a ať se o ni dobře postará.“

Znovu jsem poslechla intuici, překonala ten poslední metr, který nás dělil, a položila mu ruku na rameno, vlastně skoro stejně jako ten večer, co umřel. „Dobře víš, že si můžeš říkat, co chceš, a dát ji, komu chceš, ale Hraběnka bude vždycky tvoje. Když jsi umřel, brečela. Byla jsem tam, viděla jsem to. Nezapomněla jsem. Nikdy nezapomenu.“

Neotočil se ke mně, ale zvolna pustil luk na zem a přikryl moji ruku svojí dlaní. Jednoduše jsme tam jen tak stáli a beze slova se dotýkali. Pozorovala jsem ho, a tak jsem viděla, jak se jeho tvář postupně proměňuje. Nejdřív dlouze, pomalu vydechl a uvolnily se mu rysy. Pak z jeho očí vyprchaly poslední stopy rudé barvy a zmizela i ta divná stinná temnota. Když se ke mně konečně obrátil, byl to zas ten kluk, ke kterému mě něco táhlo, který mi umřel v náručí a poslední, co v životě slyšel, byl můj příslib, že vstane z mrtvých.

„Co když ve mně nezůstalo nic, co by stálo za to mít rád?“ zeptal se tak tichounce, že bych ho neslyšela, kdybych nestála tak blízko.

„Podle mě máš pořád na vybranou. Sám se můžeš rozhodnout, kdo jsi, nebo aspoň co se z tebe stane. Stevie Rae dala před netvorem přednost lidskosti. Myslím, že je to na tobě.“

Vím, že to, co jsem udělala pak, byla pitomost. Vlastně vůbec netuším, proč jsem to udělala. Už tak jsem měla nevyřešené trable s Erikem a Heathem a poslední, co jsem potřebovala, byla komplikace v podobě dalšího kluka, jenomže v tu chvíli jsem vnímala jen Starka a sebe. Byl to zase on – kluk, co se hrozně trápil kvůli svému daru od bohyně, protože omylem zavinil smrt svého mentora, a dělala ho představa, že by ještě někdy měl někomu ublížit. Kluk, se kterým jsme si od prvního okamžiku tak hluboce porozuměli, až jsem byla aspoň na tu krátkou chvíli ochotná uvěřit, že spřízněné duše doopravdy existují a že on je ta moje. Tohle bylo to jediné, na co jsem myslela, když jsem se o něj opřela. Sklonil se, váhavě přitiskl rty k mým a já zavřela oči a lehce, něžně ho políbila. Poddal se a objímal mě přitom tak opatrně, jako by se bál, že se mu rozsypu pod rukama.

Najednou ztuhl, odtáhl se a klopýtl o krok zpátky. Určitě měl v očích slzy, viděla jsem je. „Mělas na mě zapomenout!“ vykřikl, sebral luk a rozběhl se do nepokojné temnoty bouřlivé noci.

Já zůstala stát, dívala se za ním a přemýšlela, co to do mě sakra zase vjelo. Jak jsem mohla dát pusu klukovi, který se ještě před pár minutami násilím vnucoval jiné holce? Jak můžu cítit spřízněnost s někým, v kom je víc zrůdnosti než lidskosti? Měla jsem pocit, že už se v sobě vůbec nevyznám. Rozhodně jsem absolutně netušila, kam vlastně směřuju.

Zachvěla jsem se. Studený vlhký noční vzduch jako by mi oblečením a kůží prosákl až do morku kostí. A byla jsem unavená. Neskutečně unavená.

„Ohni, duchu, vodo, děkuju vám,“ zašeptala jsem živlům, které byly pořád se mnou. „Prokázaly jste mi dnes skvělou

službu. Můžete jít.“ Zatočil se kolem mě vír mlhy a ledu a vzápětí zmizel. Zůstala jsem sama, jen s nocí, bouří a vlastním zmatkem. Vyčerpaně jsem se dovlekla ke dveřím koleje a ze srdce si přála, abych si mohla dát v pokoji horkou sprchu, zalézt si do postele, stočit se do klubíčka a prospat několik dní v kuse.

Jenomže jak už to tak u mě bývá, moje přání se zase nesplnilo...

21)

Ještě jsem se ani nedotkla kliky, když mi Darius zevnitř otevřel. Pátravě se na mě zadíval a mě napadlo, jestli náhodou tu scénu mezi mnou a Starkem nesledoval. Upřímně jsem doufala, že ne.

„Damien s dvojčaty jsou tamhle,“ řekl jen a gestem mě vyzval, abych šla s ním do centrální místnosti koleje.

„Nejdřív si potřebuju půjčit tvůj mobil.“

Nezaváhal, ani se otravně nevyptával, komu chci volat a proč. Prostě mi podal telefon a šel napřed do společenské místnosti. Vyťukala jsem číslo Stevie Rae, a když mobil začal vyzvánět, zadržela jsem dech. Když to vzala, zněl její hlas, jako když mluví do plechovky, ale slyšela jsem každé slovo.

„Čau, to jsem já,“ ohlásila jsem se.

„Zoey! Sakryš, to jsem ráda, že tě slyším! Je ti líp?“

„Jo, je.“

„Super! Tak co se děje tam...“

„To ti všechno povím jindy,“ skočila jsem jí do řeči.

„Teď mě poslouvej.“

„Fajn,“ zarazila se poslušně.

„Udělej, o co jsem tě prosila.“

Po chvilince ticha se ozvalo: „Jako o cos mě prosila v tom vzkazu?“

„Jo. Sledují vás přímo v tunelech. Něco tam s vámi je.“

Čekala jsem, že vyjekne nebo zhysterčí, ale ona jen klidně pronesla: „Oukej, rozumím.“

Rychle jsem pokračovala. „Je dost pravděpodobné, že se na vás vrhnou ty ptačí příšery, jestli vylezete, kde to budou čekat. Musíte být hrozně moc opatrní.“

„Neměj strach, Červenko. Když jsi mi napsala ten lísteček, udělala jsem potají takový menší terénní průzkum. Myslím, že dokážu dostat všechny rovnou tam a nikdo nás neuvidí.“

„Nejdřív ze všeho brnkni sestře Marii Anděle a řekni jí, že přijdete. A že já taky dorazím, hned jak to půjde. Ale neprozrazuj červeným, kam jdete, dokud to nebude nezbytně nutné. Jasně?“

„Jasně.“

„Paráda. Obejmi za mě babičku.“

„Spolehni se,“ slíbila. „A zařídím, aby jí o té tvojí nehodě nikdo neříkal. Jenom by ji to rozrušilo.“

„Díky,“ pronesla jsem s úlevou. „Heath je v pohodě?“

„Stoprocentně. Povídala jsem ti přece, že se o něj nemusíš bát. Oba tví kluci jsou v pořádku.“

S povzdechem jsem zatoužila, abych ji mohla opravit a říct, že mám jen jednoho. „Fajn, jsem ráda, že se jim nic nestalo. Jo, Afrodita je taky živá a zdravá,“ dodala jsem. Přišlo mi to trošku trapné, ale řekla jsem si, že když mně záleží na mém otisknutém člověku, Stevie Rae na tom jejím určitě záleží taky.

Vesele se rozesmála, úplně jako za starých dobrých časů. „Ale jdi, Červenko, já přece vím, že se jí nic nestalo. Cítila bych, kdyby se s ní něco dělo. Zní to divně, ale tak to prostě je.“

„Bezva. No, i když, jak se to vezme. Hele, už musím končit. A ty taky.“

„Ty chceš, abych odsud všechny vypakovala už dneska večer?“

„Hned teď,“ odvětila jsem důrazně.

„Jasná páka,“ řekla. „Tak zatím, Zoey.“

„Buď hrozně moc opatrná, prosím.“

„O mě se neboj. Mám v zásobě pár triků.“

„Budeš je potřebovat. Měj se,“ uzavřela jsem stručně a položila to. Ohromně se mi ulevilo, že Stevie Rae přestěhuje všechna červená mláďata do sklepení pod klášterem benediktinek. Z celého srdce jsem doufala, že temnota, kterou jsem zahlédla v tunelech, se v přítomnosti spousty jeptišek nebude cítit zrovna jako doma. A snažila jsem se uvěřit i tomu, že Stevie Rae to zvládne a krakouni je nechytí. Pak už by jen stačilo, abychom stejné štěstí měli i my. Zase bychom se spojili, dali se do pořádku a vymysleli, co si sakra počneme s Neferet a Kalonou. A já bych si mohla popovídat se Stevie Rae o té strašidelné stínové hmotě. Bohužel jsem měla takový pocit, že o tom bude vědět daleko víc než já.

Vykročila jsem do společenské místnosti. Normálně by tam po vyučování bylo narváno, holky by si povídaly a koukaly se na některou z velkoplošných televizí. Byla tam spousta pohodlných křesel a pohovek a správně měly být všechny obsazené mláďaty odpočívajícími po dlouhém dni ve škole.

Dnes tam ale bylo skoro prázdná a mláďata, která tam přece jen posedávala, působila podezřele zaraženě. Mohlo to být částečně tím, že bouřka vyřadila z provozu kabelovku, ale Škola noci má spoustu výkonných záložních generátorů, takže by se lidi mohli koukat aspoň na dévédéčka. Propána, vždyť účet na Netflixu má snad úplně každý! Jenže těch pár holek, co tam byly, sedělo v těsném hloučku a jen si něco šeptem mumlalo.

Automaticky jsem se zadívala k místu, kde se obvykle scházela naše parta, a s úlevou tam spatřila Damiena a dvojčata. Byla s nimi Becca. Myslela jsem, že ji asi utěšují a povídají si s ní, aby nezačala hystericky brečet. Když jsem ale přišla blíž, zjistila jsem, že se šeredně pletu.

„Mně fakticky nic není. Zas tak moc se nestalo,“ prohlašovala Becca. Hlas už se jí netřásl a po strachu v něm nebylo ani památky. Najednou zněl hrozně našťavaně.

„Zas tak moc se nestalo?“ vyjekla Shaunee. „Jasně že stalo!“

„Ten kluk tě chtěl znásilnit,“ zdůraznila Erin.

„To není tak docela pravda,“ řekla Becca a mávla rukou. „Jen jsme tak blbli. A Stark je navíc vážně kus.“

Erin zafrkala. „Jo, já po násilnících taky šíleně jedu.“

Becca přimhouřila oči a zatvářila se chladně a nepřijemně. „Stark je sexy frajer. Akorát žárlíš, že si nevybral tebe.“

„Že si nevybral mě?“ opáčila Erin nevěřicně. „To mám jako žárlit, že se mě nepokusil proti mojí vůli přefíknout? Proč se ho zastáváš?“

„Co to s tebou sakra je, Becco?“ zeptala se Shaunee. „Žádnému klukovi přece nesmí projít, když...“

„No tak,“ přerušil ji Damien. „Víte co? Becca má pravdu, Stark je ohromně sexy.“ Dvojčata na něj vytřeštila oči, ale on rychle pokračoval: „A když říká, že jenom tak blbli, bude to asi pravda. Musíme jí přece věřit.“

V tu chvíli jejich vzrušenou debatu přetrhl můj a Dariův příchod. „Co se děje? Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se Beccy.

„Je mi absolutně fajn,“ odpověděla, střelila po dvojčatech ledovým pohledem a vstala. „Mám hrozný hlad, jdu si vzít něco k jídlu. Omlouvám se, že jsem vás dva tam venku zbytečně vydělala. Tak zatím.“ Rázně odkráčela.

„Co se to tady sakra děje?“ obrátila jsem se šepem na kamarády.

„To samé, co na celé téhle zatracené...“

Darius ji nenechal domluvit. „Nahoru!“ zavelel.

Celkem mě překvapilo, když ho kámoši pokorně poslechli. Vyšli jsme ze společenské místnosti a schválně si nevšíмали zvědavých pohledů těch několika málo spolužáků, kteří seděli tiše jako myšky. Když jsme stoupali po schodech, Darius se zeptal: „Afrodita je u sebe v pokoji?“

„Jo, říkala, že je unavená,“ odpověděla Shaunee.

„Nejspíš je zavěšená u stropu ve svojí oblíbené netopýří pozici,“ podotkla Erin. Hodila na bojovníka přes rameno pohled a dodala: „Když už mluvíme o Afrodýze... Vyletí z kůže na oběžnou dráhu, až uvidí, jak sis pocuchal tu svoji hezkou tvářičku.“

„Jo. Ale kdyby sis někdy potřeboval od její povrchní protivnosti odpočinout, máš tady k dispozici trošku moccacina,“ prohodila Shaunee a zvedla obočí.

„Nebo vanilkové smoothie,“ pronesla Erin koketně.

Darius se doobrosrdečně usmál a řekl jenom: „Budu si to pamatovat.“

Já osobně jsem byla toho názoru, že dvojčata si nepěkně zahrávají se životem, a rozhodně jsem se nehodlala připlést mezi ně a Afroditu, jestli někdy zjistí, že flirtovaly s jejím klukem, ale neměla jsem sílu je okřiknout.

„Víš, jak sis koupila u Sakse ten modrý kašmírový svetr?“ obrátil se na Erin Damien.

„Co je s ním?“

„Zamlouvám si ho pro případ, že tě Afrodita roztrhá na kusy, až přijde na to, že ses jí snažila přebrat chlapa.“

„Vždyť je teď jenom člověk,“ namítla Erin.

„Přesně. Když na ni budeme dvě, zvládneme ji levou zadní,“ řekla Shaunee a poslala Dariovi vzdušný polibek. „To si taky pamatuj, bojovníčku.“

Darius se zakuckal smíchy a já obrátila oči v sloup. Zrovna jsme procházeli kolem mého pokoje, když vtom se otevřely dveře a zevnitř se ozval Afroditin hlas: „Já jsem tady.“

Hned jsme se všichni natlačili do místnosti. „Co děláš tady u...“

„Pro lásku bohyně! Co to máš s obličejem?“ Afrodita se na nás ostatní ani nepodívala, vrhla se k Dariovi a začala lehounce hladit dlouhý tenký šrám, který se mu táhl po celé jedné straně tváře. „Jak se ti to stalo? Krucinál, to vypadá hrozně! Bolí to moc?“ Vyhrnula si rukávy halenky a odhalila čerstvě zahojené stopy po zubech Stevie Rae. „Potřebuješ se ze mě napít? Můžeš, mně to nevadí.“

Darius ji vzal za ruce a přidržel je, aby jimi tak bláznivě nemáchala. „Je to jen škrábnutí, krásko moje. Nic vážného.“

„Kdo ti to udělal?“ Znělo to, jako by měla slzy na krajíčku. Zatahala Daria za ruce a odvedla ho k volné posteli, která dřív patřila Stevie Rae.

„No tak, krásko moje! Nic to není,“ ujistil ji znovu, posadil si ji na klín a přitiskl k sobě.

Řekl jí toho ještě daleko víc, jenže to už jsem je neposlouchala. Užasle jsem totiž zírala na –

„Cameron! Tady jsi, miláčku! Tolik jsem se o tebe bál.“ Damien si sedí na zem a začal hladit svoji zlatavě mourovatou kočičku.

„Belzebube, kde jsi hergot byl?“ pokárala Shaunee zlovolnou šedivou bestii, která si vybrala za svoje otroky obě dvojčata.

„Myslely jsme, že určitě někde proháníš Maleficent, a taky že jo, jste tady zase spolu,“ řekla Erin.

„Počkat,“ řekla jsem, když jsem si všimla Naly stočené do klubíčka na mojí posteli. Rozhlédla jsem se po pokoji a napočítala osm – *osm!* – koček, rozvalujících se všude možně. „Co tady všechny ty kočky dělají?“

„Proto jsem tady,“ ozvala se Afrodita, decentně popotáhla a zavrtala se ještě hloub do Dariovy náruče. „Maleficent se chovala hrozně divně. Pořád prolézala dvířky sem a tam a tak nějak zvláště mňoukala.“ Poslala ohavnému chumlu bílých chlupů, který si nárokoval název kočka, vzdušnou pusinku. „Nakonec jsem šla za ní a ona mě zavedla sem. Ty ostatní kočky už tady byly. A potom jsem vás uslyšela na chodbě.“ Její překrásně modré oči se stočily ke dvojčatům. „Každé slovo, co jste tam vy dvě vypustily z pusy. Nemyslete si, že když jsem teď člověk, nedokázala bych vám rozbít ty vaše nevymáchané tlamy.“

„Ale proč ty ty kočky vůbec jsou?“ vyhrkla jsem rychle, než holky stačily rozpoutat mikroválku lidí versus upíři.

„Nefertiti, pojď sem ke mně!“ zavolal Darius. Na postel vedle něj vyskočila štíhlá trojbarevná kočka a začala se o něj otírat.

„To jsou prostě celé naše čičinky,“ prohlásil Damien. Pořád ještě se mazlil s Cameron. „Pamatuješ, když jsme odsud včera utíkali? Čekaly na nás za školní zdí.“ Vzhlédl ke mně. „My už zase půjdeme pryč?“

„Pevně v to doufám,“ odpověděla jsem. „Ale počkat.“ Pořád jsem si prohlížela kočky. „Jsou tady všechny naše, ale čí je tamhle ta velká a ta malá špinavě bílá, co se k ní tulí?“

„Ta první patří Draku Lankfordovi. Je to mainský mývalí kocour a jmenuje se Stínovlas,“ řekl Damien. Drak Lankford, kterého ale všichni oslovují jen křestním jménem, je náš profesor šermu a opravdový mistr. Damien je v šermu hodně dobrý, takže na tom, že poznal jeho kocoura, nebylo nic divného.

„Hele, já myslím, že ta malá světlá je Guinevere profesorky Anastasie,“ pronesla najednou Erin.

„Máš pravdu, ségra,“ přisvědčila Shaunee. „Na kouzlech a rituálech ji vždycky vidám ve třídě.“

„A co tamhle ta?“ Ukázala jsem na povědomou siamku se srstí stříbřitou jako měsíční světlo a světlounce šedým obličejem a ušima. Pak mi najednou došlo, odkud ji znám, a odpověděla jsem si sama. „To je kočka profesorky Lenobie. Nevím, jak se jmenuje, ale viděla jsem ji s ní ve stájích.“

„Takže si to shrňme: Všechny naše kočky plus kočky Draka, jeho manželky a profesorky Lenobie se sešly u Zoey v pokoji,“ řekl Darius.

„Ale proč?“ zeptala se Erin.

Odpověděla jsem jí na to otázkou. „Viděl dneska někdo z vás nějakou další kočku? Myslím jako, když jste byli na hodinách, na obědě, na koleji, na chodbách, všimli jste si vůbec nějaké?“

„Ne,“ pronesly jednohlasně holky.

„Já ne,“ odvětil Damien po krátké úvaze.

„Ani jedné,“ doplnila Afrodita.

„A ty ses už po cestě z ošetřovny ke koleji divila, že jsme žádnou nepotkali,“ poznamenal Darius.

„Připadalo mi to jako zlé znamení a to pořád platí,“ řekla jsem.

„Proč by všechny kočky kromě těchhle zmizely?“ nadhodil Damien.

„Nemůžou ani cítit ty ptakolidi,“ usoudila jsem. „Vždycky když jsem někam šla s Nalou a na některého jsme narazily, mohla se úplně zbláznit.“

„V tom musí být ještě něco jiného. Možná se schovávají kvůli ptakoušům, ale to nevysvětluje, proč jsou tyhle konkrétní kočky zrovna tady,“ namítla Afrodita.

„To je třeba právě ono,“ řekl Damien. „Tyhle konkrétní kočky mají nějaký význam.“

„Hele, nechci být protivná – i když vlastně proč ne? – ale můžeme na chvíli tohle téma opustit? Mně jsou nějaké zatracené kočky ukradené, chci vědět, kdo mi takhle zohavil muže,“ utnula debatu Afrodita.

„Kalona,“ odvětila jsem, když jsem pochopila, že usmívající se Darius je dokonale pohlcený titulem „můj muž“, který mu Afrodita právě udělila, a odpovědi se od něj nedočkáme.

„Toho jsem se bál,“ zamumlal Damien. „Jak k tomu došlo?“

„Darius zaútočil na Refaima,“ vysvětlila jsem, „a Kalona se naštvál. Sice nedovolil Starkovi, aby ho zabil, ale za to, že mu zranil oblíbeného syna, ho aspoň pořežal.“

„Zas ten hajzl Stark!“ zaprskala Shaunee.

„Vážně je to parchant. On a ti nechutní ptakouši si tady dělají, co se jim zachce,“ řekla Erin.

„A nikdo proti tomu nehne ani prstem,“ zakončila stížnost Shaunee.

„Přesně jak to teď předvedla Becca,“ pronesl Damien.

„Když jsme u toho,“ obrátila se na něj Shaunee, „co to do tebe tam dole vjelo? Jak jsi mohl s tou nánou souhlasit, že vlastně o nic nejde, protože Stark je tak děsně sexy? Hrozně jsi mě vytočil.“

„Nemělo cenu jí něco vysvětlovat. Becca je na jejich straně. Pokud můžu soudit, Starkovi, ptačím lidem a Kalonovi beztretně projde naprosto cokoli, protože z nich všichni mají strach.“

„Podle mě to není strachem, ale něčím ještě horším,“ ozvala se Afrodita. Pořád seděla Dariovi na klíně, ale už se

evidentně uklidnila. „Vypadá to, jako by Kalona všechny očaroval a to kouzlo dokázal nějakým způsobem přenést i na Starka a ptakouše.“

„Proto jsem s Beccou souhlasil a nechal ji jít. Neměli bychom upozorňovat na to, že jako jediní nepatříme do Kalonova fanklubu,“ dodal Damien.

„A Neferetina. Nezapomínej na ni,“ poznamenala ještě Afrodita.

„Neferet je na jeho straně, ale jeho kouzlu podle mě nepodléhá,“ řekla jsem. „Povídali si přede mnou, protože mysleli, že jsem pořád v bezvědomí, a ona s ním v něčem nesouhlasila. Hned ji sjel a začal jí vyhrožovat, tak to vzala zpátky, ale jenom na oko. Prostě na něj akorát půjde odjinud. Manipuluje s ním a já netuším, jestli si to Kalona uvědomuje nebo ne. A Neferet se mění.“

„Mění? Jak to myslíš?“ zeptal se Damien.

„Její moc má jinou povahu než dřív,“ vmísil se do hovoru Darius.

Přikývla jsem. „Jako kdyby v ní někdo přehodil nějaký spínač a uvolnil úplně odlišnou sílu.“

„Temnou sílu,“ řekla Afrodita. Všichni jsme se k ní obrátili. „Její moc už nevychází z Nykty. Jasně, pořád používá dary, které jí dala naše bohyně, ale zároveň čerpá energii taky odněkud jinud. Vy jste to necítili, když jsme stáli na té chodbě před ošetřovnou?“

Nastalo dlouhé ticho, které přerušil až Damien. „Myslím, že jsme byli příliš zaměstnaní tím, abychom nepodlehli Kalonovu mámení.“

„A taky jsme byli bez sebe strachy,“ doplnila Erin.

„Moje slova,“ souhlasila Shaunee.

„No, tak vám to říkám teď. Neferet je ještě nebezpečnější než dřív. Byli s Kalonou u mě v pokoji a povídali si, protože mysleli, že jsem ještě tuhá. Plánují společně nějakou novou budoucnost a v souvislosti s tím chtějí ovládnout radu,“ sdělila jsem jim. Dala bych nevím co, abych si mohla zalézt do postele a přetáhnout deku přes hlavu.

„Bohyně! Nejvyšší radu?“ vyjekla Afrodita.

„To nevím jistě, ale bojím se, že jo. Taky mám obavy, že ta nová moc znamená pro Neferet další zvláštní schopnosti.“ Zarazila jsem se. Nechtěla jsem kamarády zbytečně děsit, než to pořádně proberu se Stevie Rae, ale na druhou stranu jsem je musela varovat. Proto jsem pečlivě volila slova. „Myslím, že dokáže nějak vložit svoje vědomí do stínů a vysílat ho mimo sebe. Nebo se stíny aspoň umí manipulovat na dálku.“

„To je zlé,“ řekl Damien.

„Takže si musíme dávat bacha,“ usoudila Erin.

„Pořádně bacha,“ upřesnila Shaunee.

Darius přikývl. „Mějte neustále na paměti, že Neferet je náš nepřítel, Kalona také a stejně tak i většina zdejších mláďat.“ Přejel všechny pátravým pohledem. „Co profesori?“ zeptal se. „Šli jste na hodiny jako obvykle, vidíte? Jak se chovali?“

„Jo, jeli jsme normálně, podle rozvrhu, i když jsem si připadala divně,“ řekla Shaunee.

„Jako na Stepfordské střední,“ podotkla Erin.

„Vypadá to, že všichni profesori jsou taky očarování Kalonou,“ prohlásil Damien. „Samozřejmě to nemůžu tvrdit s naprostou jistotou. S žádným učitelem jsme vlastně ani nebyli sami.“

„Nebyli sami? Jak to myslíš?“ zeptala jsem se.

„Všude jsou ti ptačí lidé. Na chodbách mezi učebnami, a dokonce i přímo na hodinách.“

„To si snad děláš srandu!“ Při představě, jak se ty zrůdné hříčky přírody volně pohybují mezi mláďaty, jsem se otřásla odporem. Jako kdyby tady byly doma!

„Nedělá,“ řekla Afrodita. „Jsou všude. Je to jak v *Invazi lupičů těl*. Ti dobří vypadají navenek pořád stejně, ale něco je zevnitř ovládá, a krakouni jsou jako ti hajzlové mimozemšťani.“

„Co Erebovi synové? Účastní se toho?“ zeptal se Darius.

„Od té doby, co nás Aristos doprovodil ke škole, jsem žádného dalšího bojovníka neviděl,“ odpověděl Damien. „Co vy, holky?“

Dvojčata i Afrodita zavrtěly hlavou.

„Tohle je fakticky hodně špatné,“ zamumlala jsem a promnula si čelo. Dolehlo na mě vyčerpání. Co si počneme? Je vůbec někdo na naší straně? A jak se sakra dostaneme ze Školy noci do bezpečí, když ani nevíme, jestli nějaké bezpečí vůbec existuje?

22)

„Zoey? Není ti špatně?“

Zvedla jsem hlavu a střetla se s pohledem Damienových milých hnědých očí. Než jsem se zmohla na odpověď, předběhl mě Darius.

„Je. Zoey se potřebuje vyspat a odpočinout si, aby znovu nabyla síly.“

„Jak je na tom ta tvoje příšerná, hnusná, rozšklebená rána?“ zeptala se Erin.

„Vzhledem k tomu, že ten okouzluující nemocniční kostým není od krve, tak nějak jsme myslely, že se úplně zahojila,“ doplnila Shaune.

„Je mi líp, ale jsem slabá a nějak se to nelepší. Připadám si jako mobil s rozbitou baterií.“

„Musíš si odpočinout,“ zopakoval Darius. „Tvé zranění bylo téměř smrtelné a zotavení nějaký čas potrvá.“

„Jenže my čas nemáme!“ zaječela jsem v bezradném vzteku. „Musíme odsud hezky rychle vypadnout a držet se od Kalony co nejdál, dokud nepřijdeme na to, jak ho porazit.“

„Tentokrát nebude tak snadné se odsud dostat jako posledně,“ řekl Damien.

Afrodita zafrkala. „Tobě to připadalo snadné?“

„Ano, ve srovnání s tím, co všechno budeme muset vyřešit teď,“ nedal se vyvést z míry. „Všude jsou krakouni. Včera v noci jen slepě napadali lidi. To davové šílenství, které kvůli tomu vypuklo, nám pomohlo nepozorovaně utéct.“

Dneska už jsou dobře organizovaní a mají hlídky na každém metru.“

„Viděl jsem je kolem celého areálu. Více než zdvojnásobili počet stráží,“ přisvědčil Darius.

„Ale žádný nehlídá před kolejemi, jako dřív vy,“ obrátila jsem se k němu.

„To proto, že na naší bezpečnosti jim nezáleží. Jde jim jen o to, aby někdo neopustil školu,“ řekl Damien.

„Proč?“ vzdychla jsem unaveně a začala si třít spánek, kde mi stále silněji pulzovala bolest.

„Ať už plánují cokoli, potřebují k tomu naprostou izolaci od okolí,“ usoudil Darius.

„To by znamenalo, že opravdu chtějí ovládnout jen tuhle Školu noci, a ne nejvyšší radu, nemyslíš?“ nadhodila Afrodita.

Ta otázka patřila mně, ale já se k optimistickému souhlasu, po kterém zřejmě toužila, nedokázala přimět, a tak místo mě promluvil Darius.

„Snad, ale ještě je příliš brzy, než abychom to mohli tvrdit s jistotou.“

„No, jestli chtějí být izolovaní, hodně jim nahrává ta ledová bouře. Všude vypadla elektřina. Mobilní signál je hodně špatný. Kromě pár míst, která jedou na generátory, je celá Tulsa bez proudu,“ řekl Damien.

„Zajímalo by mě, jestli Nyktina nejvyšší rada vůbec ví, že Shekina zemřela,“ poznamenal Darius.

Podívala jsem se na Damiena. „Co se stane, když umře velekněžka všech upírů?“

Kamarád zamyšleně svažtil čelo. „Jestli si to správně pamatuju z upíří sociologie, sejde se Nyktina rada a zvolí novou. Děje se to tak jednou za tři sta až pět set let. Když velekněžku jednou zvolí, zastává pak svůj úřad až do konce života. Taková volba je veliká událost, zvláště když k ní dojde takhle nečekaně jako teď.“

To mi trochu zvedlo náladu. „Nyktinu radu tím pádem bude asi hodně zajímat, proč Shekina takhle zničehonic odešla na věčnost, co vy na to?“

Damien přikývl. „Souhlas.“

„To je možná ten hlavní důvod, proč chce Kalona udržet naši školu odříznutou od světa. Potřebuje se vyhnout pozornosti nejvyšší rady,“ vmísila se do debaty Afrodita.

„I když možná jen dočasně. Třeba jim hodlá nabídnout na místo nejvyšší velekněžky Neferet, ale nejdřív musejí získat co největší moc, aby si zajistili, že rada bude hlasovat pro ně.“

V pokoji zavládlo hrobové ticho a všichni na mě zůstali zhrozně zírat.

„To nesmíme připustit,“ řekl nakonec Darius.

„Taky že nepřipustíme,“ pronesla jsem rázně a doufala, že tohle odvážné prohlášení dokážeme podpořit činy. „Poslyšte, tvrdí Kalona ještě pořád, že je pozemským vtělením Ereba?“ zeptala jsem se.

„Jo,“ odpověděla Erin.

„A přestože to zní neuvěřitelně, všichni mu to žerou,“ rozvedla to Shaunee.

„Vidělas ho vůbec dneska?“ zeptala jsem se jí. „Myslím kromě té chvíle, kdy jsme sem přišli.“

Zavrtěla hlavou. „Ne.“

Otočila jsem se k Erin.

„To samé. Ani jsem ho nezahlídla,“ potvrdila.

„Já ho taky neviděl,“ ozval se Damien.

„Já taky ne, a rozhodně toho nelituju,“ zabručela Afrodita.

„Jo, ale to jsi možná jediná,“ řekla jsem zamyšleně a podívala se na Damiena. „Už víme, že Kalona používá nějaké čary, kterými všechny oblbuje. Funguje to dokonce i na nás, leda když se doopravdy tvrdě soustředíme a nedíváme se mu do očí, a to jsme s tím předem počítali. Věděli jsme, že je zlý. Krucinál, vždyť i já jsem z něj byla celá na větví, než se pokusil uškrtnit Daria.“

„Ten sviňák tě škrtil?“ vyhrkla Afrodita. „Do hajzlu, já ho tak nenávidím! Jo, a pakoni, pokud jste si ještě nevšimli, na mě žádná kouzla té křídlaté zrůdy nezabírají. Mně se nelíbí. Ani trochu.“

„To je fakt,“ řekla jsem. „Všimla jsem si toho. Tebe doopravdy vůbec nepřitahuje.“

„A proč by sakra měl? Je to obyčejný hnusný tyran. A pořád tady lítá polonahý. Navíc nesnáším ptáky. Pokud vím, umřít na ptačí chřipku je naprosto neatraktivní. Krátce a stručně, ne, nic zvláštního na něm nevidím.“

„Zajímalo by mě, proč to na tebe nepůsobí,“ přemítala jsem nahlas.

„Protože není normální?“ nadhodila Shaunee.

„Protože je mimozemšťan navlečený do lidské kůže?“ přisadila si Erin.

„Co takhle proto, že jsem nadaná výjimečnou intuicí a dokážu ty jeho kecy prokouknout? To mimochodem taky znamená, že si nic nedělám ani z těch vašich,“ odsekla Afrodita.

„Na tom možná něco bude,“ vyhrkl Damien vzrušeně. „Všichni cítíme, že nás to k němu táhne, ale na rozdíl od jiných mláďat mu dovedeme odolat, vidíte?“

Přikývli jsme.

„No, máme přece spojení se živly – ovlivňují nás po fyzické i psychické stránce mnohem intenzivněji než ostatní mláďata. Třeba nám naše mimosmyslové schopnosti umožňují Kalonovu vábení vzdorovat.“

„Červení povídali, že je k němu taky vůbec nic netáhne, stejně jako Afroditu,“ podotkla jsem. „A oni všichni mají zvláštní dar ovlivňovat myšlenky.“

„To zní logicky a u mláďat to prokazatelně funguje, ale co dospělí upíři?“ řekl Darius.

„Vy přece nemáte všichni stejně dobré mimosmyslové vnímání. U každého je to jiné, stejně jako u mláďat, nebo ne?“ pronesla Afrodita. „Jasně, mláďata to berou tak, že číst myšlenky umí každý dospělý, ale to asi není tak docela pravda, vidíte?“

„Ne, to skutečně není pravda, ačkoli silně vyvinutou intuici má mnoho z nás,“ odpověděl.

„Ty taky?“ zeptala jsem se.

Usmál se. „U mě se projevuje jen v situacích, kdy chráním ty, kterým jsem se zavázal slibem.“

„Na tom nesejde, jednoduše takovou nadstandardní schopnost máš,“ skočil do toho Damien, pořád ještě plný vervy. „Fajn, jací další dospělí tady na Škole noci jsou v tomhle ohledu nadprůměrní?“

„Neferet,“ řekli jsme všichni naráz.

„O ní už to dávno víme. Ale stojí jasně na Kalonově straně, takže ji počítat nebudeme. Kdo dál?“

„Damiane, ty jsi na to asi fakt kápnul!“ vykřikla jsem. Všichni na mě zůstali koukat, ale já měla oči jen pro kočky, které nepatřily nikomu z nás.

Jak se dalo čekat, Damien okamžitě pochopil, co myslím. „Drak, profesorka Anastasia a profesorka Lenobia! Jejich mimosmyslové schopnosti bych radil hned za Neferetiny.“

„Není náhoda, že tu s námi jsou právě jejich kočky,“ řekl Darius.

„Jsou tady jako znamení, že jsme na správné stopě,“ přisvědčil Damien.

„Tak to je druhý důvod, proč odsud nemůžeme odejít ještě dneska,“ řekla jsem.

„Druhý?“ opáčila Afrodita.

„První je, že právě teď nedokážu ovládnout živly na dost dlouhou dobu, abych nás všechny ukryla před těmi podělanými krakouny – jsem moc unavená. Druhý je, že jestli na Draka a profesorky Anastasii a Lenobii nezabírají Kalonovy čáry máry, mohli by nám pomoci se ho zbavit.“

„Svět se zmítá v chaosu. Klidně můžeš mluvit i sprostě,“ poznamenala Afrodita.

„Ani chaos není omluva pro to, aby lidi podléhali zlovykům,“ prohlásila jsem tónem, který mi silně připomněl babičku.

„Takže jsme domluveni: zůstaneme zde ještě jeden den. Zoey, musíš se vyspat. Zítra jděte na všechny hodiny, které normálně máte,“ uzavřel debatu Darius.

„Dobře, domluveno,“ řekla jsem. „Damiene, budeš mít příležitost promluvit si s Drakem chvílku mezi čtyřma očima a zjistit, jestli je na naší straně?“

„To by mělo jít, mám zítra šerm.“

„Kdo z vás chodí k profesorce Anastasii na kouzla a rituály?“

Dvojčata se přihlásila jako vzorné školačky.

„Vezmete si ji na starost?“

„Samozřejmě,“ řekla Erin.

„Rozkaz,“ pronesla Shaunee.

„Já si popovídám s Lenobii,“ řekla jsem.

„Já s Dariem se porozhlédneme kolem zdi a zjistíme, kde všude mají ptakouši hlídky,“ prohlásila Afroditá.

„Bud' opatrná,“ varovala jsem ji.

„Bude,“ ujistil mě místo ní Darius.

„Myslím, že bychom měli odejít zítra, za každou cenu. Zůstat tady déle, než je nezbytně nutné, by nebylo správné,“ řekla jsem ještě.

„Souhlasím. Ale pouze pokud budeš mít dost sil,“ odvětil bojovník.

„O to se postarám.“

Chvíli jsme mlčeli a Darius pak vážně pokračoval: „Až odsud utečeme, Kalona tě bude pronásledovat. Bude ti v patách tak dlouho, dokud tě nedostane.“

„Jak si tím můžeš být tak jistý?“ zeptala se Afroditá.

„Pověz jim, jak ti říká,“ vyzval mě.

Povzdychla jsem si. „Říká mi A-yo.“

„Do...“ zajíkla se Erin.

„... hajzlu!“ dokončila za ni Shaunee.

„To je ovšem skutečně zlé,“ pronesl Damien.

„On fakt věří, že jsi panna, díky které ho víc než před tisíci lety uvěznilы indiánské vědmy?“ řekla Afroditá.

„Už to tak vypadá.“

„Co myslíš, pomohlo by, kdybys mu naznačila, že už žádná panna nejsi?“ Drze se na mě ušklíbla.

Obrátila jsem oči v sloup a potom, protože její dost nediskrétní narážky na moje ztracené panenství mě

automaticky přiměly pomyslet na moje problémy s kluky, jsem změnila téma. „To by mě zajímalo, proč Stark tolik podléhá Kalonovi. Má ohromné nadání od Nykty, a než umřel, připadalo mi, že intuici má slušnou.“

„Stark je totální kretén,“ prohlásila Shaunee.

„Jo, když se dá dohromady to, co jsme slyšeli od ostatních, a co udělal Becce, je naprosto jasné, že z něj nekouká nic dobrého,“ podpořila ji Erin.

„Možná mu přeskočilo z toho, že vstal z mrtvých, ale spíš bych hlasovala pro to, že byl parchant už předtím, než natáhl bačkory,“ řekla Afrodita. „Musíme se od něj všichni držet co nejdál. Podle mě je stejně prolezlý zlem jako Kalona s Neferet.“

„Jo, něco jako krakoun bez křídel,“ souhlasila Erin.

„Fůůů,“ vyjekla Shaunee.

Já nic neřekla. Jen jsem tam seděla a cítila se hrozně unaveně a provinile. *Dala jsem mu pusy. Už zase. Zato všichni moji kamarádi si o něm myslí, že je netvor, zřejmě proto, že doopravdy netvor je. A jestli je to takový hajzl, jak to podle všeho vypadá, jak mě sakra mohlo napadnout, že v něm někde zůstává troška dobra?*

„Tak dost. Zoey si musí jít lehnout,“ ukončil debatu Damien a vstal. Cameron pořád držel v náručí. „Všichni víme, co máme za úkol, tak ho provedeme a vypadneme odsud.“ Objal mě. „Už na tu Kramishinu básničku nemysli,“ zašeptal. „Nemůžeš zachránit každého, zvláště někoho, kdo o to nestojí.“

Taky jsem ho objala, ale nic jsem neřekla.

„Docela se těším zpátky do podzemí. Tady nemáme co pohledávat.“ Smutně se na mě usmál a vyšel z pokoje. Dvojčata se se mnou rozloučila a následovala ho. Jejich kocour vyběhl za nimi.

„Pojď.“ Afrodita vzala Daria za ruku a zvedla ho z postele. „Dneska se do svého pokoje nevracíš.“

„Opravdu?“ opáčil a hřejivě se na ni usmál.

„Opravdu. Máme tady kritický nedostatek Erebových synů, takže z tebe nehodlám spustit oči a pár dalších částí těla.“

„Ble,“ řekla jsem, ale pak se na ně zazubila.

„Ty se hlavně vyspi,“ nařídila mi. „Budeš potřebovat spoustu sil, protože tě čeká pěkný cirkus s těmi tvými kluky. Mám takový pocit, že Erik a Heath ti dají zabrat daleko víc než nějaké živly.“

„Páni, děkuju za podporu, Afrodito,“ řekla jsem sarkasticky.

„Rádo se stalo. Znáš mě, kde můžu, tam pomůžu.“

„Dobrou noc, kněžko. Přeji ti klidný spánek,“ stačil ještě pronést Darius, než ho Afrodita vyvlekla na chodbu. S nimi odešly i zbývající kočky, takže jsem (konečně) zůstala sama s Nalou.

S povzdechem jsem vytáhla z kapsy láhev krve, protřepala ji, jako by to byl jeden z těch báječných chlazených nápojů ze Starbucks, a na jeden zátah ji vypila. Krev mě pohladila po těle jako teplé prstíky, ale obvyklý pocit elektrického šoku se nedostavil. Byla jsem příliš vyčerpaná. Ztěžka jsem vstala z postele, sundala si ty pitomé nemocniční hadry a hrábla do zásuvky pro svoje oblíbené pánské trenýrky (mají na sobě obrázky z Batmana) a vytahané staré tričko. Než jsem si ho natáhla, náhodou jsem se zahlédla v zrcadle a úplně ztuhla.

Tohle že jsem já? Vypadala jsem mnohem starší než na sedmnáct. Viděla jsem všechna svoje tetování – působila jako iluze života na kůži mrtvol. Byla jsem neskutečně bledá! A pod očima jsem měla takové kruhy, že jsem se až lekla. Pomalu jsem sjela pohledem níž a prohlédla si svoji ránu. Byla příšerná a šíleně velká, táhla se mi od jednoho ramene ke druhému. Sice už nebyla rozšklebená jako nějaká ohavná tlama, ale zůstala po ní křivá, vrásčitá, vystouplá červená jizva, proti které Dariův šrám od nože vážně vypadal jako škrábanec.

Opatrně jsem se rány dotkla a trhla sebou, protože to zabolelo. Zůstane takhle vystouplá napořád? No, uznávám,

že to bylo neskutečně povrchní, ale málem jsem se v tu chvíli rozbřečela. Ne proto, že jsme stáli proti strašné přesile. Ani proto, že se z Neferet vyklubala nebezpečná d'áblice. Dokonce ani z toho důvodu, že s Kalonou možná ohrožují rovnováhu dobra a zla na celém světě, ani kvůli tomu zmatku kolem Erika, Heatha a Starka. Chtělo se mi plakat nad tím, že budu mít absolutně ohavnou jízvu a už nikdy v životě si nebudu moct vyjít jen v tílku. A co když se budu zase někdy chtít někomu, no, ukázat nahá? Napoprvé jsem se hodně spálila, to zas jo, ale stoprocentně jednou přijde čas, kdy si najdu někoho fantastického, před kým se budu chtít svlíknout. No ne? Dál jsem koukala na nehezku, ještě nezahojenou ránu a spolkla vzlyk. No ne.

Fajn, nesmím na to prostě myslet, a taky se nesmím na sebe dívat do zrcadla, když jsem nahatá. Vůbec mi to nedělá dobře. Krucinál, vždyť to snad nemůže dělat dobře nikomu!

Rychle jsem si přetáhla přes hlavu tričko a zamumlala: „Afrodita už mě nakazila. Takhle povrchní jsem fakticky nebývala.“

Nala na mě čekala v posteli, na svém obvyklém místěčku na polštáři. Vklouzla jsem pod deku a vzala ji do náruče. Byl to báječný pocit, když se ke mně přitulila a nahodila režim předení. Asi jsem se správně měla bát usnout, přece jen mě minule ve snu navštívil Kalona a tak, ale únavou jsem nedokázala vůbec myslet ani se něčím trápit. Prostě jsem zavřela oči a s úlevou se odevzdala tmě.

V tomhle snu jsem se neobjevila na louce, a tak jsem si hned naivně oddechla a uvolnila se. Byla jsem na překrásném ostrově a dívala se přes lagunu na panorama, které mi připadalo povědomé, přestože jsem naprosto jistě věděla, že jsem tady nikdy nebyla. Voda voněla po soli a rybině. Byla hluboká, měla sytou barvu a něco na ní budilo dojem nesmírné rozlehlosti, který nemohlo vyvolat nic jiného než oceán. Poznala jsem to, i když jsem u moře v životě nebyla. Zrovna zapadalo slunce a nebe zalévala blednoucí záře, která ve mně vyvolávala myšlenky na

podzimní listí. Seděla jsem na mramorové lavičce barvy měsíčních paprsků, zdobené složitým reliéfem úponků révy a květů. Připadalo mi, že patří do úplně jiné doby a země. Přejela jsem rukou po hladkém opěradle, stále ještě vyhrátém žářem odcházejícího dne. Působilo to hrozně opravdově, jako by to vůbec nebyl sen. Ohlédla jsem se a vykulila oči. Ty bláho! Za mnou se tyčil palác s krásnými klenutými portály, celý oslnivě bílý, se spoustou úžasných sloupů. Elegantními okny jsem uvnitř zahlédla lustry podobné svatebním dortům, které se v prvním šeru před setměním sem tam zatřpytily.

Úplně mi to vzalo dech a byla jsem na sebe doopravdy pyšná, že si dokážu něco takového vysnit, ale zároveň mě to trochu mátló. Vypadalo to tak reálně a povědomě... Čím to?

Obrátila jsem se zpátky k vyhlídce na lagunu a rozeznala na druhém břehu katedrálu s kupolí, malé lodičky a spoustu dalších bezva detailů, které rozhodně nemohly pocházet jen z mojí fantazie. Od vody pofukoval mírný večerní vánek a přinášel výrazné aroma tmavého moře. Zhluboka jsem se nadechla a rozkošnický si vychutnávala jedinečnost okamžiku. No, někomu by to asi spíš přišlo jako smrad, ale mně rozhodně ne, byla jsem úplně...

Do prkvančic! Po páteři mi přejely studené prsty hrůzy. Došlo mi, proč to tady znám.

Tohle místo mi teprve před pár dny popsala Afrodita. Ne takhle podrobně, nevybavovala si úplně všechno, ale i to málo se mi hluboce a znepokojivě vrylo do paměti. Tak moc, že jsem poznala vodní hladinu, palác i ten dojem starobylosti.

Bylo to místo, které zahlédla v druhé vizi, která předpovídala moji smrt.

23)

„Tady jsi. Tentokrát jsem tě nemusel ani volat, sama sis vybrala místo a přivedla mě sem.“

U mramorové lavičky se objevil Kalona, tak náhle, jako kdyby spadl z nebe. Mlčela jsem. Měla jsem moc práce s tím, abych nějak zklidnila vyděšený tlukot svého srdce.

„Tvá bohyně jedná velmi neobvykle,“ pokračoval přátelským, konverzačním tónem, když se posadil vedle mě. „Cítím, jaké nebezpečí ti zde hrozí. Překvapuje mě, že tě sem nechala přijít, zvláště když musí vědět, že mě k sobě zavoláš. Zřejmě se domnívá, že budeš varována a lépe připravena, ale to mylně pochopila mé záměry. Chci oživit minulost a to nelze udělat jinak, než že nechám zemřít přítomnost.“ Odmlčel se a pohrdavým gestem odmávl nádheru na druhém břehu. „Toto vše pro mě nic neznamená.“

Neměla jsem sebemenší poněti, o čem to mluví, a když jsem se konečně zmohla na slovo, vypadlo ze mě přímo geniální: „Já tě k sobě nevolala.“

„Ale jistě že ano.“ Použil důvěrný, laškovný tón, jako by byl můj kluk a já se před ním styděla přiznat, jak moc se mi líbí.

„Ne,“ řekla jsem, aniž jsem se na něj podívala, a zopakovala: „Nevolala jsem tě. A nemám páru, o čem to mluvíš.“

„Jen uvažuji nahlas, ale to není důležité. Časem vše pochopíš. Ale pokud jsi mě nepřivolala, A-yo, jak je tedy možné, že jsem směl vstoupit do tvého snu?“

Obrnila jsem se proti vábení, které na mě působilo už z pouhého zvuku jeho hlasu, a otočila se k němu. Zas vypadal mladě, tak na osmnáct nebo devatenáct. Na sobě měl volné džíny, které se zdály pohodlné a zároveň byly sexy, jak to dokážou jen ty, co nosíte do roztrhání, protože vám dokonale sedí. S dalším oblečením se neobtěžoval. Neměl ani boty. Jeho křídla byla omračující. Černá jako bezhvězdné nebe, v blednoucím světle se hedvábně leskla a to jim propůjčovalo jedinečnou krásu. Jeho bezchybná bronzová pleť jako by zářila vnitřním svitem a říct, že má fantastickou postavu, by skutečnost nevystihovalo ani v nejmenším. Jeho tělo, podobně jako jeho tvář, bylo tak nádherné a dokonalé, že to vůbec nešlo popsat.

Otřeseně jsem si uvědomila, že přesně taková připadala mně a Afrodítě Nyx. Její краса byla tak nadpozemská, že jsme ji nedokázaly popsat. Kdoví proč mě tahle podobnost mezi Kalonou a naší bohyní hrozně rozesmutnila. Uvědomila jsem si rozdíl mezi tím, jaký asi kdysi býval a co se z něj stalo.

„Copak, A-yo? Proč se tváříš, jako by ti bylo do pláče?“

Začala jsem si pečlivě rozmýšlet odpověď, ale potom jsem toho nechala. Když je tohle můj sen a jestli jsem sem Kalonu fakticky nevědomky přivedla, pak budu stoprocentně upřímná a řeknu mu pravdu.

„Je mi smutno, protože myslím, že jsi nebyl vždycky takový jako teď.“

Kalona naprosto znehybněl. Jeho dokonalé rysy jako by zkameněly a stala se z něj socha boha.

Ve snu vládlo bezčasí, takže nevím, jestli odpověděl po vteřině nebo po staletích. „A co bys udělala, kdybys věděla jistě, že jsem býval jiný, má A-yo? Zachránila bys mě, nebo uvrhla do kobky?“

Upřeně jsem se mu zadívala do zářivých jantarových očí a pokusila se dohlédnout až do jeho duše. „Nevím,“ odpověděla jsem upřímně. „Ale ani jedno bych asi nedokázala, kdybys mi s tím trochu nepomohl.“

Zasmál se. Ten zvuk mi zatančil po kůži. Chtělo se mi zvrátit hlavu, rozpažit ruce a všechnu tu krásu obejmout. „Domnívám se, že máš pravdu,“ řekl a úsměv mu probleskl i v očích.

Byla jsem to já, kdo odvrátil pohled. Zadívala jsem se na oceán a snažila se nemyslet na to, jak je Kalona neuvěřitelně svůdný.

„Líbí se mi tu.“ Zachytila jsem v jeho hlase radostný tón. „Cítím zde moc – pradávnu moc. Nedivím se, že si to tu zvolili za své sídlo. Připomíná mi to ono mocné místo, z něhož jsem povstal na Škole noci, ale tady nevládne země a to je pro mě velká úleva. Cítím se zde příjemně.“

Soustředila jsem se na jediné, co jsem z jeho řeči stoprocentně pochopila. „Na tom, že se cítíš dobře na ostrově, není nic divného. Země ti přece nedělá zrovna dvakrát dobře.“

„Země má pro mě pouze jediný půvab – to, že jsem v ní spočíval v tvém náručí. Naše milostné objetí však trvalo příliš dlouho, dokonce i pro mě, a to je má schopnost dávat a přijímat rozkoš velká.“

Zase jsem se na něj podívala. Mírně se na mě usmíval. „Musíš přece vědět, že já ve skutečnosti nejsem A-ya.“

Úsměv ani na okamžik nezakolísal. „Proč bych musel?“ Pomalu natáhl ruku a promnul mezi prsty dlouhý pramen mých tmavých vlasů. Zahleděl se mi přímo do očí a nechal ho sklouznout do dlaně.

„Nemůžu být ona,“ vypravila jsem ze sebe trochu rozechvěle. „Když ses vynořil ze země, nebyla jsem tam s tebou. Už sedmnáct let žiju *na povrchu*.“

Dál si hrál s mými vlasy a odvětil: „A-ya zmizela už před staletími, spojila se s půdou, z níž byla stvořena. Zrodila se znovu v tobě jako dcera smrtelníka. To proto jsi jiná než ostatní.“

„To nemůže být pravda. Já nejsem ona. Když ses objevil, nepoznala jsem tě,“ bránila jsem se.

„Víš s naprostou jistotou, žeš mě nepoznala?“ Cítila jsem chlad čišící z jeho kůže a nejradši bych se k němu přitiskla.

Znovu se mi prudce rozbušilo srdce, ale tentokrát ne strachy. Toužila jsem po blízkosti tohoto padlého anděla víc než po čemkoli jiném na světě. To nutkání bylo naléhavější než vábení Heathovy otisknuté krve. Jak by asi chutnala Kalonova? Jen jsem na to pomyslela, zachvěla jsem se sladkým, zakázaným očekáváním. „Vždyť to také cítíš,“ zašeptal. „Stvořili tě pro mě. Patříš mi.“

Ta slova opar touhy rázem smetla. Vyskočila jsem a obešla lavičku, takže nás dělilo mramorové opěradlo. „Ne. Já ti nepatřím. Nepatřím nikomu, jenom sobě a Nyktě.“

„Stále se vracíš k té hloupé bohyni!“ Svůdná důvěrnost se z jeho hlasu okamžitě vypařila a já zas viděla jen studeného anděla bez morálky, který ve vteřině střídá nálady a dokáže zabíjet pouhou myšlenkou. „Proč jí za každou cenu zůstáváš věrná? Ona tu teď přece není.“ Roztáhl ruce a nádherná křídla se zavlnila jako živý plášť. „Když ji nejvíce potřebuješ, nestojí při tobě a nechá tě dělat chyby.“

„Tomu se říká svobodná vůle,“ prohlásila jsem.

„A co je na svobodné vůli tak skvělého? Lidé ji od počátku věků zneužívají. Bez ní by život mohl být o tolik šťastnější!“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ale bez ní už bych to nebyla já. Byla bych jenom tvoje loutka.“

„To ne. Tobě bych vůli ponechal.“ Hned se zase zatvářil jako milující anděl, tak krásný, že nebylo těžké pochopit, proč by se pro jeho náklonnost leckdo svobodné vůle bez váhání vzdal.

Já naštěstí nejsem leckdo.

„Přimět mě, abych tě milovala, můžeš jediným způsobem: zbav mě vlastní vůle a pak mi rozkaž, abych s tebou byla, jako otrokyni.“

Čekala jsem, že moje slova u něj vyvolají záchvat zuřivosti, a byla jsem na to připravená, ale on nezačal řvát, nevyskočil z lavičky ani neudělal žádný jiný výstup. Jednoduše pronesl: „Pak tedy musíme být nepřáteli, ty mým a já tvým.“

Nevyslovil to jako otázku, tak jsem si řekla, že nejlepší bude neodpovídat. Místo toho jsem se zeptala: „Kalono, co chceš?“

„Tebe, má A-yo, co jiného?“

Zavrtěla jsem hlavou a otráveně to odmávala. „Ne, tak jsem to nemyslela. Proč tady vlastně jsi? Nepatříš mezi smrtelníky. Ty... no...“ Zarazila jsem se a zamyslela nad tím, jak daleko můžu ve svém vyptávání bezpečně zajít, ale pak jsem si řekla, že to prostě risknu. Stejně už mě teď bere za nepřítele. „Jsi padlý anděl, že jo? Takže jsi původně žil, no, já nevím, na místě, kterému by většina smrtelníků asi říkala nebe.“ Zase jsem se odmlčela a čekala, jestli nějak zareaguje.

Lehce pokývl hlavou. „Ano.“

„A odešel jsi odtamtud schválně?“

Zatvářil se mírně pobaveně. „Ano, učinil jsem rozhodnutí a to mě přivedlo sem.“

„Proč jsi to udělal? Co chceš?“

Jeho tvář se zase proměnila. Rozzářila se jasem, jaký mohl náležet jen nesmrtelnému. Vstal, rozpráhl paže a jeho křídla se rozprostřela v celé majestátní nádheře. Cítila jsem, že se na něj nemůžu dívat, a zároveň z něj nedokázala spustit oči.

„Všechno!“ zvolal božským hlasem. „Chci všechno!“

A potom zničehonic stál přede mnou, zářící anděl, ne padlý – zázračně blízko, na dosah. Dost smrtelný na to, abych se ho směla dotknout, ale příliš krásný, než aby mohl být cokoli jiného než bůh.

„Viš opravdu jistě, že mě nedokážeš milovat?“ Přitáhl si mě do náruče. Křídla zavířila a zahalila mě svojí měkkou temnotou jako teplá deka, v prudkém kontrastu k omamnému, bolestnému chladu jeho těla, které jsem začínala znát nazpaměť. Sklonil se a pomalu, jako by mi dával čas na rozmyšlenou, přiblížil rty k mým.

Když se setkaly, polibek mě celou spálil mrazem. Cítila jsem, že padám. Nevnímala jsem nic kromě jeho těla, jeho duše. Chtěla jsem se do něj vpít, dovolit mu, aby se ve mně

ztratil. Otázka nebyla, jestli ho dokážu milovat, ale jak bych ho mohla nemilovat? Věčně ho objímat – vlastnit... ani to nebylo dost.

Věčně ho objímat...

Ta myšlenka mnou projela jako kopí. A-yu stvořili k tomu, aby ho milovala a navěky věků ho objímala.

Bohyně! vykřikla jsem v duchu. *Copak jsem doopravdy A-ya?*

Ne. Nemůžu být ona. Nedopustím to!

Odstrčila jsem ho. Byli jsme tak ztracení v dokonalém, vášnivém odevzdání, že ho můj odpor naprosto zaskočil. Zapotácel se a já stačila vyklouznout z dvojnásobného objetí paží a křídel.

„Ne!“ Divoce jsem vrtěla hlavou jako šílená. „Já nejsem ona! Jsem Zoey Redbirdová, a když se do někoho zamiluju, tak proto, že za to stojí, a ne proto, že jsem oživený kus hlíny.“

Jantarové oči se zúžily v hněvu a tvář se mu zkřivila. Vrhł se po mně.

„Ne!“ zaječela jsem.

* * *

Vytrhla jsem se ze sna. Nala vedle mě příšerně syčela a prskala a někdo seděl na kraji mojí postele a snažil se vyhnout mým zuřivě šermujícím rukám.

„Zoey! To nic. Vzbud' se! Au! Do prdele!“ vyjekl kluk, když jsem ho trefila pěstí do tváře.

„Nech mě být!“ vykřikla jsem.

Polapil obě moje zápěstí do jedné ruky. „Vzpamatuj se!“ Natáhl se k nočnímu stolku a rozsvítil lampičku.

Zamrkala jsem a vytřeštila oči na kluka, který seděl u mě na posteli a třel si lícni kost.

„Starku, co krucinál děláš u mě v pokoji?“

24)

„Zrovna jsem šel po chodbě, když jsem uslyšel, jak tvoje kočka mňouká a syčí, a pak jsi začala křičet. Myslel jsem, že se ti něco stalo.“ Zadíval se k oknu s těžkými závěsy. „Že se sem třeba dostal krakoun. Kočky je fakt nesnášejí, víš? No, tak jsem sem vletěl.“

„Tys náhodou šel kolem mého pokoje v...“ Podívala jsem se na budík. „V poledne?“

Pokrčil rameny a rty se mu zvlhnily v tom přidrzlém úsměvu, který se mi na něm tak líbil. „No, ono to bylo spíš schválně než náhodou.“

„Už mě můžeš pustit,“ upozornila jsem ho.

Neochotně povolil stisk, ale doopravdy moje zápěstí nepustil. Musela jsem je odtáhnout sama.

„To musel být dost šílený sen,“ poznamenal.

„To teda byl.“ Posunula jsem se dozadu a opřela se o čelo postele. Nala už se uklidnila a stulila se vedle mě.

„O čem se ti zdálo?“

Neodpověděla jsem a zeptala se místo toho jeho: „Co tady děláš?“

„Vždyť už jsem ti to řekl. Slyšel jsem odsud kravál a...“

„Ne, myslela jsem, cos vůbec dělal u mě přede dveřmi? Je poledne. Všichni červení, které znám, nemají rádi slunce a touhle dobou spí jako dřevo.“

„Jo, taky bych nejradši spal, ale to je fuk. A venku žádné slunce nesvítí. Je tam skoro tma a všude samý led.“

„Prokristapána, to ta bouře ještě trvá?“

„Jo, dneska přechází další fronta. Nechtěl bych být v kůži obyčejných lidí, co nemají generátory a vůbec všechno to, co my tady ve škole.“

Hned mě napadlo, jestli mají generátor jeptišky v klášteře. Fakt jsem potřebovala zavolat sestře Marii Anděle. Vlastně co to plácám, jaké zavolat? Potřebovala jsem se za ní rozjet. Stýskalo se mi po babičce a už mě vážně nebavilo mít pořád pocit, že všude kolem číhá nebezpečí. Byla jsem neskutečně unavená. Povzdychla jsem si. Jak dlouho jsem vůbec spala? Tak pět hodin, spočítala jsem si v duchu. No potěš. A z toho jsem ještě bůhvíjak dlouho trčela s Kalonou na tom divném vysněném ostrově, při čemž jsem si taky asi zrovna dvakrát neodpočinula.

„Hele, vypadáš utahaně,“ řekl Stark.

„Pořád čekám na odpověď. Proč jsi sem šel? Jako doopravdy?“

Pronikavě se na mě zadíval a dlouze vydechl. „Chtěl jsem tě vidět,“ přiznal nakonec.

„Proč?“

Hnědé oči upřeně hleděly do mých. Vypadal skoro úplně jako před smrtí a to mě vyvádělo z míry. Oči měl normální a ze stínů kolem něj nevyzařovala žádná děsivá temnota. Jen červený obrys srpku mi připomínal, že už to není ten kluk, který se mi před pár dny ve sportovní hale svěřil se svým tajemstvím a prosil mě o pomoc.

„Oni se postarají, abys mě nenáviděla,“ vyhrkl.

„Jací oni? A sotva mě někdo dokáže přinutit, abych něco cítila proti své vůli.“

Jakmile jsem to dořekla, vynořil se mi v hlavě obraz toho, jak se objímám s Kalonou, ale rozhodně jsem tu zbytečně živou vzpomínku zahнала.

„Prostě oni. Všichni,“ odvětil. „Řeknou ti, jaká jsem zrůda, a ty jim uvěříš.“

Dál jsem se na něj dívala, mlčky a bez uhýbání. On odvrátil pohled jako první.

„Koukni, kousl jsi Beccu, couráš se všude s Kalonou, pořád máváš tím svým zázračným lukem, co nikdy nemine

cíl, a míříš s ním na lidi... To tak nějak vysvětluje, proč si o tobě všichni myslí, že už nejsi zrovna fajn kluk.“

„Vždycky říkáš přesně to, co si myslíš?“

„Ani ne, ale snažím se být upřímná. Hele, jsem vážně unavená a měla jsem fakt příšerný sen. Dějou se tady věci, ze kterých nekouká nic dobrého. Mám ve všem parádní zmatek. A ty jsi přišel za mnou bez pozvání. Kdybych ti zavolala a řekla: „Čau, Starku, nechceš se mi vloupat do pokoje?“, tak to беру, ale takhle ne. Nemám náladu se s někým dohadovat.“

„Já se sem nevloupal,“ namítl.

„Tohle zrovna není ten nejpodstatnější problém,“ odsekla jsem.

„Přišel jsem za tebou, protože když jsme spolu, tak něco cítím,“ vychrlil zničehonic jedním dechem.

„Jako co?“

„Prostě něco.“ Promnul si čelo, jako by ho bolela hlava. „Od té doby, co jsem umřel a probral se, si připadám, jako by část mojí duše zůstala mrtvá. Vůbec nic necítím. Teda aspoň nic dobrého.“ Mluvil v krátkých, úsečných větách, jako by pro něj bylo těžké ty věci vyslovit. „Jo, přiznávám, mám svoje pudy. A když zůstanu dlouho bez krve, ovládají mě. Jenže to není totéž jako cítit. Jsou to jen reflexy. Znáš to – jíst, spát, žít, umřít. Dělán to automaticky.“ Zkřivil rty a odvrátil pohled. „Automaticky si беру, co chci. Jako s tou holkou.“

„S Beccou,“ opravila jsem ho chladně. „Jmenuje se Becca.“

„No dobře, tak s Beccou.“

Jeho výraz ztvrdl. Nevypadal děsivě a neměl rudé oči, ale tvářil se jako arogantní kretén a já byla tak utahaná, že jsem se neovládla a nechala se tím vytočit.

„Napadl jsi ji. Chtěl jsi ji znásilnit. Hele, povím ti to jednoduše. Jestli ti vadí, že o tobě lidi špatně mluví, tak přestaň dělat špatné věci.“

V očích mu vztekla zablýsklo a v jejich hlubinách se mihla červená jiskra. „Líbilo by se jí to. Kdybyste s tím

bojovníkem přišli o pět minut později, lepila by se na mě jako klíště.“

„To snad nemyslíš vážně! Fakt máš pocit, že vymývání mozků patří k předešlému, nebo co?“

„Když jsi ji pak vevnitř potkala, byla vyšokovaná? Nebo všem vykládala, jak jsem sexy a jak moc mě chce?“ vyštěkl na mě.

„A tím to podle tebe má být v pohodě? Pohrabal ses jí v hlavě, aby to s tebou chtěla dělat. Říkej si, co chceš, ale tohle je u mě pořád znásilnění a nedělá se to.“

„Hned potom jsi mi dala pusu a tobě jsem se v hlavě rozhodně nehrabal!“

„To jo, ale já mám poslední dobou fakticky tragický vkus na chlapy. A řeknu ti upřímně, že zrovna teď nemám sebemenší chuť vrhnout se ti do náruče.“

Prudce vstal, až se matrace zhoupala. „Nevím, co tady sakra vůbec dělám. Jsem, co jsem, a na tom nemůže nikdo nic změnit.“ Naštvaně vyrazil ke dveřím.

„Můžeš to změnit ty.“

Řekla jsem to tiše, ale slova jako by se zatřpytila ve vzduchu, ovinula Starka a přiměla ho se zastavit. Chvilí jen stál, ruce sevřené v pěst, hlavu mírně skloněnou, jako kdyby bojoval sám se sebou. Pořád ještě zády ke mně zamumlal: „Vidíš, přesně tohle jsem myslel. Když mi říkáš takovéhle věci, dokážu zas něco cítit.“

„Třeba to bude tím, že jsem zrovna teď jediná osoba, která ti říká pravdu.“ Okamžitě se dostavil jeden z těch instinktivních pocitů, který mi dával vědět, že přesně tohle Nyx chce, abych řekla. Pořádně jsem se nadechla a soustředila se, a i když jsem byla unavená, rozbolavělá a spoustu věcí jsem vůbec nechápala, nechala jsem se vést nití, která se přede mnou začala odvíjet, a pokusila se s ní sešít roztrhané cáry Starkovy lidské přirozenosti. „Podle mě nejsi zrůda, ale ani žádný hodný kluk. Vidím, co jsi, a věřím, že si můžeš vybrat, kým chceš být. Copak to nechápeš, Starku? Kalona s Neferet tě schválně udržují v tomhle stavu, protože jsi pro ně užitečný. Jestli nechceš, aby z tebe udělali úplnou

nestvůru, musíš si zvolit jinou cestu a vzepřít se jim i té temnotě, ve které se tak vyžívají.“ Povzdechla jsem si a chvilku hledala správná slova. „Uvědom si, že když dobří lidé nic neudělají, zlo vyhraje.“

Asi jsem trefila do černého, protože Stark se ke mně pomalu otočil. „Ale já k dobrým nepatřím.“

„Než se tohle všechno stalo, byl jsi dobrý kluk. Já to vím. Nezapomněla jsem, přesně jak jsem slíbila. A můžeš být takový zas.“

„Když slyším, jak to říkáš, skoro tomu věřím.“

„Věřit je první krok. Druhý je jednat podle toho.“ Odmlčela jsem se a ani on nic neřikal, tak jsem hluchou pauzu zaplnila další naprosto nesouvisející myšlenkou. „Přemýšlel jsi vůbec o tom, proč na sebe my dva pořád narážíme?“

Usmál se jako správný drsný frajer. „Jo, a řekl jsem si, že to bude tím, jaká jsi sexy kočka.“

Neúspěšně jsem se pokusila mu ten úsměv neoplatit. „Jasně, ale zrovna tohle jsem nemyslela.“

Pokrčil rameny. „Pro mě je to dostatečný důvod.“

„Děkuju, teda asi. Ale narážela jsem na něco jiného. Napadlo mě, že s tím má co dělat Nyx. Musíš pro ni být důležitý.“

Jeho úsměv se okamžitě vytratil. „Bohyně se mnou určitě nechce mít nic společného. Teď už ne.“

„Možná by ses divil. Pamatuješ se na Afroditu?“

Přikývl. „Jo, trochu. Ta protivná holka, co si o sobě myslí, že je bohyně lásky.“

„To je ona. Tak abys věděl, ta je s Nyktou jedna ruka.“

„Fakticky?“

„Stoprocentně.“ Než jsem to mohla zarazit, širokánsky jsem zívla. „Promiň. Poslední dobou jsem toho moc nenaspala. Všechn ten zmatek tady, pak to zranění a k tomu pár hodně hnusných snů... Prostě se teď se spánkem moc nekamarádím.“

„Můžu se zeptat na něco ohledně těch snů?“

Pokrčila jsem rameny a ospale kývla.

„Byl v nich Kalona?“

Překvapeně jsem zamrkala. „Jak tě to napadlo?“

„To on dělá. Leze lidem do snů.“

„Tobě se o něm taky zdálo?“

„Ne, mně ne, ale slyšel jsem, jak si o tom mláďata spolu povídají, a jim se o něm rozhodně zdálo. Akorát se jim to líbilo daleko víc než tobě.“

Vzpomněla jsem si, jak sexy Kalona dokáže vypadat a jak snadné by pro mě bylo podlehnout jeho omamné kráse.

„Jo, tak na to vsadím boty.“

„Něco bych ti poradil, ale nesmíš si myslet, že to dělám, protože tě chci sbalit,“ prohlásil.

„O co jde?“ Tvářil se děsně rozpačitě, evidentně byl doopravdy nervózní.

„Nedostane se ti do snů, když někdo spí s tebou.“

Vytréštila jsem na něj oči. Měl pravdu. Tohle znělo přesně jako něco, co by si vymyslel kluk, který chce dostat holku do postele (a podívat se jí pod kalhotky).

„Když se to stalo poprvé, nespala jsem sama,“ namítl jsem.

„Byla jsi s klukem?“

Cítila jsem, jak mi rudnou tváře. „Ne. Se svojí spolubydlící.“

„Jenže to musí být kluk. On asi nemá rád konkurenci nebo co.“

„Starku, ty si ze mě snad děláš pr... prču.“

Usmál se. „Žes chtěla říct jiné slovo?“

„Ale neřekla,“ usadila jsem ho. „A kde jsi sakra k téhle teorii přišel?“

„Kalona přede mnou mluví o všem možném. Někdy si asi vůbec neuvědomuje, že tam jsem. Slyšel jsem, jak se o těch snech baví s Refaimem. Kalona povídal, že původně chtěl postavit mezi holčičí a klučičí kolej krakounské hlídky, aby za sebou lidi nemohli chodit, ale nakonec si to rozmyslel, protože dokáže mláďata bez problémů ovládat i bez toho, aby jim lezl do snů.“

„Parchant jeden,“ zavrčela jsem. „Co profesori? Taky je má všechny pod palcem?“

„Vypadá to tak. Žádný se proti němu ani Neferet otevřeně nepostavil.“

Čekala jsem, že se Starkovi moje otázky nebudou líbit, ale evidentně mu nevadily. Odpovídal na ně, jako by bylo celkem fuk, že mi všechno tohle prozrazuje. Tak jsem se rozhodla, že zjistím, kolik toho z něj dokážu vytáhnout. „Co Erebovi synové? Jednoho jsme potkali, když jsme přijeli, ale od té doby už jsem neviděla ani jeho.“

„Moc jich nezbylo,“ řekl.

„Jak to myslíš?“

„Většina je mrtvá. Když se Shekina zhroutila k zemi, Ate se zděsil a nařídil útok na Kalonu. I když podle mě ji zrovna Kalona nezabil.“

„Taky že ne. Shekinu zavraždila Neferet.“

„Hm. To mě nepřekvapuje. Neferet je pomstychtivá potvora.“

„Já myslela, že patříš k jejím poskokům.“

„Ne.“

„Víš to jistě?“

„Jo.“

„A ví o tom ona?“

„Ne,“ pronesl rozhodně. „Pamatuju se, cos mi řekla těsně předtím, než jsem umřel. Varovala jsi mě, ať si dávám na Neferet bacha.“

„Ano, vzpomínám si.“

„Mělas pravdu.“

„Ona se mění, Starku, vid’? Už není jenom normální upírská velekněžka.“

„Normální teda určitě ne. Umí vážně hodně divné věci. Přísahal bych, že dokáže špehovat lidi líp než Kalona.“ Odvrátil se, a když pak zase zvedl hlavu, oči mu kalil hluboký smutek. „Mrzí mě, že tam místo Neferet nebyla ty.“

„Kde tam?“ zeptala jsem se, i když tíseň okolo žaludku mi potvrdila, že vím naprosto přesně, co myslí.

„Hlídalas moji mrtvolu, vid’? Pomocí nějaké kamery.“

„Ano,“ přisvědčila jsem tiše. „Nainstaloval ji tam Jack. Nechtěla jsem tě nechat samotného a tohle byl nejlepší způsob, na jaký jsem dokázala přijít. Jenže pak měla babička nehodu a všechno šlo úplně do háje... Je mi to líto.“

„Mně taky. Spousta věcí se nemusela stát, kdybys první, koho jsem po probuzení uviděl, byla ty a ne ona.“

Chtěla jsem se začít vyptávat, jak přesně probíhá celá ta záležitost se zmrtvýchvstáním, a vytáhnout z něj ještě nějaké informace o Neferet, ale viděla jsem, jak se úplně uzavřel a oči mu zaplavila bolest.

„Hele,“ změnil najednou téma, „potřebuješ si odpočinout. Já jsem taky utahaný. Co takhle vyspat se spolu? Myslím jako v základním smyslu slova. Slibuju, že na tebe nebudu nic zkoušet.“

„Tak to ani náhodou,“ zamítla jsem to.

„Radši budeš riskovat, že se ti zase bude zdát o Kalonovi?“

„Ne, to ne, jenom, no, ehm, mi to nepřipadá jako dobrý nápad.“

Jeho tvář zase ztvdla a zchladla, ale bolest mu z očí nezmizela. „Protože myslíš, že ten slib nedodržím.“

„Ne. Protože nechci, aby někdo věděl, žeš tady u mě byl,“ přiznala jsem upřímně.

„Odejdu včas, nikdo si mě nevšimne,“ odvětil tiše.

Zničehonic mě napadlo, že moje rozhodnutí může být přesně to, co definitivně ovlivní jeho volbu mezi lidskostí a temnotou. V duchu jsem si zase vybavila poslední dvojverší Kramishiny básničky: *Spasí ji lidskost / zachrání mě pak?* Došlo mi, co musím udělat.

„Tak dobře. Ale doopravdy musíš odejít hodně brzo, aby tě nikdo neviděl.“

Překvapeně vykulil oči a potom zvedl koutek ve svém drzém frajerském úsměvu. „Myslíš to vážně?“

„Je to smutné, ale už to tak bude. Tak pojď, než usnu uprostřed slova.“

„Super! Mě nemusíš prosit dvakrát. Jsem zrůda, ne blb.“
Rychle vykročil zpátky k posteli.

Posunula jsem se co nejvíc na kraj a odstrčila přitom Nalu, což ji hluboce urazilo. Mrzutě si postěžovala, přeťapala na druhý konec postele, třikrát se zatočila dokolečka a usnula snad ještě dřív, než si položila hlavu na tlapy. Podívala jsem se zase na Starka, a než si ke mně stačil vlézt, rychle přes jeho půlku postele položila ruku.

„Co je?“ zeptal se.

„Nejdřív sundej tu svoji lukostřeleckou výzbroj, co máš přirostlou na zádech.“

„Aha, jasně.“ Přetáhl si přes hlavu kožený postroj, na kterém nosil luk a toulec se šípy, a položil ho na zem. Když jsem ani potom ruku nestáhla, zabručel: „Ještě něco?“

„V botách mi do postele nepolezeš.“

„Krucinál. Promiň,“ zamumlal a zul se. Pak se na mě zadíval. „Mám si sundat ještě něco?“

Přísně jsem se na něj zamračila. Jako kdyby v tom černém tričku, džínách a s ironickým úsměvem už tak nebyl k sežrán! Ale to jsem mu samozřejmě nehodlala vykládat. „Ne, nic dalšího si nesundávej. Ach jo, prostě sem zalez, jsem utahaná jak kotě.“

Jakmile si vedle mě lehl, uvědomila jsem si, že moje postel je tak nějak malá, když v ní má člověk být s klukem. Musela jsem si připomenout, že jsem opravdu unavená a Stark je tam se mnou jen proto, aby mě už nic nerušilo.

„Zhasneš, prosím tě?“ požádala jsem ho. Znělo to mnohem klidněji, než jak jsem se cítila.

Natáhl ruku a stiskl vypínač.

„Chystáš se zítra jít zase na vyučování?“ zeptal se.

„Asi jo.“ Vůbec jsem se nechtěla bavit o tom, proč se s tak těžkým zraněním hned ženu do školy, a tak jsem dodala: „Hlavně nesmím zapomenout zaskočit k tomu autu, kterým nás Darius přivezl. Nechala jsem v něm kabelku. Teda aspoň doufám, že tam bude. Ztratit kabelku je hrozný opruz.“

„Z toho mi běhá mráz po zádech,“ zabručel Stark.

„Z čeho?“

„Z kabelek. Vlastně spíš z těch přišerností, co tam vy holky nosíte.“

„Příšerností? Kristova noho, vždyť tam máme úplně obyčejné holčičí věci.“ Tohle bylo tak typicky chlapské, že jsem se musela usmát.

„Na tom, co schováváte v kabelkách, nic obyčejného není,“ prohlásil. Přisahám, že jsem ucítila, jak se otrásl.

To už jsem se rozesmála nahlas. „Babička by řekla, že jsi chodící paradox.“

„To je dobře, nebo špatně?“

„Paradox je něco, v čem se spojují dvě protikladné věci, které se zdánlivě popírají. Jako třeba že jsi nebezpečný macho bojovník, který trefí všechno, na co zamíří, ale když vidíš holčičí kabelku, úplně se klepeš hrůzou. Jako by byly tvoji pavouci.“

Zafrkal smíchy. „Moji pavouci? To má být jako co?“

„No, já nemám pavouky ráda. Vůbec.“ Otrásla jsem se jako před chvílí on.

„Jo tak, už to chápu. Jo, kabelky jsou mí pavouci. Velikánský pavouci, který se dají otevřít a vevnitř je hnízdo maličkatých pavoučků.“

„Hej, přestaň! Vyděsíš mě k smrti. Změníme téma.“

„Já jsem pro. Takže... myslím, že aby to doopravdy fungovalo, musíš se toho, s kým spíš, dotýkat.“ Ta slova přicházející z temnoty vedle mě zněla zvláště intimně.

„Na to ti tak skočím.“ Zalechtalo mě v břiše a nebylo to jen tím, že jsme mluvili o pavoucích.

Ztěžka, mučednický si povzdech. „Já si nevymýšlím. Proč ho asi neodradí, když spíš jenom vedle spolubydlící? Musíte se dotýkat. Holka s klukem. I když kluk s klukem by asi fungovali taky, kdyby byli jako Damien a jeho přítel. Nebo holka s holkou, kdyby patřily k sobě.“ Zarazil se. „Žvaním nesmysly, co?“

„Jo, žvaníš.“ Fakt je, že mám taky tendenci plácát páte přes deváté, když jsem nervózní, a bylo celkem osvěžující potkat někoho, kdo to má stejně.

„Vážně se mě nemusíš bát. Neublížím ti.“

„Protože víš, že bych na tebe poslala živly a ty by ti daly nakládačku?“

„Protože jsi mi sympatická,“ řekl. „A já jsem začínal být sympatický tobě, vid’? Myslím předtím, než se mi stalo tohle.“

„Jo.“ Na jednu stranu jsem v tu chvíli měla nejlepší příležitost zmínit ten malý detail, že už teoreticky zase chodím s Erikem. A třeba poznamenat i něco o Heathovi. (I když to radši ne.) Na druhou stranu jsem chtěla ve Starkovi znovu probudit lidskost a asi by moc nepomohlo, kdybych na to šla způsobem: *Koukni, jsem s tebou v posteli a dělám, jako že mi na tobě záleží, ale ve skutečnosti mám kluka. Nebo spíš dva.* Kromě toho bylo načase začít být k sobě upřímná. Na začátku to vypadalo, že Erik je pro mě jako stvořený, a všichni si mysleli, že je ten pravý. Tak proč se mi celou tu dobu líbili i jiní kluci? Dokonce ještě předtím než se začal chovat jako žárlivý magor? Nešlo jen o Heathu, byl tu taky Loren a potom Stark. Dokázala jsem si to vysvětlit jediným způsobem – že Erikovi něco schází. Druhá možnost byla, že se ze mě stává příšerná běhna, ale to mi prostě nesedělo. Nepřipadala jsem si jako běhna. Spíš jako holka, které se líbí víc kluků najednou.

Stark se zavrtěl a já ucítila, jak ke mně natahuje paži. Obrnila jsem se a neucukla. „Pojď ke mně. Můžeš si položit hlavu na moje rameno a klidně spát. Se mnou budeš v bezpečí, slibuju.“

Přestala jsem dumat o Erikovi, řekla si, že když už s tím klukem ležím v jedné posteli, velký rozdíl v tom nebude, a převalila se k němu. Objal mě a já se pokusila aspoň trochu uvolnit. Přitiskla jsem se mu k boku a dost nešikovně si položila hlavu na jeho prsa. Pořád jsem musela myslet na to, jestli mu to není nepříjemné. Nejsem moc těžká? Nejsem příliš blízko? Nebo naopak daleko?

Pak se najednou dotkl mojí hlavy. Nejdřív jsem myslela, že ji chce posunout (protože ho tlačí), nebo že se mě třeba chystá uškrtit, a proto mě dost překvapilo, když mě začal hladit po vlasech, jako bych byla vyplašený kůň.

„Máš fakticky krásné vlasy. Řekl jsem ti to, než jsem umřel, nebo jsem si to jen myslel?“

„To sis asi jen myslel,“ odpověděla jsem.

„Řekl bych ti, žeš dneska vypadala fantasticky, když jsem tě viděl nahou, ale to by nevyznělo moc dobře, když jsme spolu v posteli a nic neděláme.“

„Ne.“ Ztuhla jsem a připravila se, že mu vyklouznu z náruče. „To by teda nevyznělo dobře.“

Přidušeně se zasmál a já cítila, jak se mu rozvibroval hrudník. „No tak, klídek.“

„Tak laskavě nemluv o tom, jak jsi mě viděl nahatou.“

„Dobře.“ Chvilí se mi mlčky probíral ve vlasech a pak řekl: „Ten krakoun tě pěkně zřídil.“

Nebyla to otázka, ale stejně jsem odpověděla. „Jo.“

„Kalona nechce, aby se ti něco stalo. Až se sem ten krakoun vrátí, parádně si to odskáče.“

„Ten už se nevrátí. Zabila jsem ho. Spálila,“ odvětila jsem stručně.

„Dobře mu tak,“ zamumlal. „Zoey, slíbíš mi ještě jednu věc?“

„Jak chceš, ale zatím jsi nebyl zrovna dvakrát odvázaný, když jsem svoje sliby splnila.“

„Když dodržíš tenhle, nebudu si stěžovat, na to se spolehni.“

„Tak o co jde?“

„Slíb mi, že jestli se ze mě stane úplná zrůda, jako jsou oni, tak mě taky spálíš.“

„Takovýhle slib se mi dávat nechce, ani náhodou,“ vyhrkla jsem.

„No, aspoň o tom přemýšlej. Je dost pravděpodobné, že to budeš muset tak jako tak udělat.“

Zase jsme se odmlčeli. Slyšela jsem jen Nalino tiché pochrupování v nohách postele a pravidelný tlukot Starkova srdce přímo pod mým uchem. Pořád mě hladil po vlasech a mně začala těžknout víčka, až jsem je ani při nejlepší vůli neudržela otevřená. Ale než jsem usnula, chtěla jsem od něj slyšet ještě jednu věc.

„Udělal bys pro mě něco?“ zeptala jsem se ospale.

„Myslím, že pro tebe bych udělal skoro všechno,“ prohlásil.

„Přestaň si říkat zrůda.“

Jeho ruka na okamžik znehybněla. Maličko se pohnul a já ucítila na čele dotek rtů. „Spi už. Budu tě hlídat.“

Pak se jeho dlaň vrátila k pomalému laskání a já usnula. O Kalonovi už se mi nezdálo.

25)

Když jsem se probudila, Stark byl pryč. Cítila jsem se úžasně odpočatá a taky jsem měla hlad jako vlk. Protáhla jsem se, zívla a vzápětí uviděla na polštáři vedle sebe ležet šíp. Stark ho zlomil a já hned věděla, co to znamená. Nedivte se, jsem přece z města jménem Broken Arrow, tedy „zlomený šíp“, takže logicky vím, co to symbolizuje – mír, klid, konec boje. Pod polovinami šípu jsem našla složený papír, na kterém bylo tiskacími písmeny napsané moje jméno. Rozložila jsem ho a četla: *Díval jsem se na tebe, jak spíš, a vypadala jsi úplně klidně. Škoda že se nemůžu taky tak cítit. Moc bych chtěl zavřít oči a najít klid, ale nejde to. Něco cítím, jenom když jsem s tebou, a i v těch chvílích jen zoufale toužím po něčem, co nikdy nebudu mít, aspoň dokud budu takový, jaký jsem teď. Proto tu nechávám tohle i svůj klid. Stark.*

„Co tím sakra myslel?“ zeptala jsem se Naly.

Moje kočka kýchlá, mrzutě mňaufla, seskočila z postele a odcapala ke svojí misce. Ohlédla se na mě a začala příst.

„No jo, já vím. Taky mám hlad.“ Dala jsem jí jídlo a začala se oblékat na školní den, který sliboval, že bude fakticky hodně divný. Myslela jsem při tom na Starka. „Dneska odsud vypadneme,“ oslovila jsem svůj odraz v zrcadle, když jsem krotila vlasy žehličkou.

Seběhla jsem dolů, popadla v kuchyňce svoje oblíbené cereálie Hrabě Čokula a připojila se k dvojčatům, která si se

sklopenými hlavami něco šeptala a tvářila se hrozně otráveně.

„Čau, holky,“ pozdravila jsem je, sedla si vedle nich a nasypala si do misky pořádnou dávku čokoládové blaženosti. „Co se děje?“

Erin odpověděla tak tiše, abych to mohla slyšet jen já: „To poznáš sama, jakmile tady budeš chvíli sedět.“

„Jo, sleduj oběti lupičů těl,“ sykla Shaunee.

„Tak jo,“ protáhla jsem zvolna, zalila si cereálie mlékem a rádoby bez velkého zájmu se rozhlédla po ostatních spolužačkách.

Nejdřív jsem si ničeho moc divného nevšimla. Holky do sebe cpaly proteinové tyčinky, cereálie a vůbec to, co má kdo rád k snídani. Teprve za minutu mi došlo, že zvláštní není to, co vidím, ale co nevidím. Žádné kamarádké pošťuchování, nikdo si nedělal srandu z něčích vlasů, nikdo neokřikoval ostatní, ať si ty kecy nechají. Žádné řeči o klukách. Nepadlo o nich ani slovo! Nikdo neremcal, že nemá hotový domácí úkol. On vlastně nikdo moc nemluvil. Všechny holky jen žvýkaly, dýchaly a usmívaly se. Pořád.

Obrátila jsem se k dvojčatům a pohledem se jich zeptala: *Co s nimi do háje je?*

Jsou uloupené, naznačila Erin rty a Shaunee přikývla.

„Jdou mi na nervy skoro víc než ten debil Stark,“ zašeptala pak Erin.

Doufala jsem, že můj hlas nebude znít přílišně provinile. „Stark?“ opáčila jsem. „Co zas udělal?“

„Než jsi sem přišla, ten hnusák se tady normálně producíroval, jako by mu to tu patřilo! Všichni víme, že celou noc znásilňoval a vysával nějakou uloupenou chudinku, a jemu je to úplně fuk,“ zamumlala Shaunee.

„Jo, měla jsi vidět Beccu. Vrhla se na něj s vyplazeným jazykem jak teriér,“ řekla Erin.

„A co on?“ zeptala jsem se a zatajila dech.

„Totálně ji přede všemi ztrapnil. Ani si jí nevšiml,“ odpověděla Shaunee.

„Tomu říkám použít, zmačkat a zahodit. Jako papírový kapesník,“ zahuhlala rozhořčeně Erin.

Snažila jsem se vymyslet nějakou otázku, která by mi pomohla zjistit, co Stark ještě dělal nebo nedělal, ale ze které by holky nepoznaly, jak moc se o něj zajímám, a taky mě napadlo, že bych se ho možná měla aspoň trošičku zastat, když vtom Erin vyvalila oči, div jí nevypadly z důlků, a zůstala zírat na něco za mnou.

„Do pytle. My o vlku...“ pronesla Shaunee svým nejprotivnějším tónem.

„A už nám tady čmučá,“ doplnila Erin.

„Spletl sis stůl,“ řekla hlasitě Shaunee. „Tvoje fanyanky jsou tamhle a tamhle.“ Neurčitě mávla rukou směrem k ostatním holkám, které přestaly jíst a taky čučely za mě. „Tady ne.“

Otočila jsem se a zjistila, že se nade mnou tyčí Stark. Setkali jsme se pohledem. Bylo mi jasné, že na něj koukám překvapeně a dost vykuleně. Jeho oči byly bezedné a vřelé. Přímo jsem slyšela, na co se mě ptají.

Přestala jsem si ostatních všímat a řekla: „Ahoj, Starku.“ Dala jsem si záležet, aby to nevyznělo ani moc kamarádsky, ani moc studeně. Prostě jsem ho jen pozdravila jako normálního spolužáka.

„Vypadáš líp, než když jsem tě viděl naposled,“ poznamenal.

Cítila jsem, jak se mi hrne krev do tváří. Když mě naposled viděl, byli jsme spolu v posteli. Dál jsem se mu dívala do očí a snažila se vymyslet něco, co bych mu mohla říct před lidmi, ale předběhla mě Erin.

„To je teda překvápko, že vypadá líp, než když jsi včera večer ohlodával Becce krk.“

„Jo, při takovém pohledu by asi každý kapku zezelenal.“

Stark odtrhl pohled ode mě, oči se mu zablýskly rudou zlobou a zavrtaly se do dvojčat. „Mluvím se Zoey, ne s vámi. Tak držte huby.“

Zaznělo v tom něco, z čeho mě zamrazilo hrůzou. Ani nezvýšil hlas. Ve tváři se mu v podstatě nepohnul jediný

sval. Prostě jen najednou něčím připomínal svinutého hada, rozzuřeného, jedovatého, připraveného k útoku. Soustředila jsem se a rozeznala, že se kolem něj chvěje vzduch, jako když v létě stoupá nad plechovou střechou horko. Netušila jsem, jestli to dvojčata vidí taky, ale rozhodně něco vycítila, protože zbledla. Já jim ale moc pozornosti nevěnovala. Sledovala jsem Starka. Věděla jsem totiž, že ho právě posedla ta zrůda, o které mluvil. Proběhlo to ve vteřině, a když jsem se na něj při tom dívala, vzpomněla jsem si na Stevie Rae – přesně taková byla, než znovu našla svoji lidskou přirozenost.

Proto mi na Starkovi tolik záleží? Protože jsem zažila, jak se stejnými temnými pudy bojovala Stevie Rae a zvítězila, a já teď chtěla věřit, že on to dokáže taky?

No, jestli mě zkušenosti s mojí kámoškou něco naučily, tak to, že mládě v podobném stavu může být zatraceně nebezpečné.

Naprosto klidně jsem řekla: „O čem jsi se mnou chtěl mluvit, Starku?“

Viděla jsem, jak se v něm sváří kluk, kterého jsem znala, s netvorem, který měl sto chutí přeskochit stůl a zakousnout dvojčata. Konečně se ke mně otočil. V očích mu pořád slabě doutnal rudý svit. „Vlastně o ničem. Jen jsem našel tohle. Je tvoje, ne?“ Natáhl ruku a já zjistila, že drží moji kabelku.

Zvedla jsem k němu oči a pak je zase sklopila ke kabelce. Vzpomněla jsem si, jak mi říkal, že má z kabelek stejnou hrůzu jako já z pavouků. Když jsem se na něj znovu podívala, usmívala jsem se.

„Jo, je moje, díky.“ Sáhla jsem po ní a naše ruce se přitom dotkly. „Jeden kluk mi jednou povídal, že holčičí kabelky mu připomínají pavouky.“

Po rudé záři zničehonic nezůstala ani stopa, jako kdyby ji někdo zhasnul. Zmizela i aura děsu, která ho obklopovala. Na vteřinku zahákl jeden prst za můj, ale pak kabelku i moji ruku pustil.

„Pavouky? Nepřeslechla ses náhodou?“

„Určitě ne. Jsem vážně ráda, žeš ji našel. Ještě jednou děkuju.“

Pokrčil rameny, otočil se a líně odkráčel.

Jakmile zmizel z dohledu, všechny holky kromě mě a dvojčat si začaly vzrušeně šeptat, jak je Stark sexy. Já se mlčky pustila do snídaně.

„Ty bláho, z toho kluka jde fakt strach,“ hlesla Shaunee.

„Byla Stevie Rae taky taková, než se proměnila?“ zeptala se Erin.

Přikývla jsem. „V podstatě jo.“ Ztišila jsem hlas a pokračovala: „Nevšimly jste si něčeho divného ve vzduchu kolem něj? Takového zvláštního vlnění nebo neobvykle tmavého stínu?“

„Ne, já jsem si ho zrovna moc neprohližela, protože jsem čekala, že mě zakousne,“ prohlásila Erin.

„Přesně,“ potvrdila Shaunee. „Proto se ho nebojíš? Připomíná ti Stevie Rae, než se proměnila?“

Jen jsem neurčitě trhla ramenem a využila toho, že mám pusy plnou Hraběte Čokuly a nemusím odpovídat.

„Ty, poslyš, já vím, co se psalo v té Kramishině básničce a tak,“ podotkla Erin, „ale měla by sis dávat víc bacha, když se kolem tebe Stark motá. Je to chodící průšvih.“

„Navíc ta básnička vůbec nemusí být o něm,“ připomněla mi Shaunee.

„Holky, vážně se teď o tomhle musíme bavit?“ vypravila jsem ze sebe, když jsem konečně sousto spolkla.

„Jasně že ne, nám je stejně úplně ukradený,“ vycouvala z toho rychle Shaunee.

„Moje slova,“ přisvědčila Erin, ale ještě nadhodila: „Nepodiváš se, jestli ti něco nešlohnul?“

„No jo, jak chceš.“ Otevřela jsem kabelku, koukla dovnitř, prohrábla věci a začala nahlas vypočítávat jednotlivé položky. „Mobil... lesk na rty... sluneční brýle... peněženka a v ní, jo, všechny peníze i řidičák... a...“ Náhle jsem se zarazila, protože mi pod ruku přišel lístek, na kterém byl nakreslený zlomený šíp. Pod obrázkem stálo: *Děkuju za dnešní noc.*

„Co? Vzal ti něco?“ zeptala se Erin, naklonila se přes stůl a chtěla do kabelky nakouknout.

Rázně jsem ji zaklapla. „Ne, jen jsem našla úplně nechutný posmrkaný kapesník. Škoda že nešlohl zrovna ten.“

„No, stejně je to kretén,“ zamumlala mrzutě.

Přikývla jsem a souhlasně zahučela. Pak jsem dojedla snídani a snažila se pořád nemyslet na to, jak mě Starkova teplá dlaň hladí po vlasech.

Vyučování ten den bylo, jak by řekla moje učitelka španělštiny profesorka Garmyová, kdyby se neproměnila v poslušnou loutku, *no bueno para me*. A nejhorší na tom bylo, že když si člověk odmyslel ty odporné krakouny, co se courali snad úplně všude, vlastně všechno působilo skoro normálně. Jenže „skoro“ je slovo, které může skrývat ohromný rozdíl.

Ničemu moc nepomohlo ani to, že se mi v pololetí změnil rozvrh, takže jsem byla ve skupinách s úplně cizími spolužáky. Ani na jeden předmět jsem nechodila s dvojčaty nebo s Damienem. Afroditu jsem vůbec neviděla, a tak jsem na chvíli podlehla panice, jestli ji a Daria nesežrali krakouni. I když jak jsem Afroditu znala, byli oba pořád u ní v pokoji a hráli si na doktora.

Právě s touhle zvrhlou představou před očima jsem usedla do lavice na první hodině, což byla angličtina pro druhý ročník. Mimochodem, když mi Shekina upravila rozvrh tak, abych mohla chodit na upíří sociologii s pokročilými, tak nějak se zapomněla zmínit, že mě kvůli tomu musela přesunout na vyšší úroveň i v angličtině a španělštině. Žaludek jsem měla jako na vodě při pomyslení, že nám profesorka Penthesilea, přezdívaná Paní Pé, zadá nějaký příšerně těžký text a bude od nás chtít referát, na který absolutně nebudu stačit.

Strachovala jsem se zbytečně. Paní Pé přišla. Vypadala jako obvykle, takže fantasticky a bohémsky. Ale chovala se jako úplně jiný upír. Nejúžasnější učitelka angličtiny, v jakou jsem se dřív neodvážila ani doufat, na začátku hodiny

rozdala pracovní listy s gramatikou. Fakticky. Koukala jsem na těch pár okopírovaných listů potišťených z obou stran, které jsme měli vyplnit, jako blázen. Byla tam cvičení na všechno možné, od čárek přes nepravé vedlejší věty až po rozbor složitých souvětí (nekecám!).

Jasně, někomu – vlastně asi většině děcek z normálních státních základních a středních škol – by taková práce v hodině nepřišla ani trochu divná. Ale tohle měla být Škola noci a Paní Pé! Když už bych si měla vybrat, co je na Pekelné střední (tak naši škole říkají lidští kluci a holky) opravdu skvělé, tak to, že výuka tady nikdy není nudná. A ze všech našich báječných učitelů byla Penthesilea nejbáječnější. Hned první den jí stačilo asi tak šedesát sekund, aby mě úplně okouzila, protože nám zadala ke společné četbě *Nezapomenutelnou noc* od Waltera Lorda, knížku o potopení *Titaniku*. To je samo o sobě super, ale připočítejte k tomu fakt, že Paní Pé žila v době té katastrofy v Chicagu a pamatovala si spoustu fantastických detailů o lidech na palubě a vůbec o životě v prvních letech dvacátého století. Tomu já říkám výuka na úrovni.

Vzhlédla jsem od šíleně nudného pracovního listu. Profesorka seděla u svého stolu jako pecka a s kamenným výrazem civěla na obrazovku počítače. Její dnešní charisma by ji na žebříčku děsných učitelů Jižní střední školy řadilo někam na úroveň paní Fossterové, která každoročně získávala ocenění pro nejhorší angličtinářku v dějinách lidstva a říkalo se jí buď Písanka, nebo Umpa Lumpa, podle toho, jestli zrovna měla na sobě lentilkově modrý etnický hábit nebo ne.

Profesorka Penthesilea se stoprocentně stala obětí lupičů těl.

Další hodinu jsme měli španělštinu. Zaprvé pro mě španělština pro pokročilé byla úplně nezvladatelná (do háje, vždyť jsem se nechytala ani v té pro začátečníky!) a zadruhé se profesorka Garmyová proměnila v pedagogickou trosku. Dřív nás vždycky do výuky doslova vtáhla tím, že mluvila jen španělsky, kdežto teď nervózně pobíhala po třídě a

pomáhala nám napsat popis obrázku, který pověsila na magnetickou tabuli. Bylo na něm pár koček, vlastně *gatos*, zamotaných do provázku, vlastně *hilo*... prostě něco na ten způsob. (Fakticky španělsky moc neumím.) Tetování profesorky Garmyové připomínalo peříčka, a proto jsem o ní vždycky přemýšlela jako o malém španělském ptáčkovi. Teď ale vypadala spíš jako neurotický vrabec, jak poletovala mezi lavicemi. Čekala jsem, že se každou chvíli psychicky zhroutí.

Loutková učitelka číslo dvě.

Ale klidně bych na té totálně chaotické španělštině strávila celý den, kdyby to znamenalo, že se vyhnu třetí hodině, upíří sociologii pro pokročilé, kterou učí – hádáte správně – Neferet.

Od prvního dne na Škole noci jsem zásadně odmítala přeřazení na vyšší úroveň upíří sociologie. Nejdřív proto, že jsem chtěla zapadnout mezi ostatní. Neměla jsem zájem vejít ve známost jako ta divná terciánka (neboli prvačka), kterou šoupli mezi sextány (neboli čtvrtáky), protože je „zvláštní“. No uznejte.

No, celkem brzo jsem pochopila, že inkognito nezůstanu, ani kdybych se rozkrájela. Od té doby se pokouším s tou svojí zvláštností (a zodpovědností a trapasy, které s ní souvisejí) nějak srovnat. Ale i když jsem si vážně vši silou snažila vsugerovat, že tahle upíří sociologie bude úplně stejná jako všechny ostatní předměty, měla jsem příšernou trému.

To, že ji učí Neferet, mi samozřejmě zrovna dvakrát nepomohlo.

Šla jsem do třídy, zabrala si lavici skoro úplně vzadu, plácla sebou na židli a jala se předstírat, že jsem jeden z těch zoufalců, co celou školní docházku prospí, budí se jen v okamžicích, kdy se musejí šnečím tempem přemístit z učebny do učebny, věčně zívají a mají na čelech růžové fleky.

To divadýlko by mi možná prošlo, kdyby se Neferet také proměnila v uloupenou loutku. To ale bohužel nebyl ten

případ. Z velekněžky sálala síla a něco, co by méně zasvěcení mohli považovat za dobrou náladu. Já to správně identifikovala jako zlomyslné potěšení. Vypadala jako vypasený pavouk, který se vítězně nafukuje nad každou ukousnutou hlavou a kochá se vyhlídkou na další zvěrstva a krveprolití.

Poznámka na okraj: Darius by na mě byl pyšný, že se dokáží vyjadřovat stejně květnatě jako on.

Kromě toho, že mi Neferet připomínala pavouka, jsem si taky všimla, že na oblečení zase nemá Nyktin symbol, stříbrnou výšivku bohyně s pozdviženýma rukama, v nichž drží měsíční srpek. Místo toho jí na krku na zlatém řetízku visela křídla vyřezaná z černého kamene. Ne poprvé jsem se podivila, jakto že nikdo jiný nepozná, že je úplně prohnílá. A že z ní vyzařuje temná energie, kterou vzduch kolem ní doslova praská jako při bouřce, než uhoří blesk.

„V dnešní hodině se zaměříme na jeden aspekt schopností, které mají pouze dospělí upíři nebo výjimečně i pokročilá mláďata. Své *Příručky pro mláďata* proto teď nebudete potřebovat, leda byste si chtěli do kapitoly o fyziologii udělat nějaké poznámky. Otevřete si prosím učebnice na straně 426, kapitola o skrývání.“ Neferet upoutala pozornost malé skupinky velice snadno. Rázovala sem a tam po přední části třídy a vypadala důstojně a jako obvykle taky nádherně – měla na sobě dlouhé černé šaty protkané zlatými nitěmi, které se mihotaly, jako by byly tekuté. Kaštanové vlasy si stáhla dozadu, ale pár rozkošných lokýnek nechala volně splývat podél překrásného obličeje. Mluvila kultivovaným hlasem, který se příjemně poslouchal.

Měla jsem z ní přišerný vítr.

„Každý si přečtete tuto kapitolu. Vaším úkolem potom bude po pět následujících dní si zaznamenávat do notýsku všechny sny. Ve snech často vyplouvají na povrch naše skryté tužby a také schopnosti. Před usnutím se soustřed'te na to, co jste dnes četli, a přemýšlejte, co pro vás výraz skrývání znamená. Jaká temná tajemství skrýváte před světem? Kam byste šli, kdyby vás nikdo nemohl spatřit? Co byste dělali,

kdyby vás přitom nikdo nemohl vidět?“ Odmlčela se a přešla všechny pohledem, takže se každému postupně podívala do očí. Někteří se na ni plaše usmáli. Jiní skoro provinile odvrátili zrak. Celkem vzato tahle třída projevovala mnohem víc života než ostatní, ve kterých jsem ten den byla.

„Brittney, děvenko, přečetla bys prosím nahlas pasáž na straně 432, která pojednává o maskování?“

Drobná brunetka přikývla, nalistovala stránku a spustila:

MASKOVÁNÍ

Většina mláďat z vlastní zkušenosti ví o vrozené schopnosti zamaskovat svou přítomnost před nepovolanými osobami, tj. lidmi. Využívají ji při tradičních tajných výletech za hranice školního areálu, během nichž přímo v sousedství lidských přibytků provádějí rituály. To je však jen malá ochutnávka dovedností, které mají plně vyvinutí upíři. I dospělí, kteří nemají žádné nadání, mohou přivolat noc a skrýt svou přítomnost před nedostačujícími smysly běžného člověka.

Tady ji Neferet přerušila. „Jedna z věcí, které se v této kapitole dozvíte, je, že každý upír se dokáže nepozorovaně pohybovat mezi lidmi, což je velmi užitečná schopnost. Lidé totiž mají sklon pohlížet na veškerou naši činnost příliš kriticky.“

Mračila jsem se na text a v duchu si říkala, že jsem si Neferetiny předpojatosti vůči lidem přece nemohla všimnout jediná, když vtom po mně její hlas švihl jako bič. Stála hned vedle méj lavice.

„Zoey. Jsem ráda, že ses konečně připojila ke skupině, která lépe odpovídá tvým schopnostem.“

Pomalu jsem vzhledla a zadívala se do jejích studených zelených očí. Odpověděla jsem tak normálně, jak to jen šlo. „Děkuju. Upíří sociologie mě od začátku moc baví.“

Usmála se a najednou mi hrozně připomněla příšeru z *Vetřelce*, toho starého hororu se Sigourney Weaverovou, kde takový fakt šílený mimozemšťan žere lidi. „To mě těší. Přečteš nám prosím poslední odstavec na téhle stránce?“

Nadšeně jsem se chytila záminky, proč zase sklopit hlavu, našla zmíněnou pasáž a začala číst:

Mláďata však často nevědí, že maskování může být velice vyčerpávající. Přivolat noc a ovládat její moc po delší časové období vyžaduje velkou koncentraci. Je také třeba si uvědomit, že maskování má svá omezení. Některá jsou například tato:

1. Jedná se o energeticky náročnou aktivitu, která může přivodit nadměrné vyčerpání.
2. Maskování účinkuje pouze na organické objekty, a proto je snazší ho udržet bez přítomnosti oděvu (tj. nahý).
3. Jakékoli pokusy o zamaskování předmětů, jako jsou auta, motocykly či kola, jsou zcela bezpředmětné.
4. Jako ostatně veškeré naše schopnosti není ani maskování bez negativních účinků. U někoho vyvolá pouze mírnou únavu a bolest hlavy, pro jiného mohou být následky i daleko vážnější.

Tam stránka končila. Vzhledla jsem k Neferet.

„To stačí, Zoey. Pověz mi svými slovy, co ses právě dozvěděla.“ Zavrtala se do mě pohledem.

No, popravdě jsem zjistila, že já a mí kamarádi nemůžeme k útěku ze Školy noci použít náš teréňák, leda bychom si sehnali nějaké povolení k odjezdu. Nahlas jsem to samozřejmě neřekla. Místo toho jsem se zatvářila jako pilná studentka a prohlásila: „Že před lidmi nedokážeme zamaskovat auta, domy a tak.“

„Před lidmi ani před upíry,“ doplnila strohým tónem, který by nezasvěcení (nebo oběti lupičů těl) mohli považovat za výraz pedagogického zájmu. „Nezapomínej, že ostatní upíři maskování anorganických materiálů prohlédnou také.“

„To si budu pamatovat,“ odvětila jsem. A myslela jsem to vážně.

26)

Před obědem jsem měla šerm a lepší už to snad ani nemohlo být. No jo, dobře, přeháním. Ještě lepší by samozřejmě bylo, kdybych i s kamarády byla tisíce kilometrů daleko od Školy noci, Neferet a Kalony. To ovšem zrovna nepřicházelo v úvahu, zvláště po té Neferetině hororové přednášce o maskování na upíří sociologii, a tak jsem měla radost aspoň z toho, že Drakovi jsem připadala unavená, a proto mě nechal jen sedět a koukat se na ostatní.

Ve skutečnosti mi zas tak mizerně nebylo, a když jsem vylovila z kabelky zrcátko a natřela si pusku leskem (ještě že jsem ho neztratila!), neměla jsem pocit, že vypadám až tak zle. Když se k tomuhle projevu laskavosti přičetl fakt, že mezi kočkami, které přišly ke mně do pokoje jako chlupaté nápovědy, byl i jeho kocour, měla jsem pádný důvod našeho instruktora šermu pozorně sledovat.

Drak na první pohled působí jako další babiččin paradox. Zaprvé je malý. Zadruhé je sympaták. Stoprocentní. Tipovali byste ho na tátu v domácnosti, co peče sušenky a v případě nouze dokáže dceři zašít rozpáraný lem na sukni. V upířím světě, kde mají muži roli bojovníků a ochránců, se malý sympaták normálně prosadí jen těžko. Ale když Drak vezme do ruky svůj meč, teda správně vlastně fleret, celý se úplně promění. Najednou je smrtelně nebezpečný. Ztvrdnou mu rysy. Samozřejmě nepovyroste, to by bylo uhozené (a taky to nejde), ale on to vůbec nepotřebuje. Je totiž tak rychlý, že jeho fleret doslova létá a jakoby srší vlastní energií.

Dívala jsem se, jak Drak driluje třídu v šermířských cvičeních. Spolužáci v téhle hodině nevypadali tak uloupeně, ale to bylo hlavně asi tím, že v ní šlo o fyzickou aktivitu, a ne duševní. Když jsem se na ně líp soustředila, uvědomila jsem si, že všichni sice provádějí ty správné pohyby, ale nikdo si nepovídá ani v legraci nepokřikuje na ostatní. Všichni dělali přesně, co měli, a to bylo fakticky divné. Co si budeme nalhávat – přimět tělocvičnu plnou pubertáků s ostrými věcmi v ruce, aby dělali přesně, co mají, je přece naprosto nemožné.

Zamračeně jsem koukala na skupinku kluků, které by normálně Drak už dávno musel okřikovat, aby dávali pozor a nechovali se jako hovada (na Škole noci můžou učitelé říkat žákům, že jsou hovada, když se tak chovají, protože zmíněná hovada nemůžou běžet domů za maminkou a žalovat; díky tomu se zdejší studenti chovají jako hovada mnohem méně často než na normálních školách), když vtom se Drak u mě zastavil a zaclonil mi výhled. Zamžikala jsem a vzhledla k němu.

Zvolna a významně přimhouřil jedno oko a potom se obrátil zpátky ke třídě.

Za chvíli ke mně přikráčel jeho obrovský mainský mývalí kocour, posadil se a začal si olizovat mamutí tlapu.

„Nazdar, Stínovlase.“ Podrbala jsem ho na hlavě a najednou si uvědomila, že takhle optimisticky naladěná jsem nebyla od chvíle, co mě málem zabil ten krakoun.

Škola sice připomínala noční můru a všude na nás číhalo nebezpečí, ale oběd byl jako oáza pohody. Naložila jsem si velikánskou porci svých milovaných špaget, vzala si k nim colu a sedla si k Damienovi a dvojčatům u našeho stolu.

„Tak co jste zjistili?“ zašeptala jsem mezi dvěma maxisousty špaget marinara se sýrem.

„Vypadáš daleko líp,“ řekl Damien hlasem, který měl k šepotu zatraceně daleko.

„Je mi líp.“ Nechápavě jsem se na něj podívala.

„Víte co? Měli bychom si procvičit cizí slova na tu písemku, co píšeme příští týden,“ pokračoval hlasitě, otevřel svůj všudypřítomný notes a vytáhl tužku dvojku.

Holky záúpěly. Já se na něj zamračila. Dostali ho lupiči těl nebo co?

„Jen proto, že se to tady trošku změnilo, si nemusíte úplně pokazit známky,“ trval neústupně na svém.

„Damienne, ty jsi otravný jak půlnoc,“ zavrčela Shaanee.

„Slabé slovo. Jsi otravný jak deset půlnocí a na nějakou blbou písemku z cizích slov se ti můžeme vy...“

Damien k nám otočil zápisník tak, abychom si všechny mohly přečíst, co napsal pod seznam slov.

Krak. jsou u všech oken. Mají extrémně dobrý sluch.

Rychle jsme se po sobě s dvojčaty podívaly a já potom s povzdechem řekla: „Dobře, Damienne. Jak chceš. Budeme se s tebou učit na blbou písemku. Ale taky myslím, že jsi pěkně otravný.“

„Bezva. Jako první tu máme slovo ‚koherentní‘.“ Ukázal na slovo tužkou.

Shanee pokrčila rameny. „To zní jak ze *Star Treku*.“

„Taky mi to tak připadá,“ podpořila ji Erin.

Damien jim věnoval znechucený pohled, který nemusel ani hrát. „Jste zoufale nevzdělané. Napíšu vám k tomu definici.“ Načmáral: *Drak je na naší straně*. „Další je ‚senzuální‘. Zkus to, Erin.“

„Jééé, to vím, co znamená,“ vyhrkla Shaanee, chňapla po tužce a vyfoukla ji Erin před nosem. Vedle „senzuální“ napsala: *To jsem já!* Na dolní polovinu papíru pak naškrábala: *Anastasia je taky s námi:-)*

„Smajlíky podle mého názoru do kultivovaného psaného projevu nepatří,“ pokáral ji Damien.

„Jdi se bodnout,“ odmávla to Shaanee.

„I s kultivovaným psaným projevem,“ doplnila Erin.

„Vezmu si další slovo,“ skočila jsem do toho rychle. Seznamu jsem si ale ani nevšimla, rovnou jsem napsala: *Musíme odsud dneska vypadnout, ale bez auta. Nešlo by zamaskovat*. Zarazila jsem se, kousla se do rtu a pokračovala:

Musíme dávat bacha. N. tuší, že chceme zdrhnout. „Hmm, já vlastně nevím, co přesně znamená. Napovíš mi, Damiene?“

„Ovšem.“ Napsal: *Musíme rychle něco vymyslet. Než nám to překazí.*

„Díky, další zkusím zase sama. Jen se potřebuju vteřinku zamyslet.“ Všichni jsme se mlčky věnovali jídlu a já dumala, ale ne nad cizím slovem „idiosynkratický“ (upřímně řečeno, nad tím bych mohla strávit věčnost a stejně bych nepřišla na to, co to je).

Potřebovali jsme se co nejdřív dostat z areálu školy, a to tak, abychom přitom mohli využít moje maskovací schopnosti. Jenže Neferet ví, že se o něco takového pokusíme – to dala najevo dost jasně. Tím pádem bude tyhle naše schůzky u oběda odposlouchávat nejen přes krakouny, ale taky osobně přes mysl Damiena a dvojčat. K tomu jí stačí být fyzicky v jejich těsné blízkosti. Znovu se mi hrozně ulevilo, když jsem si uvědomila, že o skutečném cíli našeho útěku, kláštere benediktinek, víme jen já a Stevie Rae. Ještě že mě napadl ten trik s lístečkem...

„Mám to!“

Holky i Damien na mě zůstali zírat. Široce jsem se na ně usmála. „Vzpomněla jsem si, co znamená ‚idiosynkratický‘!“ zalhala jsem bezostyšně. „A napadla mě perfektní metoda, jak si ta slova zapamatovat. Napíšu je na lístečky. Každý z vás jeden dostane a vy pak zkusíte přijít na to, co to slovo znamená, nebo si ho vyhledáte. Až si zapamatujete jeho definici, přijdete za mnou a já vám dám další. Bude to jako hra.“

„Kape ti na maják nebo co?“ vypravila ze sebe Shaunee.

„Ne,“ řekl nadšeně Damien, „je to bezva nápad. Tak nás to bude bavit.“

Já zatím zuřivě trhala list ze zápisníku na pruhy a psala na ně: *Jděte rychle do stájí.* Všechny jsem pak pečlivě složila a pokračovala ve vysvětlování: „Ale zatím se na ta slova nedívejte, nejdřív si snažte zařadit ty definice, které už jsme vymysleli. Ty lístečky si přečtete, až skončí šestá

hodina, hned jak zazvoní. Vážně to do té doby vydržte, ano?“ Podala jsem každému z nich jeho „slovo“.

„No jo, spolehni se,“ zabručela Erin a strčila si papírek do kapsy značkových džín.

„Jasně, jak chceš. Z vás dvou budou jednou učitelé. A to nemyslím jako lichotku,“ prohlásila Shaunee a vzala si svůj lístek.

„Hlavně nezapomeňte, že až do zvonění se nesmíte podívat,“ zopakovala jsem ještě.

„Neboj,“ řekl Damien. „Poslyš, až je potom budeme číst, neměli bychom k sobě přivolat svoje živly, aby nám pomohly se líp soustředit?“

„Přesně!“ zajásala jsem a vděčně se na něj usmála.

„Když jsme u toho...“ Shaunee sebrala papír, na který jsme psali. „Odnesu tohle na záchod a nechám svůj živel, aby to pořádně prostudoval.“ Upřeně se na mě zadívala a já přikývla. Pochopila jsem, že přivolá oheň a zničí důkaz naší „konspirace“, což je cizí slovo, kterému kupodivu rozumím.

„Půjdu s tebou, ségra. Mohla bys třeba, no, potřebovat pomoc.“ Erin rychle vykročila za ní.

„Aspoň se nemusíme bát, že od dámských toalet chytne celá škola,“ zašeptal Damien.

„Do háje, já mám hlad!“ Ke stolu se přiřítla Afrodita a sedla si vedle mě. Na talíři měla horu špaget. Jako obvykle vypadala fantasticky, ale tak nějak neupraveně. Dlouhé vlasy, které jindy nosila rozpuštěné, měla stažené do ohonu, který zřejmě původně pracně vyčesala do výšky, ale teď byl prostě a jednoduše rozčuchaný.

„Jsi v pohodě?“ zeptala jsem se šeptem a významně střelila pohledem k oknu, abych jí naznačila, že nesmíme mluvit moc nahlas, jinak nás krakouni uslyší. Doufala jsem, že si to vyloží správně.

Podívala se stejným směrem jako já, mírně přikývla a taky šeptem odpověděla: „Nic se nestalo. Darius je šíleně rychlý!“

Z toho jsem pochopila, že náš bojovník ji zřejmě přibral k jednomu ze svých nadzvukových běhů. Chvilí jsem

přemýšlela, jaká je škoda, že nás odsud nemůže prostě jednoho po druhém odnést, ale aspoň jsem si do budoucna uložila upravenou verzi tohoto nápadu – až bychom někdy byli v nouzi, dokázal by dostat do bezpečí jedno nebo i dvě mládřata.

„Venku je jich všude plno,“ sykla Afrodita tak potichoučku, že jsem jí skoro nerozuměla.

„Po celém obvodu?“ zamumlal Damien.

Přikývla a spolkla obří sousto špaget. „A taky po celém areálu,“ řekla, než si strčila do pusy další. Pořád mluvila co nejtluменěji. „Ale zjevně jim jde hlavně o to, aby se bez jejich vědomí nikdo nedostal dovnitř ani ven.“

„No, my jim to předem rozhodně hlásit nebudeme,“ odvětila jsem. Podívala jsem se na Damiena. „Musíš jít pryč, abych si mohla popovídat s Afroditou. Chápeš?“

Chvilíčku vypadal ublíženě, ale pak jsem v jeho očích zahlédla záblesk porozumění. Zjevně mu došlo, že s Afroditou můžu mluvit, aniž bych musela mít strach, že se jí Neferet vetře do mozku a vyhrabe všechno, co jsme spolu probíraly.

„Chápu,“ řekl. „Tak se asi uvidíme...“ Nechal větu viset ve vzduchu jako otázku.

„Prostě si potom přečti ten lísteček se slovem, jo?“

Usmál se. „Dobře.“

„Lísteček se slovem?“ zeptala se Afrodita.

„To jsem vymyslela proto, aby za mnou po vyučování přišli do stájí a já jim o tom nemusela předem říkat. Když to bude překvapení i pro ně, Neferet taky nějaký čas potrvá, než jí dojde, co chystáme.“

„A my mezitím stihneme utéct?“

„Doufám,“ zašeptala jsem. Naklonila jsem se k ní blíž. Bylo mi fuk, jestli to krakounům bude připadat podezřelé. Nám myšlenky přečíst nemohli. „Hned po skončení poslední hodiny běžte s Dariem do stájí. Drak i Anastasia jsou na naší straně, takže jsme to s těmi kočkami asi pochopili správně a můžeme věřit i Lenobii.“

„A ta by nám mohla pomoci utéct přes to slabé místo ve zdi, co je za stájemi?“

„Přesně. Fajn, teď ti řeknu ještě něco, ale nesmíš o tom nikomu povědět, ani Dariovi ne. Slibuješ?“

„No jo, jak chceš. Nikdo to ze mě nedostane, leda přes moji mrt...“

„Ne, takhle to úplně stačí,“ skočila jsem jí do řeči. O žádných mrtvolách jsem nehodlala nic poslouchat.

„Dobře, prostě to nikomu nepovím. O co jde?“

„Až se odsud dostaneme, nevrátíme se do tunelů. Půjdeme do kláštera benediktinek.“

Ostražitě se na mě zadívala a v jejím pohledu se zračilo mnohem víc inteligence, než by u ní většina lidí hádala.

„Vážně myslíš, že je to dobrý nápad?“

„Stoprocentně věřím sestře Marii Anděle a z tunelů nemám dobrý pocit.“

„Do hajzlu. Vždycky když tohle řekneš, kouká z toho nějaký průšvih.“

„Mně se to taky nelíbí, krucinál! Ale všimla jsem si tam temnoty, kterou teď vidám až moc často.“

„Neferet,“ sykla Afroditu.

„Bohužel asi jo.“ Zvolna jsem pokračovala, spíš jsem přemýšlela nahlas. „Podle mě by ji přítomnost jeptišek mohla odradit. Sestra Marie Anděla se navíc jednou zmínila, že v jejich klášteře je nějaké mocné místo, kde viděla všelijaké divné věci, takže moje schopnost ovládat živly ji zas až tak moc nevyšokovala. Říkala tomu myslím Mariánská jeskyně.“ Jakmile jsem to vyslovila, pocítila jsem vnitřní jistotu, která znamenala, že Nyx moje volby schvaluje. „Snad bychom mohli tu sílu nějak využít, jako jsme to předtím dělali s tím zdrojem u východní zdi. Přinejmenším tam třeba načerpám síly, abych nás mohla zamaskovat.“

„Mariánská jeskyně? Něco takového by spíš mělo být někde ve skalách u moře než v Tulse, ne? Hele, hlavně nezapomínej, že to mocné místo u východní zdi nesloužilo pokaždé jenom k dobrým věcem, ale taky k pěkným

hnusárnám,“ pronesla. „A co Stevie Rae a její příšery? A tví kluci?“

„Ti už tam budou. Aspoň doufám. Nádraží sledujou krakouni. Jestli Stevie Rae nevymyslí nějaký způsob, jak kolem nich proklouznout, tak je možná chytnou.“

„Koukni, já s ní strávila celé dva dny a můžu tě ujistit, že je zatraceně šikovná, akorát občas nepoužívá úplně fér prostředky.“ Odmlčela se a rozpačitě se ošila.

„Co je?“ pobídla jsem ji.

„Hele, řeknu ti to, ale musíš mi slíbit, že mi budeš věřit.“

„Dobře, slibuju. O co jde?“

„No, když už mluvíme o tvojí kámošce kovbojce a jejích bezva fintách, na něco jsem si vzpomněla. Zjistila jsem to, když jsme se, no, však víš co.“

„Otiskly?“ řekla jsem a snažila se (neúspěšně) potlačit úsměv.

„Na tom není nic k smíchu, ty káčo,“ odsekla. „Pěkně mě to štve. Ale to je fuk. Pamatuješ, jak ses Stevie Rae ptala na to, kam až ty tunely sahají a tak?“

Zalovila jsem v paměti. „Jo, pamatuju.“ Pak se mi stáhl žaludek, protože jsem si tu scénu v duchu přehrála a vybavilo se mi, jak nepřírozeně se kámoška tvářila, když jsem se jí ptala na další červená mláďata. Začala jsem tušit, co se mi Afrodita chystá povědět, a obrnila se proti tomu.

„Lhala ti.“

Přesně to jsem čekala, ale tím nebylo o nic lehčí to doopravdy slyšet. „V čem přesně?“

„Takže mi věříš?“

Povzdychla jsem si. „Je to smutné, ale jo. Otiskly jste se. To znamená, že k ní máš v určitém směru blíž než kdokoli jiný na světě. Znáš to ze svého otisku s Heathem.“

„No tak bacha. Já nemám nejmenší chuť provozovat se Stevie Rae nějaké prasárničky.“

Obrátila jsem oči v sloup. „To jsem nemyslela, ty trubko. Jsou různé druhy otisků. Moje spojení s Heathem je hodně fyzické, ale on se mi taky už roky líbí. Ehm, hádám správně, že tebe Stevie Rae nikdy nepřitahovala?“

„Tím si můžeš být zatraceně jistá,“ odvětila suše.

„Obě máte hodně silné mentální schopnosti. Jste tím pádem logicky propojené na úrovni mysli, ne tělesně.“

„Prima, jsem ráda, že to uznáváš. A právě díky tomu vím, že ti lhala, když tvrdila, že jiná červená mláďata než ta, která nám představila, neexistují. Existují. Ona o nich ví a je s nimi v kontaktu.“

„Jseš si tím naprosto jistá?“

„Stoprocentně,“ odpověděla.

„No, teď se tím nemůžu zatěžovat, ale částečně by to vysvětlovalo tu temnotu, kterou jsem tam dole cítila. Je to stejná aura, jakou dřív mívala Stevie Rae. Ale tohle budeme řešit, až se odsud dostaneme,“ uzavřela jsem. Byla jsem zklamaná a našťavaná, že mi moje nej kámoška záměrně lhala.

„Nerada ti to říkám, ale Stevie Rae má víc tajemství než Paris Hiltonová kabelek. Ale ber to z té lepší stránky. Vsadím boty, že tvoje prolhaná kovbojka, příšery i tvoji kluci ptakoušům v pohodě proklouznou pod zobákem.“

„To doufám.“ S povzdechem jsem začala muchlat ubrousek.

„No tak,“ zamumlala. „Nenech se tím rozhodit. Stevie Rae ti sice neříká všechno, ale já vím, že jí na tobě záleží, fakt hodně. A taky se drží na straně dobra, i když je to pro ni občas hodně těžké.“

„Vždyť já vím. Stevie Rae má určitě dobrý důvod, proč má přede mnou tajemství. A já jí nemám co vyčítat, sama jsem kamarádům zatajila spoustu věcí.“ *Jo*, dodala jsem v duchu. *A taky z toho byl parádní průšvih.*

„Takže to, že vypadáš, jako bys potřebovala prášky proti depresi, asi nebude jen kvůli Stevie Rae.“ Pátravě se na mě zadívala a pak zvedla obočí. „Jasně, už rozumím. Máš trable se svým klukem. Nebo spíš se svými kluky?“

„Bohužel, množné číslo je správně,“ zahučela jsem.

„Kdysi jsem s Erikem chodila, ale sama nejlíp víš, že to už je dávno pasé. Jestli si potřebuješ popovídat, jsem k dispozici.“

Koukla jsem se na ni a uvědomila si, že má pravdu. Byla to ironie osudu, ale ona vážně představovala ideální osobu.

„Nejsem si jistá, jestli chci s Erikem chodit,“ vyhrkla jsem.

Oči se jí maličko rozšířily, ale na hlase nedala nic znát. „Tlačí na tebe, abys s ním spala?“

Pokřčila jsem rameny. „Jo. Ne. Trochu. Ale nejde jen o tohle.“ Naklonila jsem se ještě blíže a ztlumila hlas. „Afrodito, choval se k tobě někdy jako nějaký žárlivý cvok a diktátor?“

Sarkasticky ohrnula ret. „Zkoušel to. Jenže já si žádné žárlivé scény nenechám líbit.“ Po chvilce vážnějším tónem dodala: „Ty bys mu je taky neměla trpět, Zoey.“

„Já vím, a taky že mu je netoleruju.“ Povzdychla jsem si. „Až se vyhrabeme z tohotohle marastu, budu muset vyřešit spoustu věcí.“

„To zní pěkně. Vymotáš se z jednoho průseru a hned na tebe čeká druhý.“ Zhltnula další sousto špaget.

„No, nejdřív něco uděláme s tímhle konkrétním problémem, v osobních dramatech se můžu plácát potom. Vyříd' Dariovi, ať se připraví na nejhorší. Měl pravdu, Kalonu vůbec nepotěší, že jsme mu foukli.“

„Přesněji řečeno ho nepotěší, žeš mu foukla ty. Vážně ho bereš.“

„Já vím a byla bych ze srdce ráda, kdyby ho to přešlo,“ prohlásila jsem.

„Hele, přemýšlela jsi o té první básničce, co ti Kramisha dala, než jsme odešli z tunelů? Vypadala přece jako návod, jak se Kalony zbavit.“

„No, jestli je to návod, tak já ho rozhodně nechápu.“ Nechtěla jsem před ní přiznat, že jsem si na Kramishinu básničku vůbec nevzpomněla – teda aspoň na tuhle ne. Zajímala mě totiž akorát ta druhá, která naznačovala, že bych Starkovi mohla nějak vrátit lidskost. Když jsem si to uvědomila, sevřel se mi žaludek. Co když Stark záměrně odvádí moji pozornost? Co když to na mě jen hraje, když jsme spolu sami, protože chce, abych se soustředila na něj a

ne na tu druhou básničku a další podstatné věci – jako třeba na plán, jak se dostat ze Školy noci?

„No, vidím, že máš problémů až nad hlavu. A daly by se shrnout do jednoho jediného slova,“ poznamenala Afrodita.

Podívaly jsme se na sebe a obě zároveň řekly: „Kluci.“

Zafrkala smíchy a já se mírně hystericky zachichotala.

„Snad přijde den, kdy budeme mít tohle všechno za sebou a kluci budou opravdu tvůj největší problém.“ Zaváhala a dodala: „Doufám, že pořád nemyslíš na Starka.“

Pokrčila jsem rameny a nacpala si do pusy obří sousto špaget.

„Koukni, trochu jsem se na něj poptala a ten kluk je hrozný. Tečka, konec filmu. Zapomeň na něj.“

Polkla jsem, ještě chvíli žvýkala a polkla zbytek. Afrodita se na mě pořád zkoumavě dívala.

„Ta básnička ani nemusí být o něm,“ řekla.

„Já vím,“ odvětila jsem.

„Vážně? Hele, teď nás hlavně musíš odsud dostat a pak se zbavit Kalony – když už nic, aspoň ho zahnat pryč. Soustřed se na to. Na Starka, Erika, Heatha i Stevie Rae můžeš myslet potom.“

„Ano, *já vím*,“ zopakovala jsem důrazně. „Teď se tím trápit nebudu.“

„Fajn, dobře. Pořád si jasně pamatuju, jak jsi vypadala tu noc, co Stark umřel. Dostal se ti pod kůži. Ale nesmíš zapomínat, že ten Stark, co se tady prochází jako pán světa, rozdává si to s jednou holkou za druhou, hrabe se jim v hlavách a pak je odkopává, *není* ten kluk, který ti umřel v náručí.“

„Co když je, a jenom potřebuje projít proměnou jako Stevie Rae?“

„No, já předem říkám, že kvůli tomuhle kreténovi se dalšího kousku svojí lidskosti nevzdám. Do hajzlu, Zoey, i Erik je lepší než Stark! Vnímáš mě vůbec?“

„Vnímám.“ Zhluboka jsem se nadechla. „Fajn, nechám chvíli kluky na pokoji a udělám všechno pro to, abych nás dostala ven a zbavila se Kalony.“

„Bezva. Kluky můžeš řešit potom.“

„Platí,“ řekla jsem.

„A nejlepší kámošku taky.“

„Platí,“ zopakovala jsem.

„Fajn.“

Obě jsme se zase začaly věnovat jídlu. Všechno, co jsem jí slíbila, jsem myslela vážně. Byla jsem pevně rozhodnutá, že svoje osobní problémy odložím na jindy. Fakticky. Ale znáte to...

27)

Myslela jsem, že dramatická výchova bude v pohodě. Za Erika, který tenhle předmět na chvílku převzal po vraždě profesorky Nolanové, asi zaskočí nějaký uloupený učitel. Sedla jsem si do lavice za Beccu a zmocnil se mě divný pocit dějà vu. Skoro jsem čekala, že se přede mnou objeví našťvaný Erik a zase mě před celou třídou ztrapní nebo se mě pokusí svést.

„Ach jo! U mě nebyl! Přitom bych dala nevím co, kdyby jo!“

Z mrzutých vzpomínek na Erika mě vytrhlo tohle pořvávání. Byla to Becca. Vyrážela ze sebe věty, jako by jí na konci vždycky došel dech, a směřovala je na holku sedící přes uličku. Zнала jsem ji, chodila do kvinty a jmenovala se Cassie. Párkrát jsme se potkaly, protože se umístila na pětadvacátém místě v mezinárodní soutěži v recitaci Shakespearových monologů, kterou vyhrál Erik, a ti nejlepší z dramatařů tvořili takovou uzavřenou partu. Dneska ale žádnou hrdinku ze Shakespeara nepřipomínala. Chovala se jako pitomá uhihňaná pubertáčka.

„No, se mnou taky nebyl. Ale řeknu ti, že od té doby, co mě kousnul, se nemůžu dočkat, až mu ukážu, co se zuby a jazykem umím dělat já,“ odpověděla Cassie a zase se rozchichotala.

„O kom se to bavíte, holky?“ zeptala jsem se jich, i když jsem v tom měla poměrně jasno.

„O Starkovi, o kom jiném? Je to nejkrásnější kluk na celé škole. Když teda nepočítáš Kalonu,“ řekla Becca.

„Oba jsou stoprocentní PSF,“ dodala Cassie.

„PSF?“

„Parádní sexy frajeři,“ objasnila mi to Becca.

Zpětně si uvědomuju, že jsem měla držet klapačku. Neměla jsem se snažit diskutovat s někým, kdo má v podstatě vymytý mozek, ale nedokázala jsem to nechat být. Ano, dobře vím, že zčásti jsem byla tak vytočená, protože jsem na ně absolutně nevhodně žárlila.

„Hele, promiň, že ti do toho skáču, Becco,“ řekla jsem s těžkým sarkasmem, „ale pokud si vzpomínám, nedávno jsme tě s Dariem zachránili, když se tě ten tvůj nejkrásnější kluk na škole snažil znásilnit a vysát. To jsi moc nejásala, spíš brečela.“

Beccu to totálně zmátlo. Otevřela pusu, sklapla ji a zase otevřela. Hrozně mi připomínala rybu.

„Akorát žárlíš.“ Správně se Cassie měla zatvářit šokovaně, ale místo toho se ušklíbala jako zlomyslná mrcha.

„Erik odešel, Loren Blake umřel a ty najednou nemáš na háku dva nejparádnější chlapy široko daleko.“

Cítila jsem, jak se červenám. Copak to o mně a Lorenovi Neferet roznesla po celé škole? Nevěděla jsem, jak na to mám zareagovat, ale Becca mě stejně nepustila ke slovu.

„Jo, to, že se všude předvádíš s těmi svými živly, neznamená, že můžeš mít každého kluka, na kterého narazíš.“ Dívala se na mě stejně nenávislně jako na Damiena a dvojčata, když se jí včera snažili promluvit do duše. „Občas máme šanci i my ostatní, víš?“

Odolala jsem nutkání začít na ni ječet a snažila se místo toho rozumně argumentovat. „Becco, zkus se nad tím pořádně zamyslet. Když jsme vás včera s Dariem vyrušili, Stark tě nutil, abys mu dala napít svojí krve, a evidentně se tě chystal i znásilnit.“ Nelíbilo se mi, že to musím říct nahlas. Zvlášť proto, že to byla pravda.

„Na nic takového se nepamatuju,“ ohradila se Becca. „Mně se líbilo, že ze mě pije, a určitě by se mi líbilo i to

ostatní, co přitom Stark s holkama dělá. Pokazila jsi nám moc fajn moment. Pleteš se do věcí, do kterých ti vůbec nic není.“

„Pamatuješ si to takhle jen proto, že se ti Stark pohrabal v hlavě.“

Becca i Cassie se rozesmály tak hlasitě, že se k nám skoro všichni obrátili.

„Ještě začni tvrdit, že Kalona nám taky připadá tak šíleně sexy proto, že nám vymyl mozky nebo něco,“ řekla Cassie.

„Chcete mi vy dvě tvrdit, že se tady od chvíle, co se Kalona vynořil z podzemí, nic nezměnilo?“

„Změnilo. No a co? Je to partner pozemského vtělení naší bohyně. Jasně že se všechno musí změnit, když je mezi námi někdo takový,“ prohlásila Cassie.

„A na tom, že přišel z podzemí, není nic špatného. Země patří k Nyktiným živlům. Zrovna ty bys to měla vědět,“ dodala Becca, podívala se na Cassie a protočila oči.

Už jsem jim chtěla začít vysvětlovat, že Kalona se ze země nezrodil, ale utekl odtamtud, když vtom se otevřely dveře a předmět naší diskuze vkračel dovnitř.

Všechny přítomné dívky kromě mě jednohlasně vzdychly. A pokud mám být naprosto upřímná, málem jsem vlastně vzdychla taky. Musela jsem zatnout zuby, abych tomu impulzu nepodlehla. Když on byl tak neskutečně nádherný! Tentokrát měl na sobě černé kalhoty a košili s krátkým rukávem, nezastrčenou, rozepnutou a trochu rozhalenou, takže jsem při každém jeho pohybu zahlédla bronzový záblesk dokonalé hrudi a výstavní břišáky. Někdo mu udělal vzadu průstřihy na křídla, a tak je mohl mít úhledně složená na širokých zádech. Dlouhé tmavé vlasy mu volně splývaly na ramena. I v moderním oblečení vypadal jako starodávne božstvo.

Chtěla jsem se zeptat Beccy nebo Cassie, kolik mu podle jejich názoru je let, protože já bych mu zase hádala osmnáct nebo devatenáct, prostě že je na vrcholu mládí a síly, tak akorát starý a tajemný, aby pro mě nebyl úplně nedosažitelný.

Ne! Uvědom si, na co myslíš! Za chvíli budeš stejně vypatlaná jako Becca, Cassie a všechny ostatní. Uvažuj! Je to tvůj nepřítel. Na to nezapomínej. Přinutila jsem se podívat za závoj fyzické krásy a hypnotické přitažlivosti, která z něj vyzařovala, a došlo mi, že během mé vnitřní diskuze něco říkal.

„Zkrátka jsem usoudil, že se tohoto předmětu ujmou, jelikož se zdá, že žádný vyučující zde dlouho nevydrží.“

Třída se jeho vtipu radostně a nadšeně zasmála.

Zvedla jsem ruku. Jeho jantarové oči se překvapeně rozšířily. Pak s úsměvem řekl: „Velice mě těší, že první otázka přichází od té nejmimořádnější z vás. Ano, Zoey, v čem ti mohu pomoci?“

„Když teď budete učit dramatickou výchovu vy, znamená to, že Erik Night bude pryč ještě dlouho?“ No, já se ho vlastně na nic ptát nechtěla, ruku mě přinutil zvednout instinkt a ten mi také napověděl, co mám říct. Provokativně mu připomínat, že Erik ze školy unikl, bylo samozřejmě riskantní, ale formulovala jsem to tak, abych ho vyloženě nenaštvala. Tak úplně jsem netušila, proč se mám do toho vzteklouna navážet.

S Kalonou ale moje otázka ani nehnula. „Domnívám se, že Erik Night se do Školy noci vrátí dřív, než si mnozí myslí. Bohužel jsem se doslechl, že pravděpodobně nějaký čas nebude ve stavu, aby se mohl bezprostředně zhostit svých učitelských povinností, a vlastně ani čehokoli jiného.“ Do jeho úsměvu pronikla vřelost a intimita. Cítila jsem, jak mě Becca, Cassie a všechny ostatní holky v místnosti provrtávají závistivými pohledy. Zmocnil se mě strach, protože jsem si nevěřícně uvědomila, že vůbec nevnímají, co říká. Úplně jim uniklo, že Erikovi v podstatě vyhrožuje a naznačuje, že zpátky do školy se zřejmě vrátí v igelitovém pytli na mrtvoly. Slyšely jen zvuk jeho nádherného hlasu a pochopily pouze to, že mi dal přednost před nimi.

„A nyní, má sladká Zoey, nebo jak tě v duchu vždy jmenuji, A-yo, přijmi tu čest a vyber, jaké dílo nastudujeme. Vol s rozmyslem! Tvému rozhodnutí se bude muset podřídít

celá třída. A věz, že ať vybereš cokoli, hlavní role se ujmu já.“ Vykročil k mojí lavici ve druhé řadě, hned za Beccou. Všimla jsem si, jak se spolužačka zachvěla, když se k ní přiblížil. „A tobě v našem malém dramatu také možná přidělím úlohu.“

Nemohla jsem se od něj odtrhnout. Srdce mi bušilo tak silně, že to určitě musel slyšet. Jeho blízkost byla nesnesitelná. Vybavily se mi sny, ve kterých mě objímal. Cítila jsem stužky chladu stoupající z jeho kůže... ovíjely mě... toužila jsem po teple jeho ebenových křídel...

Chce ublížit Erikovi! Vší silou jsem se na tu myšlenku upnula a slastné mrazení zmizelo. Mezi mnou a Erikem to možná moc neklape, ale to neznamená, že je mi fuk, jestli se mu něco stane.

„Napadá mě přesně ta pravá hra.“ Byla jsem pyšná, jak klidně a jistě jsem to řekla.

Z jeho úsměvu číselá čirá smyslná radost. „Nemohu se dočkat! Co jsi zvolila?“

„*Médeiu*,“ odpověděla jsem bez váhání. „To je starořecká tragédie odehrávající se v časech, kdy bohové ještě kráčeli po zemi. Vypráví o tom, jak dopadají muži, kteří se nechají ovládnout ješitností a považují se za rovné bohům.“

„Ach ano, ješitnost a přehnané mínění o vlastní důležitosti.“ Jeho hluboký hlas pořád působil svůdně, ale v očích mu prokmitla jiskřička vzteku. „To jsou u smrtelníků velice špatné vlastnosti. Skutečný bůh jim ovšem podlehnout nemůže.“

„Tuhle hru teda dělat nechcete?“ zeptala jsem se rádoby nevinně.

„Naopak! Jsem přesvědčen, že to bude nadmíru zábavné. Možná ti dokonce přidělím úlohu samotné Médey.“ Odpoutal pohled ode mě a zaměřil svoje charisma na zbytek třídy. „Dnes si tuto hru prostudujte. Zítra ji začneme nacvičovat. Ať se vám v noci zdají sladké sny, děti moje. Těším se, až se znovu sejdem.“ Otočil se a odešel stejně nečekaně, jako přišel.

Dlouho vládlo absolutní ticho. Nakonec jsem spíš pro sebe prohlásila: „No, tak já se podívám, jestli tady někde máme text *Médey*.“ Vstala jsem, zamířila dozadu a začala prohrabávat hory rozkopírovaných textů a starých vydání divadelních her ve skříňkách. Ani vrzání, bouchání a šustění ale nepřehlušilo šepot, který ke mně doléhal ze všech stran.

„Proč si vybral zrovna ji?“

„To není fér!“

„Já vím, že *Nyktiny cesty jsou nevyzpytatelné, ale tohle už je moc.*“

„Přesně, všechno jsou to kecy. *Nyx se stará akorát o svoji milovanou Zoey Redbirdovou a na nás ostatní kašle.*“

„*Bohyně jí dá každého kluka, kterého chce. Nám nenechá vůbec nikoho.*“

Holky bez přestání mumlaly a znělo to pořád víc našťvaně. Přidali se dokonce i kluci. Evidentně jsem byla ideální hromosvod pro všechnu žárlivost a vztek, které cítili ke Kalonovi, ale nemohli si je vybit přímo na něm, protože je úplně zmanipuloval.

Jedno jsem ale pochopila jasně: Kalona metodicky podkopává důvěru mláďat k Nyktě a využívá k tomu i mě. Nikdo už nevnímá lásku, vznešenost a sílu naší bohyně, protože Kalonova fyzická přítomnost ji zastíňuje, jako když při zatmění zanikne luna ve stínu Země.

Našla jsem krabici s nakopírovanými texty *Médey*, odnesla ji k Becčině lavici a položila ji tam. Spolužačka se na mě našťvaně podívala. „Na,“ řekla jsem jí, „rozdej to.“ Pak jsem odešla ze třídy.

Venku před budovou jsem sestoupila z chodníku do stínu a opřela se o zledovatělou stěnu z kamene a cihel, ze kterých je postavená celá škola i zeď kolem ní. Třásla jsem se. Stačil jeden výstup s Kalonou a celá třída se obrátila proti mně. Bylo jim úplně jedno, že jsem nad ním jednoznačně neslintala jako ostatní. Ani jim nevadilo, že jsem ho rozzlobila. Neviděli nic než jeho omamnou krásu a to, že mi věnoval větší pozornost než komukoli jinému.

A to je hrozně našťvalo.

Ale to, že mě nemůžou ani cítit, by nebyl zas až tak velký problém. Mnohem děsivější a nepochopitelnější bylo, že začínají nenávidět Nyx.

„Musím ho odsud vyhnat.“ Vyslovila jsem to nahlas, aby to platilo jako slib. „Ať to stojí, co to stojí, Kalona na téhle Škole noci nezůstane.“

Vydala jsem se ke stájím. Ploužila jsem se hodně pomalu, a to nejen proto, že jsem odešla z hodiny dřív a do šesté hodiny, jezdeckví, mi zbývala ještě spousta času. Rychlejší tempo nepřicházelo v úvahu, protože při sebemenší neopatrnosti by mi podjely nohy a rozbila bych si čumák. Při svém štěstí bych si ještě něco zlomila a ke všem mým trablům by přibyla nejmiň jedna sádra.

Někdo posypal chodník směsí soli a písku, ale ledová bouře neustávala, a tak to bylo celkem k ničemu. Z nebe se valily další a další hektolitry mrznoucího deště a celý svět připomínal obrovský dort posypaný krystalovým cukrem. Vypadalo to nádherně, ale taky strašidelně a neskutečně. Než jsem pracně doklouzala těch pár metrů, které dělily učebnu dramatické výchovy od stájí, uvědomila jsem si, že pěšky se odsud nás šest nedostane, natož abychom pak ušli skoro dva kilometry ke klášteru benediktinek na rohu Lewisovy a Jednadvacáté.

Nejradši bych si uprostřed toho studeného, mokrého, klouzavého marastu kecla na zem a rozbrečela se. Jak nás odsud mám dostat? Potřebuju teréňák, ale ten nejde zamaskovat. Tím pádem nám nezbývá než jít pěšky, ale to by ani za normálních okolností nebylo dost rychlé. V ledové bouři, která pokrývá ulice a chodníky v centru Tulsy námrazou a temnotou, by to bylo ještě pomalejší a v podstatě spíš úplně nemožné.

Už jsem byla skoro u vchodu do stájí, když se z koruny rozložitého starého dubu před nimi ozvalo výsměšné zaskřehotání. Pudově jsem přidala do kroku a chtěla co nejrychleji doklouzat ke dveřím a schovat se vevnitř. Pak jsem ale pocítila vztek. Zastavila jsem se, zhluboka se nadechla a soustředila se, aby mě nemohly rozhodit děsivé

lidské oči té ptačí zrůdy, ze kterých se mi obvykle ježily chloupky na zátylku.

„Ohni, potřebuju tě,“ zašeptala jsem a vyslala svoje myšlenky k jihu, kde vládne plamenný živel. Vzápětí mě pohladil teplý závan a vzduch kolem mě se naplnil vyčkávavou pozorností. Otočila jsem se a vzhlédla k zledovatělým větvím pyšného starého stromu.

V rozsoše, kde se dub dělil na dvě silné větve, ale neseděl krakoun. Vznášel se tam přízračný obraz Neferet. Vyzařovala z ní temnota a zlo. Ačkoli bylo úplné bezvětří, dlouhé vlasy jí vlály, jako by jednotlivé kadeře byly obdařené vlastním životem. Oči jí hořely špinavě červenou barvou připomínající rez. Tělo měla poloprůsvitné, kůže se jí třpytila nepřirozeným světlem.

Zaměřila jsem se na jedinou z těch věcí, která zmenšovala moji hrůzu aspoň do té míry, že jsem dokázala promluvit – viděla jsem skrz ni větve a to znamenalo, že tam ve skutečnosti není.

„To nemáte na práci nic lepšího, než mě pořád špehovat?“ Potěšilo mě, že se mi nechvěje hlas. Dokonce jsem vzdorně zvedla bradu a nevraživě ji probodla pohledem.

„*My dvě máme nevyřízené účty.*“ Rty se jí vůbec nepohnuly, ale slova se rozezněla prostorem jako ozvěna.

Napodobila jsem Afroditin pohrdavý úšklebek. „No, zjevně lepší zábavu doopravdy nemáte. Zato mě čeká spousta důležitých úkolů, takže se s vámi nemůžu zdržovat.“

„*Opět potřebuješ lekci, jak se správně chovat ke starším.*“ Její překrásná ústa se roztáhla v úsměvu a pak se doširoka rozevřela. Vzápětí se z té odporné rozšklebené tlamy s hnusným dávivým zvukem vyřinuli pavouci a celý přízrak se proměnil ve stovky a tisíce hemžících se osminohých breberek.

Nadechla jsem se k šílenému jekotu a klopýtla dozadu, když poblíž zašustila křídla a v klínu mezi větvemi přistál krakoun. Zamžikala jsem a čekala, že ho pavouci zasypou, ale jenom se zamihotali, rozplynuli do tmy a nezůstalo po

nich ani památky. Byl tam jen strom, krakoun a zbytky mého strachu.

„Zzzzoey,“ zasyčel netvor moje jméno. Tenhle krakoun očividně patřil k těm zaostalejším, kteří neuměli mluvit zdaleka tak dobře jako třeba Refaim. „Vonišššš po létě.“ Otevřel tmavý zobák a uvnitř hladově zakmital rozeklaný jazyk, jako kdyby ochutnával moji vůni.

Fajn. Měla jsem toho právě dost. Nejdřív mě k smrti vyděsí Neferet, a teď si přifrčí tenhle... tenhle ptačí cucák a myslí si, že mě taky může buzerovat? Tak to se *zatraceně* plete.

„Hele, já už vás mám plný kecky, vy zrůdy. Roztahujete se tady s tím svým tátou a tou káčou Neferet, jako by vám to tu patřilo!“

„Otec přikáží najít Zzzzoey, najdu Zzzzoey. Otec přikáží sssledovat Zzzzoey, sssleduju Zzzzoey.“

„Ne, ne, ne! Kdybych chtěla mít pořád za zadkem tátu, co by mě hlídal, zavolala bych tupčímovi. Takže tobě, tvému taťuldovi, ptakouším bráchům a Neferet vzkazuju tohle: Vlezte mi na záda!“ Zvedla jsem paže a vrhla po něm oheň. Zavřeštěl, vzlétl a pak s divokým pleskáním ožehnutých křídel odfrčel pryč, jak nejrychleji mohl. Zbyl po něm jen smrad spáleného peří a ticho.

„Viš, není zrovna chytré je takhle dráždit,“ ozval se za mnou hlas. „I normálně jsou pěkně protivní, ale když jim takhle pocucháš fazónu, fakt se na tebe naštvou.“

Otočila jsem se ke stájím a uviděla v otevřených dveřích stát Starka.

28)

„No, to je jedna z věcí, ve kterých se ty a já lišíme. Ty s nimi chceš vycházet. Já ne. Tudíž je mi fuk, jestli jsou naštvaní nebo ne,“ řekla jsem mu. Poslední zbytky mého strachu se proměnily ve vztek. „A víš co? Zrovna teď nemám chuť o tom dál diskutovat.“ Pak jsem ostře dodala: „Viděl jsi to?“

„Co? Toho krakouna?“

„Ne, ty hnusné pavouky.“

Zatvářil se překvapeně. „Na tom stromě byli pavouci? Opravdoví?“

Mrzutě jsem si odfoukla. „Poslední dobou si nikdy nejsem úplně jistá, co je tady opravdové a co jen iluze.“

„Já viděl jenom to, jak se vztekáš a mrskáš kolem sebe ohněm, jako když si hraješ s míčem.“

Všimla jsem si, jak sjel pohledem k mým rukám, a došlo mi, že se mi zaprvé třesou a zadruhé pořád žhnou ohnivým žárem. Zhluboka jsem se nadechla, uklidnila se a chvění přestalo. Pak jsem mnohem vyrovnanějším tónem řekla: „Děkuju ti, ohni. Můžeš odejít. Vlastně počkej. Mohl bys ještě předtím udělat něco s tím náledím?“ Vztáhla jsem plápolající ruce ke kousku chodníku, který jsem cestou ke dveřím musela přejít, a z konečků prstů mi jako z miniaturního plamenometu radostně vyšlehl oheň. Rozprostřel se po tlusté vrstvě ledu a proměnil ji ve studenou břečku. Taky nic moc, ale aspoň to neklouzalo. „Díky, ohni!“ křikla jsem ještě, než plameny pohasly a zmizely k jihu.

Přebrodila jsem čvachtanici a produsala kolem Starka, který na mě koukal jako spadlý z višně. „Co je?“ štěkla jsem. „Nechtěla jsem sebou seknout a narazit si kostrč.“

„Ty jsi vážně případ.“ Blýskl po mně tím svým sladce přidrzlým úsměvem, a než jsem stačila mrknout, přitáhl si mě do náruče a dal mi pusu. Žádné osahávání, žádný nátlak, ani náznak pánovitosti jako u Erika. Starkův polibek spíš připomínal něžný otazník a já na něj odpověděla jasným vykřičníkem.

Jasně, mělo mě to naštvat. Měla jsem ho odstrčit a vynadat mu, ne mu tu pusu začít oplácet (navíc s pořádnou vervou). Strašně ráda bych tuhle svoji dost zpustlou reakci svedla na to, že jsem v poslední době prožila spoustu stresu a strachu, od kterých jsem potřebovala uniknout, a jeho objetí k tomu nabízelo nejsnazší cestu. To by znamenalo, že se s ním sice ocucávám ve dveřích do stájí, ale nejsem za to tak docela zodpovědná.

Pravda je bohužel míň příjemná, ale s tím se nedá nic dělat. Nepolíbila jsem ho kvůli stresu, strachu, úniku ani ničemu jinému. Prostě jsem ho políbit chtěla. Líbí se mi. Hrozně moc. V tu chvíli jsem netušila, co s námi bude dál a jakou roli bude v mém životě hrát – jestli teda vůbec nějakou, protože zatím bych se styděla svoje city k němu přiznat před ostatními. Dokázala jsem si živě představit, jak by z toho kámoši vyšilovali. A co teprve ty mraky vytočených uloupených holek, kterým sál krev a dělal s nimi bůhvíco...

Teprve tahle poslední asociace zafungovala jako studená sprcha, takže jsem se konečně odtrhla a odstrčila ho, abych kolem něj mohla projít. Na chodbě mezi stájemi a sportovní halou jsem se provinile rozhlédla a oddechla si. Evidentně jsme byli jediní, kdo se ulil z hodiny a schovával se tady.

Vedle samotné haly byla malá místnost podobná sedlovně u stájí. Ukládaly se tam luky, šípy, terče a vůbec sportovní potřeby všeho druhu. Zapadla jsem do ní a Stark tam vklouzl hned za mnou. Zavřela jsem dveře a poodstoupila, aby mezi námi zůstala bezpečná vzdálenost.

Když zase nasadil ten svůj sexy úsměv a vykročil ke mně, zvedla jsem ruku jako policajt u přechodu.

„Ne. Ty zůstaneš tam a já tady. Potřebujeme si promluvit a to nepůjde, když budeš moc blízko.“

„Protože by ses neudržela?“

„Houby. Já se dokážu ovládat naprosto bez problémů. Nejsem jedna z tvých uloupených holek.“

„Uloupených holek?“

„Jako v *Invazi lupičů těl*. Myslím tím ty chudinky, co vysáváš a vymýváš jim mozky, takže pak pořád vzdychají a melou to svoje ‚Páni, já Starka tak děsně žeru!‘ Jde mi to šíleně na nervy. Jo, a mimochodem, jestli to někdy zkusíš na mě, ujišťuju tě, že zavolám všech pět živlů a zmaluju tě k nepoznání. Bez legrace.“

„Nehodlám to zkoušet, ale to neznamená, že tě nechci ochutnat. Chci, a jak.“ Do hlasu se mu zase vkradl ten sexy podtón. Udělal krok vpřed.

„Ne! Zůstaň, kde jsi. Myslím to vážně.“

„Fajn, klídek! Ty hned vyvádíš, jak kdyby tě píchla vosa.“

Vztekle jsem přimhouřila oči. „Já nevyvádím. Pokud sis toho náhodou nevšiml, jsme až po uši v průšvihů. Školu noci ovládl chlap, který je nejspíš asi démon. Z Neferet se stalo něco možná ještě horšího. Já a moji kamarádi jsme v nebezpečí. Nemám ponětí, jak se z toho zmatku vyhrabat, abych s ním mohla začít něco dělat, a navrch ještě začínám být zamilovaná do kluka, který se tady vyspal s bůhvíkolika holkama a vymyl jim přitom mozky.“

„Ty do mě začínáš být zamilovaná?“

„Jo, není to paráda? Nestačí, že už chodím s jedním dospělým upírem a jsem otisknutá s lidským klukem. Jak by řekla babička, taneční pořádek mám pořádně plný.“

„Toho upíra se můžu jednoduše zbavit.“ Stark automaticky pohladil luk, který měl pověšený na zádech.

„Hele, ty se nikoho zbavovat nebudeš, rozumíš?“ zaječela jsem na něj. „Zkus to konečně pochopit: Ten luk není instantní řešení každého tvého problému. Měl bys po

něm sahat leda v nejvyšší nouzi a nevytahovat ho na nikoho živého, na upíry ani na lidi. Dřív jsi měl v tomhle celkem jasno.“

Jeho tvář ztvrdla. „Víš přece, co se mi stalo. Nebudu se omlouvat za něco, co mám od přírody v povaze.“

„V povaze? A jsi od přírody rozmazlený spratek, nebo děvkař?“

„Já jsem já!“ Uhodil se pěstí do prsou. „Takový teď prostě jsem.“

„Fajn, tak mě dobře poslouvej, protože opakovat ti to nebudu. Začni myslet hlavou, sakra! Každý má nějakou temnou stránku, ale taky možnost si vybrat, jestli se jí chce poddat, nebo s ní bojovat.“

„To není to samé jako...“

„Sklapni a poslouvej!“ vybuchla jsem hněvivě. „Pro každého je to jiné. Někdo se musí rozhodovat tak leda o tom, jestli má zůstat v posteli a nepřijít na první hodinu, nebo se zvednout a padat do školy. Někdo to má těžší – musí si třeba vybrat mezi tím, jestli půjde do léčebny a přestane brát drogy, nebo se na to vykašle a bude fetovat dál. A ty se musíš rozhodnout, jestli si chceš uchovat svoji lidskou přirozenost, nebo se poddat temnotě a být zrůda. Tohle všechno je jenom záležitost *volby*. Tvoji volby.“

Stáli jsme proti sobě a dívali se jeden druhému do očí. Nevěděla jsem, co víc mám ještě říct. Rozhodnout jsem za něj nemohla a zničehonic jsem si byla jistá, že tajně se s ním scházet nebudu. Pokud nedokáže být takový, abych se za něj před ostatními nemusela stydět, pak to, jaký je, když jsme spolu sami, nic neznamená. A on to musí pochopit.

„To, co se stalo dneska v noci, se nebude opakovat. Za těchhle podmínek ne.“ Hněv už ze mě vyprchal a mluvila jsem mírnějším tónem. Můj hlas zněl v tiché malé místnosti slabě a smutně.

„Jak můžeš něco takového tvrdit, když jsi před chvílí řekla, že do mě začínáš být zamilovaná?“

„Starku, jen se ti snažím vysvětlit, že s tebou nebudu, když to budu muset držet v tajnosti.“

„Kvůli tomu upírovi, se kterým chodíš?“

„Kvůli tobě. Neříkám, že na Erikovi nezáleží. Mám ho ráda. Vážně mu nechci ublížit, ale byla by pitomost zůstat s ním a přitom litovat, že nejsem s tebou nebo někým jiným, čímž myslím toho lidského kluka, se kterým jsem otisknutá. Erik zkrátka není překážka, která by mi zabránila s tebou chodit.“

„Ty to se mnou myslíš vážně, co?“

„Jo, ale rozhodně s tebou nebudu, pokud se za to budu muset stydět před kamarády. Nemůžeš být na všechny hnusný a hodný jenom na mě. Člověk je takový, jak se většinu času chová. Vidím, že v sobě pořád máš špetku dobra, jenomže tu temnota nakonec přebije a já nehodlám přihlížet, jak to s tebou jde z kopce.“

Odvrátil se. „Věděl jsem, že si myslíš přesně tohle, akorát jsem netušil, že to bude znít takhle nepříjemně, když to řekneš nahlas. Nevím, jestli se dokážu správně rozhodnout. Když jsem s tebou, mám vždycky pocit, že jo. Máš v sobě ohromnou sílu a jsi hodná.“

Dlouze jsem si povzdychla. „Zas tak hodná nejsem. Udělala jsem spoustu hloupostí a ještě jich určitě pár udělám. Vlastně spíš víc než pár. A dneska v noci jsi byl silný ty, ne já.“

Zase se mi podíval do očí. „Jsi hodná. Cítím to. Máš dobré srdce a to je nejdůležitější.“

„Doufám. Snažím se.“

„Tak pro mě něco udělej, prosím.“ Než jsem ho stihla zarazit, překonal těch pár metrů, co nás dělily. Vůbec se mě nedotkl. Jen ze mě pořád nespouštěl pohled. „Ještě jsi ani nedokončila proměnu, a už i Erebovi synové tě oslovují kněžko.“ Poklekl na jedno koleno, vzhlédl a přitiskl si pravou pěst k srdci.

„Co to vyvádíš?“

„Slibuju ti věrnost. Bojovníci to tak odjakživa dělávají – tělem, srdcem i duší se zaslíbí ochraně svojí velekněžky. Vím, že jsem jenom mládě, ale podle mě už si titul bojovníka zasloužím.“

„No, já jsem taky teprve mládě, takže jsme si kvit.“ Třásl se mi hlas a prudce jsem mžikala, protože se mi do očí hrnuly slzy.

„Přijímáš můj slib, má paní?“

„Starku, uvědomuješ si, co děláš?“ O takovém slibu jsem už slyšela, dá se prý zlomit ještě obtížněji než otisk a bojovník pak kněžce často slouží po celý svůj život.

„Uvědomuju. Je to moje volba. Správná volba. Rozhodl jsem se sloužit dobru místo zla, světlu místo temnoty. Volím si lidskost. Přijímáš můj slib, má paní?“ zopakoval.

„Ano, Starku, přijímám. A Nyktiným jménem tě zavazuji, abys sloužil nejen mně, ale taky bohyni, protože sloužit mně a jí je totéž.“

Vzduch kolem nás se zachvěl a pak prostorem prošlehlo oslepující světlo. Stark vykřikl, zkroutil se v křeči a se záupněm mi klesl k nohám.

Rychle jsem si k němu klekla, popadla ho za ramena a snažila se zjistit, co se mu stalo. „Starku! Co je ti? Není...“

Zvedl hlavu a nadšeně vykřikl. Po tvářích se mu řinuly slzy, ale zářivě se usmíval. Já zamrkala a uvědomila si, co vidím. Obrys jeho znamení se vybarvil a tetování se rozšířilo. K měsíčnímu srpku teď mířily dva šípy, ozdobené složitými symboly, které na jeho bělostné kůži doslova žhnuly rudou barvou.

„Páni, Starku!“ Natáhla jsem ruku a jemně se dotkla tetování, které ho jednou provždy označovalo za dospělého upíra – za druhého červeného dospělého na světě. „To je nádhera!“

„Proměnil jsem se, vid’?“

Přikývla jsem, z očí mi vyhrkly slzy, které už jsem nedokázala zadržet, a pak jsem se najednou ocitla v jeho náruči, líbali jsme se a naše slzy se mísily. Smáli jsme se, brečeli a objímali se.

Vtom se ozval zvonek ohlašující konec páté hodiny. Oba jsme sebou trhli. Stark mi pomohl vstát a s úsměvem nám oběma osušil tváře. Oparem štěstí vzápětí pronikl záblesk

reality a já si uvědomila, co musí po téhle nové, nečekané proměně následovat.

„Starku, když mládě dokončí proměnu, musí absolvovat nějaký rituál.“

„Umíš ho provést?“

„Ne, to umějí jen dospělí.“ Pak jsem dostala nápad.

„Musíš za Drakem Lankfordem.“

„Tím učitelem šermu?“

„Přesně. Je na naší straně. Pověz mu, že tě posílám já a žeš mi složil slib věrnosti bojovníka. On už bude vědět, co je potřeba.“

„Fajn, provedu.“

„Ale nikdo jiný nesmí vědět, že ses proměnil.“ Netušila jsem, proč mi to připadá tak důležité, ale prostě jsem měla jistotu, že se k Drakovi musí dostat nepozorovaně. Rozhlédla jsem se po skladu, objevila kšiltovku s logem Tulské univerzity a nasadila mu ji na hlavu. Po dalším pátrání jsem našla ručník, smotala ho a přehodila Starkovi kolem krku.

„Drž si ho takhle...“ Vytáhla jsem ručník vepředu nahoru, „... a sklop si kšilt do čela. Vypadá to trochu divně, ale nikoho to nezazadí. Venku je přece ledová bouře. Prostě dojde za Drakem a snaž se, aby tě cestou nikdo neviděl.“

Kývl. „Co budeš dělat ty?“

„Plánovat útek. Drak a jeho žena nám pomáhají a já jsem přesvědčená, že instruktorka jezdeckví Lenobia je taky s námi. Jakmile to půjde, vrať se sem.“

„Zoey, nečekej na mě. Dostaň se odsud a uteč tak daleko, jak jen můžeš.“

„A co ty?“

„Já si můžu chodit, kam chci a kdy chci. Neměj strach, najdu si tě. A i když s tebou zrovna nebudu, pořád budeš mít moje srdce. Jsem tvůj bojovník, jasně?“

S úsměvem jsem ho pohladila po tváři. „Na to nikdy nezapomenu. Slibuju. Jsem tvoje velekněžka a tys mi slíbil věrnost. To znamená, že ty máš zase moje srdce.“

„Tak to si na sebe oba musíme dávat bacha. Bez srdce se žije dost těžko. O tom já něco vím, zkusil jsem to.“

„Ale to už je minulost,“ řekla jsem.

„To už je minulost,“ přisvědčil.

Políbil mě s takovou něhou, že mi to vzalo dech. Pak poodstoupil, přitiskl si pěst k hrudi a formálně se mi uklonil. „Brzo se zas uvidíme, má paní.“

„Dávej na sebe pozor,“ řekla jsem ještě.

„Dám. A když selže opatrnost, použiju rychlost.“ Drze se ušklíbl a vyklouzl ze dveří.

Když odešel, zavřela jsem oči, přitiskla si taky pěst k srdci a sklopila hlavu. „Nyx,“ zašeptala jsem, „myslela jsem to vážně. Má moje srdce. Nevím, jak se to vyvine dál, ale prosím tě, abys držela nad mým bojovníkem ochrannou ruku, a zároveň ti děkuju, žeš mu dala odvahu zvolit si dobro.“

Bohyně se tentokrát neobjevila, ale to jsem ani nečekala.

Pocítila jsem však kolem sebe kratičké pozorné ticho a to mi úplně stačilo. Bohyně Starka přijala mezi své. *Ochraňuj ho... dej mu sílu... já, a taky mi prosím napověz, co s ním mám vlastně dělat...* modlila jsem se v duchu, dokud nezazvonilo na šestou hodinu.

„Fajn, Zoey,“ řekla jsem si nahlas, „je načase odsud vypadnout.“

29)

Když jsem se zpožděním přiletěla do stájí, Lenobia mi věnovala mrazivý pohled a řekla: „Zoey, čeká tady na tebe jeden neuklizený box.“ Vrazila mi do ruky vidle a ukázala na Persefonino stání.

Zamumlala jsem nějakou omluvu a navrch ještě „ano, paní učitelko, hned jdu na to“ a rychle zapadla do boxu klisničky, která mi patří, dokud studuju na Škole noci. Persefona tiše zafrkala na pozdrav a já jí hned pohladila tlamu, dala pusu na sametový nos a řekla něco v tom smyslu, že je nejhezčí, nejchytřejší a nejlepší kůň v celém vesmíru. Ona mi na oplátku přejela pysky po tváři a foukla do obličeje. Zjevně se mnou souhlasila.

„Má tě moc ráda. Sama mi to pověděla.“

Otočila jsem se. U dveří stála Lenobia a opírala se o zed'. Občas zapomenu, že je tak výjimečně krásná, a pak ji najednou uvidím a znovu musím žasnout nad tím, jak je jedinečná. Představuje sílu v křehkém obalu. Nejúchvatnější na ní jsou její stříbroplavé vlasy a břidlicově šedé oči, teda samozřejmě kromě fantastického dospělého tetování v podobě vzpínajících se koní. Měla na sobě to, co obvykle: čistou bílou košili a béžové jezdecké kalhoty zastrčené do anglických jezdeckých bot. Kdybyste si odmysleli upíří znamení a stříbrnou výšivku bohyně na prsou, vypadala, jako by právě vystoupila z reklamy na značku Calvin Klein.

„Vy s nimi můžete doopravdy komunikovat?“ Napadlo mě to už dřív, ale Lenobia o svých schopnostech nikdy nemluvila takhle otevřeně.

„Ano, ale ne slovy. Koně komunikují prostřednictvím pocitů. Jsou to vášnivá loajální stvoření a do jejich srdce se vejde celý svět.“

„Přesně to si myslím taky,“ odvětila jsem tiše a políbila Persefonu na čelo.

„Zoey, Kalona musí zemřít.“

To nečekané prohlášení se mnou parádně zamávalo. Rychle jsem se rozhlédla, jestli se někde v koutě neschovává nějaký krakoun jako na ostatních hodinách.

Lenobia zavrtěla hlavou a zahnila moje obavy mávnutím ruky. „Koním jsou krakouni stejně odporní jako kočkám, ale nepřátelství koně znamená větší hrozbu než nepřátelství kočky. Do mých stájí se žádný z těch zrudných ptačích tvorů neopovází ani vkročit.“

„Co ostatní mláďata?“ namítla jsem tlumeně.

„Ta mají dost své práce. Projíždějí koně, kteří kvůli bouři už několik dní trpí nedostatkem pohybu, takže nás nemůžou špehovat. Proto opakuju, že Kalona musí zemřít.“

„To ale nejde. On je nesmrtelný.“ Z mého tónu se dalo zřetelně poznat, jak moc mě tahle nemilá skutečnost štvě.

Lenobia pohodila dlouhou hustou hřívou a začala rázovat sem a tam po boxu. „My ho ale musíme porazit. Svádí náš lid z Nyktiny cesty.“

„Já vím. Ještě nejsem zpátky ve škole ani den, ale moc dobře vidím, kam až to tady zašlo. A je do toho zapletená i Neferet.“ Se zatajeným dechem jsem čekala, jestli Lenobia zůstala slepě oddaná svojí velekněžce, nebo chápe, jak se věci ve skutečnosti mají.

„Neferet je horší než všichni ostatní,“ pronesla hořce. „Ona, která by měla být Nyktinou nejvěrnější, ji zradila.“

„Už není, co bývala,“ řekla jsem. „Stalo se z ní něco, co čerpá sílu ze zla.“

Lenobia přikývla. „Ano, někteří z nás se něčeho podobného obávali. Stydím se to přiznat, ale když se Neferet

začala chovat podivně, nechali jsme to bez povšimnutí, místo abychom zakročili. Už ji nepovažuji za Nyktinu služebnici. Chci svou věrnost slíbit nové velekněžce,“ prohlásila a pronikavě se na mě zadívala.

„Mně ne!“ vykvikla jsem. „Ještě jsem ani nedokončila proměnu.“

„Bohyně tě označila za svoji vyvolenou. Mně to stačí. A totéž platí i o Drakovi a Anastasii.“

„Co ostatní profesori? Je na naší straně ještě někdo?“

Ve tváři se jí objevil výraz hlubokého zármutku. „Ne. Všichni ostatní jsou zaslepení Kalonou.“

„Proč vy ne?“

Chvíli si odpověď rozmyšlela. „Nevím jistě, proč mě neoslnil jako většinu z nás. Hovořila jsem o tom s Drakem a Anastasii, i když jen krátce. Cítíme jeho kouzlo, ale něco v našem nitru jeho vlivu nepodléhá, a tak ho pořád vidíme takového, jaký je – jaký skutečně je – a uvědomujeme si jeho destruktivní povahu. Naprosto jistě se shodujeme v tom, že nad ním musíš nějak zvítězit, Zoey.“

V tu chvíli jsem pocítila příšernou bezmoc. Nemohla jsem dýchat a připadala si hrozně, zoufale mladá. Měla jsem sto chutí rozhodit ruce a zaječet: *Je mi sedmnáct! Nedokážu zachránit svět, vždyť neumím ani zaparkovat u chodníku!*

Pak mě pohladil po tváři vánek vonící po lučním kvítí. Byl prohrátý letním sluncem, vlahý jako ranní rosa a moje duše pod jeho dotekem pookřála.

„Nejsi obyčejné mládě. Poslouchej ten klidný tichý hlas ve svém nitru, dítě, následuj jeho vedení a my půjdeme s tebou,“ pronesla Lenobia tónem, který mi připomněl bohyni.

Její slova a přítomnost živlů mě uklidnily a já najednou vykulila oči. Jak jsem mohla zapomenout?

„Ta básnička!“ vyhrkla jsem a vrhla se ke dveřím boxu, kam jsem si pověsila kabelku. „Jedna červená holka píše prorocké básně. Než jsem odjela sem, dala mi jednu, která je o Kalonovi.“

Lenobia zvědavě sledovala, jak se hrabu v kabelce.

„Tady je!“ Byla složená do čtverečku spolu s tou, ve které se asi mluvilo o Starkovi. Rychle jsem vzala tu druhou a začala ji pročitat.

„Fajn... fajn... To je ona. Tady se píše, jak mám Kalonu zahnat na útěk. Akorát že je to napsané... no, básnickou šifrou nebo tak něco.“

„Ukaž mi ji. Třeba ti ji pomůžu rozluštit.“

Podržela jsem jí papírek před očima a ona básničku přečetla nahlas.

*Co ho poutalo
to ho zapudí
mocné místo – pět v jednotě*

*Noc
Duch
Krev
Lidskost
Země*

*Spojeny, ne k záhubě
jen k přemožení
Noc vede k Duchu
Krev spoutá Lidskost
a Zem vše uzavře.*

„Když Kalona povstal z hlubin země, nebylo to znovuzrození, jak se nám snažila namluvit Neferet, vid?“ zeptala se Lenobia a dál zkoumala verše.

„Ne. Víc než tisíc let tam byl uvězněný,“ odpověděla jsem.

„Kým?“

„Dávnými předky mojí čerokézské babičky.“

„Ta báseň naznačuje, že to, co kmen tvojí babičky udělal, aby ho spoutal, tentokrát nepovede ke stejnému výsledku, ale zažene ho na útěk. To by mi ke spokojenosti úplně stačilo.“

Musíme se ho zbavit, než rozleptá veškerá pouta, která nás pojí k Nyktě.“ Vzhledla od papíru a podívala se na mě. „Jakým způsobem ho Čerokézové uvěznili v podzemí?“

Dlouze jsem vydechla a z celého srdce si přála, aby tu s námi byla babička a pomohla mi. „No... Já o tom zkrátka nevím dost!“ vykřikla jsem zlostně.

„Ššš,“ tišila mě Lenobia a pohladila mě po ruce, jako bych byla vyplašená kobyłka. „Počkej, mám nápad.“

Vyšla z boxu, za chvíliku se vrátila s hustým měkkým hřeblem a podala mi ho. Pak ještě přinesla balík slámy, položila ho ke zdi a sedla si na něj. Pohodlně se opřela, z balíku vytáhla dlouhé zlaté stéblo a strčila si ho do pusy.

„Tak, teď hezky začni hřebelcovat svého koně a nahlas u toho přemýšlej. Však na to my tři společně přijdeme.“

„No,“ spustila jsem a přejela hřeblem po Persefonině grošovaném krku. „Babička mi vyprávěla, že se tenkrát sešly Ghigua, to jsou takové vědmy, z několika kmenů a z hlíny vyrobily pannu. Udělaly ji přesně takovou, aby dokázala vlákat Kalonu do jeskyně, kde ho zabaríkadovaly.“

„Počkej, říkáš, že tu pannu stvořily ženy?“

„No jo, já vím, že to zní praštěně, ale fakticky se to tak stalo.“

„Ne, já vůbec nepochybuji o tom, že vyprávění tvojí babičky je pravdivé. Jen by mě zajímalo, kolik těch žen bylo.“

„To nevím. Babička jen říkala, že A-ya byla vlastně jejich nástroj a každá z těch vědem jí dala nějaké zvláštní nadání.“

„A-ya? Tak se ta panna jmenovala?“

Přikývla jsem a zadívala se na ni přes koňský hřbet. „Kalona mi říká A-yo.“

Učitelka šokovaně zalapala po dechu. „To znamená, že nástrojem k jeho porážce musíš být ty.“

„Ano, ale nemůžu ho porazit, jenom zahnat,“ opravila jsem ji automaticky a pak se najednou ozval můj instinkt a já věděla, že mluvím pravdu. „Jsem to já. Tentokrát ho nemůžeme uvěznit, protože na to je připravený. Ale já ho

odsud můžu vyhnat.“ Povídala jsem to vlastně spíš Persefoně než Lenobii nebo sobě.

„Tentokrát ovšem nejsi jen nástroj. Bohyně ti dala svobodnou vůli. Rozhodla ses pro dobro a to Kalonu přiměje k útěku,“ prohlásila Lenobia s nakažlivou sebedůvěrou.

„Počkat, a co těch ,pět“?“

Učitelka zvedla papír s básničkou z podlahy, kam jsem ho odložila. „Píše se tu doslova ,mocné místo – pět v jednotě“. Potom následuje výčet té pětičky: Noc, Duch, Krev, Lidskost, Země.“

„Fakticky to jsou osoby, přesně jak říkal Damien,“ vyhrkla jsem v návalu vzrušení. „Píší se s velkými písmeny, a to znamená, že se jedná o lidi, kteří ztělesňují těch pět věcí. A... a vsadím se, že kdyby tady byla babička, pověděla by nám, že A-yu stvořilo pět vědem.“

„Cítíš v hloubi duše, že si to vykládáš správně? Mluví k tobě bohyně?“

Usmála jsem se a moje srdce se zatetelilo. „Ano! Je to tak.“

„Jediné mocné místo, které mě napadá, je tady ve Škole noci.“

„Ne!“ Vyletělo to ze mě s větším důrazem, než jsem chtěla, a Persefona poplašeně zafrkala. Konejšivě jsem ji pohladila a přiměřenějším tónem pokračovala: „Ne, to pošpinil Kalona. Spojil svoji sílu s Neferetinou, díky krvi Stevie Rae se osvobodil a...“ Zajíkla jsem se, protože mi došlo, co jsem právě vyslovila. „Stevie Rae! Já myslela, že ona musí zastupovat zemi, když má pro ni nadání a tak, ale ona představuje krev!“

Lenobia s úsměvem přikývla. „Výborně. Jednu máme. Teď ještě musíš přijít na to, kdo jsou ti ostatní čtyři.“

„A kde je to místo,“ zahučela jsem.

„Ano, to místo,“ zopakovala. „No, mocná místa bývají spojená s duchem. Například Avalon, bohynin starodávný ostrov, je duchovně svázaný s Glastonbury. I křesťané cítili přitažlivost té lokality a svého času tam postavili klášter.“

„Cože?“ Obešla jsem Persefonu a vzrušeně vykročila k učitelce. „Co jste to říkala o klášteře a bohyni?“

„Avalon je velmi mocné místo, ale doslova vzato se nenachází na tomto světě. Křesťané pocítili jeho sílu v Glastonbury a postavili tam klášter s kostelem zasvěceným Panně Marii.“

„Páni, to je ono!“ Prudce jsem zamrkala, abych dostala z očí slzy úlevy. Pak jsem se rozesmála. „Lepší už to ani nemůže být! Naše mocné místo je klášter benediktinských jeptišek na křižovatce Jednadvacáté a Lewisovy.“

Lenobia vykulila oči a potom se usmála. „Naše bohyně je moudrá. Teď už ti zbývá jen přijít na to, kdo jsou ti zbylí čtyři, a dovést je tam. V závěru básně se říká, jak se mají spojit...“ Nechala větu viset ve vzduchu, podívala se do papíru a přečetla:

*Noc vede k Duchu
Krev spoutá Lidskost
a Zem vše uzavře.*

„Krev už je na místě, aspoň teda doufám,“ odvětila jsem. „Když jsem zjistila, že Kalona jde po Stevie Rae, požádala jsem ji, aby se i s červenými mláďaty přesunula do klášteřa.“

„Proč jsi ji poslala zrovna tam?“

Zakřenila jsem se tak široce, že mi málem popraskaly rty. „Protože tam je Duch! Je to nejhlavnější jeptiška, sestra Marie Anděla. Zachránila moji babičku před krakouny a teď se o ni v klášteře stará.“

„Jeptiška? Ta že má představovat Ducha a porazit prastarého padlého anděla? Jsi si tím úplně jistá, Zoey?“

„Nemáme ho přece porazit, jen zahnat a získat čas, abychom mohli sebrat síly a vymyslet nějaký způsob, jak se ho navždycky zbavit. A vážně jsem si naprosto jistá.“

Lenobia zaváhala už jen na okamžik a potom přikývla. „Takže jsi odhalila, kdo jsou Krev a Duch. Přemýšlej. Kdo v sobě může ukrývat Zemi, Noc a Lidskost?“

Začala jsem znovu hřebelcovat klisnu, ale hned jsem se rozesmála a nejradši bych se plácla do čela. „Afrodita. Ona musí být Lidskost, i když se většinu času hrozně snaží před tím uniknout.“

„V tom ti budu muset zkrátka věřit,“ řekla Lenobia kousavě.

„Fajn, takže zbývají už akorát Noc a Země,“ pokračovala jsem honem. „Jak už jsem říkala, na Zemi jsem od začátku tipovala Stevie Rae, kvůli jejímu nadání. Ale v hloubi duše jsem přesvědčená, že je Krev. Země... Země...“ Zase jsem vzdychla.

„Nemohla by to být Anastasia? Její nadání pro kouzla a rituály pramení z větší části z živlu země.“

Zamyslela jsem se nad tím, ale záchvěv, který mi potvrzuje, když mám pravdu, se bohužel nedostavil. „Ne, ona to není.“

„Třeba se soustředíme na špatný okruh osob. Ukázalo se, že Duch je žena, která nemá nic společného s naší školou, což pro mě bylo hodně nečekané. Třeba musíme i Zemi hledat jinde.“

„No, když se to tak vezme, není to špatný nápad.“

„Kdo by kromě mláďat a upírů mohl symbolizovat Zemi?“

„Z lidí, co znám, mají k zemi nejbliž asi Čerokézové. Babiččin kmen odjakživa chová zemi v úctě, nikdy nesouhlasí s tím, když si ji někdo přivlastňuje a zneužívá ji. Dívají se na svět jinak než většina lidí dneska.“ Najednou jsem se odmlčela, opřela si čelo o Persefonino hebké rameno a zašeptala tiché díky Nyktě.

„Přišla jsi na to, kdo to je, víd?“

Vesele jsem vzhlédla. „Je to moje babička. To ona představuje Zemi.“

„Úžasné!“ zaradovala se učitelka. „A máš všechny.“

„Ještě chybí Noc. Vůbec mě nenapadá, kdo...“ Zarazila jsem se, protože Lenobia se na mě významně zadívala.

„Zapátrej hloub ve svém nitru, Zoey Redbirdová, a určitě se tam dozvíš, koho si Nyx vyvolila, aby zastupoval noc.“

„Mě? To ne,“ zašeptala jsem.

„Jistěže tebe,“ opáčila. „V té básni to přece takhle stojí. ‚Noc vede k Duchu.‘ Nikdo z nás by si s těmi verši klášter benediktinek ani jeho abatyši nespojil, ale tebe to napadlo hned.“

„Jestli se ovšem nepletu,“ podotkla jsem trochu roztřeseně.

„Naslouchej svému srdci. Máš pravdu?“

Zhluboka jsem se nadechla a ponořila se do sebe. Ano, bylo to tam. Ten pocit, který mi sesílá moje bohyně a který mi říká, že něco dělám správně. Podívala jsem se do Lenobiiných moudrých šedých očí. „Mám,“ odpověděla jsem bez nejmenších pochyb.

„Pak musíme tebe i Afroditu nějak dostat do kláštera benediktinek.“

„Nás všechny,“ opravila jsem ji automaticky. „I Daria, dvojčata a Damiena. Potřebuju kompletní kruh, kdyby něco nevyšlo. Navíc mě tady nikdo nepřivítal zrovna dvakrát s nadšením, a kdyby se spolužáci a učitelé z toho divného stavu neprobrali, ani až bude Kalona pryč, asi bych se sem hned tak vrátit nemohla. A taky si budeme muset nějak poradit s Neferet. Budu potřebovat pomoc.“

Lenobia se trošku zachmuřila, ale kývla. „Chápu, a i když je mi to nepříjemné, souhlasím s tebou.“

„Měla byste jít s námi – vy, Drak i Anastasia. Škola noci teď pro vás není nejvhodnější místo.“

„Škola noci je náš domov,“ namítla.

Zahleděla jsem se jí přímo do očí. „Někdy vás vaši nejbližší zradí a najednou už doma nemůžete být šťastní. Je to smutné, ale nedá se s tím nic dělat.“

„Na svůj věk mluvíš velice moudře, kněžko.“

„No jo, taky jsem produkt rozvodu a mizerné náhradní rodičovské péče. Kde by mě napadlo, že se mi to jednou bude hodit.“

Obě jsme se rozesmály, když vtom zazvonilo. Vyučování bylo u konce. Lenobia rychle vyskočila. „Musíme hned

poslat pro tvoje přátele, ať sem přijdou. Sem aspoň nedosáhnou krakouní uši a oči.“

„To už jsem zařídila,“ řekla jsem. „Za chvíli tu všichni budou.“

„Jestli Neferet zjistí, že tu máte schůzku, budeme mít veliké potíže.“

„Já vím,“ odvětila jsem nahlas. V duchu jsem řekla: *A do pytle.*

30)

I když se zase hustě rozpršelo, Damien, dvojčata a Afrodita s Dariem dorazili jen pár minut po zvonění.

„Dobrý trik,“ řekla Erin.

„Pěkně lstivý způsob, jak nás sem dostat bez toho, abychom na to celé odpoledne mysleli,“ dodala Shaunee.

„Senzace!“ ocenil to Damien.

„Ale teď na to myslíte, takže si musíme dát pozor, aby ty myšlenky neunikaly ven. A je načase dát se do pohybu, a rychle, ať už nás čeká cokoli,“ vložil se do toho Darius.

„Souhlas,“ přisvědčila jsem. „Přivolejte svoje živly a požádejte je, ať vám v mysli vytvoří ochrannou bariéru.“

„Levou zadní,“ řekla Erin.

„Jo, trénovali jsme to,“ pochlubila se Shaunee.

„Mám vám rychle vyvolat kruh?“ zeptala jsem se.

„Ne, Červenko, jen chvílku mlč,“ ozval se Damien.

„Naše živly jsou v pohotovosti a čekají na rozkaz.“

„Tak přestaňte žvanit a do toho, pakoňové!“ štěkla Afrodita.

„Drž zobák!“ zaječely na ni holky.

Afrodita zafrkala a šla si stoupnout vedle Daria. Ten ji automaticky vzal kolem ramen. Všimla jsem si, že šrám na tváři se mu už skoro zahojil a tam, kde se předtím šklebila příšerná rána, zbyla jen tenká růžová linka. To mi připomnělo moji vlastní jizvu. Dvojčata s Damienem přivolávali živly, Afrodita se tulila ke svému bojovníkovi, a tak jsem se otočila zády a nenápadně si nakoukla do výstřihu.

Když jsem uviděla, co se tam schovává, zkřivila jsem obličej. Po mém zranění totiž rozhodně žádná tenká růžová linka nezůstala. Celá rána byla pořád zvrásněná, zubatá, rudá a zanícená. Pohnula jsem rameny. Ne, nic mě doopravdy nebolelo, jizva jen trochu svrběla a byla citlivá na dotek. A ošklivá. Neskutečně.

Jakmile jsem pomyslela na to, že by tuhle hrůzu měl někdo vidět (tím někým myslím Starka, Erika nebo případně Heatha), bylo mi do breku. Možná už prostě s žádným dalším chlapem do postele nepůjdu. Aspoň by se mi o hodně zjednodušil život...

„Jizvy z boje dobra proti zlu v sobě tají určitou zvláštní krásu,“ ozval se Lenobiin hlas.

Trhla jsem sebou. Stála těsně vedle mě, i když jsem ji neslyšela přicházet. Dlouze jsem se na ni zadívala. Byla absolutně dokonalá, krásná a bez vady. „Teoreticky to zní pěkně, ale když takovou jizvu doopravdy máte, realita je trochu jiná.“

„Mluvíš z vlastní zkušenosti, kněžko.“ Shrnula si stranou závoj stříbřitých vlasů, natočila se tak, abych viděla zadní stranu jejího krku, a odtáhla límeček bílé blůzy. Spatřila jsem příšernou jizvu, která se jí táhla zpod vlasů přes zátylek a sahala až někam dolů na záda. Byla široká a zvrásněná.

„Hotovo! Živly na místě!“ zvolala Erin.

„Jo, můžeme na to vlítnout,“ připojila Shaunee.

„Cos zatím vymyslela?“ zeptal se Damien.

Vyměnily jsme si s Lenobií pohled. „Budu ti o tom vyprávět někdy jindy,“ řekla tiše. Společně jsme se vrátily k mojí partě. Stejně mi ale vrtalo hlavou, s jakým zlem musela bojovat, že přitom utržila tak hrůzostrašnou ránu.

„Zoey už identifikovala všechny osoby, o kterých se píše v té básni,“ sdělila jim učitelka bez úvodu. „A taky mocné místo, kde se mají spojit.“

Všichni se na mě podívali. „Je to klášter benediktinek. Vzpomněla jsem si, že jeden z důvodů, proč sestra Marie Anděla nezačala vyšilovat, když jsem jí předvedla svoji moc

nad živly, bylo, že jejich sílu poznala už dřív na vlastní kůži. Řekla mi, že jejich klášter stojí na místě, kde je zdroj duchovní energie. Tenkrát mi to nepřipadalo důležité.“ Odmlčela jsem se a přidušeně se zasmála. „Vlastně jsem ji tenkrát nebrala moc vážně, myslela jsem, že je prostě jen bláznivá jeptiška.“

„No, jestli tě to utěší, ona fakt není zrovna typická řádová sestra,“ poznamenala Afrodita.

Darius přikývl. „To tedy skutečně ne.“

„Zato je Duch, o kterém se píše v té básničce,“ řekla jsem.

„Páni, tys to rozluštila!“ Damien se na mě široce zazubil. „Kdo jsou ty ostatní personifikované pojmy?“

„Krev je Stevie Rae.“

„To sedí. Je to evidentně její oblíbené pití,“ zamumlala si pro sebe Afrodita.

„Ty jsi Lidskost,“ oznámila jsem jí věcně a vesele se přitom usklíbla.

„Prima. Paráda. Než budeme pokračovat, chci něco uvést do záznamu: Víckrát v životě nechci, aby mě někdo kousnul.“ Střelila pohledem po Dariovi, nasadila úplně jiný výraz a dodala: „Kromě tebe, krasavče.“

Dvojčata začala vydávat dávivé zvuky.

„Země je moje babička,“ pokračovala jsem bez ohledu na jejich komentáře.

„V tom případě je dobře, že už je v klášteře,“ řekl Damien.

„A co Noc?“ zeptala se Shaunee.

„To je Zoey,“ řekla Afrodita.

Překvapeně jsem zvedla obočí.

Protočila oči. „A kdo jiný by to sakra asi byl? Každému, kdo netrpí mentálním postižením nebo se nedělí o mozek s víc lidmi,“ významně se podívala na dvojčata a Damiena, „to musí být okamžitě jasné.“

„Jo, Noc jsem já,“ potvrdila jsem.

„Musíme se tedy dostat do kláštera benediktinek,“ ujal se slova Darius. Jako obvykle přešel přímo k logistické části

naší „operace“. Ty uvozovky používám proto, že moje akce obvykle spočívají v tom, že jdu úplně naslepo a modlím se, abych udělala aspoň něco dobře a nezpůsobila víc škody než užitku. To si název *operace* přece jen tak docela nezaslouží.

„Ano, a to co nejrychleji, než Kalona s Neferet napáchají na našem společenství další křivdy,“ pronesla Lenobia.

„Nebo začnou válčit s lidmi,“ podotkla Afrodita.

Všichni kromě Daria na ni vytřeštili oči. Já taky a díky tomu jsem pod její krásnou, vždycky dokonale sebevědomou fasádou rozeznala tmavé kruhy pod očima a načervenalá bělma.

„Tys měla další vizi,“ vyhrkla jsem.

Přikývla.

„Do háje. Zase mě tam zabili?“ Zaslechla jsem, jak Lenobia šokovaně zalapala po dechu. „Ehm, to je na dlouho.“

„Ne, ty pako, nezabili. Pro změnu,“ řekla Afrodita. „Ale viděla jsem válku – tu samou jako posledně, jen jsem teď už věděla, že ty příšery jsou krakouni.“ Otrásla se. „Vědělas, že znásilňují ženy? Nebyl to vůbec pěkný pohled. Ale hlavní je, že Neferet se spojila s Kalonou, aby mohla uskutečnit tu svoji šílenou válku proti lidem.“

„Ale když jsi měla takovouhle vizi minule, říkala jsi, že když Zoey neumře, k žádné válce nedojde,“ namítl Damien.

„Já vím. Jsem přece věštkyň, ne? Netuším, proč se tahle lišila. Možná je to tím, že se do toho přimotal Kalona. A hele, dělám to nerada, ale musím vás upozornit, že Neferet už totálně přešla na Temnou stranu a je to fakticky dost děsivé. Mění se v někoho jiného. Nikdy jsem o žádném takovém upírovi neslyšela.“

V hlavě mi něco secvaklo, dílky skládanky zapadly do sebe a já najednou věděla, co to znamená. „Mění se v královnu Tsi Sgili, první upířskou Tsi Sgili. Nic takového ještě nikdy neexistovalo.“ Můj hlas byl stejně studený jako celé moje tělo.

„Jo. Přesně to jsem viděla,“ přisvědčila Afrodita a zbledla. „A taky to, že válka začne přímo tady v Tulse.“

„Takže ta rada, kterou chtějí ovládnout, musí být naše školní,“ usoudila jsem.

„Rada?“ otázala se Lenobia.

„To teď nemám čas vysvětlovat. No, pozitivní je aspoň to, že operujou v místním měřítku, a ne v globálním,“ shrnula jsem to.

„Pokud se nám podaří Kalonu a s ním snad i Neferet odsud vyhnat, pak se dá předpokládat, že válka nezačne,“ řekl Darius.

„Nebo přinejmenším nezačne tady,“ dodala jsem. „A tak bychom získali trochu času a mohli přijít na způsob, jak se ho zbavit jednou provždy. Vypadá to, že za tou válkou stojí právě on.“

„Ne, to Neferet,“ prohlásila Lenobia bezvýrazně. V jejím hlase nebyla ani stopa života. „Kalona je jen nástrojem jejích tužeb. Ona prahne po válce proti lidem už dlouhá léta.“ Podívala se mi do očí. „Možná ji budeš muset zabít.“

Krve by se ve mně nedořezal. „Zabít Neferet? Ani za nic! To neudělám!“

„Zřejmě to jinak nepůjde,“ řekl Darius.

„Ne!“ vykřikla jsem. „Kdyby to jinak nešlo, nedělalo by se mi při tom pomyšlení takhle hrozně zle. Nyx by mi dala najevo, že si to tak přeje. Jenže bohyně nikdy nebude chtít, aby někdo zabil její velekněžku.“

„Bývalou velekněžku,“ podotkl Damien.

„Může vůbec někdo přestat být velekněžkou?“ nadhodila Shaunee.

„Jo, není to jedno z těch povolání na celý život?“ podpořila ji Erin.

„A je ještě doopravdy velekněžka, když se mění v někoho jiného, konkrétně v královnu Tsi Sgili?“ řekla Afrodita.

„Jo! Ne!“ plácla jsem naslepo. „Já nevím. Necháme tohle téma prozatím být. Nehodlám se o něčem takovém bavit.“

Darius, Lenobia a Afrodita se na sebe dlouze zadívali, ale já se rozhodla, že si toho nebudu všimnat. Učitelka pak

pokračovala: „Tak zpátky k tomu, jak se odsud dostanete. Musíme to vyřešit hned.“

„Hned?“ opáčila Shaunee.

„Jako že do minuty?“ rozvedla to Erin.

„Čím dřív, tím líp,“ řekla jsem. „Cítím vaše živly a vím, že k vašim myšlenkám nikoho nepustí, jenomže jestli se vám Neferet pokusí vlézt do hlavy a narazí na hradbu ze živlů, dojde jí, že něco plánujeme. Akorát nebude přesně vědět co.“ Rozhlédla jsem se. Tak nějak jsem čekala, že se bude vznášet někde v temném koutě jako nacucaný přízračný pavouk. „Už dvakrát se mi taky zjevila v podobě pěkně hnusného ducha, z čehož plyne, že odsud musíme rychle vypadnout. Okamžitě.“

„Fuj, to nezní moc pěkně,“ řekla Erin.

„Mně to vykládej,“ zamumlala jsem. „Ale zmizet odsud nebude vůbec jednoduché. Počasí nám rozhodně moc nenahrává. Jen cestou od hlavní budovy sem jsem si málem zlámala nohy. Musela jsem ten zatracený led rozehrát ohněm.“ Střelila jsem pohledem po Shaunee a zatvářila se trochu provinile.

„Počkej, cos to říkala? Tys využila ohnivý živel, aby ses zbavila náledí?“ skočila do toho náhle Lenobia.

Pokrčila jsem rameny. „Už mě nebavilo, jak mi pořád podjížděly nohy, tak jsem ožehla chodník plamenem a led hned roztál.“

„Jo, to je snadné jako facka,“ ozvala se Shaunee. „Já to taky udělala.“

Lenobie se zmocnilo vzrušení. „Myslíš, že bys dokázala zaměřit ten plamen s dostatečnou přesností, takže by za pohybu rozehrával led přímo pod nohama celé vaší skupiny?“

„Asi jo. Jenom by se to muselo udělat tak, aby nám ty nohy nespálil. Ale nevím, jak dlouho bych to dokázala udržet.“ Tázavě jsem koukla po Shaunee.

Kývla. „Jasně, s tím bych ti pomohla, a já si o nohy starosti dělat nemusím. Když my dvě spojíme síly, vydržíme mnohem déle než každá zvlášť.“

„A navíc, ségra,“ vmísila se do debaty Erin, „křižovatka Jednadvacáté a Lewisovy je odsud tak nejvýš kilometr. To byste měly zvládnout. Zoey dneska vypadá daleko líp.“

„Jenomže náledí není náš jediný problém,“ řekla jsem. „Když půjdeme pěšky, budeme moc pomalí, ale auto si vzít nemůžeme, protože není organické a nejde ho tím pádem zamaskovat.“

„Mě napadá jisté řešení,“ prohlásila Lenobia. „Pojďte se mnou.“ Následovali jsme ji do Persefonina boxu. Kobyłka se spokojeně krmila, a když ji Lenobia pozdravila, jen zastříhala ušima. Učitelka k ní přistoupila zezadu, natáhla ruku a řekla: „Zvedni nohu, děvenko.“

Persefona povel poslušně splnila. Lenobia smetla slámu, která se přichytila na kopyto, a pak se podívala na Shaune. „Dokázala bys zaměřit oheň tak přesně, aby jí rozpálil podkovu?“

Kamarádku ta neobvyklá žádost zjevně zaskočila, ale odpověděla jen: „Levou zadní.“ Potom se zhluboka nadechla, zašeptala něco, čemu jsem nerozuměla, a ukázala na kopyto žhnoucím prstem. „Hoř, světýlko, hoř!“ zarecitovala. Žár se přenesl z prstu na pevně přibitou stříbřitou podkovu a ta se vzápětí rozpálila do červena. Persefona přestala žvýkat, otočila k nám hlavu, zvědavě se zadívala na svoji nohu, zafrkala a obrátila se zpátky ke krmení.

Lenobia se podkovy lehce dotkla, jako když člověk zkouší, jestli už má dost teplou žehličku, ale rychle od žhnoucího kovu ucukla. „Funguje to výborně. Už to můžeš odvolat, Shaune.“

„Díky, ohni! Pojď zpátky ke mně.“ Záře se zatočila kolem klisničky, která zase zafrkala, a vrátila se k Shaune. Celé kámoščíno tělo chvilku plápolalo, dokud se nezamračila a neřekla: „Zklidni se trochu.“

Lenobia položila kopyto zpátky na zem a láskyplně popleskala kobyłku po zadku. „Takhle se dostanete ke klášteru dostatečně rychle. Pojedete na koních. Podle mě je to stejně nejlepší způsob cestování.“

„To je nápad, který stojí za úvahu,“ řekl Darius. „Ale kudy odsud unikneme? Krakouni nás stěží nechají procválat hlavní branou.“

Lenobia se usmála. „Možná nechají.“

31)

„To je úplně uhozený plán,“ namítla Afrodita.

„Mohl by však vyjít,“ opáčil Darius.

„Mně se líbí. Je to takové romantické, koně a tak. A je to nejlepší plán, který máme,“ řekl Damien.

„Spíš jediný,“ ozvala jsem se. Lenobia se na mě zadívala s pozdviženým obočím, a tak jsem rychle dodala: „Ale taky se mi líbí.“

„Čím méně koní si vezmete, tím větší budete mít šanci, že vás nezpozorují. Myslím, že byste měli jet po dvou,“ prohlásila učitelka.

„Tři budou fakt nenápadnější než šest,“ souhlasila Erin.

„Ale jak o tom řekneme Drakovi a Anastasii?“ vyhrkla jsem. „Přece nemůžeme všichni vtrhnout do šermířny nebo do Anastasiiny třídy. A já nechci, abychom se teď rozdělovali.“

Lenobia zase zvedla obočí. „Nevím, jestli jsi už o něčem podobném slyšela, ale existuje takové zařízení, které většina z nás běžně používá, jmenuje se mobilní telefon. Možná tě to překvapí, ale Drak i Anastasia ho mají.“

„Aha,“ pípla jsem a připadala si jako blbec.

Afrodita obrátila oči v sloup.

„Zavolám jim a dám jim instrukce. Kdo máte na sobě sukni, musíte se převléknout. Zoey vás zavede do sedlovny a ukáže vám, kde je rezervní jezdecké oblečení. Vezměte si odtamtud všechno, co budete chtít.“ Lenobia zamířila do

svoji kanceláře, ale ještě křikla: „Řeknu Drakovi, že krycí manévr začne za třicet minut.“

„Za třicet minut?“ Stáhl se mi žaludek.

„Máte dost času, abyste se převlékli a dali třem koním uzdu. Bohužel nemůžete použít sedla, to by bylo příliš nápadné.“

Lenobia zašla do kanceláře a Damien řekl: „Bez sedel? Myslím, že budu zvracet.“

„Vítej do klubu,“ odvětila jsem a obrátila se k Afroditě a dvojčatům. „Pojďte. Ty minisukně musí dolů. A kdo krucinál chodí v ledové bouři v botách s jehlami?“

„Máme *kozačky*,“ prohlásila Afrodita. „A kozačky jsou normální zimní obuv.“

„Kozačky s deseticentimetrovými podpatky teda ne,“ řekla jsem a odvedla je do sedlovny, kde vedle všelijakých částí postroje visela i ramínka s jezdeckým oblečením.

„Nemá žádný smysl pro módu,“ zamumlala Afrodita.

„Mluvíš mi z duše,“ řekla Shaunee.

„Pro jednu,“ dodala Erin.

Popadla jsem tři uzdy a zavrtěla nad kamarádkami hlavou. „Hlavně se převlečte. Tamhle ve skřini najdete jezdecké boty. Jsou vám plně k dispozici.“

„Plně k dispozici?“ zaslechla jsem ještě Shauneein hlas, když jsem rázným krokem vycházela ven.

„Ta holka tráví moc času s komtesou Damienovou,“ odvětila Erin.

Práskla jsem za sebou dveřmi.

Nevěděla jsem jistě, jaké další dva koně nám Lenobia vybere, ale bylo mi jasné, že já pojedu na Persefoně, a tak jsem se vydala k jejímu boxu. Cestou jsem minula Daria, který vršil pod vysoké okno balíky sena. Zjevně hodlal zkontrolovat aktuální stav počasí a krakouních hlídek.

„Ehm, Červenko, mohl bych s tebou chvíličku mluvit?“ ozval se najednou Damien.

„Jasně, pojď se mnou.“ Zašla jsem do Persefonina boxu, vzala hřeblo a začala svoji klisničku rychle kartáčovat.

Damien zůstal stát ve dveřích. „No, jde o tohle – já neumím jezdit na koni.“

„To vůbec nevadí. Řídit budu já, ty budeš jen sedět za mnou a pořádně se držet.“

„Co když spadnu? Určitě je to moc hodný kůň.“ Zatřepotal na Persefonu prsty, ale ta jen spokojeně žvýkala seno a vůbec si ho nevšímal. „Ale je veliká. Hodně veliká. Lépe řečeno obrovská.“

„Damiane, chystáme se utéct ze školy a zapudit nesmrtelného anděla a zkaženou upíří velekněžku, a ty se bojíš nasednout na koně?“

„Bez sedla. Nasednout na koně bez sedla,“ opravil mě a přikývl. „Ano, správně, přesně toho se bojím.“

Začala jsem se hihňat, až jsem se musela opřít o Persefonu, protože mě braly křeče. Jedno poučení jsem si z toho všeho, co se poslední dobou dělo, doopravdy odnesla: Když máte dobré kamarády, dokážou vás rozesmát i v těch úplně nejhorších chvílích.

Damien se na mě zamračil. „Abys věděla, povím Jackovi, že ses mi smála, a on se na tebe naštvě. Takže až ti příště koupím nějaký dárek, na protest ho pro tebe odmítne vkusně zabalit.“

„Ale božíčku, to je hrůza,“ vypravila jsem ze sebe a chichotala se dál.

„Jak se vy dva můžete chlámát? Musíme vyhrát válku a zachránit svět.“ Před Persefoniným boxem se objevila Afrodita a založila si ruce v bok. Měla na sobě vlastní černé značkové tilko (se zlatým nápisem JUICY na prsou) a vypůjčené béžové jezdecké kalhoty zastrčené do anglických jezdeckých bot. Bez podpatků. S naprosto a úplně plochou podrážkou.

Jakmile jsem ji uviděla, rozřehtala jsem se ještě víc. A potom jsem zahlédla dvojčata, která stála za ní. Obě holky byly vymóděné v hedvábných tunikách se zvířecím vzorem od Dolce & Gabbana (určitě je koupily v nejdražších krámech, jaké v Tulse vůbec jsou). Zadky měly parádně

obtažené elastickými jezdeckými legínami a přes ně si natáhly béžovohnědé holínky.

Byl to pohled pro bohy. K mému hysterickému záchvatu se okamžitě přidal i Damien.

„Já je oba nenávidím,“ pronesla Afrodit.

„Kočko, vypadá to, že máme přece jenom hodně společného,“ obrátila se k ní Erin.

„Moje slova,“ zavrčela Shaunee a příšerně se na nás zašklebila.

Dlouho mi ta dobrá nálada ale nevydržela, protože se vrátila Lenobia a pěkně mě zchladila.

„Mluvila jsem s Anastasií. Všechno je zařízené, i když Drak momentálně nemá čas. Řeší totiž neobvyklý případ proměny v dospělého. Chtěl, abych vyřídila Zoey, že Stark v pořádku dorazil a je o něj postaráno.“

„Řekla Stark?“ užasl Damien.

„Cože?“ vyhrkla dvojčata.

„Do prdele,“ zahučela Afrodit.

V tu chvíli se k nám znovu připojil Darius. „Počasí je stále špatné a v korunách stromů se něco hýbe. Domnívám se, že mají v úmyslu nás zajmout, jakmile opustíme stáje. Měli bychom odejít co nejdřív,“ řekl, ale když si všiml, jak na mě všichni civí, zarazil se. „Zjevně mi něco uniklo.“

„Ano, ale to nevádí, protože Zoey se nám to zrovna chystá vysvětlit,“ prohlásil Damien.

Kousla jsem se do rtu a přejela kamarády pohledem. Ach jo. „Tak dobře, vezmu to stručně. Stark se proměnil. Je z něj druhý červený upír v dějinách.“

„Tradá! Sláva bohu na výsostech!“ zaprskala Erin. „To nic nemění na tom, že je slizoň.“

„A jak to, že o té jeho pitomé proměně víš?“ zeptala se Shaunee.

„Nesmíš v něm vidět nějakou druhou Stevie Rae. Oni dva jsou jako noc a den,“ řekl Damien mnohem ohleduplnějším tónem než ostatní.

„Je do něj zamilovaná,“ vyhrkla Afrodit.

„Afrodito!“ vyjekla jsem.

„Hele, někdo už v tom pakoňům musí udělat jasno. Nemají o té tvojí trapné zabouchnutosti ani poněti.“

„No, tos mi teda pomohla.“

„Počkat. Zpět. Zoey je zamilovaná do Starka? To je největší blbost, jakou jsem v životě slyšela,“ skočila nám do řeči Erin.

„Kromě zákona o omezeních pro řízení motorových vozidel mladistvými osobami, co tady v Oklahomě zavedli. No uznej, ségra, to je největší blbost, jakou jsme v životě slyšely,“ namítla Shaunee.

„Pravda. Ale tohle je hned za tím. Takže teď pozor, Afrodito, povíme ti něco nepřijemného. Evidentně ti měkne mozek,“ prohlásila Erin.

„Ne že by to byla novina,“ dodala Shaunee.

Všichni se na mě zadívali.

„Ten zákon mi taky připadá neskutečně pitomý,“ pípla jsem chabě.

„Vidíte? Já vám to říkala!“ vyhrkla Afrodita. „Je do Starka úplně cvok.“

„Spíš je úplně cvok, tečka,“ zabručela Erin.

„To se mi snad jen zdá,“ zanaříkala Shaunee.

„Nechte ji, ať nám to vysvětlí!“ zahulákal Damien.

Nastalo hrobové ticho.

Já si odkašlala.

„Tak jo. Fajn. Pamatujete na tu básničku?“ Všichni kamarádi vztekle přimhouřili oči, což podle mě vůbec nebylo fěr, ale pokračovala jsem. „Jak se v ní psalo, že bych měla zachránit jeho lidskou přirozenost? Tak jsem to udělala. Aspoň myslím. Doufám.“

„Kněžko, přistihli jsme ho, když se chystal zneužít mládě. Jak můžeš něco takového přehlédnout?“ řekl Darius.

„Já to nepřehlížím. Je to hnusné. Ale když o svoji lidskost bojovala Stevie Rae, taky dělala příšerné věci.“ Podívala jsem se na Afroditu. „Ty víš, o čem mluvím.“

„Jo, ale ani teď si nejsem stoprocentně jistá, jestli jí můžeš věřit. A to říkám jako člověk, který je s ní otisknutý.“

Čekala jsem, že se do ní dvojčata s Damienem pustí, ale mlčeli jako zařezaní. Otočila jsem se k Dariovi. „Stark mi složil slib věrnosti.“

„Slib věrnosti bojovníka? A tys ho přijala?“ zeptal se.

„Ano. Hned potom se proměnil.“

Darius si ztěžka povzdychl. „V tom případě je k tobě připoutaný, dokud ho z jeho závazku neuvolníš.“

„Myslím, že právě proto se proměnil,“ podotkla jsem. „Připadá mi, že u červených mláďat proměna nějak souvisí s volbou mezi dobrem a zlem.“

„Když ti Stark přislíbil věrnost, zvolil dobro,“ řekl bojovník.

Usmála jsem se. „To by se mi líbilo.“

„Takže on už není slizák?“ ozvala se Erin.

„Předtím jsi říkala slizoň,“ upozornila ji Shaunee.

„To je úplně to samé, ségra.“

„Podstatné je, že mu věřím,“ vmísila jsem se do toho. „A byla bych moc ráda, kdybyste mu vy všichni dali šanci.“

„Dát v této chvíli šanci nesprávné osobě by nás mohlo i zabít,“ připomněl Darius.

Zhluboka jsem se nadechla. „Já vím.“

„Nový dospělý musí strávit nějaký čas o samotě v Nyktině chrámu. Drak mě ujistil, že Stark tam je a nikam nepůjde.“ Lenobia pohlédla na hodinky. „Máme přesně deset minut. Nemohli bychom pokročit k důležitější věci a nechat otázku Starkovy důvěryhodnosti na jindy?“

„Rozhodně,“ přisvědčila jsem. „Co ještě musíme udělat?“ Mohla jsem jen upřímně doufat, že Drak opravdu zamkl Starka v Nyktině chrámu a že se nám podaří zahnat Kalonu a zbavit se tak i Neferet, protože jinak už se k otázce Starkovy důvěryhodnosti asi nikdy nevrátíme.

Rychle jsme nasadili uzdy dvěma dalším klisnám, docela příhodně se jmenovaly Naděje a Štěstěna. Tím odstartovala obtížnější část našeho plánu.

„Stále nejsem přesvědčený, že je to bezpečné,“ zabručel Darius a zakabonil se jako nebe před bouřkou.

„Musím to udělat já. Stevie Rae tu s námi není a moje nadání má k zemi nejbliž,“ trvala jsem na svém.

„Vždyť to zní celkem jednoduše,“ chlácholila mrzutého bojovníka Afrodita. „Zoey se musí jen nepozorovaně dostat ke zdi, říct tomu stromu, co už je stejně skoro vyvrácený, aby spadl a udělal do té zdi díru, a pak se vrátit sem.“

„Odnesu ji tam,“ prohlásil zarputile.

„To bude bezva, s tvou megarychlostí tam budeme za vteřinu,“ řekla jsem. „Mimochodem, já jsem připravená.“

„Jak poznám, že se ti to povedlo, abych mohla začít s další fází plánu?“ zeptala se mě Lenobia.

„Vyšlu k vám ducha. Jakmile ucítíte takové příjemné chvění, bude to znamenat, že jsme v pořádku a že si má Shaunee začít chystat oheň.“

„Nesmí ale zapomenout, že rozpálit se mají jen podkovy.“ Lenobia na moji kámošku vrhla přísný pohled.

„Já vím! Vždyť je to úplně snadné. Soustředte se na svoji práci, já si tady zatím něco dopovím se Štěstěnou.“ Shaunee se otočila zpátky k velké hnědé klisně, na které měly s Erin jet, a dál něco švitořila. Erin ji mezitím hřebelcovala a vykládala něco o kostkovém cukru a jablečném džusu se zázvorem.

„Nedovol, aby se jí něco stalo, a vrať se ke mně,“ řekla Afrodita, políbila Daria na rty a odešla k Naději, aby pomohla Lenobii zapnout poslední přezky na uzdě.

„Můžeme vyrazit, kněžko?“ zeptal se mě Darius.

Kývla jsem a nechala se zvednout do náruče. Bojovník vykročil do mrazivé rozbouřené noci a vzápětí se všechno kolem mě proměnilo v rozmazané šmouhy. Vzal to napříč areálem k úseku školní zdi, o který se opíral vysoký mohutný dub. Napůl se vyvrátil loni v jedné z tulských zimních smrští a od té doby na zdi skoro ležel. Povídalo se (teda aspoň Afrodita to tvrdila), že za normálních okolností je to skvělé místo, kudy se dá tajně vyplížit ven, a já už z vlastní zkušenosti věděla, že je to pravda.

Ten den ale nebyly okolnosti zrovna normální.

Darius v až příliš krátké chvílce zastavil u padlého stromu, šoupl mě pod něj a zašeptal: „Zůstaň zde, dokud se nepřesvědčím, že nám nic nehrozí.“ Pak zmizel.

Skrčila jsem se pod dubem a v duchu si říkala, jak je hnusně mokro a zima a jak mi jdou všichni chlapi na nervy. Pak jsem uslyšela zlověstné pleskání křídel a bleskově se narovнала.

Vyrazila jsem zpod stromu přesně v okamžiku, kdy Darius popadl krakouna za křídlo, strhl ho k zemi a podřízl mu krk.

Honem jsem odvrátila pohled.

„Pospěš si, Zoey. Nemáme čas.“

Snažila jsem se nevšímat si krakouní mrtvolky, vykročila k nakloněnému dubu, položila ruku na kmen a zavřela oči. Soustředila jsem se, zaměřila se na svůj vnitřní sever – sídlo země – a pronesla: „Země, potřebuju tě. Přijď ke mně, prosím.“ V řádění ledové bouře, uprostřed zimy, mě najednou jako zázrakem obklopila vůně jarní louky... zralého obilí... rozkvetlé perské akácie... Děkovně jsem sklonila hlavu a pokračovala: „Potřebuju, abys pro mě udělala něco hodně těžkého. Nežádala bych tě o to, kdybychom nebyli v nouzi.“ Zhluboka jsem se nadechla a koncentrovala se na zledovatělou kůru, které jsem se dotýkala dlaní. „Skácej se,“ přikázala jsem. „Odpusť mi to, ale musím tě požádat, aby ses skácel.“ Pokožka stromu se pod mojí rukou zachvěla tak prudce, že jsem klopýtla dozadu a upadla. Starý dub hlasitě zapraskal a mně bylo jasné, že právě vydal svůj předsmrtný výkřik. Pak se vyvrátil z kořenů. Dopadl na zeď, která v tom místě už byla narušená, a probořil se mezi kameny a cihlami až k zemi, takže v školní ochranné hradbě vznikla široká průrva. Každého by logicky napadlo, že právě tudy se pokusíme utéct.

Přestože jsem ztěžka lapala po dechu a byla pořádně rozklepaná, automaticky jsem vyslala k Lenobii ducha, aby věděla, že jsem splnila úkol. Pak jsem vstala, dopotácela se k padlému dubu a položila obě ruce na kmen. „Děkuju ti, země.“ Z náhlého popudu jsem ještě dodala: „Běž za Stevie

Rae. Pověz jí, že už jsme na cestě. Ať se připraví.“ Jako vždycky, když jsem něco přikázala některému z živlů, jsem měla pocit, že mi něco neviditelného naslouchá. „Můžeš jít, země. Ještě jednou děkuju za pomoc. Fakticky mě mrzí, že jsem musela tomu stromu ublížit.“

„Je načase vrátit se do stájí.“ Darius ke mně přistoupil a zvedl mě do náruče. „Vedla sis výborně, kněžko.“

Položila jsem si hlavu na jeho dobře známé rameno a zjistila, že brečím, protože se na jeho bundě objevily mokré stružky. „Padáme odsud.“

32)

Tři ustrojení koně už na nás čekali. Erin se Shaunee seděly na hřbetě Štěstěny. Shaunee „řídila“. Než ji totiž označili, učila se na soukromé přípravce jezdit v anglickém stylu, a proto prohlásila, že její jezdecké schopnosti „celkem ujdou“. Afrodita s Damienem stáli u Persefony a Naděje. Damien vypadal, že bude každou vteřinou zvracet.

„Ucítila jsem dotek ducha, a tak jsem si řekla, že se ti to asi povedlo,“ prohlásila Lenobia, rychle kolem nás prošla a ještě jednou překontrolovala uzdy.

„Probořili jsme zeď, ale musel jsem zabít jednoho krakouna. Určitě ho brzy objeví,“ oznámil Darius.

„No, to je vlastně dobře. Jen to posílí dojem, že se pokusíte utéct právě tamtudy,“ odvětila učitelka. Podívala se na hodinky. „Nejvyšší čas nasednout na koně. Shaunee, jsi připravená?“

„Už od narození,“ řekla kamarádka.

„Výborně, co ty, Erin?“

Erin přikývla. „Já taky.“

„Damiene?“

Damien zareagoval, ale obrátil se přitom ke mně. „Já se bojím.“

Rychle jsem k němu přistoupila a vzala ho za ruku. „Já taky. Ale vždycky když si vzpomenu, že tě budu mít vedle sebe, je to o trochu lepší.“

„I když budu ve skutečnosti za tebou a na koni?“

Usmála jsem se. „Jasně. A Persefona je navíc hrozně hodná.“ Přitiskla jsem Damienovu ruku na ladnou křivku kobyličina krku.

„Jééé, ta je heboučká. A hřeje!“ užasl.

„Pomůžu ti nahoru. Polož sem koleno,“ řekla Lenobia, sehnula se a nabídla Damienovi stupátko ze spojených dlaní.

Se zoufalým povzdechem poslechl a pokusil se (naprosto neúspěšně) potlačit ryze holčičí vyjeknutí, když ho Lenobia vyhoupla na Persefonin široký hřbet.

Než stejným způsobem pomohla i mně, položila mi ruce na ramena a zadívala se mi do očí. „Následuj svoje srdce a instinkt, ty se nikdy nemýlí. Odezeň ho odsud, kněžko.“

„Budu se snažit,“ odvětila jsem.

„Právě proto ti tolik věřím.“

Když jsme všichni seděli na koních, Lenobia nás dovedla k roletovým dveřím do výběhu. Už předtím tam nenápadně vklouzla a otevřela vrátka na jeho druhém konci, která vedla ven do školního areálu. Mezi námi a světem za zdí teď nestálo nic kromě spousty ledu, hlavní brány, pár krakounů, jejich táty a totálně pošahané bývalé velekněžky.

Určitě je vám jasné, že jsem se vcelku obávala prudkého záchvatu nervózního průjmu. Naštěstí jsem ale neměla čas věnovat svému tělu moc pozornosti.

Lenobia otevřela dveře. Předem v téhle části stájí zhasla světla, aby na ozářeném pozadí nevynikly naše siluety a nebyli jsme tak snadný terč. Vyhlédli jsme do mrazivé tmy a snažili si představit smršť, která přijde.

„Dám vám minutku nebo dvě, abyste přivolali svoje živly,“ řekla Lenobia. „Jakmile bouře zesílí, Anastasia vyvolá na opačné straně areálu matoucí kouzlo. Nezapomeňte, že u hlavní brány čeká Drak. Hned jak uslyší zvuk kopyt, odstraní krakouna, který tam hlídá. Shaunee, až budeš připravená, zapal ten box, který jsem připravila, a já vypustím ostatní koně. Vědí, že se mají rozeběhnout po celé škole a způsobit co největší zmatek.“

Shaunee přikývla. „Jasně.“

„Pak soustřed' plamen na kopyta vašich koní.“ Učitelka se zarazila a opravila se: „Tedy na podkovy. Dám Persefoně pokyn, až bude čas vyrazit. Vy se jen držte a nechte ji vést.“ Láskyplně moji grošovanou klisničku poplácala a pak se podívala na mě. „Rozcházíme se, ale zase se šťastně shledáme, velekněžko,“ řekla, přitiskla si sevřenou pěst k prsům a uklonila se mi.

„Žehnám vám z celého srdce, Lenobio,“ odvětila jsem. Než stačila zmizet, ještě jsem na ni zavolala: „Rozmyslete si pořádně, jestli odsud nechcete přece jen odejít, prosím. Jestli se Kalony nezbavíme, vy, Drak i Anastasia se musíte skrýt v podzemí – v tunelech pod nádražím, v klášteře, klidně i ve sklepě nějaké budovy v centru. Nikde jinde nebudete doopravdy v bezpečí.“

Lenobia se zastavila a ohlédla se na mě. Klidně a moudře se usmívala. „Ale ty uspěješ, kněžko.“ Pak rychle odkráčela.

„Ty jo, ta je tvrdohlavá,“ poznamenala Shaunee.

„Musíme se postarat, aby měla pravdu,“ řekla jsem. „Fajn, jste připravení?“ Kamarádi přikývli. Zhluboka jsem se nadechla a zkoncentrovala se. Byli jsme obrácení k severu, a tak jsem Persefonu otočila doprava, abychom se dívali k východu. Na řečnění ani povznášející hudbu nebyl čas, museli jsme jednat. Rychle jsem přivolala všechny živly. Jak postupně plnily prostor a utvářely kolem nás třpytivý kruh, moje nervozita opadávala. Když jsem ucítila energii ducha, bezděky jsem se rozesmála.

Pořád trochu moc vesele jsem zavelela: „Damienne, Erin, použijte svoje živly!“

Cítila jsem, jak Damien za mnou zvedá ruce, a viděla, že Erin dělá totéž. Damien šeptem začal vzývat vzduch, žádal ho, ať se zvedne ledový víchř, točí se, kvílí a smete všechno, co se nám postaví do cesty. Bylo mi jasné, že Erin prosí o něco podobného vodu – asi aby ledový déšť ještě zhoustl a zaclonil celý svět kolem nás.

Sebrala jsem všechny síly, abych jim pomohla živly usměrnit a ovládnout. Měli jsme se (v ideálním případě) pohybovat v malé kapse klidu uvnitř zuřící bouře.

Oba živly okamžitě uposlechly. Venku se přímo před našima očima rozpoutala vichřice, ze které i ten nejlepší meteorologický radar musel doslova šílet.

„Bezva!“ zahulákala jsem přes vytí větru. „Teď oheň!“

Shaunee zdvihla paže, zaklonila hlavu, a jako kdyby střílela v basketbale na koš, vrhla plamennou kouli, kterou držela v dlaních, do prázdného boxu plného slámy, který jí Lenobia určila. Ten rázem divoce vzplál.

„A teď podkovy!“ křikla jsem.

Přikývla. „Pomoz mi s tím.“

„Neboj.“

Ukázala na kopyta našich koní. „Rozpal jim podkovy!“ rozkázala.

Persefona zafrkala a sklonila hlavu. Když z pilin pod jejíma nohama začal stoupat kouř, zastříhala ušima.

„Propána... Musíme vyrazit, než od těch podkov chytí úplně všechno,“ vyhrkl Damien. Držel se mě tak pevně, že jsem skoro nemohla dýchat, ale nic jsem neřekla, protože by se mohl pustit a spadnout.

Začínala jsem se děsit, že ty piliny vážně zapálíme, když jsem za námi zaslechla šílený randál a pochopila, že Lenobia právě vypustila ostatní koně do školního areálu. Mělo to vypadat, jako že se splášili při požáru. Persefona pohodila hlavou a zase zafrkala. Ucítla jsem, jak napíná svaly, a pak už jen stačila pevně sevřít stehna a zaječet dozadu na Damiena: „Drž se, jedeme!“ To už ale moje klisna vyrazila ze stájí do rozbouřené noci.

Naši tři koně bok po boku procválali výběhem k vrátkům, která nechala Lenobia dokořán. Za nimi ostře zabočili doleva, oběhli zezadu hlavní budovu, a než jsem se vůbec vzpamatovala, pod rozpálenými podkovami jim začal tát led pokrývající asfaltové parkoviště. Syčelo to a kolem nás začala v kotoučích stoupat pára.

Za námi se ozývalo šílené ržání zdivočelých koní a hrůzostrašné skřehotání krakounů. Zatnula jsem zuby a modlila se, ať Lenobiiny klisny nadělají mezi těmi ptačími zrůdami pořádnou paseku.

Persefonina kopyta zasyčela na zledovatělé pěšině, která vedla k příjezdové cestě.

„Ach, bohyně! Podívej!“ vykřikl Damien. Ukázal mi přes rameno kousek doleva mezi stromy, které cestu lemovaly. Drak tam bojoval se třemi krakouny. Utočil na ně, odrážel je a vířil fleretem tak rychle, že se jeho zbraň proměnila ve stříbrnou šmouhu. Když jsme se ocitli v dohledu, ptačí muži se na nás chtěli vrhnout, ale instruktor šermu zdvojnásobil intenzitu svých výpadů a jednoho z nich probodl. Druzí dva zasyčeli a otočili se zase k němu.

„Jed'te!“ zavolal, když jsme se řítili okolo. „Ať vám Nyx požehná!“

Brána byla otevřená, určitě právě díky Drakovi. Vyřítili jsme se ze školy, zabočili doprava a pustili se cvalem po liduprázdné, zledovatělé Utica Street.

Na semaforu u Jednadvacáté, který nefungoval, jsme navedli koně vpravo a nechali je volně běžet prostředkem ulice.

Vilová čtvrť se proměnila v zmrzlý přízrak. Kdybych si nebyla naprosto jistá, že opravdu jedeme po Jednadvacáté, asi bych podlehla dojmu, že jsme dočista zabloudili v neznámém postapokalyptickém světě plném ledu. Vůbec nic kolem nás jsem nepoznávala. Nikde žádná světla, auta, žádní lidé. Nad vším vládly mráz, tma a náledí. Překrásné staré stromy byly obalené takovou spoustou ledu, že se hodně z nich doslova rozštíplо vejpůl. Dráty elektrického vedení se válely po zemi, svinuté jako odpočívající hadi. Koně si jich nevšíмали. Skákali přes spadlé větve a kabely a jejich rozpálené podkovy krájely led, až od překvapeného asfaltu odletovaly jiskry.

Pak jsem přes dusot kopyt a sykot ledu pod horkým železem uslyšela hrůzostrašné pleskání křídel a vzápětí i skřehotání krakouna, ke kterému se připojovala další a další.

„Darie!“ vykřikla jsem. „Krakouni!“

Ohlédl se, podíval se nahoru a chmurně přikývl. Potom mě fakticky překvapil. Z kapsy bundy totiž vytáhl černou pistoli. Nikdy jsem neviděla, že by některý Erebův syn měl u

sebe moderní zbraň, a tak mi v jeho ruce připadala hrozně nepatřičná. Řekl něco Afrodítě, která se mu tiskla k zadům. Posunula se trochu stranou, aby se mohl pootočit. Natáhl paži, zamířil a vypálil půl tuctu výstřelů. V tichu mrazivé noci to byly ohlušující rány, ale mnohem víc mnou otřásl to, co následovalo – vřiskot raněných krakounů a těžké údery těl padajících z výšky.

„Podívejte!“ zahulákala Shaunee a ukázala dopředu a doprava. „Tamhle jsou světla!“

Já jsem nejdřív neviděla nic, ale po chvilce jsem mezi ledem obtěžkanými stromy zahlédla nejprve jeden třepotavý plamínek a pak druhý, třetí... Měla jsem pocit, že mě k sobě zvou. Co to může být? Je to klášter? Viditelnost byla mizerná a ve tmě se všechno slévalo dohromady, takže jsem nedokázala rozpoznat, jestli jde o sídlo benediktinek nebo o některou z té spousty vil, kde teď měli soukromé kliniky plastických chirurgů.

Soustřed' se! Jestli je to zdroj síly, musíš to přece cítit.

Pořádně jsem se nadechla, nechala promluvit svůj instinkt a rázem měla jasno – ucítila jsem nezaměnitelné vábení moci ducha spojené s mocí země.

„To je ono!“ vykřikla jsem. „To je klášter!“

Strhli jsme koně doprava, sjeli přes příkop ze silnice a pustili se přes násep porostlý stromy. Klisny musely zpomalit, protože se tu válela spousta spadáných větví a elektrických drátů. Najednou jsme se vynořili na nějaké mýtině. Přímo před námi stál rozložitý starý dub. Na jeho spodních větvích byla rozvěšená spousta malých skleněných kalíšků, v nichž vesele plápolaly svíčky. O kus dál se rýsoval přístřešek pro auta a ještě za ním jsem rozeznala siluetu vysoké a rozlehlé cihlové budovy, což musel být klášter. Vlastně jsem viděla hlavně okna, protože ve všech hořely svíčky.

„Paráda, už můžete odvolat živly, ať se to trochu zklidní.“ Dvojčata i Damien něco zamumlali a šílená smršť začala utichat, až kolem nás zase zavládla jen studená, podmračená noc.

„Prrr!“ zvolala jsem a naše poslušné věrné kobylky zastavily, právě když se před námi vynořila důstojná postava v tmavém hábitu a závoji.

„Vítám tě, dítě moje. Slyšela jsem, že už se blížíš,“ řekla a usmála se na mě.

Sklouzla jsem z Persefonina hřbetu a vrhla se jí do náruče. „Sestro Marie Andělo! Jsem tak strašně ráda, že vás zase vidím!“

„Stejně jako já,“ odpověděla. „Ale zřejmě bychom měly své přivítání odložit, dokud si neporadíme s těmi stvořeními temnoty, která obsadila stromy za tebou.“

Otočila jsem se právě včas, abych viděla, jak do korun dosedají desítky krakounů. Kromě šumění křídel nevydali sebemenší zvuk a rudé oči jim svítily jako oči strážných démonů.

„Zatraceně!“ vyhrkla jsem.

33)

„Pozor na jazyk,“ pokárala mě sestra Marie Anděla poklidně.

Darius seskočil z koně a pomohl dolů Afroditě a dvojčatům. Damien na asistenci nečekal, sesedl skoro stejně rychle jako já a postavil se vedle mě.

„Kněžko,“ obrátil se Darius na abatyši, „vy zde v klášteře asi nemáte nějaké palné zbraně, vidíte?“

Rozesmála se, a i když to nebylo zrovna v souladu se situací, úžasně mi to zvedlo náladu. „Ach, bojovníku, to tedy skutečně nemáme.“

„Početně se jim rovnat nemůžeme, ale stále máme kruh,“ prohlásil a pozorně studoval stromy obsypané krakouny. „Dokud zůstanete uvnitř něj, budete v bezpečí.“

Měl samozřejmě pravdu. Kruh pořád držel. Sice byl hrozně šišatý, ale stříbrné vlákno nás pořád spojovalo a zářilo do tmy.

„Doběhnu zpátky do školy pro posily,“ navrhl Darius.

V jeho hlase zaznívala jasná bezradnost. Jaké posily by asi tak mohl přivést? Od chvíle, kdy jsme se vrátili, jsem v celém areálu nezahlédla ani jednoho z jeho bratrů bojovníků. Drak to možná uměl s mečem líp než kdo jiný, ale ani to by proti tolika krakounům nestačilo. Stromy, které lemovaly Jednadvacátou ulici, se doslova hemžily tmavými siluetami, a protože už předtím se prohýbaly pod tíhou námrazy, váhu ptačích lidí některé z nich neunesly. Praskot a lámání silných větví zněly skoro hrůzostrašněji než výsměšné skřehotání.

„Ahojky, lidi, prý tady potřebujete s něčím píchnout.“

Nikdy v životě jsem nebyla tak šťastná, že slyším něčí hlas, jako v tu chvíli, kdy se za mnou ozvala Stevie Rae. Pevně jsem ji objala a bylo mi úplně fuk, že přede mnou skrývá nějaká tajemství, hlavně že byla živá a zdravá. A oddechla jsem si také, když se ze tmy za ní vyloupila červená mláďata.

„Ty jsou hnusný!“ řekla Kramisha při pohledu na krakouny a znechuceně se zašklebila.

„Rozbijeme jim držky,“ prohlásil Johnny B. Evidentně z něj mluvil testosteron a svaly.

„Hnusní jsou, ale nic nedělají, jen na nás koukají,“ poznamenal další známý hlas.

„Eriku!“ vykřikla jsem. Stevie Rae mě s úsměvem pustila a Erik mě sevřel ve svém silném náručí.

Vpravo se něco mihlo a Damiena vzápětí málem porazil Jack.

Zvedla jsem oči k Erikovi a i v té příšerné situaci, ve které jsme zrovna byli, jsem ucítila lítost nad tím, že to mezi námi nemůže být jednoduché a snadné. Vteřinu jsem si přála, aby šlo jen o nás dva, a ne o něj, o Starka, Kalonu a Heatha...

„Co Heath?“ zeptala jsem se a ustoupila od něj.

Vzdychl a trhl hlavou směrem ke klášteru. „Je vevnitř. Nic mu není.“

Rozpačitě jsem se usmála a nevěděla, co mám ještě říct.

„Zoey, za chvíli tu bude Kalona. Krakouni na nás neútočí, protože už neutíkáme. Jen nás hlídají, než dorazí. Nezapomeň, co je tvým úkolem.“ Darius mě z toho trapného ticha rázem vytrhl.

Přikývla jsem a obrátila se k sestře Marii Anděle. „Kalona nás bude pronásledovat až sem. Pamatujete, jak jsem vám říkala, že je nesmrtelný?“

„Padlý anděl,“ dodala a přikývla.

„A vzpomínáte, co jsem vám povídala o naší velekněžce? No, teď už je jisté, že je zlá, a určitě přijde s ním. Oba jsou stejně nebezpeční.“

„Rozumím.“

„Dobře. Zabít ho teda nemůžeme, ale asi vím, jak ho odsud vyhnat, a doufám, že Neferet zmizí s ním. Musíte mi s tím ovšem pomoci.“

„Jak můžu, pomůžu,“ odvětila.

„Bezva. Potřebuju právě vás,“ řekla jsem a otočila se ke Stevie Rae. „A tebe.“

Vedle mě se objevila Afrodita. „A mě.“

„A taky babičku. Víím, že to pro ni bude hodně těžké, ale potřebuju ji tady venku, konkrétně tam, odkud proudí ta síla, kterou tady všude cítím.“

„Kramisho, děvenko, dojdeš pro Zoeyinu babičku?“

„Ano, madam,“ vyhrkla Kramisha a rychle odešla.

„Zdrojem naší síly je Mariánská jeskyně.“ Sestra Marie Anděla ukázala za mě, kousek stranou od místa, kde jsme právě stály – někam mezi nás, severozápadní cíp krásně posekaného trávníku a hájek plný příšer.

Obrátila jsem se naznačeným směrem a překvapeně zalapala po dechu. Nechápala jsem, jak mi to předtím mohlo uniknout. Stála tam největší svatyně, jakou jsem kdy viděla. Byla postavená z velkých bloků oklahomského pískovce, pečlivě vybraných tak, aby do sebe přesně zapadaly. Svým miskovitým tvarem mi připomněla slavné divadelní amfiteátry, které jsem viděla na obrázcích. Uvnitř byla lavička se stříškou a po obvodu vystupovalo pár přirozených kamenných říms. Každá jen trochu vhodná plošina byla plná svíček, takže se celá svatyně mihotala plamínky a jejich odlesky v ledu. Vykročila jsem k ní a přitom se zadívala na ladně klenutý oblouk umělé jeskyně, který byl nejméně o metr vyšší než já. Pak jsem se prudce nadechla. U samého vrcholku stavby stála nejkrásnější socha Panny Marie, jakou jsem kdy spatřila. Vypadala, jako když je pohroužená do klidné modlitby, a vzhlížela vzhůru skoro s úsměvem. Kolem nohou se jí proplétaly spousty nádherných růží, takže to vyvolávalo dojem, jako by se z nich právě zrodila. Pořádně jsem si prohlédla její obličej a srdce mi vynechalo jeden

úder. Já ho totiž poznala. Jak bych se mohla splést? Vždyť se mi teprve před pár dny v téhle podobě zjevila moje bohyně.

„Cítím tu sílu,“ poznamenala Afrodita.

„Jé, ta socha Panenky Marie je strašně hezká,“ řekl Jack. Drželi se s Damienem za ruku a dívali se nahoru.

„A mrkněte na ten chodník – je absolutně dokonalý,“ upozornila nás Stevie Rae.

Odvrátila jsem se od jeskyně. Chodník, který sem vedl od místa, kde jsme nechali koně, se před svatyní rozšiřoval a v kruhu ji obtáčel. Zazubila jsem se na kamarádku. „Máš pravdu, je dokonalý.“

„Co máme dělat, Zoey?“ zeptala se mě sestra Marie Anděla, ale než jsem stačila odpovědět, ozval se řev motoru. Všichni jsme se otočili zpátky k hájku plnému krakounů a k silnici za ním.

Vzedmula se ve mně vlna strachu. Ze silnice právě sjel velký černý teréňák, ten, ve kterém mě odvezli zpátky do školy. Auto s rachotem zajelo do příkopu, hned se na druhé straně vyšplhalo zase ven a pak to vzalo mezi stromy. Krakouni začali mávat křídly a nadšeně skřehotat.

„Sestro, držte se u mě,“ řekla jsem. „Afrodito, Stevie Rae, vy taky zůstaňte se mnou.“

„Jsme tady,“ ujistila mě Afrodita, jakmile Erik s Dariem ustoupili a obě kámošky zaujaly svá místa po mém boku.

„Potřebuju babičku,“ vyhrkla jsem.

„Za chvíli tu bude. Neměj strach,“ uklidňovala mě sestra Marie Anděla.

Teréňák konečně zastavil, těsně vedle našich koní. Ti s frkáním ustoupili až pod přístřešek na parkování. Pak se otevřely dveře a z auta vystoupili Kalona s Neferet. Ona byla celá v černém, měla na sobě hedvábné šaty až na zem s hlubokým výstřihem, ve kterém se houpal její onyxový přívěšek ve tvaru křídel. Pulzovala kolem ní temná aura, kolem ramenou jí povlávaly husté vlasy.

„Do prdele,“ zašeptala Afrodita.

„Přesně,“ přisvědčila jsem chmurně.

Kalona přešel k ní. Neměl na sobě nic jiného než černé kalhoty. Když s velekněžkou vykročil vpřed, jeho křídla zašustila a pootevřela se. I když se neroztáhla úplně, bylo jasně poznat, jak jsou velkolepá.

„Ach, matko Boží!“ vyjekla abatyše vedle mě.

„Nedívejte se mu do očí!“ sykla jsem na ni. „Dokáže lidi zhypnotizovat. Nesmíte se mu poddat.“

Chvilíčku si okřídleného muže prohlížela a potom řekla: „Mě ve své moci nemá, ale je mi ho upřímně líto. Padl skutečně hluboko.“

„Jak starý vám připadá?“ Musela jsem se zeptat, byla jsem hrozně zvědavá.

„Prastarý. Starší než země.“

Už jsem se jí nestačila svěřit, že já ho vidím asi tak na osmnáct, protože z teréňáku právě vystoupil řidič a připojil se ke Kalonovi a Neferet. Byl to Stark. Okamžitě se mi zadíval do očí a skoro neznatelně na mě kývl.

Stevie Rae se prudce nadechla a červená mlád'ata za námi se neklidně pohnula.

„To je ten kluk, co po mně vystřelil, že jo?“ zeptala se kámoška.

„Jo,“ potvrdila jsem.

„Proměnil se,“ řekla. „Je z něj červený upír.“

„A taky je to zasraná krysa,“ zamumlala Afrodita, ale hned dodala: „Promiňte, sestro.“

„Nevěř mu, Zoey,“ ozval se přímo za mnou Dariův hlas. „Sama vidíš, komu se rozhodl sloužit.“

„Darie,“ pronesla jsem přísně a ani se k němu neotočila, „hlavně musíš věřit ty mně a to znamená věřit mému úsudku.“

„Jenže tvůj úsudek je občas dost mimo,“ podotkla Erin.

„Ne když naslouchám Nyktě,“ odvětila jsem.

„A teď jí nasloucháš?“ zeptala se Shaunee.

Pozorně jsem si Starka prohlížela a pátrala po sebemenší známce temnoty. Žádnou jsem ale nenašla. Byl to zkrátka on a díval se mi zpřímá do očí. „Jo, teď jí právě stoprocentně naslouchám. Utvořte kolem nás kruh.“ Dvojčata s Damienem

okamžitě vystoupili z hloučku za mnou. Damien přešel k východní straně betonového chodníku. Spíš jsem cítila, než viděla, jak se Shaunee staví někam za mě a Erin vlevo od nás. Na chvilku jsem se lekla, že budu muset opustit Afroditu, Stevie Rae a sestru Marii Andělu, abych zaujala pozici země, ale pak mi došlo, že sever kruhu tvoří Mariánská jeskyně. Překrásná stříbrná nit, která nás spojovala, teď procházela svatyní.

„Ten kruh neudržíš věčně,“ řekl Kalona a dál zvolna krácel k naší skupince. „Zato já tě mohu pronásledovat až do konce věků.“

„Studenti,“ přidala se Neferet. Šla vedle Kalony, a když nepočítám temnotu pulzující kolem ní, vypadala nádherně, vyrovnaně a ohromně velekněžsky. „Kvůli Zoeyinu bláhovému úsilí o moc jste se ocitli v ožehavém postavení, ale ještě není vše ztraceno. Stačí, když se jí zřeknete a uzavřete kruh, a budete se smět vrátit zpátky do bezpečné náruče své velekněžky.“

„Kdyby tady nebyla jeptiška, řekla bych vám, kam si tu svoji bezpečnou náruč můžete strčit,“ řekla Afrodita.

„Zoey se od bohyně neodvrátila,“ prohlásila Erin.

„Jo, všichni víme, že to vy. Zoey na to jenom přišla dřív než my,“ doplnila Shaunee.

„Vidíte, jak vám její zlé našeptávání zakalilo rozum?“ Neferet nasadila smutný, velice racionální tón.

„A co zakalilo rozum mně?“ ozvala se sestra Marie Anděla. „Sotva to děvče znám. Její slova mě nemohla zmást a temnota, kterou z vás vidím vyzařovat, není jen výplod představivosti, který mi nasadila do hlavy.“

Neferetina klidná maska praskla. Pohrdavě se na jeptišku ušklíbala. „Ty hloupá lidská ženská! Ovšemže ze mě cítíš temnotu. Má bohyně je vtělením noci!“

Sestra na rozdíl od ní klid jen nepředstírala, takže se tvářila pořád stejně a jednoduše odvětila: „Ne, já Nyx znám, a i když ztělesňuje noc, se silami temnoty nemá nic společného. Buďte upřímná, kněžko, a přiznejte, že jste svoji bohyni opustila kvůli tomuhle stvoření.“ Jeptiška vztáhla

ruku ke Kalonovi a záhyby jejího hábitu se ladně zavlnily. „Nefile, vím, kdo jsi, a jménem naší paní ti říkám toto: Odejdi odsud a vrať se do říše, ze které pocházíš. Projev lítost a možná přece jen ještě poznáš věčnou blaženost v ráji.“

„Nemluv na něj, ženo!“ zaječela Neferet. Poslední zbytky předstíraného klidu ji opustily. „Je to bůh, jenž sestoupil na zem. Měla bys mu klečet u nohou a vzývat ho!“

Kalona se hrůzostrašně zasmál. Krakouni se neklidně zavrtěli a začali syčet. „Dámy, nepřete se o mě. Jsem bůh! Mám dost pro všechny, žádná nepřijde zkrátka.“ Řekl to sice jako reakci na Neferetin střet s jeptiškou, ale jeho jantarové oči se upíraly jen a jen na mě.

„Mě nikdy nedostaneš,“ prohlásila jsem bez ohledu na to, kdo mě slyší. „Vždycky se budu rozhodovat v souladu s vůlí svojí bohyně a ty jsi pravý opak všeho, co ztělesňuje.“

„Nemysli si...“ spustila Neferet, ale Kalona zvedl ruku a přerušil ji.

„A-yo, mylíš se ve mně. Nahlédni hluboko do svého nitra, kde se skrývá panna stvořená k tomu, aby mě milovala.“

Shluk lidí za mnou se pohnul a já ucítila cosi jako škubnutí. Poznala jsem, že někdo vkročil do našeho kruhu, a to se mohlo stát jen v případě, že ho dovnitř vpustila sama bohyně. Chtěla jsem se ohlédnout a podívat se, kdo se k nám přidal, ale nedokázala jsem se odpoutat od Kalonova hypnotizujícího pohledu.

Potom mě někdo vzal za ruku a Kalonovo kouzlo zrušila láska. Shlédla jsem dolů a radostně vykřikla, protože jsem spatřila babičku. Seděla na vozičku, který ke mně dotlačil Heath. Vypadala, jako když prošla válečnou vřavou. Jednu ruku měla v sádře a hlavu omotanou obvazy. Obličej jí pořád hyzdily opuchliny a tmavé modřiny, ale usmívala se jako dřív a její hlas byl pořád stejně milý.

„Prý mě potřebuješ, je to pravda, *u-we-tsi-a-ge-ya*?“

Stiskla jsem jí ruku. „Babi, tebe budu potřebovat vždycky!“

Podívala jsem se na Heatha a ten se na mě usmál. „Vykopni ho odsud, Zo,“ řekl a poodešel k Erikovi a Dariovi.

Babička se mezitím nějakým zázrakem postavila. Udělala dva pomalé krůčky vpřed a zahleděla se na skupinku stromů, v jejichž korunách posedávali krakouni.

„Ach, synové mých pramátí!“ zvolala a její hlas se nesl nocí jako zvučné dunění obřadního bubnu. „Jak jste mohli dopustit, aby z vás udělal tohle? Cožpak necítíte krev svých matek? Nedokážete si představit, jak jim pro vás pukají srdce?“

Ohromeně jsem zírala, jak pár z nich odvrátilo hlavy, jako by se nemohli babičce podívat do tváře. Jiným z očí vyprchal rudý svit a já v jejich hlubinách zahlédla zármutek a zmatek.

„Bud' zticha, *Ani Yunwiya!*“ zahřměl Kalona.

Věděla jsem, že babička tenhle starodávný výraz pro čerokézský kmen zná. Zvolna se otočila k okřídlenému tvorovi. „Vrátil ses, prastarý. Copak nikdy nezmoudříš? Musejí se proti tobě ženy zase spojit a porazit tě?“

„Tentokrát tomu tak nebude, Ghiguo. Nyní se nenechám nalákat do pasti tak snadno.“

„Možná tentokrát jednoduše počkáme, až do ní padneš sám. Náš lid je trpělivý a ví, že už se to stalo dřív,“ odvětila babička.

„Tato A-ya je však jiná,“ řekl Kalona. „Když sní, její duše mě volá. Nepotrvá dlouho a začne mě volat i její bdělé tělo. Pak se jí zmocním a bude má.“

„Ne,“ odmítla jsem to pevně. „Jestli si myslíš, že mě můžeš vlastnit jako nějakou věc, tak se pleteš. Ano, moji duši přitahuješ,“ přiznala jsem konečně nahlas a překvapilo mě, jakou sílu mi taková upřímnost dodala. „Ale jak jsi řekl, jsem jiná A-ya. Mám svobodnou vůli a dobrovolně se temnotě nikdy nepoddám. Takže ti udělám nabídku: Odejdi odsud. Hned. Vezmi s sebou Neferet i krakouny a ztrať se někam hodně daleko, kde budete moct v klidu žít, aniž byste někomu ubližovali.“

„Nebo?“ zeptal se s pobaveným výrazem.

„Nebo, jak to hezky vyjádřil můj lidský partner, tě odsud vykopnu,“ prohlásila jsem důrazně.

Pobavený výraz vystřídal okouzlující úsměv. „A-yo, já nemám v úmyslu odsud odejít. V Tulse se mi velice zalíbilo.“

„Tak si pamatuj, že si za to můžeš sám,“ řekla jsem a pak se obrátila k ženám vedle sebe. „V té básničce se říká: Spojeny, ne k záhubě, jen k přemožení. Já jsem Noc. Zavedla jsem vás k sestře Marii Anděle – ona je Duch.“ Natáhla jsem levou ruku a jeptiška ji pevně sevřela. „Stevie Rae, ty jsi Krev. Afrodito, ty Lidskost.“

Stevie Rae přistoupila k abatyši, vzala ji za volnou ruku a podívala se na Afroditu. Ta přikývla a chopila se zase její ruky.

„Co to dělají?“ Neferetin hlas se ozval z větší blízkosti než předtím. Zvedla jsem hlavu a zjistila, že rázně kráčí k nám.

„A-yo! Co je to za nesmysl?“ Kalona už nezněl pobaveně a taky k nám zamířil.

„A Zem vše uzavře.“ Natáhla jsem ruku k babičce.

„Ta Ghigua se k nim nesmí připojit!“ vykřikl Kalona.

„Starku! Zabij ji,“ zavelela Neferet.

„A-yu ne!“ zařval na něj Kalona. „Tu starou!“

Se zatajeným dechem jsem se střetla se Starkovým očima, právě když Neferet řekla: „Zabij Zoey. A tentokrát nic nepokaz. Miř přímo na srdce!“ Než domluvila, ze stínů kolem ní začala vzlínat temnota, natáhla se ke Starkovi, ovinula mu kotníky a plazila se výš a výš. Jasně jsem viděla, jak bojuje sám se sebou. Neferetina temná moc na něj pořád působila. Stáhl se mi žaludek. Bude jeho slib věrnosti dost silný, aby její vliv překonal? Chtěla jsem v něj věřit. Rozhodla jsem se pro to. Nebyla to pitomost?

„Ne!“ zaburácel Kalona. „Nezabíjej ji!“

„Já se o tebe nebudu s nikým dělit!“ zavřískla Neferet. Vlasy jí vlály a mně se zdálo, že mi roste před očima. Měla jsem pravdu, když jsem si myslela, že už není jako dřív, jak

tělesně, tak duševně. Prudce se obrátila od padlého anděla ke Starkovi. „Při moci, již jsem tě přivedla k životu, ti nařizuji, abys zasáhl cíl. Střel Zoey přímo do srdce!“

Upřeně jsem na něj hleděla a snažila se mu nějak telepaticky vsugerovat, ať zvolí dobro – ať už vždycky volí dobro a zbaví se Neferetiny lepkavé temnoty – a tak jsem přesně poznala okamžik, kdy ho napadlo, jak rozkaz obejít. Jako bychom se najednou ocitli zase v té malé místnosti vedle sportovní haly a já slyšela svůj hlas, jak říká: *Máš moje srdce...* A on odpověděl: *Tak to si na sebe oba musíme dávat bacha. Bez srdce se žije dost těžko...*

„Tak to rozhodně minout nemůžu,“ zavolal na mě přes zledovatělý trávník, jako kdybychom spolu byli sami. „Zaměřím na tu část srdce mé paní, kterou nosím v sobě.“ Jakmile se rozhodl, stíny z jeho těla rázem sklouzly a zmizely.

A já si v návalu paniky uvědomila, co se chystá udělat.

Zaměřil na mě, natáhl tětivu a vypustil šíp.

V tu samou chvíli jsem vykřikla: „Vzduchu, ohni, vodo, země, duchu! Nedovolte, aby ho ten šíp zasáhl!“ Vrhla jsem veškerou spojenou sílu pěti živlů ke Starkovi. Šíp se zvláště zamihotal a najednou nemířil ke mně, ale opačným směrem, ke Starkovu srdci. Už byl jen pár centimetrů od jeho hrudi, když ho zasáhly živly a rozmetaly na prach s takovou razancí, že to Starka odhodilo dozadu. Dopadl na zem a zůstal bezvládně, celý zkroucený ležet, ale šíp se ho ani nedotkl.

„Ty mrňavá čubko!“ zaječela Neferet. „Nade mnou nevyhrajíš!“

Vůbec jsem si jí nevšímala. Znovu jsem natáhla ruku k babičce. „A Zem vše uzavře,“ zopakovala jsem.

Babička sevřela moji dlaň a společně jsme se postavily čelem ke Kalonovi a Neferet.

„Nepokoušej se je proklít,“ řekla sestra Marie Anděla tak klidně, že to působilo skoro nepřírozeně. „On zná temnotu, hněv a kletby až příliš dobře.“

„Požehnáme mu,“ navrhla Stevie Rae.

„Jasně, lidi, kteří jsou plní nenávisti, si s láskou nedovedou poradit,“ ozvala se Afrodita, střelila po mně pohledem a usmála se.

„Požehnej mu, babi. Budeme opakovat, co řekneš.“

Babiččin zvučný hlas se rozezněl silou ducha, krve, noci a země, spojených dohromady lidskostí lásky.

„Kalono, můj *u-do*,“ oslovila ho čerokézským výrazem pro bratra. „Takto ti žehnám.“ Pak začala recitovat prastaré čerokézské požehnání, které jsem důvěrně znala. Připomnělo mi domov. „Ať teplý vánek nebes zavane k tvému příbytku...“

Zbytek naší pětice zopakoval: „Ať teplý vánek nebes zavane k tvému příbytku...“

Babička pokračovala: „A Velký duch ať žehná všem, kdo do něj vkročí...“

Tentokrát se k naší sborové recitaci připojili i Damien a dvojčata.

Babiččin hlas byl pořád silný a klidný. „Ať tvé mokasíny šťastně kráčeji mnoha sněhy...“

Když jsme začali opakovat její slova, připojili se k nám všichni uvnitř kruhu. Verš dokonce zazněl i úplně zezadu a mně došlo, že benediktinky opustily svoje útočiště, aby nás podpořily svojí modlitbou.

Pak babička pronesla závěrečnou část požehnání a v jejím hlase zaznělo tolik lásky, vřelosti a bezmezné radosti, že mi do očí vhrkly slzy. „A ať se tvých ramenou vždy dotýká duha...“

Naše hlasy přehlušil Kalonův zmučený výkřik. Anděl se zastavil jen pár kroků ode mě. Neferet se tyčila vedle něj, krásnou tvář zkřivenou nenávistí. Kalona ke mně vztáhl ruku.

„Proč, A-yo?“ vydechl.

Zadívala jsem se do jeho úchvatných jantarových očí a odmrštila ho čistou pravdou. „Protože volím lásku.“

V oslepujícím záblesku světla se třpytivá stříbrná nit, která spojovala náš kruh, odpoutala od země a jako laso se omotala kolem Kalony a Neferet. Smyčka se napnula a

zatăhla. Uvědomila jsem si, že to vlákno tentokrát netvoří jen živly, ale zpevňují ho taky noc, duch, krev a lidskost, které váže dohromady země.

Kalona se s příšerným výkřikem zapotácel. Neferet se k němu vystrašeně tiskla, křičela bolestí a temnota, která z ní pořád vzlínala, se svíjela a škubala sebou. Kalona se pořád díval na mě, ale pak vztáhl k Neferet paže, objal ji, rozprostřel mocná křídla černá jako noc a vznesl se k obloze. Chvilí se ještě zastavil a nechal perutě, aby ho držely na místě. Potom se ale stříbrná nit napjala jako pružina, a když získala dostatečnou energii, vystřelila vpřed a vynesla okřídleného muže i odpadlickou velekněžku výš a ještě výš, až zmizeli mezi mraky. Krakouni se s křikem rozletěli za nimi.

V okamžiku, kdy se Kalona ztratil z dohledu, jsem ucítila na prsou známé pálení a pochopila, že až se na sebe příště podívám do zrcadla, spatřím tam další znamení bohyniny přízně. Bude ale spojené s jizvou a hlubokou bolestí v srdci.

Poté

Nikdo z nás dlouho nepromluvil. Nakonec jsem se mechanicky pohnula, poděkovala žívlům a uzavřela kruh. Otupěle jsem pomohla babičce zpátky na vozíček. Sestra Marie Anděla nás pak začala opečovávat, starostlivě mumlala, že nám musí být zima a že jsme celí promoklí a unavení, a strkala nás směrem ke klášteru, kde prý dostaneme horkou čokoládu a suché oblečení.

„Koně,“ řekla jsem.

„O ty je postaráno.“ Abatyše pokývla k dvěma jeptiškám, které jsem si pamatovala ze svojí dobrovolnické směny v Tulačkách jako sestru Bianku a sestru Fátimu. Odváděly právě naše tři klisny do malé boční budovy, která sice evidentně sloužila jako skleník, ale měla bytelnou kamennou podezdívku. Dřív to zřejmě bývala stáj.

S pocitem naprostého vyčerpání jsem přikývla a zavolala na Daria. Pak jsem s ním, Erikem a Heathem zamířila ke Starkovu nehybnému tělu.

Ležel zhroucený na zemi před terénním autem, jehož velké reflektory ho zalévaly jasným světlem. Celý předek trička měl spálený a na odhalené hrudi, přesně na srdci, do hloubky vypálený symbol zlomeného šípů. Vypadalo to děsivě. Z rozervaného masa se řinula krev a okolí rány bylo pohmožděné, jako by ho někdo vši silou praštil žhavým železem. Vzchopila jsem se. Už jsem ho viděla umřít jednou, tak to vydržím i podruhé. Zhluboka jsem se nadechla, klekla si vedle něj a vzala ho za ruku. Měla jsem pravdu. Nedýchal.

Ale jakmile jsem se ho dotkla, zalpal po dechu, rozkašlal se a otevřel oči. Obličej se mu zkřivil bolestí.

„Nazdar,“ řekla jsem tiše, usmála se skrz slzy a v duchu za ten zázrak poděkovala Nyktě. „Žiješ?“

Podíval se na svoji hrud'. „Jsem dost divně popálený a mám pocit, jako by mě převálcovalo všech pět živlů, ale jinak jsem v pohodě.“

„Vyděsil jsi mě.“

„Sebe taky,“ odvětil.

„Bojovníku, když vstoupíš do služeb velekněžky, tvým úkolem není vystrašit svou paní k smrti, nýbrž ji před smrtí chránit,“ prohlásil Darius a natáhl k němu ruku.

Stark ji uchopil a pomalu, s námahou se postavil. „No,“ nadhodil a předvedl ten svůj drzý úsměv, který tak zbožňuju, „my, co sloužíme téhle paní, možná budeme muset sepsat úplně nová pravidla.“

„Nám to vykládej,“ zabručel Erik.

„Jo, to pro nás fakticky není žádná novinka,“ řekl Heath.

„Jděte se bodnout.“ Zavrtěla jsem nad svými třemi kluky hlavou.

„Ptáčátko! Podívej se nahoru!“ zavolala na mě najednou babička. Vzhlédla jsem k obloze a užasle se nadechla.

Mraky se rozplynuly a na dokonale čistém nebi zazářil jasný měsíční srpek. Jeho světlo mi vyhnalo ze srdce poslední zbytky nejistoty a smutku, které v něm zanechal Kalona.

Sestra Marie Anděla se ke mně přidala a také zvedla oči nahoru, ale na rozdíl ode mě se dívala na sochu Panny Marie, kterou zalévalo světlo měsíčního paprsku.

„Tvoje bitva s ním ani s ní ještě neskončila, uvědomuješ si to?“ řekla tak tiše, abych to slyšela jen já.

„Ano,“ odpověděla jsem. „Ale ať se stane cokoli, moje bohyně bude pořád stát při mně.“

„A tvoji přátelé také, děvenko. Tvoji přátelé také.“

P. C. Castová – Kristin Castová

PRONÁSLEDOVANÁ

Z anglického originálu Hunted,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Griffin
v New Yorku roku 2009,
přeložila Jana Kunová

Obálku navrhla Viera Fabianová
Redigovala Iveta Poláčková

Odpovědná redaktorka Martina Bekešová

Technický redaktor David Dvořák

Počet stran 368

Vydala Euromedia Group, k. s. – Knižní klub,

Nádražní 32, 150 00 Praha 5,

v roce 2010 jako svou 5466. publikaci

Sazba SF SOFT, Praha

Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

Vydání první

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod

Euromedia Group, k. s. – knižní distribuce,

Nádražní 32, 150 00 Praha 5

Zelená linka: 800 103 203

Tel: 296 536 111

Fax: 296 536 246

distribuce.sd@euromedia.cz

Knihy lze zakoupit v internetovém knihkupectví

www.knizniweb.cz